

Tốt nghiệp rồi kết hôn thôi

Contents

Tốt nghiệp rồi kết hôn thôi	2
1. Chương 01 (Chuyện Của Oa Oa)	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	12
4. Chương 04	16
5. Chương 05	20
6. Chương 06	26
7. Chương 07 Part 1	31
8. Chương 07 Part 2	34
9. Chương 08	38
10. Chương 09	43
11. Chương 10	48
12. Chương 11	54
13. Chương 12	58
14. Chương 13	63
15. Chương 14	66
16. Chương 15	71
17. Chương 16	75
18. Chương 17	80
19. Chương 18 Part 1	85
20. Chương 18 Part 2	89
21. Chương 19 (Chuyện Của Năm Năm)	91
22. Chương 20	96
23. Chương 21	101
24. Chương 22	107
25. Chương 23	112
26. Chương 24	118
27. Chương 25	123
28. Chương 26	128
29. Chương 27	132
30. Chương 28	138
31. Chương 29	144
32. Chương 30	149
33. Chương 31 Part 1	154
34. Chương 31 Part 2	158
35. Chương 32	163
36. Chương 33	168
37. Ngoại Truyện 1: Em Bé	172
38. Ngoại Truyện 2: Lễ Tình Nhân	175
39. Ngoại Truyện 3: Sự Thật	178

Tốt nghiệp rồi kết hôn thôi

Giới thiệu

1024x768 Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table. MsoNor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tot-nghiep-roi-ket-hon-thoi>

1. Chương 01 (Chuyện Của Oa Oa)

Chương 1: Phỏng vấn

Oa Oa đứng trước sảnh tòa cao ốc Hoa Hạo, chỉ chưa đến mười giây đã nhận ra mình hoàn toàn đánh giá sai thực trạng xin việc tàn khốc do khủng hoảng kinh tế gây ra, và càng sai lầm hơn khi nhận ra một vấn đề đau lòng: giá sinh viên mới ra trường còn rẻ hơn cả củ cải trắng sau đợt thu.

Từ trước tới nay, tập đoàn Hoa Hạo chỉ tuyển thạc sĩ, tiến sĩ làm thực tập sinh, đợt tuyển văn thư này là lần đầu tiên họ hạ thấp yêu cầu học vấn đối với nhân viên, mức đãi ngộ của họ lại luôn nằm trong top đầu của giới doanh nghiệp nên ngay cả các sinh viên còn chưa thể hiện hết quyền cước của mình ra tại các hội chợ việc làm ở trường đại học cũng đánh liều tới đây đổ thân thủ trong cái cục diện điên cuồng này.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng như mỗi dịp tuyển sinh vào Học viện Điện ảnh Bắc Kinh, Oa Oa bất giác chua xót than thầm, nếu sớm biết thế này, cô đã làm một cái mô hình bom nguyên tử và ôm đến rồi, dù gì cũng có thể chứng minh mình là một sinh viên tài mạo song toàn, không đến nỗi bị nhấn chìm trong biển người xin việc ở ạt này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chẳng qua chỉ là phỏng vấn tuyển văn thư thôi mà, anh chàng bốn mắt kia có nhất thiết phải vác cả đàn ghi ta đến như thế không? m thanh “ting... ting...” vang lên trong buổi sớm cuối thu nghe sao mà thê lương, có phần giống nhạc cụ quốc bảo sở trường của Triệu Bản Sơn [2] - đàn tam huyền.

[2] Triệu Bản Sơn: Một nghệ nhân nổi tiếng của Trung Quốc.

Oa Oa không thể không khâm phục các trường đại học của chương trình 211 [3] ngày nay, quả là nhưng nhúc người tài. Vừa mới xem xong anh chàng đánh ghi ta như gảy đàn tam huyền, quay sang đã thấy một em gái cầm bản Tuyên ngôn độc lập dày cộp của Washington, đọc to và truyền cảm bằng giọng Mỹ. Tuy tốt nghiệp đại học thì tiếng Anh cấp bốn là bắt buộc, cấp sáu là nên có, cấp tám là nỗ lực hơn mức bình thường, nhưng cũng đâu cần đem mệnh căn của chú Sam [4] ra để ứng tuyển vào cái chân văn thư nhỏ bé này! Làm thế có khác gì lấy đại bác bắn chết con muỗi đâu!

[3] “Chương trình 211”: Đề cương phát triển và cải cách giáo dục Trung Quốc, do chính phủ thực hiện nhằm hướng tới thế kỷ 21, xây dựng trọng điểm khoảng 100 trường đại học.

[4] “Chú Sam” Dừng để chỉ nước Mỹ hoặc chính phủ Mỹ.

Thấy người tới phỏng vấn tụ tập ngày càng đông trước tòa nhà, tập đoàn Hoa Hạo bèn cử nhân viên ra hướng dẫn các ứng viên tới phòng Nhân sự để tiến hành phỏng vấn. Lập tức đám người ở ạt ùn lên trên, xông qua cánh cửa kính chật hẹp, dừng mãi như Hồng quân chiếm cầu Lô Định [5] nào lách người, hóp

bụng, ngoi đầu, vắn eo, các bậc anh hào nô nức trở mọi tuyệt kĩ gia truyền, trong nháy mắt, số ứng viên đợi ngoài cửa đã chen được vào quá nửa.

[5] Cầu Lồ Định bắc qua sông Đại Độ (một chi lưu của sông Dương Tử, ở Tứ Xuyên, Trung Quốc), là nơi diễn ra trận đánh lịch sử giữa phe Trường Giới Thạch và phe Mao Trạch Đông trong thời kì Trường Chinh.

Oa Oa có một tật xấu nhỏ nhỏ, từ bé đã giống Nám Nám, đó là sợ thể dục. Hồi đó, Oa Oa cực kì khổ sở vì không thể nhảy quá một mét sáu môn nhảy xa, đã quyết hỏi bố làm thế nào mới không phải thi thể dục, người bố biết nhìn xa trông rộng, nghĩ ngợi một hồi rồi kiên định trả lời rằng chỉ còn cách liên tục nhảy lớp, như thế chắc chắn sẽ được miễn thi thể dục. Oa Oa ngây ngô nghe lời bố, vèo vèo nhảy liên mấy lớp, đến khi ngẩng đầu nhận ra là lên đại học vẫn có môn Thể dục mới hoàn toàn tuyệt vọng, từ đó bắt đầu yên phận từ từ học lên thạc sĩ rồi tiến sĩ, chẳng buồn đâm đầu học như thiêu thân nữa. Người ngoài đều ca ngợi con gái nhà họ Dương thật thông minh, liên tục nhảy lớp, ai mà tưởng tượng được rằng cái học vị tiến sĩ có được cũng chỉ vì bị môn thể dục ép mà thành ra như thế.

Vậy nên trong dòng người ulla vào như ong vỡ tổ ấy, bạn nhỏ Dương Oa Oa đương nhiên bị xô ngã xuống đất, hết né trái lại tránh phải, rồi nằm rạp xuống mấy bậc cầu thang, cuối cùng, sợ bị chen cho bẹp ruột, cô đành đợi đoàn người trên đầu lũ lượt đi hết mới miễn cưỡng bò dậy. Đến khi chỉnh sửa xong áo váy, ngẩng đầu lên, thấy thang máy chuẩn bị đóng lại, cô mới thực mạng lao về phía trước.

Tuy không cam lòng hy sinh tứ chi chỉ vì buổi phỏng vấn, nhưng cứ nghĩ tới việc vì đến muộn mà để vuột mất công việc trong mơ, Oa Oa nhanh như cắt, phi chân vào chèn giữa hai cánh cửa của một chiếc thang máy rồi hất gót chân một cái, cửa thang máy liền từ từ mở ra. Cô cúi người chào những người bên trong rồi quay phắt lưng lại để tránh những ánh nhìn tức tối chuẩn bị găm thẳng vào mặt mình từ những người phía sau.

Cửa thang máy bị khép lại, Oa Oa thở phào nhẹ nhõm nhìn những nút bấm màu đỏ bên cửa thang máy. Ồ, hóa ra phòng Nhân sự nằm trên tầng cao nhất.

Nghe đồn nếu bạn là người thông minh thì đến thang máy cũng biết chăm sóc đặc biệt. Cô thấy thang máy bên này không chật chội như thang máy bên kia, cả thang máy thênh thang chỉ có vài người, mà mấy người này, hờ, đều rất thích yên tĩnh.

“Thưa..”. Thư kí Trần quay lại nhìn Lang Hách Viễn đang đứng cạnh mình, định xin chỉ thị nên xử trí thế nào với cô gái vừa đột ngột xông vào này.

Lang Hách Viễn lạnh lùng nhìn về phía trước với ánh mắt vô cảm. Thư kí Trần thấy Chủ tịch Hội đồng quản trị không nói gì, cũng không tiện lên tiếng, đành buông hai tay để dọc thân thể, đứng cung kính bên cạnh.

Nhận thấy không khí trong thang máy có vẻ yên tĩnh quá mức, Oa Oa thấy hơi căng thẳng, bèn ngâm nga khe khẽ trong cổ mấy câu hát để lấy dũng khí cho bản thân: “Tiểu à là Tiểu Nhị Lang, đeo ba lô à đi học, chẳng sợ nắng gắt à, cũng chẳng sợ mưa to...”

Khì khi... Đẳng sau hình như có tiếng cười.

Oa Oa lập tức im bật. Có chút không tự nhiên, dịch dịch người về phía cửa, ho hắng vài tiếng rồi hạ nhỏ giọng hát tiếp: “Nào hãy buông hai mái chèo, đưa con thuyền nhỏ rẽ sóng ra xa...”

Ha ha... Tiếng cười phía sau càng to hơn, của nhiều người hơn.

Oa Oa nhủ thầm, có khi cô phải hát một bài tử nào đó mới chứng minh được năng khiếu ca hát của mình, ít ra cô cũng không thể kém cạnh cái anh chàng sinh viên chương trình 211 vô vị đánh ghi ta kia được. Thế là cô cố thu hết dũng khí, cất giọng trong vắt: “Bạn thiếu niên nhỏ rất ít ưu phiền, ngắm nhìn ánh nắng ngập tràn muôn nơi...”

Đột nhiên có người từ đằng sau lạnh lùng hỏi một câu: “Đây là con cái nhà ai?”

Giọng nói lạnh như nước đá lập tức khiến người ta phát run.

Oa Oa quay đầu lại, đối diện với khuôn mặt chẳng hiện hữu nổi một nét cười của Lang Hách Viễn, bộ plet màu khôi làm nền cho gương mặt sáng sủa, tuần tú đến lóa mắt, nhưng nét lạnh lùng ẩn chứa trong đôi

mắt đỏ dường như có thể làm đông cứng trái tim bất cứ người nào trong khoảnh khắc, khiến ai nấy lạnh toát cả sống lưng.

Đáng sợ thật đấy!

Oa Oa liền lí nhí giải thích: “Tôi... đến phỏng vấn.”

Mặc dù cô — Dương Oa Oa — có hơi nhỏ một chút, nhưng cái chú này cũng không thể sỉ nhục người ta như thế chứ! Lẽ nào ở tuổi cô mà vẫn tươi đẹp như hoa, sức xuân căng tràn cũng là một tội hay sao?

“Phỏng vấn? Cô đến phỏng vấn cho vị trí nào?”. Lang Hách Viễn hơi nheo mắt, giọng điệu châm chọc. “Thư kí Trần, Hoa Hạo chúng ta bắt đầu cho học sinh cấp ba tới thực tập từ khi nào thế?”

Thư kí Trần cũng bất ngờ với câu trả lời của Oa Oa, nhúu mày cố nhớ lại. “Dạ thưa, chúng ta chưa từng cho học sinh cấp ba tới thực tập, nhưng hình như hôm nay, phòng Nhân sự tiến hành phỏng vấn tuyển dụng vị trí văn thư cho phòng Hành chính ạ.”

“Tôi đích thực tới ứng tuyển vị trí văn thư phòng Hành chính”. Dựa vào cách nói chuyện giữa họ, Oa Oa có thể dễ dàng nhận ra người lạnh lùng kia tuyệt đối không phải hạng xoàng, ít nhất cũng phải là cán bộ quản lí cấp giữa hoặc cấp cao gì đấy, thậm chí còn có thể là lãnh đạo phòng Nhân sự nữa. Không nghĩ thì thôi, mới nghĩ đến đây, quả tim nhỏ bé của cô bắt đầu đập thành thịch. Cô không đen đủi đến mức đắc tội với ông ấy để bị loại ngay từ vòng sơ loại đấy chứ?

Quả nhiên, chú đó bắt đầu nhúu mày không vui. Sâu thẳm trong trái tim cô lập tức dâng lên một linh cảm chẳng lành, trăm tính ngàn tính cũng không thể ngờ lí do bị trượt ngày hôm nay lại lãng xẹt thế này. Vừa rồi nào có phải một cú xoạc chân may mắn, thần kì gì, rõ ràng là vô tình đạp chân vào cửa quỷ thì có, Oa Oa ai oán nghĩ thầm.

Nếu chỉ vì cái vụ thang máy này mà không thể ngồi vào được vị trí văn thư thì cô chỉ còn biết chấp nhận số phận tới làm việc ở Viện nghiên cứu mà thôi.

Lang Hách Viễn thề rằng đây là lần đầu tiên có một cô gái dám nhìn thẳng vào mình không chớp mắt như thế. Anh và cô, mắt to đối mắt nhỏ suốt ba giây. Chưa kịp mở miệng quát cô thì cửa thang máy đột nhiên mở ra, bên ngoài là viên trợ lí đặc biệt đang đứng nhìn vào trong.

Lang Hách Viễn lập tức chuyển ánh mắt, trầm giọng nói với cô trợ lí mang tên Toàn: “Người này tới phỏng vấn, cô hãy đưa cô ấy tới phòng Nhân sự!”

Nói xong, anh cùng mấy người đứng sau vượt qua Oa Oa đi ra ngoài mà không thèm quay đầu lại. Nhìn thấy cô gái rất xinh đẹp trước cửa thang máy đang mỉm cười tiến về phía mình, Oa Oa đành phải cùng người ta đi xuống lần nữa. Cô dựa vào một góc thang máy, cẩn trọng hỏi: “Chị xinh xinh ơi, xin hỏi chú đẹp trai vừa rồi là ai vậy ạ?”

Trợ lí đặc biệt Toàn quay lại, liếc cô một cái. Oa Oa tưởng giọng mình bé quá cô ấy chưa nghe rõ, liền mau miệng hỏi lại lần nữa, nhưng thái độ của cô gái kia vẫn như cũ, nhìn cô nghi hoặc đầy thâm ý, cứ thế ba giây trôi qua, đột nhiên cô ấy bật cười thành tiếng nhưng chẳng nói gì, duyên dáng quay người đi.

Oa Oa không khỏi sững sờ, sau đó mới dần dần ngộ ra, ồ, dám chắc một công ty lớn như tập đoàn Hoa Hạo làm công tác từ thiện không tồi, bảo hiểm phúc lợi cho những người đặc biệt được tuyển dụng này xem ra cũng rất hoàn thiện.

Quả nhiên là vị phú hữu nhân [6] mà, Oa Oa gật gù, thầm tự hào về năng lực quan sát nhạy bén của mình...

[6] “Vị phú hữu nhân”: Vì lợi ích, lợi lộc mà làm việc nhân nghĩa.

Trên phương diện phỏng vấn, Oa Oa có thể coi là chuyên gia đi đường tắt, điều này có thể khẳng định bằng việc quay ngược trở lại lần thi tuyển vào trường mẫu giáo.

Năm đó, cô và Nám Nám cùng đi thi tuyển, trong khi Nám Nám còn đang ra sức xiêu xiêu vẹo vẹo hoàn thành các động tác trong bài múa Cô bé hái nấm theo quy định thì Oa Oa lon ton chạy tới trước mặt mấy

vị chủ khảo lớn tuổi của trường mẫu giáo, ôm chăm lấy một bà bác có vẻ hiền từ ngồi chính giữa mà nói lớn: “Cô ơi, cô đẹp quá, cô còn trẻ đẹp hơn mẹ con nữa” rồi thơm chụt một cái rỗ kều.

Trong nháy mắt, chỉ trừ có Nám Nám vẫn đang tiếp tục loay hoay quay tròn hái nấm, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều như hóa đá. Bà bác rưng rưng xúc động, ra sức xoa lưng Oa Oa, không ngớt lời khen ngợi: “Cháu bé này thật sự, thật sự quá thông minh!”

Thế là bé Oa Oa trúng tuyển một cách dễ dàng, mẹ Oa Oa chỉ còn biết đau khổ dặt Nám Nám vừa hái nấm xong cũng được hưởng lợi từ chị vào trường mẫu giáo.

Năm đó, mẹ Oa Oa mới hai mươi sáu tuổi, còn cô hiệu trưởng, à... ờ... đã năm mươi chín tuổi thì phải.

Một lần thi tuyển khác là từ tiểu học lên trung học. Vì nhẩy lớp nên so với những bạn cùng tốt nghiệp khóa ấy, Oa Oa trông vô cùng còi cọc. Hôm đó, để kiểm tra chất lượng, thầy giáo ra một nhóm phương trình bậc một bốn nghiệm. Oa Oa vì đau đầu, muốn về nhà sớm đi ngủ, nên chưa đợi thầy giải thích phải dùng cách nào để làm bài đã giải ra luôn đáp án, nộp lên cho thầy rồi ra bắt xe đi về, tất cả sự việc trên diễn ra chỉ trong chốc lát. Về đến nhà, Oa Oa chui ngay vào chăn đánh một giấc ngon lành, sau đó, cô nhận được điện thoại thông báo đã được tuyển vào lớp tăng cường bồi dưỡng của Đại học Thiểu niên, nguyên nhân hóa ra vì Oa Oa đã dùng cách giải của phương trình đồng nhất đại số tuyển tính để giải bài toán thầy giáo cho, lại còn chỉ ra nếu như đề bài được thay đổi một chút còn có thể dùng phương trình phi đồng nhất để giải.

Khi Nám Nám mặt mũi ngơ ngác, mù mờ hỏi chị “đồng nhất” rốt cuộc là cái thứ gì, Oa Oa chỉ chán nản trả lời: “Đấy chẳng phải là thứ gì tốt đẹp cả, em tốt nhất không cần biết, chính vì nó mà giờ chị phải rã rời thế này đây, thật là bi thảm quá...”

Đúng rồi, còn có một lần nữa.

Là khi Oa Oa vì khoản tiền thưởng cao chót vót mà bỏ hứa hẹn nên đã đạt cái giải nhất khi gió gì đấy ở cuộc thi Olympic hóa học toàn quốc, không may được Đại học Thiểu niên ưng ý, bị ép tới phỏng vấn cùng mấy bạn tự vỗ ngực là thần đồng, tranh giành cơ hội bước chân vào Đại học Thiểu niên. Chủ khảo cuộc thi tuyển chính là giáo sư hướng dẫn kiêm bảo mẫu sẽ dẫn dắt mọi người từ bậc cử nhân cho đến bậc tiến sĩ trong tương lai, một ông già rất giống Lão Thần Rùa. Oa Oa thấy ông ta, lập tức trong đầu chỉ toàn nghĩ tới ngọc rồng với siêu Xayda [7], bao nhiêu nỗ lực chuẩn bị cho màn hỏi đáp đều bay đến nước Java mất tiêu. Đến lượt Oa Oa lên bục trả lời, Lão Thần Rùa, à không, vị giáo sư vuốt vuốt chòm râu hoa râm, hiền từ ra câu hỏi: “Trò này, nếu em là một nhà khoa học chế tạo vũ khí hạt nhân, trước nguy cơ một cuộc chiến tranh hạt nhân sắp xảy ra, em sẽ làm gì?”

[7] Người Xayda: Tên một bộ tộc trong truyện tranh ‘Bảy viên ngọc rồng’.

Làm gì ư? Cái câu hỏi không có tính chất xây dựng mà cũng chẳng bỏ béo này đề ra để làm gì nhỉ? Oa Oa nghe câu hỏi như bị sét đánh ngang tai, đành đảo đảo mắt, làm ra vẻ điềm tĩnh mà trả lời: “Trong tình huống đó, chúng ta có thể nhờ người Xayda đến ứng cứu. Đầu tiên hãy mời người Xayda đứng ra tổ chức hội nghị lãnh đạo cấp cao các nước, sau đó tiến hành tiêu hủy vũ khí hạt nhân một cách an toàn, cuối cùng bồi dưỡng một thế hệ người Xayda mới từ các nước trên thế giới, đồng thời đổi cuộc thi Hoa hậu Thế giới hàng năm thành cuộc thi thí người Xayda thường niên. Quốc gia nào đạt được anh hiệu Siêu Xayda có thể luân phiên đứng đầu Liên Hợp Quốc, từ đó đạt được mục tiêu tiến bộ, phát triển toàn cầu.”

Cùng với mức độ há hốc mồm ngày càng tăng của Lão Thần Rùa đang ngồi trên bục chủ khảo, dưới hội trường bắt đầu có tiếng xì xầm. Oa Oa hoàn toàn hiểu được phản ứng bị sét đánh ấy của ông, cô đoán biểu hiện của mình giờ chẳng khác nào ôn thân, khiến người ta chấn động như kiểu tuyên bố sẽ đào hầm trên núi Himalaya, lấp thang máy lên đỉnh Everest vậy.

Đúng lúc Oa Oa thực sự xấu hổ, tự nghĩ không nên đứng trước người già này mà đầu độc người ta thì ông ấy bỗng mặt đỏ bừng bừng, thần sắc kích động, hai tay run run, miệng lắp ba lắp bắp. Oa Oa không dám lớn tiếng, không phải câu trả lời vừa rồi quá phóng khoáng dị thường nên đã khiến Lão Thần Rùa tắc mạch máu não đấy chứ? Thế là Oa Oa chuẩn bị tinh thần nhân lúc Lão thăng thiên mà chuyển hướng tưởng tượng thì Lão Thần Rùa đột nhiên đập mạnh xuống bàn một cái, cảm khái thốt lên: “Kế hoạch này quá thiếu thực tế, quá mơ hồ, quá mông lung! Nhưng có trời biết rằng sinh viên khoa học của chúng ta cần biết

bao những trí tượng tượng vượt ngoài không gian, dù nó có thiếu thực tế, mơ hồ, mông lung như thế này! Cô bé, tôi chắc chắn nhận em!”

Không phải chứ, thế mà cũng được sao?

Trò Oa Oa biến thành hóa thạch tử nằm ngay tại chỗ, nước mắt rưng rưng, bất động hồi lâu.

Thế nên lần thi tuyển này, Oa Oa cũng mong kì tích bất ngờ xuất hiện như vậy, còn về phương án hành động cụ thể thế nào thì vẫn phải đợi xem tình hình ra sao đã. Đang định đi sâu vào lí luận thì cô liền bị biến người chen chúc hỗn loạn ngoài cửa thang máy vừa mở ra làm cho mờ mịt đầu óc, đành phải quay sang cầu cứu trợ lí đặc biệt Toàn. Đường như đã quá quen với cảnh tượng này nên cô ấy mặt chẳng chút biểu cảm, lạnh lùng tiến lên trước mở đường. Nhận thức rõ tình hình, Oa Oa vội cúi mặt chạy nhanh theo cô ấy. Đi được một đoạn, trợ lí đặc biệt Toàn hình như chợt nhớ ra điều gì nên đột nhiên dừng bước, quay lại hỏi: “Cô tên là gì?”

“Dương Oa Oa”. Oa Oa mau miệng đáp.

“Búp bê Tây? [8] Đến lúc cô tám mươi tuổi thì làm thế nào?”. Trợ lí đặc biệt Toàn nhìn cô với ánh mắt kì quái.

[8] “Dương Oa Oa” có cách đọc giống “búp bê Tây” (Oa oa: búp bê, Dương: phương Tây)

Oa Oa bất lực, chỉ còn biết cười gượng mấy tiếng. “Đến lúc đó thì đành làm “búp bê Tây” tám mươi tuổi thôi.”

Trợ lí Toàn đương nhiên cũng chết lặng tại chỗ, nhưng một người đã được huấn luyện đến mức chuyên nghiệp như cô rất nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, tiếp tục lách qua lớp lớp ứng viên đi thẳng vào phòng phỏng vấn.

Oa Oa vui mừng, hí hửng đi theo trợ lí Toàn vào phòng, cung kính nhìn năm người phụ trách tuyển dụng rồi hân hoan nghe trợ lí Toàn nghiêm túc giới thiệu: “Đây là cô Dương được Tổng giám đốc Lang giới thiệu đến phỏng vấn.”

Mọi động tác tiếp theo diễn ra nhanh như tia lửa điện.

Đang ngồi, nghe xong câu ấy, mấy vị quản lý trong phòng đều đứng bật dậy, mấy chiếc ghế đằng sau cũng lần lượt đổ hết. Vị chủ khảo mỉm cười, quan sát Oa Oa một hồi rồi gật đầu về mặt hài lòng. “Tổng giám đốc Lang thật có con mắt tinh tường, cô Dương đây rất phù hợp với vị trí chúng ta đang cần tuyển không chỉ phản ứng nhanh nhạy mà còn trả lời đúng hết các câu hỏi, là người giỏi nhất trong tất cả các ứng viên ngày hôm nay. Các vị thấy thế nào?”

Mấy người còn lại chỉ hận một nỗi không thể dùng tốc độ gật đầu nhanh nhất của mình để bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với con mắt nhìn người của Tổng giám đốc Lang.

Oa Oa không khỏi ngỡ ngàng vì mình đã trở thành người đầu tiên phỏng vấn thành công vào tập đoàn Hoa Hạo mà đến nửa chữ cũng chẳng cần nói, không cần xuất chiêu mà vẫn đánh bại anh chàng lấy ghi ta gây tam huyền, đánh bại cô nàng luyện đọc Tuyên ngôn độc lập, đánh bại tất cả những ứng viên dẻo dai, thân thủ cao cường ngoài kia.

Tất cả nhân viên tập đoàn Hoa Hạo đều vì thế mà kháo nhau rằng Oa Oa là con riêng của Tổng giám đốc Lang, nhưng mắt liếc trần nhà, lăm nhăm bấm đốt tay tính đi tính lại thì tuổi tác dường như không phù hợp. Lê nào cái cô búp bê Oa Oa đây là con riêng của phụ thân Tổng giám đốc Lang, em cùng cha khác mẹ mới nhận của Tổng giám đốc?

Phải hiểu rằng trong mớ ân oán phức tạp của các gia đình giàu có, đây là màn kịch dễ thấy nhất, và cũng là màn kịch dễ diễn nhất. Thế nhưng, sao lại xếp cô ấy làm văn thư? Tên nhân viên quèn vừa mới đưa ra nghi vấn này lập tức bị cấp trên dùng cuốn tạp chí đập cho ong đầu. Vớ vẩn! Đây chính là điểm thông minh của Tổng giám đốc Lang, anh ta chắc chắn hận cô em cùng cha khác mẹ này đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vì nể bố nên đành phải sắp xếp cho cô ta một chỗ trong Hoa Hạo, còn có vị trí nào vừa vô hại, vừa cách xa các bậc quyền cao chức trọng như văn thư chứ? Khả năng cô Dương này muốn tham gia các cuộc họp cấp cao của Hoa Hạo trong tương lai là vô cùng nhỏ, đây chính là cách trừ khử từ xa trong truyền thuyết đấy!

Thế là ngay hôm đầu tiên đi làm, thân phận của Dương Oa Oa đã được xác định là một cô gái mồ côi đáng thương, người mẹ ngâm đắng nuốt cay gửi cô con gái được nuôi lớn thành người lại cho nhà họ Lang, không may gặp phải Tổng giám đốc Lang độc ác đồ kị, sắp xếp cho vị trí nhỏ bé nhất, thấp kém nhất trong công ty để hành hạ cô, cho đến khi cô không chịu nổi nữa, tự nguyện rời khỏi sự yêu thương chăm sóc của người cha.

Dương Oa Oa bắt đầu để ý thấy tất cả các đồng nghiệp nữ mỗi khi đối mặt với cô đều rưng rưng nước mắt như lúc thương hại những đứa trẻ trong trường tiểu học Hi Vọng, các đồng nghiệp nam lại chỉ dám nhìn cô từ xa, sợ chẳng may dây dưa quan hệ gì với cô thì sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của mình.

Tuy biết rõ như thế càng tốt cho việc giữ bí mật trình độ tiến sĩ của mình nhưng Oa Oa nhanh chóng đau xót nhận ra rằng những chuyện tầm phào nơi văn phòng mà cô thầm ao ước bấy lâu nay dường như cũng vì vậy mà ngày càng vượt quá tầm tay cô hơn...

2. Chương 02

Chương 2: Đi làm

Oa Oa hiểu rõ rằng thân làm một nhân viên thử việc nhỏ nhoi, non nớt, nhất định phải biết chăm chỉ, chịu khó, không được để cấp trên coi mình là nam giới, coi nam giới là gia súc mà phải tự giác trực tiếp nhảy lên cấp bậc gia súc. Dạng thăng hoa này tuy không phải là kiểu biến chất từ bên trong nhưng ít ra ngoài mặt cũng phải làm ra vẻ cam tâm tình nguyện.

Công việc buổi sáng của Oa Oa là hùng hục thống kê văn kiện, cái việc có vẻ rất dễ này thực ra lại cực kì rối rắm, lộn xộn. Nhưng dù bận trăm công nghìn việc, chìm đắm trong tiếng lách cách gõ bàn phím, cô vẫn dành ra thời gian vĩnh tại nghe ngóng được những scandal giật gân như sau:

“Niềm vui mới của Tổng giám đốc Lang dạo này là minh tinh “tam thê” [1] Hồng Hinh.”

[1] Minh tinh tam thê: Minh tinh có thành tích trong cả ba lĩnh vực điện ảnh, truyền hình và ca hát.

“Con gái duy nhất của tập đoàn Linh Dương si mê Tổng giám đốc Lang, sau khi bị từ chối đã chuyển từ yêu thành hận, cuối cùng quyết định bước vào thương trường, thề rằng sẽ chiến đấu đến cùng với Hoa Hạo.”

“Chủ nhiệm văn phòng vừa bị điều đi chính là vì đem tình yêu nồng cháy kìm nén trong lòng biết bao lâu nay bày tỏ với Tổng giám đốc mà bị trách mắng ngay tại trận, đành nhận lỗi rồi từ chức.”

Tiểu Hồ và Tiểu Lục của phòng Hành chính lúc nói chuyện này cứ thì thà thì thầm làm một người thích mấy chuyện tầm phào như Oa Oa vất vả mãi mới hóng hết được. Vì vậy trong lúc vừa làm thống kê, cô vừa tiến hành gọt gĩa, phân tích vấn đề:

Sao lại là minh tinh Sơn Tây [2]? Cô nhớ rõ ràng cái cô minh tinh ngực to này là người Hồng Kông cơ mà?

[2] Minh tinh Sơn Tây: Oa Oa nghe nhầm “tam thê” thành “Sơn Tây” vì hai chữ có cách đọc gần giống nhau.

Con gái độc nhất của tập đoàn Linh Dương liệu có vì yêu quá hóa hận mà nhất định phải đấu với Tổng giám đốc đến cùng không? Hay là vì cô ta đã chán ghét dòng tộc nên mới cố công quyết đấu để mài bớt sừng linh dương [3] trên đầu?

[3] Oa Oa hiểu nhầm từ “Linh Dương” trong câu nói của Tiểu Hồ và Tiểu lục thành con linh dương.

Cái cuối cùng mới khó lí giải, đó là vị chủ nhiệm vừa phải rời đi ấy rõ ràng là đàn ông mà!

Nghĩ mãi không ra, Oa Oa đành tạm ngừng công việc, vào nhà vệ sinh một chuyến, ngồi trên bệ xí đến mười lăm phút mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện tình yêu éo le kinh thiên động địa, ma kêu quỷ khóc ầm giáng trong những lời đồn thổi kia: hóa ra có một cô minh tinh người Sơn Tây phải lòng Tổng giám đốc, làm bạn gái lúc đó của anh ta chỉ còn biết tức tối ra đi. Ngờ đâu Tổng giám đốc trong lòng chỉ có hình bóng của Chủ

nhệm văn phòng, quyền luyến không rời, làm cho người bạn gái cũ không thể cam lòng, sẵn sàng đem thân mình quyết liều với Tổng giám đốc, còn nam chủ nhiệm văn phòng vì quá yêu Tổng giám đốc, không muốn làm liên lụy tới người yêu nên đành bỏ đi tới một nơi rất xa, bởi vậy mà đến giờ, Tổng giám đốc Lang vẫn còn độc thân. Trời ạ, quả thật là một chuyện tình du dương làm rung động cả con người lẫn thánh thần!

Oa Oa cảm động nghẹn ngào, cuối cùng cũng gác bỏ được vướng mắc trong lòng, trở về chỗ ngồi. Chưa kịp đặt mông xuống ghế đã nghe trưởng phòng Hành chính từ đầu bên kia phòng gọi cô, Oa Oa đang định làm bộ khom lưng uốn gối cho phù hợp với thân phận hèn mọn của một sinh viên mới tốt nghiệp, vừa vào công ty làm nhân viên thử việc, ai ngờ trưởng phòng Hành chính xem ra có vẻ còn lo lắng hơn cô, e ngại nói: “Mọi người đều đang bận, nhưng lại có tài liệu phải đưa lên cho Tổng giám đốc.”

Oa Oa rất muốn vỗ vai trưởng phòng, cười lớn vài tiếng mà hào sảng nói: “Việc này không để tôi làm thì còn ai vào đây nữa?”, nhưng mới nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của trưởng phòng, cô đã lập tức thay đổi quyết định, không dọa chị ấy nữa, ngượng ngập gờ móng gà ra cầm lấy tài liệu, cười lớn lên nói: “Trưởng phòng, chị yên tâm, việc này cứ để em, em đảm bảo sẽ chuyển tới nơi trong thời gian nhanh nhất!”

Trưởng phòng rất hài lòng trước sự nhiệt tình không sợ gian khó của cô, trong ánh mắt hiền từ ấy dường như còn có cả những giọt nước mắt khi trút được gánh nặng. Thái độ của chị trưởng phòng khiến Oa Oa bỗng nhận ra, trong một tập đoàn lớn như Hoa Hạo vẫn còn những người thật lương thiện, chỉ vì phải sai một thiếu nữ xinh đẹp đi đưa tài liệu mà cảm thấy xót xa vô cùng. Điều này khiến cô cảm động đến nỗi không màng đến việc trưởng phòng vẫn còn đang định nói gì phía sau liền ba chân bốn cẳng, hùng hục chạy về phía thang máy, phi thẳng lên tầng hai mươi hai...

Bỏ lại đằng sau bước chạy của Oa Oa là từng tiếng trời dạt trong không trung: “Vì văn kiện này bị gửi muộn, vừa rồi Tổng giám đốc Lang rất tức giận nên hậu quả có thể rất nghiêm trọng...”

Mẹ Mạc Sầu của Oa Oa đã từng nói, ra ngoài làm việc nhất định phải cẩn thận, nhất là trước một việc đại sự tuyệt đối phải giữ được thần sắc điềm tĩnh, trời long đất lở trước mặt cũng chỉ như phủi tay qua lớp bụi mà thôi, phàm là việc gì cũng phải để ý đến diện mạo bản thân, không thể mặt mũi bơ phờ, tóc tai bù xù mà xuất hiện trước mặt người khác được, những việc này là đặc biệt cần thiết.

Hồi đó, vì Oa Oa đang vô cùng đau khổ khi phải đối mặt với việc phá vỡ mối liên kết phân tử nên đầu óc lúc nào quay mòng mòng, nhưng tiểu áo bông [4] nhất định phải nghe lời mẹ nên cô vẫn phải thực hiện những chỉ đạo trên. Cũng vì làm quá nhiều thí nghiệm phá vỡ liên kết hạt nhân mà Oa Oa giờ đã hoàn toàn thấm thía tư tưởng của mẹ, trước khi làm bất kì việc gì cũng đều từ tốn chỉnh sửa đầu tóc cho đến lúc gọn gàng hết mức có thể mới thôi, mà thời gian chỉnh sửa thì càng ngày càng dài.

[4] Tiểu áo bông: Ở Trung Quốc, các bà mẹ thường gọi yêu con gái mình là tiểu áo bông.

Nhân viên mới như Oa Oa vẫn chưa hiểu lắm về bố cục phòng ốc trên tầng hai mươi hai vốn có tiếng là u ám, đáng sợ nên dĩ nhiên không biết nhà vệ sinh ở đâu để soi gương. May thay ở chốn sang trọng dát vàng sáng chói này còn có một bức tường vừa to vừa rộng, đồng thời là một tấm gương thần kì. Cách bày trí siêu xa hoa ấy khiến Oa Oa trong nháy mắt cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm ra ánh sáng của cuộc đời. Cô lập tức chạy tới chỗ tấm kính, tỉ mỉ trang điểm lại dung mạo, chỉnh sửa ngay ngắn quần áo rồi nở một nụ cười ngọt ngào với chính mình qua gương.

Hôm nay, Oa Oa mặc một bộ vest màu đen, đây là đồng phục nhân viên của Hoa Hạo. Cái màu xưa như diêm này khiến cô đành phải kéo váy lên quá eo để khoe ra vẻ đẹp đương độ xuân sắc và đi thêm một đôi tất sặc sỡ nữa cho hợp với đôi giày cao gót đen. Thực ra bên trong bộ vest còn có chiếc áo phông Hello Kitty, vì không có cổ lật nên cô đành để lộ he hé cái tai con mèo ra ngoài.

“Còn có gì chưa hiểu?”. Ánh mắt sắc nhọn của Lang Hách Viễn quét qua tất cả những mái đầu đang cúi xuống và nín thinh của các vị được gọi là quản lí cao cấp Hoa Hạo, hỏi bằng giọng điệu đầy hăm dọa.

Giám đốc bán hàng Lâm Lang khó nhọc mở miệng biện bạch cho bộ phận của mình: “Thực ra, thưa Tổng giám đốc Lang...”

“Tôi không muốn nghe bất kì lời xin xỏ nào, sự kiên nhẫn của tôi rất có hạn”. Mười ngón tay của anh đan vào nhau, thể hiện sự mất bình tĩnh. “Ảnh hưởng của khủng hoảng tài chính đối với ngành chúng ta có thể cao hơn rất nhiều so với dự báo ban đầu. Nếu tôi nhớ không nhầm thì năm ngoái, vào tầm này các vị còn vỗ ngực bảo đảm với tôi là thành tích công ty sẽ không bị giảm sút, nhưng hiện nay, mức giảm của chúng ta đã là 50%, thế mà vẫn chưa có sách lược kinh doanh cứu vãn khủng hoảng nào được đề xuất là sao? Theo bản báo cáo công bố ngày hôm qua của tập đoàn Vũ Dương, thành tích của công ty họ mới giảm có 21,7%, điều này làm tôi rất không hài lòng. Vũ Dương phương diện nào cũng không bằng Hoa Hạo chúng ta, vậy mà lại hơn trong khoản biết giảm thiểu tổn thất thông qua việc mở rộng nhu cầu nội địa. Còn các vị đã làm được những gì?”

“Chúng tôi...”. Giám đốc bộ phận sản xuất lo lắng đứng dậy đầu vẫn cúi gằm.

“Không có chúng tôi gì cả! Nếu cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn, hai chữ Hoa Hạo của chúng ta sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ!”. Nói đến đây, đột nhiên Lang Hách Viễn phát hiện thấy ánh mắt của mấy vị quản lý vốn dĩ mặt mày ủ ể này giờ dường như đang bị cái gì đó thu hút, đổ dồn về phía sau lưng mình, anh cũng ngẩng đầu nhìn theo hướng ấy. Gặp phải ánh nắng chói mắt, lông mày anh bất giác nhíu lại.

Một cô gái mặc đồng phục nhân viên Hoa Hạo, trang điểm lạ lùng, cổ quái đang đứng trước tấm kính sau lưng họ mà tô mày kẻ mắt, kinh khủng nhất là trước mặt bao nhiêu người thế này, cô ta còn đang bắt đầu kéo váy lên.

Nộ khí bùng bùng trong lồng ngực, anh bước ra cửa phòng họp, nhếch mép cười lạnh lùng, hỏi Oa Oa lúc đó còn đang tập cười trước gương: “Cô đang định múa thoát y hay sao?”

Oa Oa tay trái đang kéo eo váy, cánh tay phải vẫn kẹp văn kiện do trưởng phòng đưa, nghi hoặc nhìn ông chú vừa xông ra trước mặt rồi thấy một nhóm người rầm rộ xông ra, ai cũng mặc như các tình anh của Wall Street, giày dép áo xống chỉnh tề. Nhanh chóng nhìn ra ý niệm không mấy tốt đẹp từ thái độ kì lạ của bọn họ, cô liền lùi về phía sau hai bước, tay ôm chặt văn kiện, trừng mắt cảnh giác nhìn lại.

Nhưng phải công nhận là cái chú trông có vẻ rất quyết đoán dẫn đầu đám người này đẹp trai thật đấy, dường như trời sinh ra đã có khí chất ngang tàng của bậc vua chúa, Oa Oa ngược nhìn gương mặt mà cặp mày đang nhíu chặt lại, có chút ngáy người.

“Cô thuộc bộ phận nào?”. Anh nheo nheo mắt nhìn cô, có vẻ như trước đây, anh đã từng gặp cô ở đâu rồi.

“Tổng giám đốc Lang, có lẽ cô ấy ở tầng tám”. Có người bỗng nhớ ra cô gái bé nhỏ, gầy gò này. Bất cứ ai đã từng đi qua phòng Hành chính tầng tám đều không thể quên được hai cái lúm đồng tiền trên má mỗi khi cô cười và cả chiếc răng khểnh xinh xắn thu hút ánh nhìn người khác.

Tổng giám đốc Lang? Oa Oa lặng người, hóa ra chú này chính là Tổng giám đốc Lang - nhân vật chính trong bao nhiêu scandal đồn thổi gần đây? Và hình như Tổng giám đốc Lang trong truyền thuyết ấy đang đích thân hỏi về thân phận của cô.

Trời ạ!

Không đợi Oa Oa hoàn hồn, Lang Hách Viễn đã đưa tay về phía bọc văn kiện cô đang ôm trong lòng. Vẫn còn chưa rõ tình thế Oa Oa liền né người theo bản năng, vẻ mặt vô tội vẫn ở trong trạng thái chờ đợi.

Mà không, cô đang suy nghĩ, chính xác là đang trong trạng thái suy nghĩ!

Chết thật, bao nhiêu câu hỏi nghi hoặc còn đang chất chứa trong lòng tự nhiên biến mất tiêu, nên bắt đầu hỏi từ nữ minh tinh Sơn Tây hay từ nam chủ nhiệm, hay là xen kẻ loạn xạ mà hỏi đây?

Làm thế nào bây giờ, sao đầu óc chẳng nghĩ được gì thế này? Người trong cuộc - ông vua của các tin đồn đang ở ngay trước mắt, Dương Oa Oa, mày nhất định phải tranh thủ cơ hội này!

“Đưa văn kiện cho tôi là được rồi, cô có thể về làm việc”. Lang Hách Viễn thấy càng lúc điệu bộ chờ đợi của cô càng khó coi, lạnh nhạt buông một câu, định cầm văn kiện rồi mau mau thoát khỏi cô ta, quay lại phòng họp.

Những tia nắng rơi qua từ phía cửa sổ sau lưng Lang Hách Viễn, trùm lên dáng người cao lớn ấy, phủ xuống đôi mắt sâu hút với ánh nhìn quyết đoán, mạnh mẽ, môi mím chặt kiên nghị, tất cả những hình ảnh ấy đi sâu vào tâm khảm Oa Oa, cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đang đập càng lúc càng lớn, như tiếng búa hơi gò mạnh vào đệm da...

Sau một hồi thật lâu, khó khăn lắm cô mới hiểu rõ lời của Lang Hách Viễn, hóa ra ngài Tổng giám đốc đang muốn lấy tập văn kiện của cô. Vừa rồi, cô chỉ chăm chăm tính xem nên hỏi chuyện gì trước tiên nên không hề nhớ đến vụ văn kiện. Tới khi thấy ánh mắt Lang Hách Viễn dần dần trở nên lạnh lùng, cô đành thu hết dũng khí nói ra những lời đã chất chứa trong lòng bao lâu nay: “Tổng giám đốc Lang, anh, anh...”

Lang Hách Viễn nghiêng đầu nhìn đôi môi hồng đang ấp úng, dường như không nghe ra tiếng lúng búng ấy là cái gì, anh nhú mày. “Cô nói gì? Nói to lên xem!”

Xin hãy tha thứ cho Oa Oa vì không thể khống chế bản thân, cô đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của ngài giám đốc...

Cuối cùng, Oa Oa cũng dứt được ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, lấy hết dũng khí kiên định thốt ra lời khen: “Tổng giám đốc Lang, anh... sao anh lại có thể đẹp trai như thế?!”

“Cái gì?”. Giọng Lang Hách Viễn đột nhiên chùng xuống, chậm chậm tiến về phía cô. Những người đứng phía sau vừa rồi cũng nghe rõ mồn một lời gan ruột của Oa Oa, đồng loạt hít vài hơi mạnh. Oa Oa bị anh chàng đẹp trai tiến lại gần, đến hít thở cũng cảm thấy khó nhọc, gấp gáp, cảm giác quay cuồng khiến cô dường như thấy ù cả tai.

Đừng, đừng tiến lại gần như thế, sếp ơi, tôi đây không có ưu điểm gì khác, mà sức miễn dịch với đàn ông trưởng thành lại rất kém, đừng tiếp tục tiến sát như thế, không chừng tôi sẽ xông lên đấy! Tận sâu trong trái tim Oa Oa đang giãy giụa đau khổ.

“Tôi, tôi nói Tổng giám đốc Lang, anh đẹp trai thật đấy!”. Oa Oa cắn chặt răng, cung kính dùng cả hai tay đưa tập văn kiện lên phía trước, thấy anh không nhận, liền liềm nhét cả vào Lang Hách Viễn, trước mặt bao nhiêu người ba chân bốn cẳng chạy toé khói.

Trái lại, Lang Hách Viễn đang rối mù không hiểu ra sao hết nhìn tập văn kiện trong tay lại nhìn về hướng Dương Oa Oa vừa biến mất, liền sau đó, mọi người đều nghe “bình” một tiếng - hình như có người chạy nhanh quá mà đâm phải cửa thang máy, rồi lại “ây da” một tiếng rõ to. Hách Viễn bưng tỉnh nhận ra ánh mắt có chút đờ đẫn của mình, quay lại liếc nhìn đám cấp dưới tất thấy đều đang dài cổ há hốc mồm nghe ngóng nội tình, lạnh nhạt hỏi: “Sao? Các vị đã nghĩ ra cách nào ứng phó với khủng hoảng tài chính hay chưa?”

“Nghĩ ra rồi... à không... vẫn chưa ạ!”. Còn đang thần thờ, nhận ra ánh mắt Tổng giám đốc Lang đã trở lại vẻ lãnh đạm như lúc đầu, mấy người liền đua nhau mở miệng bày tỏ suy nghĩ chân thật của mình.

Nguy hiểm quá, may mà dạo này do khủng hoảng kinh tế, không đủ kinh phí nên lâu nay không ra ngoài làm bữa lớn nào, nếu không lại bị mỡ lợn làm cho mê muội đầu óc, trả lời nhằm Tổng giám đốc Lang thì coi như chết chắc.

Chỉ duy nhất giám đốc bán hàng Lâm Lang không kịp thu lại lời. “Cô gái này thật là, thật là...”

“Thật là cái gì?”. Tổng giám đốc Lang nghe được câu nói của Lâm Lang, mặt lập tức lạnh băng, cơ hồ có thể cạo ra đến cân rưỡi băng là ít.

“Thật là sáng tạo!”. Lâm Lang bị ánh mắt đáng sợ của Tổng giám đốc Lang làm cho kinh hãi, nuốt nước bọt mấy lần mới sửa được hai chữ “thú vị” thành “sáng tạo”, rồi với vẻ mặt đầy nịnh bợ mở cửa phòng họp cho Lang Hách Viễn, cung kính nói một câu: “Tổng giám đốc Lang, xin mời!”

Lang Hách Viễn sầm mặt, quay người đi. Trong khoảnh khắc bước qua cửa phòng họp, anh bỗng liếc về phía thang máy một cái, ánh mắt không giấu nổi nụ cười, rồi nhân lúc mọi người chưa kịp chú ý đã lập tức lấy lại vẻ mặt lạnh lùng như cũ.

Quả thật là hết sức thú vị. Nhưng cũng không thể không nói, tổ chức của nhân viên được tuyển dụng vào Hoa Hạo hai năm trở lại đây càng ngày càng kém, sao một cô bé còn đang mơ mộng như thế lại có thể được

tuyển cơ chứ?

Xem ra hôm nào phải gọi Lão Từ trưởng phòng Nhân sự lên văn phòng uống cà phê mới được...

Oa Oa tuyệt đối không dám làm chuyện xấu, còn một khi đã làm chuyện xấu thì chẳng cần đợi người đến bắt ngay tại trận, cô đã tồ tồ chạy ra đầu thú rồi. Ví dụ như sau khi chạy đứt hơi về chỗ ngồi của mình, việc đầu tiên cô làm chính là gọi điện cho Nám Nám. Nám Nám vừa nhắc máy, cô đã kêu lên thảm thiết: “Chết rồi, Nám Nám ơi, chị vừa làm một chuyện cực kì mất mặt.”

Đầu dây bên kia vọng lại tiếng lép chếp, hình như Nám Nám đang ăn quà vặt, nghĩ những ngày trong tổ thể dục của họ thật vui quá là vui, thế rồi, cái miệng nhồm nhào nhồm như thường lệ cất lên tiếng giễu cợt: “Bạn nhỏ Dương Oa Oa, có ngày nào chị không làm mấy chuyện mất mặt chứ?”

“Lần này thì khác, hôm nay, chị đúng là bị chập dây thần kinh rồi, dám tỏ tình với cả sếp lớn”. Giọng điệu kích động của Oa Oa lập tức truyền khắp phòng Hành chính.

“Sếp lớn? Là nam hay nữ thế?”. Đầu óc Nám Nám vẫn chưa nhận thức được mức độ nguy cấp của vấn đề.

“Đương nhiên là nam rồi, nữ thì chị tỏ tình làm cái khỉ gì chứ? Chẳng trách em mười bốn tuổi mà vẫn còn học cấp hai chị thì khác...”. Oa Oa còn đang định tiếp tục bài diễn văn của mình thì Nám Nám đã nhanh chóng chặn đứng: “Nếu là nam giới tỏ tình thì cũng đã tỏ tình rồi, còn nếu là nữ giới mà chị dám tỏ tình thì em mới thất kinh ấy chứ!”

“Hả?!”

“Cũng đúng”. Oa Oa dờ người, tỉ mỉ ngẫm nghĩ, thấy cực kì tâm đắc với những lời chí lí của bạn nhỏ Nám Nám. Chỉ cần đối phương không phải là nữ thì còn gì mà phải sợ chứ?

Trở lại tâm trạng phơi phới, Oa Oa nói một mạch vào ống nghe: “Ồn rồi, chị lại bình thường rồi, không sao nữa. Mà em nhớ để dành cho chị một túi ô mai nhé! Dập máy đây!”

Nám Nám đã quá quen với kiểu quấy nhiễu bất ngờ này của chị nên chỉ “ờ ờ...” mấy tiếng, bỏ tọt quả táo vào miệng rồi mới gác máy.

Bên này, Oa Oa mỉm cười bỏ điện thoại xuống, trở lại vẻ điềm nhiên như thường. Nhưng các đồng nghiệp xung quanh đều từ từ quay đầu lại, mặt mày kinh ngạc hỏi: “Oa Oa, em nói em tỏ tình với Tổng giám đốc Lang ấy hả?”

Dương Oa Oa vẫn chưa ngốc đến nỗi tự tiến cử mình vào vai nữ chính của mấy scandal nên lập tức trả lời một cách cực kì thông minh: “Không phải anh ta ạ.”

Kết quả của sự giải thích vội vàng là mọi người đều giữ vững vẻ quan tâm của mùa xuân, tiếp tục xây dựng một câu chuyện tầm phào của mùa thu: “Vậy người đó là...”

Oa Oa dùng đầu ngón chân nghĩ một hồi lâu mới trả lời: “Là giám đốc Lâm”. Vừa rồi có phải là anh ta không nhỉ? Hình như có thấy giám đốc Lâm đứng bên cạnh anh sếp đẹp trai ấy mà!

Lời giải thích của Oa Oa kết thúc, mọi người đều như bưng tỉnh, trong lòng không khỏi thương thay cho cô. Cô bé này điểm nào cũng tốt, chỉ có điều tuổi còn nhỏ quá, vẫn chưa nhìn nhận chính xác được thế giới, chỉ một chức giám đốc bán hàng nhỏ nhoi đã coi như sếp lớn rồi, cái chức ấy phải nhảy thêm mấy tầng nữa mới được bằng sếp lớn cơ.

Oa Oa thấy mọi người chẳng nói năng gì nữa thì tự cho rằng lời lấp liếm của mình hoàn mĩ không chê vào đâu được, dù gì thì cũng chẳng ai có thể tới chỗ giám đốc Lâm kiểm chứng xem có thật là cô, Dương Oa Oa đã tỏ tình với anh ta hay không. Oa Oa cảm thấy cực kì tự hào vì sự cấp trí [5] của mình.

[5] Sự cấp trí là sự nhanh trí

Nhưng niềm tự hào mới được một ngày rưỡi thì cô nhận ra rằng cấp trí còn có ý nghĩa khác, đây là trí tuệ suy kém lúc cấp bách.

3. Chương 03

Chương 3: Giám đốc Lâm

Theo quy định của Hoa Hạo, nhân viên và cấp quản lý được phân ra ăn trưa ở hai nhà ăn khác nhau.

Nhà ăn tầng mười bốn phụ trách bữa trưa cho toàn thể nhân viên, món ăn phong cách Trung Quốc, cũng có cả các loại mì và đồ ăn nhẹ; còn quầy đồ Tây trên tầng mười lăm là nơi chỉ có các quản lý cấp cao mới được đến, đồ ăn bao gồm các món u và các món ngon nổi tiếng thế giới. Lãnh đạo nếu ăn đồ Tây chưa no thì có thể xuống tầng dưới ăn đồ Trung, còn được gọi mỉa mai là thị sát dân tình, nhưng nhân viên thì nhất định không được vì muốn nếm thử chút vị Tây mà tự ý chạy lên tầng trên thăm hỏi lãnh đạo. Cái gọi là sự phân biệt đẳng cấp có thể thấy rõ rệt trong bữa trưa ở đây.

Bếp Pháp cao cấp được lưu truyền hàng vạn, hàng vạn lần qua miệng tất cả các đồng nghiệp khiến Oa Oa mỗi lần nghĩ đến đều chảy nước miếng, thậm chí đôi lúc còn nghĩ mình có thể không màng đến sĩ diện, chạy lên trên thưởng thức chút mì vị tươi mới, nhưng rốt cuộc, đó chỉ là ảo tưởng phi thực tế, giống như việc cô bị cánh cửa kẹt vào đầu vậy.

Vừa cố gắng nhai đi nhai lại món thịt bò kho trước mặt, Oa Oa vừa ai oán kêu thầm trong lòng rằng chủ nghĩa tư bản tàn bạo, bóc lột người lao động để trút bỏ nỗi bức tức. Nghe tiếng gõ “lách cách” của chiếc thìa trước mặt lên cái đĩa trống, cô thấy sao mà đau lòng, chỉ có thể tiếp tục oán thán chủ nghĩa tư bản thật vô nhân đạo, đến bữa trưa cho nhân viên cũng chuẩn bị ít thế này, chớp mắt một cái đồ ăn trong đĩa đã không thấy đâu rồi, quả là hết sức quá đáng.

Đang chuẩn bị đứng lên, ra quầy thức ăn lấy thêm một phần thịt xào trứng nắm cho no bụng thì cô thấy nhà ăn vốn đang huyền ảo bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Oa Oa hoang mang ngẩng đầu nhìn quanh, xem xét cả bốn phía nhưng không phát hiện thấy hiện tượng gì dị thường, liền tiếp tục cầm đĩa tiến thẳng đến quầy chọn thức ăn, miệng ngậm thìa, mặt nghiêm túc suy nghĩ.

Rốt cuộc nên chọn thịt xào trứng nắm hay thịt xào cay nhỉ? Hay là đổi thành thịt kho cho lạ miệng?

Oa Oa thấy sống trên đời này có hai thứ tuyệt vời nhất, một là scandal, hai là sự mê hoặc của ẩm thực. Mặc dù Oa Oa vẫn canh cánh trong lòng chuyện không thể lên tầng trên ăn đồ Pháp, nhưng tuyệt đối không thể để nỗi đau buồn ấy làm lỡ việc hấp thụ các món ăn ngon trước mắt được.

Thử hỏi trên đời còn có việc gì khiến người ta thỏa mãn hơn là ăn no rồi nằm khoèo trên ghế, nghe chuyện tầm phào kia chứ?

Đắn đo hồi lâu, Oa Oa quyết định lấy một suất tô mỳ xào hạt điều và cần tây cùng một suất thịt kho, món mặn món rau kết hợp vừa đẹp, vừa tốt cho sức khỏe lại no cái bụng, thật là hết xẩy!

Cô đang bê hai đĩa thức ăn về chỗ ngồi thì bỗng nghe thấy đằng sau có một giọng nam giới trầm trầm cất lên: “Cô là Dương Oa Oa?”

Oa Oa thầm mừng vì sự dẫu của mẹ đối với cô. Không được trả lời tiếng gọi từ người đàn ông lạ là bài giáo dục an toàn đầu tiên lúc Oa Oa bị mẹ cưỡng chế lên lớp khi cô chỉ mới năm tuổi.

Nguyên nhân là do bạn nhỏ Năm Năm chỉ vì có người cho một túi hạt hướng dương mà đã bỏ bỏ tên của mình và Oa Oa, tên của bố mẹ, thậm chí cả chuyện ở nhà mấy giờ ăn cơm, lúc nào đi ra kể cho người ta. Chuyện này truyền đến tai mẹ Mạc Sầu như một tin kinh hoàng ngang với nổ bom nguyên tử, thế là mẹ Oa Oa tuy rằng mất bò mới lo làm chuồng nhưng thà muộn còn hơn không, chớp ngay lấy Oa Oa lên lớp một bài. Oa Oa nghe xong bĩu môi trả lời: “Đừng nói người khác, đến bố gọi con còn không thưa nữa là, mẹ cứ yên tâm!”

Bị Oa Oa nói vậy, mẹ Oa Oa khi đó thật không biết tìm từ nào để bày tỏ lập trường rõ ràng của mình, đành buồn bã quay sang lên lớp cho Năm Năm.

Thế là Dương Oa Oa mắt chả buồn liếc, vẫn cầm đĩa bước đi, dáng người lại càng đoan trang, ra vẻ thân ngọc mình nga chỉ có thể nhìn từ xa chứ đừng có động vào, nhấc cao đôi chân đi giày cao gót bước thẳng. Cô cho rằng như thế là có thể dứt được tên lang sói vướng víu phía sau, ngờ đâu, anh chàng đó vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục gọi: “Xin hỏi cô là Dương Oa Oa phải không?”

Đến nước này, Oa Oa cực chẳng đã đành miễn cưỡng quay đầu lại nhìn đối phương.

Hử? Người này nhìn mặt rất quen... A, hóa ra là Lâm Lang, giám đốc bán hàng.

Oa Oa ngay lập tức chào hỏi cực kì lễ phép: “Chào anh giám đốc Lâm.”

Từ trước tới nay, Lâm Lang chưa từng ăn cơm tại nhà ăn nhân viên, cũng không thích trò “thăm dân” ấy. Có điều gần đây, phát hiện ánh mắt cấp dưới nhìn mình có vẻ lén lút lút lút, lại nghe được mấy lời đồn thổi không biết xuất phát từ đâu, mấy cái scandal này nói lớn thì không lớn, nhưng nói bé cũng không phải, sức ảnh hưởng chỉ tầm trung bình, nhưng càng nghe càng thấy không thỏa đáng. Nghe đồn hôm đó, cô bé ở tầng hai mươi hai đã thừa nhận với mọi người rằng cô có tình ý với anh, lại còn kể đã đích thân tỏ tình rồi.

Lâm Lang thận trọng, tỉ mỉ nhớ lại, hình như tình cảnh lúc đó không giống như chuyện mọi người kể. Liệu có phải cô bé kia bị người ta ác ý đặt điều mà chẳng biết hay không? Cũng phải, một cô gái còn ít tuổi như thế, không biết bảo vệ bản thân ở nơi lắm chuyện thị phi cũng là điều dễ hiểu, nếu như vì vậy mà vô duyên vô cớ bị chụp mũ những điều khó nghe thế này thì thật là đáng thương, làm người ta thật không nhẫn tâm tăng lời.

Thế nên anh có lòng tốt, giờ ăn trưa chủ tâm xuống nhà ăn nhân viên tìm Dương Oa Oa nói chuyện, ai dè cô bé này phản ứng thật không ăn ý chút nào.

“Chuyện là cô có rảnh không? Nếu rảnh, chúng ta có thể qua bên chỗ bồn nước dùng cơm?”. Lâm Lang từ nãy tới giờ vẫn luôn mỉm cười hiền lành với cô bé, bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu của cô búp bê này làm người ta không kìm được ý nghĩ muốn bảo vệ cô.

Oa Oa vẫn ngơ ngác trước lời đề nghị của Lâm Lang. “Giám đốc Lâm, anh có việc gì thì cứ nói luôn ở đây đi ạ, không có gì bất tiện đâu.”

“Cái này...”. Lâm Lang vô cùng đau đầu trước vẻ thản nhiên của cô, đành đi thẳng vào vấn đề. “Thực ra tôi tới tìm cô là vì tin đồn đang lưu truyền trong công ty, có vài chuyện tôi nghĩ nên tìm một nơi yên tĩnh để nói thì tốt hơn.”

Oa Oa chớp chớp mắt, não bộ lẩn qua lẩn lại với tốc độ 3500 vòng/giờ, cuối cùng cũng hiểu ý của Lâm Lang. Hóa ra chuyện này có liên quan đến mấy vụ scandal, mà vụ này còn lớn đến mức giám đốc Lâm nhất định phải tìm một chỗ kín đáo gặp riêng để tránh to chuyện.

Oa Oa đã lĩnh hội sâu sắc ngọn ngành, vội vàng đưa tay lên miệng làm động tác suýt ra hiệu cho Lâm Lang, sau đấy thận trọng quay trái, quay phải quan sát tình hình, làm như phải chắc chắn không có ai chú ý đến hai người bọn họ. “Giám đốc Lâm, anh yên tâm, tôi hiểu rồi. Chuyện này trời biết, đất biết, anh biết, tôi biết, tuyệt đối không thể có người thứ ba biết, tôi bảo đảm!”. Nói xong, cô còn đặt cánh tay gầy như que củi lên vai Lâm Lang, ra vẻ anh em tốt.

Lâm Lang nhìn vật lạ đang đặt lên vai mình, lại nhìn gương mặt hiện rõ vẻ ngờ nghệch của Dương Oa Oa, tiện thể còn nhận ra tất cả các nhân viên đang giả bộ đi đi lại lại ồn ào kia thực chất đều đang vênh tai thám thính nội tình câu chuyện tâm phào, bỗng nhận thức một cách sâu sắc rằng lần này xuống đây ăn trưa là một sai lầm, tìm cái cô Dương Oa Oa này lại càng là sai lầm tệ hại nhất trong những sai lầm. Vì một cô gái không hiểu ra làm sao thế này đã biến mình thành tiêu điểm của tất cả thấy nhân viên trên dưới trong Hoa Hạo, thật là một thảm họa lớn ngang với sự kiện 11 tháng 9 ở nước Mĩ.

Thế là trước những lời thì thầm to nhỏ và điệu bộ kì lạ của mấy trăm người, Lâm Dương Lang đành phải cắn răng cùng Oa Oa đang cười cười kì dị đi tới, ngồi xuống bàn ăn bên bồn nước. Oa Oa tay ôm đĩa, mặt ân cần hỏi: “Giám đốc Lâm, hay là để tôi gọi ít đồ ăn cho anh nhé? Anh thích ăn gì?”

Lâm Lang cứng nhắc lắc đầu. “Tôi nói vài câu rồi đi ngay, không làm phiền cô lâu đâu.”

Oa Oa nghe lời, đặt đĩa lên bàn, ngoan ngoãn mỉm cười ngồi xuống, chuẩn bị tập trung cao độ nghe chuyện tầm phào. Lâm Lang nhìn ánh mắt vô tội của cô, lúng túng tới nỗi chỉ biết ho húng hắng vài cái lấy sức để tiếp tục câu chuyện: “Chuyện là... Phải chăng gần đây, cô Dương không nghe thấy tin đồn đang lan truyền trong văn phòng?”

Oa Oa vừa nghe thấy thế liền mỉm cười đáp lại: “Tôi có nghe rồi”.

“Hả? Cô có nghe rồi? Cô không để ý sao?”. Lâm Lang nếu không màng tới việc bảo vệ hình tượng nhà nhân của mình trước mặt nhân viên thì cảm không khéo đã rớt xuống mặt bàn từ lúc nào.

Oa Oa ra chiều suy nghĩ mông lung. “Giám đốc Lâm nghĩ tới nên để ý ý ư?”

Coi cô là ngốc đấy à? Scandal của sếp lớn chứ gì? Liên quan gì tới cô chứ? Đến lượt cô phải để ý sao? Tuy là cô có hứng thú với câu chuyện tình sét đánh, kinh thiên động địa, ma kêu quỷ khóc này thật, nhưng không có nghĩa là cô nhất định phải nhúng tay vào, chút đạo đức trong nghề nghe ngóng tin đồn này cô vẫn có chứ!

“Cái này... Dù gì cô cũng là nhân viên mới vào làm trong công ty, bị đồn thổi thế cũng không dễ nghe cho lắm. Nếu cô thấy không tiện, tôi có thể giúp cô đứng ra cải chính, nhưng tôi nghĩ nếu như cải chính thì bắt buộc phải nói ra chân tướng sự việc hôm đó, nghĩ kỹ thì thấy đó cũng không phải là cách tốt nhất”. Lâm Lang trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp. “Nếu cô đã có bạn trai, có thể trực tiếp nói ra, thời gian trôi đi, mọi người cũng sẽ quên chuyện này, tôi thấy làm thế có vẻ hay hơn là trực tiếp cải chính.”

Tuy tuổi tác cũng phải thuộc hàng chú nhưng ngoại hình Lâm Lang nhìn rất sáng sủa, khi cười cũng có lúm đồng tiền như Oa Oa, anh mặc áo sơ mi với măng sét trắng như hàm răng của anh vậy. Nếu Oa Oa không phải là fan hâm mộ kiên định của chú “mặt sắt” thì chắc chắn lúc này, nước bọt của cô đã chảy ròng ròng như sông Trường Giang rồi.

Đương nhiên, nếu có thể được hai mỹ nam như giám đốc Lâm và Tổng giám đốc Lang, người ôm bên trái, kẻ áp bên phải thì... Nhưng điều này chỉ là hoang tưởng mà thôi. Có giạt thêm dòng điện một triệu Volt vào tim Oa Oa, cô cũng chẳng dám làm thế thật.

“Cảm ơn giám đốc Lâm, hiện nay, tôi vẫn chưa thấy chuyện này ảnh hưởng gì tới tôi. Nhưng đến một lúc, nếu không thể chịu đựng hơn được nữa, nhất định tôi sẽ báo cáo với anh”

Oa Oa quyết tâm chứng minh mình là một người rất yêu mấy chuyện tầm phào, dù có bị chôn vùi trong cả mớ chuyện giạt gần đến tắc thở thì cô cũng cam tâm tình nguyện.

Cô đã khoan dung rộng lượng không muốn tranh cãi như thế, Lâm Lang cũng không tiện nói gì thêm, chợt nhìn thấy đồ ăn trong đĩa cô xanh mỡ màng, xem ra có vẻ rất ngon miệng liền hỏi: “Trong đĩa của cô là món gì thế?”

“Tôm nõn xào hạt điều và cần tây ạ. Giám đốc Lâm cũng thích sao?”. Oa Oa giơ đĩa ra trước mặt cho Lâm Lang nhìn. Xem ra anh có vẻ rất đói. Thấy thế, cô lập tức đề nghị: “Giám đốc Lâm, hay là để tôi lấy cho anh một phần nhé?”

“Tốt quá, làm phiền cô vậy. Thực ra, đồ ăn trên tầng trông thì đẹp thế thôi chứ không ngon miệng đâu, đồ ăn Trung Quốc vẫn là ngon nhất”. Lâm Lang cười nhẹ, ý giục Oa Oa mau đi đi.

Oa Oa thầm nghĩ rằng, khóc ròng trong bụng. Đây là cái giá phải trả cho sự khoe khoang sao? Đáng hận nhất là cô chỉ nói khách sáo thế thôi, vậy mà con người này lại... lại coi là thật. Thẻ ăn của nhân viên mỗi tháng chỉ cố định ba trăm tệ, thẻ VIP là một nghìn hai trăm tệ, cách biệt lớn như thế mà còn ép cô móc hầu bao ra mua cơm, hành vi vô liêm sỉ này thật khiến tim cô đau, thịt cũng đau.

Cô cô ý chần chờ một chút, thấy Lâm Lang chả buồn chả động rút thẻ ăn ra, đành đứng hẩn dẩy, vừa bấm bụng rửa thầm vừa đi lấy đồ ăn. Sau đó, với toan tính báo thù cực kỳ xấu xa, cô đã chọn ngay cho hắn ta một phần thịt trắng hấp, trong miệng không ngớt rửa xả: “Ai bảo không chịu đưa tiền, ai bảo không chịu đưa tiền...”

Hờ hờ, tuy là món này có đắt hơn chút xíu, nhưng cứ nghĩ đến việc nhìn thấy Lâm Lang mặt mũi tiu ngiêu thì cũng coi như không phí tiền.

Quay về chỗ ngồi, cô cười tíu tít, đặt đĩa thức ăn trước mặt Lâm Lang, chuẩn bị hỉ hả nhìn trộm phản ứng của giám đốc Lâm trước món thịt hấp. Nhưng vẫn chưa nhìn được gì thì cô đã nghe phía sau có tiếng nói trầm trầm: “Ồ đây vẫn còn chỗ chứ?”

Oa Oa quay đầu lại, lập tức bị Tổng giám đốc Lang mặt lạnh tanh dọa cho toàn thân run rẩy.

Như kiểu phụ nữ trốn chồng đi ngoại tình rồi bị bắt gặp, đương nhiên có biểu hiện chột dạ, Oa Oa không thể không lập tức lên tiếng giải thích: “Cái này, giám đốc Lâm, là...”

“Cô đi lấy cho tôi một suất cơm!”. Lang Hách Viễn chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, thật là làm tổn thương sâu sắc lòng tự trọng của một thiếu nữ đương xuân.

“Vừa qua văn phòng tìm cậu, thư kí nói cậu xuống đây “thăm dân” nên tôi xuống đây luôn, hỏi xem việc lập kế hoạch bán hàng tiến hành đến đâu rồi”. Lang Hách Viễn không nề hà đứng bên bàn ăn, hai tay chống lên mặt bàn, dùng tốc độ nhanh nhất đi thẳng vào công việc, vẻ mặt nghiêm trọng, chân mày hơi nhướng lên.

“Thực ra, tôi nghĩ không nên chỉ cải cách về sản xuất, quan trọng nhất vẫn là mở rộng thị trường tiêu dùng, đặc biệt là vấn đề định giá cho sản phẩm mới”. Lâm Lang cũng ngay lập tức chỉnh đốn lại thái độ, nghiêm túc trả lời.

Một mình Oa Oa đứng bên cạnh, tiến thoái lưỡng nan đắn đo hồi lâu mới thu hết can đảm, nhỏ giọng nói: “Tổng... Tổng giám đốc Lang...”

Trời đất, phải quệt thẻ mua cơm cho Lâm Lang đã đủ khiến người ta phẫn nộ rồi, đường đường là một Tổng giám đốc như anh ta, sao đến chút tự giác cũng không có chứ? Đáng ghét nhất là anh đẹp trai, anh không hề nói anh muốn ăn gì thì người ta làm sao biết được khẩu vị của anh, yêu cầu của anh thế nào chứ! Cần phải hiểu rằng một việc có độ khó khăn cao, cần kĩ xảo cao và cường độ cao như việc ninh nọt rất dễ có biến chứng. Làm bạn với vua như chơi với hổ, nhờ có ngày không may rơi vào miệng hổ, há chẳng phải là người tốt bị sét đánh hay sao?

“Chuyện gì?”. Lang Hách Viễn ngẩng đầu, giọng điệu uể oải, dù rằng anh không phản đối chuyện tình yêu nơi công sở, nhưng lần này Lâm Lang thật khiến người ta ngỡ ngàng. Cô bé này đã tròn hai mươi tuổi chưa không biết, sao hần có thể nhả tâm ra tay chứ?”

“Cái đó... Tổng giám đốc Lang, xin hỏi...anh muốn ăn gì ạ?”. Oa Oa thận trọng mở miệng, không đủ khí phách nên đành cố nén chuyện thẻ ăn xuống cổ.

Lang Hách Viễn liếc nhẹ một cái: “Tùy cô!”

“Cái đó, tôi... ờ, thực ra tôi thấy anh tự đi chọn có lẽ tốt hơn, hi hi...”. Oa Oa không khỏi tự xem thường thái độ khum lưng uốn gối, nịnh bợ kẻ giàu của mình, quanh đi quẩn lại vẫn không dám nói ra hai tiếng “thẻ ăn”.

“Không cần, tôi tin tài trí nhân viên tập đoàn Hoa Hạo chúng ta đều rất cao, một chuyện đơn giản như chọn cơm chắc chắn sẽ làm tốt”. Lang Hách Viễn chậm rãi nói. “Đương nhiên, nếu ngay đến việc chọn cơm, cô cũng không làm tốt thì tôi buộc phải nghi ngờ khả năng làm việc của cô.”

“*... \$... %...”. Oa Oa trong bụng chửi rửa, sỉ vả Lang Hách Viễn hàng vạn lần, uất ức đi tới chỗ chọn đồ ăn.

Cô nhanh tay chọn luôn ba món: thịt rán, thịt kho, thịt xào chua ngọt, vừa ra sức gấp thức ăn vừa rửa thầm trong bụng: “Dám ức hiếp nhân viên này, đồ tư bản, mong sao độ cholesterol cao giết chết người đi!”

Sau đấy, cô còn lấy thêm hai lạng cơm, chất đầy ụ vào đĩa rồi hớn hỏ, khệ nệ bê về bàn ăn, dịu dàng mỉm cười với Lang Hách Viễn còn đang chau mày suy nghĩ. “Tổng giám đốc Lang, cơm của anh đây ạ.”

Vừa ngược mắt nhìn lên, Lang Hách Viễn lập tức trông thấy cô khệ nệ bát bát đĩa đĩa, trên ụ cơm lung lay sắp đổ còn chất hàng đống thức ăn. Lâm Lang không kiềm chế nổi, đành đưa tay bịt miệng thật chặt mới không phá lên cười.

“Tổng giám đốc Lang, tôi không biết anh thích ăn gì, đây đều là những món đắt nhất trong nhà ăn chúng ta, mong anh sẽ thích”. Vốn dĩ Oa Oa còn muốn tức giận nhìn trân trân vào anh ta, cho anh ta có chút cảm

giác xấu hổ, nhưng vừa đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của anh đẹp trai, trái tim nhỏ bé của cô đã chẳng còn chút khí phách nào, cứ đập bình bình loạn xạ.

“Không tồi”. Lang Hách Viễn mặt lạnh tanh, gạt đầu ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Khi Oa Oa đi lấy cơm, Lang Hách Viễn đã ngồi vào chỗ của cô. Nhìn đĩa thức ăn còn chưa ăn xong của mình, Oa Oa đành ngồi xuống bên cạnh. Khoảng cách quá gần, hơi thở đàn ông khiến đầu óc Oa Oa rối tung. Cô đặt đĩa đồ ăn trước mặt anh, bắt đầu dùng vũ lực để khống chế trái tim đang đập loạn xạ của mình bằng cách xiên lấy một con tôm nõn đã nguội ngất ừ ừ chậm chậm cho vào miệng nhai.

“Thức ăn nhiều quá”. Cô nghe có tiếng nói bên cạnh.

“Tôi cố tình đấy!”. Oa Oa chẳng nghĩ đến nơi đến chốn, buột miệng trả lời. Bỗng nhớ ra người đang nói chuyện với mình là ai, cô lập tức cứng đờ mấy giây rồi nhanh chóng quay sang, nở một nụ cười với Lang Hách Viễn. “Tổng giám đốc Lang, cả ngày anh bận trăm công nghìn việc, thật vất vả quá. Anh là ngọn đèn chỉ đường cho tập đoàn Hoa Hạo chúng ta, ăn nhiều một chút là điều đương nhiên rồi.”

Oa Oa thật muốn đâm đầu vào đĩa chết ngay cho rồi, sao đến cái miệng mà cô cũng không quản nổi thế này?

Lang Hách Viễn nhú mày, liếc nhìn đôi má đang đỏ lựng lên vì xấu hổ của cô, ngây người trong chốc lát, đặt đĩa thịt xào chua ngọt và thịt rán trước mặt cô rồi nói: “Ngọn đèn chỉ đường không thích nhân viên Hoa Hạo lãng phí”.

“Ồ?”. Oa Oa chờ người trước nủi thịt, há hốc mồm.

Nhớ hồi nhỏ, cô đã ngủ gục trong giờ Ngữ văn của một giáo viên nào đó, nội dung tiết học hôm ấy, trước nay cô không thể nhớ nổi, nhưng trong tình cảnh này, cuối cùng cô cũng hoàn toàn nhớ ra nội dung tiết Ngữ văn đã biến mất trong biển học mênh mông ấy, chính là câu thành ngữ: “Gậy ông đập lưng ông”.

4. Chương 04

Chương 4: Thăng chức

Oa Oa cực kì thích ăn thịt, thích tất cả các loại thịt, thậm chí khi còn học mẫu giáo, cô đã từng dùng dao gọt bút chì giao đầu với Năm Năm chỉ vì hai miếng thịt sót lại trên đĩa. Mẹ Mạc Sầu vốn tính qua loa, đại khái, không những không hề lo lắng đến sự an toàn của các con như những bà mẹ khác, ngược lại còn trừng mắt với hai chị em đang trong cảnh đao thương, đồng dục hét lớn: “Đừng có nghịch nữa, không thì mai đừng hòng ăn thịt!”

Hiệp nữ Oa Oa và hiệp khách Năm Năm nhìn nhau một giây rồi lập tức xông lại, ôm chân mẹ Mạc Sầu, nở nụ cười nịnh nọt nhất có thể để chứng minh bản thân tuyệt đối đủ tư cách ăn thịt vào ngày mai.

Bài hát Oa Oa thích nhất chính là: “Thịt là điện, thịt là ánh sáng, thịt là câu chuyện thần thoại duy nhất, em chỉ yêu thịt, you are my super star, thịt là chúa tể, em sùng bái thịt, không còn cách nào hơn nữa, em chỉ có thể yêu thịt, you are my super star! [1]”

[1] Phỏng theo bài hát Super Star của S.H.E

Nhưng lúc này, đối diện với núi thịt trước mặt, lần đầu tiên trong đời, cô có cảm giác thịt là thạch tín, là thuốc chuột cực mạnh, là kẻ thù không đội trời chung. Không ăn ư? Làm ơn, thịt này là do quẹt thẽ ăn của cô mà ra, lãng phí là có tội! Ăn ư? Ăn hai lạng cơm và ba đĩa thịt này, về cơ bản bụng đã trong trạng thái no rồi, nếu không muốn trở thành nàng hề cho phòng y tế ngày mai thì nhất định phải cự tuyệt cực hình dùng thịt nhồi chết người này đang diễn ra ở một nước xã hội chủ nghĩa.

Cô cúi đầu nghĩ ngợi, cố gắng sắp xếp lại trong đầu tất cả những lời từ chối khẩn thiết nhất, hai mắt ra sức long lanh “í” một tiếng, hai anh đẹp trai đang sôi nổi bàn chuyện công việc bên cạnh lập tức dừng lại, nghiêm túc nhìn sang, chờ đợi lời nói tiếp theo của cô.

Oa Oa tự nhắc nhở bản thân, lúc này, lời nói nhất định phải cô đọng, súc tích, bất ngờ ra đòn khi đối phương không đề ý.

Nhớ lại năm đó, khi trả lời phản biện, cô đã buông một câu:

“Tất cả đều có trong luận văn, mời thầy tự xem!”. m vang uy lực là thế, hào hùng khí thế là thế, chỉ trừ Lão Thần Rùa, còn thì tất cả các cặp kính của những vị giám khảo còn lại đều vì câu nói này mà tan tành trong nháy mắt.

Vì vậy, nhất định phải khiến Tổng giám đốc Lang chỉ trong vài chữ hiểu rằng cho dù không ăn chỗ thịt này, cô vẫn sẵn sàng vì công ty mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng, cống hiến một giọt máu, một giọt tinh... à nhầm, cống hiến đến đến chút tinh lực cuối cùng, xin thề với trời xanh rằng cô sẽ cùng tồn vong với Hoa Hạo cũng như các scandal giật gân của Hoa Hạo.

Lâm Lang nhìn cô mặt đỏ phừng phừng, tốt bụng hỏi: “Cô sao thế?”

Không nói cũng không được rồi, tên đã lên dây không thể không bắn, cô đành mặt dày dõng dạc, hùng hồn nói: “Vây... vậy tôi ăn thật nhé?”

Hai anh chàng đẹp trai cùng ngây ra một lúc, Lâm Lang không nhịn nổi, phì ra một hơi rồi cười ngặt nghẽo, chỉ đến khi bắt gặp ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng của Lang Hách Viễn mới chấn chỉnh tư thế, ngồi lại ngay ngắn, mỉm cười hiền từ nói với Oa Oa: “Cô ăn đi!”

Oa Oa cảm uất nhìn sang Lang Hách Viễn, mong anh có thể hiểu rằng thực ra, cô không hề có ý đó. Nhưng tín hiệu cầu cứu thảm thiết ấy rõ ràng không cùng tần số với não bộ của anh, Lang Hách Viễn quay sang nhìn khuôn mặt non nớt đang nhăn lại của cô, dừng lại vài giây rồi cũng nói: “Ăn đi!”

Câu nói này đã chính thức tuyên án tử hình đối với cô. Oa Oa khốn khổ đành kéo đĩa thịt xào chua ngọt lại trước mặt, nước mắt nước mũi giàn giụa, gấp một miếng nhét vào miệng, uống một ngụm nước, rồi quay sang mỉm cười với ông sếp Lang.

Hiển nhiên âm mưu thức tỉnh lòng thương hại của nhà tư bản đối với nhân công nhi đồng đáng thương này rõ ràng không có tác dụng, Lang Hách Viễn vẫn đang miệt mài nghiên cứu kế hoạch phát triển với Lâm Lang, chẳng thèm liếc đến cô một cái. Khốn khổ giải quyết xong đĩa thịt xào chua ngọt, chưa kịp ngẩng đầu lấy hơi, một đĩa thịt rán mới nguyên đã được đẩy tới trước mặt cô.

Cô thề, tên quỷ tư bản hút máu người này nhất định đã nhìn trộm cô rất lâu rồi!

Lang Hách Viễn làm lơ vẻ mặt đang sôi sục hận thù của cô thờ ơ hỏi: “Sao?”

Oa Oa nghiêng rằng, cố nén tiếng nấc, ra sức lắc đầu.

Lang Hách Viễn dường như hiểu ra điều gì đó, gật gật đầu tỏ vẻ thông cảm. “Cô không muốn ăn nữa à?”

Oa Oa lập tức nước mắt lưng tròng. Tuy rằng bọn tư bản đều là quỷ hút máu người, nhưng nếu có thể không phải ăn đĩa thịt này thật thì cô nhất định sẽ lập một bài vị cho sếp Lang và đặt ở nhà, sáng tối đều đặn thấp ba nén hương, mừng một với rằm đều cúng hoa quả.

Vừa định hoan hô Tổng giám đốc Lang anh minh thì cô đã nghe Lang Hách Viễn uể oải nói: “Nhưng tôi thấy không thể bỏ phí được, hay cô cứ cố ăn hết đi vậy!”

Nước mắt chực trào ra lập tức được thu lại, thay vào đó là tiếng nấc đã bị dồn nén bấy lâu. Oa Oa vừa nấc vừa dùng ánh mắt lên án quân tư bản ngược đãi lao động nhi đồng, càng uất ức, tiếng nấc càng lớn, khiến ánh mắt của các nhân viên đang ăn trưa phía ngoài đổ dồn về phía bức bình phong.

Lang Hách Viễn thấy vẻ đau khổ của cô, liền rót một cốc nước đưa qua. Tiếng nấc chợt vãn trầm bổng, Oa Oa rất khảng khái quay đầu sang một bên. Anh liền chậm chậm đứng dậy, bước sang bên kia, đưa cốc nước lên môi cô: “Uống nước ép xuống thì sẽ không bị nấc nữa.”

Mọi người có thể tưởng tượng ra cảnh tượng trước mắt Oa Oa lúc ấy: anh sắp đẹp trai phi thường đứng quay lưng lại phía mặt trời, khom người bưng cốc nước, những ngón tay dài thanh tú qua lớp cốc thủy tinh hiện lên có sức mê hoặc lạ thường, cực kì thu hút, lại thêm cảm giác mát lạnh đang kể tới bờ môi...

Nếu lúc này, quả tim nào còn vẫn đập 120 lần/phút thì nhất định nó đã bị bại liệt!

Để tránh tim đập vượt quá tốc độ cho phép, Oa Oa đành tránh hơi thở mạnh mẽ từ Lang Hách Viễn, luống cuống đón lấy cốc nước, ực ực uống vội.

Lang Hách Viễn thu tay, trở về chỗ ngồi của mình, ra hiệu cho Lâm Lang mặt đang ngậy ra như phồng tiếp tục nói.

Uống nước vào, nắc lại càng kinh khủng hơn, Oa Oa chỉ còn cách bầm bụng, cố ăn nốt đĩa thịt rán.

Ăn một miếng, nắc một tiếng, ăn hai miếng, nắc một cặp. Thấy Dương Oa Oa lúc trước mơn mớn như một đóa hoa giữa mùa xuân, giờ đã biến thành bông hoa rũ cánh xác xơ, khốn khổ, bên cạnh chợt có tiếng nói vờ như buột miệng: “Thịt rán hôm nay có vẻ rất ngon.”

“Ngon cái con khỉ!”. Oa Oa dù đang nắc nhưng vẫn cố gắng phát âm mấy chữ này rất chuẩn.

“Cái gì?”. Lang Hách Viễn lườm cô, chờ đợi lời giải thích cho bốn chữ “ngon cái con khỉ” vừa rồi. Anh dường như đã nắm được quy luật nói chuyện của cô bé này, phàm câu nào nói thực lòng, chắc chắn sẽ dắt theo cả đồng chú thích tạp nham phía sau.

Oa Oa kinh hãi, nhanh chóng nhớ lại những gì mình đã nói, não bộ chạy đến mười tám vòng đường núi mới lắp bắp giải thích: “Cái đó... hức... tôi nói là... hức, ngon cái con khỉ... hức... không phải trông... hức... rất ngon... hức... mà là cực kì... hức ngon... hức... Xin hết!”

Phía đối diện, đôi đũa của Lâm Lang đã rơi xuống đất còn anh thì đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tổng giám đốc Lang thì lại hết sức nhẫn nại, đợi cho lời nó kèm tiếng nắc của cô dừng lại mới nhắc đĩa thịt rán về phía mình, bắt đầu ăn.

Oa Oa trợn tròn cả hai mắt. Mặc dù như vậy, cái dạ dày đáng thương của cô sẽ không bị ngược đãi nữa, nhưng Tổng giám đốc Lang đang ăn phần thịt còn lại trong đĩa... Trên đó có lẽ còn có cả nước bọt của cô nữa!!!!

Thế là Oa Oa đại nghĩa nghiêm nghị hét lên một tiếng - “Tổng giám đốc Lang... hức!”

“Sao?”. Nhìn miếng thịt rán anh gấp sắp cho vào miệng Oa Oa không thể không đẩy âm lượng tăng thêm cho có phần uy lực: “Hức, thế này thành ra anh hôn tôi mất!!! Hức... hức!”

Lang Hách Viễn và Lâm Lang dường như quay đầu lại cùng một lúc, ánh mắt đồng thời “nện” lên người Oa Oa. Chỉ có một câu nói mà khi đi qua tai hai người họ đã thành ra hai ý nghĩa khác nhau, thế thì lúc đi qua tai hàng trăm nhân viên đang ngồi đây thì sao?

Chỉ thấy cả nhà ăn đang ồn ào bỗng chốc trở nên im lìm, không còn một tiếng động.

Mấy trăm cặp mắt đều tập trung về phía bồn nước, ngay cả những người ngồi trong góc khuất, không thể nhìn thẳng về phía ấy cũng lữ lượt đứng hẳn dậy, vượt bao trở ngại trùng trùng, kiên trì phóng ánh mắt thăm dò về hướng bồn nước.

Oa Oa mắt to tròn hốt hoảng hết nhìn từ trái qua phải rồi lại nhìn từ phải sang trái, cái cảm giác đột nhiên bị người ta chú ý hoàn toàn không hay chút nào. Cô cố nuốt nước bọt: “Thực ra., hức...”

Lang Hách Viễn tiếp tục gấp thịt cho vào miệng, sau đó thờ ơ nói: “Lâm Lang, cậu nói tiếp đi!”

Vị giám đốc họ Lâm rõ ràng đã bị hành động Lang Hách Viễn vẫn điềm nhiên ăn thịt sau khi nghe rõ những gì Oa Oa nói dọa cho mất vía, ngỡ ngàng hỏi lại: “Tổng giám đốc, tôi nói đến đâu rồi ạ?”

Lang Hách Viễn ngẩng đầu. “Tôi cũng không biết.”

“Ồ, vậy ý Tổng giám đốc là...?”. Lâm Lang thực sự không rõ rốt cuộc Tổng giám đốc Lang Hách Viễn muốn anh nói gì nữa.

Lang Hách Viễn mặt không chút biểu cảm, khẽ bảo: “Chẳng lẽ cậu muốn tất cả nhân viên ở đây tiếp tục đồng tai lên nghe chuyện hôn gián tiếp này sao?”

“Cái đấy... thưa Tổng giám đốc Lang... hức... thực ra ý tôi không phải vậy.... hức... mà là...”. Oa Oa vẫn chưa hết xấu hổ vì cái họa tự mình gây ra, lén giật giật tay áo Lang Hách Viễn. “Tổng giám đốc Lang, hức... anh phải tin tôi.”

Hành động của cô khiến Lang Hách Viễn quay sang nhìn cô bằng ánh mắt kì quái mất mấy giây rồi chậm chậm mở miệng: “Tôi tin cô.”

Oa Oa nghĩ một hồi rồi mới bảo: “Vậy anh đừng ăn... hức... chỗ thịt này nữa nhé! Trên đó có nước... hức... nước bọt của tôi.”

Lang Hách Viễn hơi nhếch mép, lại gấp một miếng thịt rán nữa cho vào miệng trước bao ánh mắt cú vọ của mọi người. Tròn mắt kinh ngạc nhìn Lang Hách Viễn chậm chậm thưởng thức mùi vị của thịt rồi nhẹ nhàng nuốt, chứng kiến mỗi động tác trong quy trình tiêu hóa của anh, Oa Oa lại tưởng tượng đến cảnh mình biến thành miếng thịt đáng thương vô tội kia, bị anh ta cắn xé, nhai nuốt.

Ực, ực... Cô nuốt nước bọt liên mấy cái.

Lang Hách Viễn nghiêng đầu, nghiêng răng hạ giọng nói: “Không sao, tôi không ngại chuyện hôn gián tiếp cô.”

Ực, ực... Cô lại nuốt nước bọt liên mấy cái.

Thế rồi vị Tổng giám đốc vừa ăn miếng thịt có dính nước bọt của Oa Oa đột nhiên lạnh lùng hỏi: “Cô không nắc nữa à?”

Ồ?

Hình như đúng thế thật.

Oa Oa thấy mình không còn nắc nữa thì cực kì phấn khích, vung loạn cánh tay, vui mừng hoan hô: “Tổng giám đốc Lang, anh thật là hết xẩy! Hồi trước, mẹ tôi lấy việc không cho tôi ăn cơm để làm hết nắc, giờ anh lại lấy việc hôn tôi, đã vậy còn thành công nữa chứ!”

Do không còn bị tiếng nắc ngắt quãng, giọng nói của Oa Oa lần này vừa vang xa lại vừa rõ ràng.

Đôi lông mày của Lang Hách Viễn nhanh chóng nhú lại, đến bây giờ, anh đã triệt để hiểu rõ một chuyện. Cô bé này không chỉ ít tuổi mà đến đầu óc cũng khó có thể cải tạo được, có nói gì cũng chỉ phí công mà thôi.

Cuối cùng, giữa bầu không khí càng lúc càng tĩnh mịch trong nhà ăn, Tổng giám đốc Lang mặt mũi tối sầm nhìn Dương Oa Oa đang ngồi bên cạnh, nắm chặt nắm đấm, cố gắng kiềm chế ý nghĩ tự mình tóm cổ cô ta ném ra ngoài cửa kính, sau đó đứng dậy, cầm uất bỏ đi, không ngoảnh đầu lại.

Đương nhiên, cái tính từ “cầm uất” ấy là do Lâm Lang sau khi tổng kết đã thêm vào.

Oa Oa thực sự chỉ muốn đâm đầu xuống nước chết cho rồi, bồn nước bên cạnh chính là một lựa chọn quá hoàn hảo. Cô thề với trời rằng bản thân cô tuyệt đối không phải một con ngốc, nhưng cứ lần nào gặp anh chàng đẹp trai ấy là y như rằng cô lại không tự chủ nổi mà gây ra toàn chuyện hỗn loạn, khiến người ta choáng váng thế này. Cô ai oán nhìn về phía Lâm Lang, mong có thể dùng ánh mắt để chứng minh cho anh ta thấy những lời vừa rồi thật ra chỉ là do bản thân nhất thời đi chệch quỹ đạo, mong anh có thể hiểu mà về giải thích lại với sếp.

Đương nhiên là kẻ phàm phu tục tử bình thường không thể nào hiểu nổi ngôn từ của ánh mắt rồi. Lâm Lang lắc lắc đầu. “Oa Oa, cô...”

Oa Oa ngậm miệng, uất hận nhìn sang mấy đồng nghiệp chắc chắn đang không ngừng suy đoán vì sao Tổng giám đốc cầm uất ra đi. Thế là hết, những ngày tiếp theo của cô khó mà sống yên ổn. Cứ nghĩ đến việc mình ngay lập tức sẽ trở thành cô minh tinh Sơn Tây hay vị chủ nhiệm văn phòng đã rời đi, hoặc cô Linh Dương được lưu truyền lâu nay mà Oa Oa lại không khỏi đau lòng. Đương nhiên, tiền đề cho việc cô trở thành nữ chính trong mấy cái scandal này là sếp lớn vẫn có thể nhẫn nhịn mà không sa thải cô.

Hay là gọi một cú cho Cát Cát, hỏi xem dạo này, thầy hướng dẫn có còn mong nhớ mình sâu sắc nữa hay không nhỉ? Nếu thực sự bị đuổi việc, cô sẽ về đầu quân cho thầy, làm công việc nghiên cứu khoa học kiếm cái bằng sau tiến sĩ, việc này cũng đáng để suy xét đấy chứ! Nếu thực sự không được làm ở đây nữa thì cứ để cho cô, Dương Oa Oa, chết già trong mấy cái phòng thí nghiệm đấy!

Cuộc điện thoại thân tình của Oa Oa còn chưa gọi tin đồn scandal cũng chưa cháy đến người cô thì trợ lý đặc biệt Toàn ở Tổng ban đã một lần nữa xuất hiện trước cửa phòng Hành chính, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi, có cô Dương Oa Oa ở đây không?”

Biết rằng quãng đời nhân viên duy nhất trong kiếp này của cô đến đây là kết thúc, Dương Oa Oa trong lòng không khỏi kêu gào. Người ta nói bắt giặc phải bắt vua trước quả không sai, thà dắc tội với một vạn nhân viên cấp dưới chứ không thể dắc tội với một vị sếp cấp trên. Một người đã dắc tội với Tổng giám đốc Lang của công ty như cô mà không bị đuổi cổ, thử hỏi còn đâu là luân thường đạo lý trong Hoa Hạo? Giết một người, răn trăm người đương nhiên là cần thiết, thôi thì cứ xem cô như một ví dụ điển hình để đem ra huấn luyện nhân viên mới vậy.

Oa Oa đau khổ đứng dậy, âm thầm thu dọn đồ đạc của mình trên bàn làm việc: búp bê sứ be bé, cây xương rồng, khung ảnh có hình cô và Nam Nám, lọ kem dưỡng da tay, chai nước phun giữ ẩm, cả quyển tạp chí Next Magazine mới mua nữa...

Trợ lý đặc biệt Toàn mỉm cười nói: “Cô Dương, Tổng giám đốc Lang muốn cô thu dọn đồ đạc chuyển lên tầng hai mươi hai.”

“Ồ, tầng hai mươi hai?”. Oa Oa bất giác há hốc mồm. Thế là ý gì? Lẽ nào Tổng giám đốc thấy tha cho cô đi thế này vẫn chưa thể rửa hận, định bắt cô đến trước mắt mình, dùng ghế hở, nước ốt hành hạ cô chẳng?

Chị trưởng phòng Hành chính còn ngạc nhiên hơn cả cô, không giấu nổi giọng run run hỏi: “Trợ lý đặc biệt Toàn, ý cô là Oa Oa được điều động lên Tổng ban sao?”

Những nhân viên hiểu rõ nội tình đấu đá nhân sự trong nội bộ Hoa Hạo đều biết, trưởng phòng Hành chính từ lâu đã khao khát cuộc sống trên Tổng ban, kể cả chỉ lên làm chân trợ lý quen cũng cam tâm tình nguyện, ai ngờ tổ vàng bay ra chim sẻ, lần này lại không phải chị ta, làm sao mà không ghen tị cho nổi?

“Không phải Tổng ban mà là trợ lý hành chính đặc biệt của Tổng giám đốc Lang”. Đối diện với sự mất kiểm soát của trưởng phòng Hành chính, trợ lý Toàn vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Của riêng Tổng giám đốc? Trợ lý hành chính đặc biệt?”. Giọng nói run rẩy lần này là từ bạn nhỏ Oa Oa. Câu nói vừa rồi của trợ lý đặc biệt Toàn lại càng khiến cô khẳng định suy đoán của mình. Tổng giám đốc Lang quả nhiên là con người ân oán phân minh, có thù ắt phải báo rõ ràng là một trong những đặc điểm nổi bật của anh ta. Ra đi lần này e rằng lành ít dữ nhiều. Oa Oa đau khổ giật giật vạt áo của trợ lý đặc biệt Toàn: “Chị xinh đẹp ơi, xin hỏi, Tổng giám đốc liệu có đặc biệt dặn dò gì bảo tôi phải để lại trần trối cho người nhà trước khi đi thi hành án hay không?”

5. Chương 05

Chương 5: Giao chiến

Oa Oa ngồi trong phòng tiếp khách rộng lớn, đang vui đầu... gõ:

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ý nàng là nàng bị treo cổ rồi?!

Siêu-mĩ-nữ (sầm sì mặt mày): Chị ơi, xin chị đấy, viết theo nét được không, là “điều lên” [1] chứ không phải treo cổ.

[1] “Điều lên” và “treo cổ” có cách đọc và cách viết phiên âm giống nhau.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Viết theo nét với viết theo phiên âm về bản chất cũng giống nhau cả thôi, thế anh Tổng giám đốc “câu” [2] nàng có đẹp trai không?

[2] “Câu” (trong câu nói trước của Gần-đây-bị-bám-đuôi) và “điều” có cách đọc và cách viết phiên âm giống nhau.

Siêu-mĩ-nữ (lại sầm mặt): Là “điều” ạ! Nàng muốn ta nói thật không? Ồ, thực ra là rất đẹp trai.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Đẹp trai là tốt rồi, còn hơn người ta đây, nàng biết không, người ta dạo này bị một tên vô lại bám theo. Chết mất thôi! Mà cái tên đó lại còn giống Kim Thành Vũ nữa chứ!!!

Siêu-mĩ-nữ (biểu cảm phần nộ): Cát Cát, nàng là cái đồ khoe khoang đáng ghét, ai mà chả biết anh Kim Thành Vũ rất đẹp trai chứ!

Gần-đây-bị-bám-đuôi (làm bộ đáng thương): Thế nếu là Kim Thành Vũ làm nghề tổ chức đám cưới thì sao?

Siêu-mĩ-nữ: Chủ tịch đã từng dạy chúng ta rằng... Xem nào... Ồ, bất kể làm nghề gì cũng không thể làm lu mờ nổi sự thật là chú Kim đẹp trai được.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: ~~~>__<~~~>

Siêu-mĩ-nữ: Nghèo à?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Không biết, người ta vừa đập vỡ xe của hần.

Siêu-mĩ-nữ: Nàng muốn dùng nó làm bom nguyên tử à?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Người ta muốn dùng hần làm bom nguyên tử thì có (Cho một icon dao găm, chứng minh sự phần nộ trong lòng)

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Đúng rồi, nàng đã thấy ngón tay Tổng giám đốc đẹp trai nhà nàng chưa?

Siêu-mĩ-nữ: Nhìn ngón tay làm gì?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Nghe nói ngón tay dài thì cái đó rất tuyệt.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Nhưng xem ra đồ con nít như nàng không hiểu đâu...

Gần-đây-bị-bám-đuôi:?????

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Oa Oa! Oa Oa?

Siêu-mĩ-nữ: Ta đây, ta đang nghĩ...

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Nghĩ cái gì?

Siêu-mĩ-nữ: Ta đang nghĩ xem có cách nào đo được ngón tay của Tổng giám đốc. À, mà có số liệu so sánh cụ thể không?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Dương Oa Oa, nàng có chắc nàng hiểu ta đang định nói gì không đấy?

Siêu-mĩ-nữ: Dương nhiên là biết, ngón tay chứng tỏ khả năng...

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Wow, Dương Oa Oa, nàng kinh thật đấy! Mới đi làm có một tháng mà đã không-thuần-khiết thể rồi!

Siêu-mĩ-nữ: Ngón tay càng dài đếm tiền càng nhanh, vì thế ngón tay dài, tất nhiên là thể hiện năng lực kiếm tiền chứ còn gì nữa!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Hự...

Siêu-mĩ-nữ: Nàng xem, lúc ta rót cà phê cho Tổng giám đốc, nhân tiện quan sát ngón tay thì thế nào? Lần trước, Lão Thần Rùa còn bảo khả năng ước lượng bằng mắt của ta rất chuẩn đấy! Nhưng một tháng nay không luyện rồi, ta sợ thị lực ta thoái hóa, hay là ta mang thước dây theo?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Hự...

Siêu-mĩ-nữ: Cát Cát, nàng sao đấy?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Người ta đang nghĩ, liệu có nên hỏi Lão Thần Rùa xem có thể giữ trước cho nàng một chỗ ở lớp sau tiến sĩ không.

Siêu-mĩ-nữ: ~~~>_<~~~

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ngoài ra, nàng nhất định phải ghi nhớ, nhất định không được để người đó đập cho một trận như tử rồi mới quay về, thuốc tím dự trữ nhà người ta dùng hết rồi!

Siêu-mĩ-nữ: Nàng...

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Còn nữa, nếu nàng bức Tổng giám đốc Hoa Hạo đến mức bỏ chạy, có khi tập đoàn Vũ Dương còn mời nàng đến làm cố vấn đặc biệt nữa đấy!

Siêu-mĩ-nữ (hai mắt sáng bừng): Cố vấn đặc biệt thì có được nghe chuyện tầm phào không?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Bạn nhỏ búp bê Tây ạ, chẳng phải nàng chính là tin đồn hot nhất rồi sao?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Thử hỏi trên đời này còn có ai trong một tháng có thể khiến Tổng giám đốc Hoa Hạo bỏ chạy đây? Phải nói là nàng quá khủng!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Oa Oa, Oa Oa! Nàng lại đang suy nghĩ đấy à?

Siêu-mĩ-nữ: Không, sếp lớn kêu ta rót cà phê... Ta đang nghiên cứu cách nào khả thi nhất để đo ngón tay anh ta bằng mắt.

Gần-đây-bị-bám-đuôi (tối sầm mặt mũi):...

Siêu-mĩ-nữ: Xong, ta nghĩ ra rồi, nàng cứ đợi tin vui từ ta!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Người ta nghĩ lại rồi, thực ra, tử thuốc ở nhà vẫn còn mở gói Hồng Mai Tố [3]...

[3] Gói Hồng Mai Tố: Thuốc bôi kháng khuẩn.

Siêu-mĩ-nữ: Nàng...

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Với cả nửa lọ xịt hôi chân...

Gần-đây-bị-bám-đuôi: A, người ta nhớ ra rồi, nàng cứ vô tư xông lên đi, nhà ta còn có Bạch được Vân Nam [4] nữa...

[4] Bạch được Vân Nam: Trị tổn thương do té ngã.

Siêu-mĩ-nữ (Thành Cát Tư Hãn [5]): Vậy ta đi đây!

[5] “Thành Cát Tư Hãn”: Mồ hôi đầm đìa, “hãn” trong tiếng Hán có nghĩa là mồ hôi.

Ba phút sau...

Góc phải màn hình máy tính của Oa Oa nhấp nháy biểu tượng một con hồ ly nhỏ, đó là avatar mới nhất của Cát Cát.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Oa Oa, Oa Oa, dừng đi nữa! Lọ Bạch được Vân Nam ấy quá hạn một năm rưỡi rồi!!!

Cái gọi là trợ lý hành chính đặc biệt thực chất là bảo mẫu đặc biệt, bảo mẫu nhỏ trực thuộc quyền quản lý của riêng Lang Hách Viễn, một bảo mẫu Oa Oa nhỏ bé thân phận nhân viên hèn mọn để mặc cho ông chủ đánh mắng thế nào cũng không dám phản kháng.

Trước tình cảnh bi thảm này, Oa Oa chỉ còn biết không ngừng an ủi bản thân:

Người xem, phóng tầm mắt trong vòng trăm mét vuông, chỉ có mình người tiêu dao tự tại (vì tạm thời vẫn chưa có văn phòng riêng cho cô nên cô được gửi đến phòng tiếp khách một mình làm việc), đến văn phòng của Tổng giám đốc cũng chẳng bằng của người ấy chứ!

Người xem, ai có đầy đủ phần mềm trên máy tính như người? Ai có thể như người dùng bốn tiếng làm việc để chat QQ, thêm bốn tiếng nữa đọc tin tầm phào?

Bảo mẫu thì bảo mẫu, ai bảo mình được hưởng nhiều ưu đãi thế chứ? Haizzz...

Oa Oa bưng cà phê, mang theo mục đích xấu xa quan sát ngón tay của sếp, trước tiên nhẹ nhẹ gõ cửa. Cái tiếng “Vào đi!” trầm trầm đó ngoài Lang Hách Viễn ra thì còn ai vào đây nữa? Oa Oa nghe lời, đẩy cửa phòng họp, nhẹ nhàng cung kính bước vào, lịch sự mỉm cười với mấy vị sếp rồi nhẹ nhàng đặt cà phê xuống bên cạnh Lang Hách Viễn.

Đi hay không đi là một vấn đề, vì ngón tay vẫn chưa nhìn thấy kĩ được, lúc này, mục tiêu đang ở dưới bàn, mờ mờ ảo ảo không phân biệt rõ. Lang Hách Viễn đang nói chuyện với người khác, khóe mắt anh đã để ý thấy Oa Oa đang đứng bên cạnh mình với vẻ mặt dăm chiêu, do dự không quyết.

“Sao vậy?”. Lang Hách Viễn quay người lại hỏi.

“Không, không có gì ạ”. Oa Oa rầu rĩ, chậm chậm lùi về phía sau. Đúng là trời tính không bằng người tính mà. Sao sếp lớn vẫn chưa cầm tách cà phê lên nhỉ? Chỉ cần anh cầm một cái, cầm lên một cái là cô có thể dùng mắt để đo được rồi!

Qua một tuần tiếp xúc, Lang Hách Viễn cơ bản đã nắm được quy luật của những hành vi lạ thường của Oa Oa. Về cơ bản, nếu cô ra sức khuyên ngăn bạn thì nhất định là đang có âm mưu gì đó, nếu do dự không quyết thì lại càng phải chú ý cẩn thận. Vì thế, anh liếc tách cà phê một cái, lẽ nào cô còn dám nhổ nước bọt vào đây?

Lang Hách Viễn làm ra vẻ vô tình lấy khuỷu tay huých huých vào tách cà phê, quả nhiên Dương Oa Oa cho rằng anh muốn uống, lập tức dừng chân, hai mắt hưng phấn lạ thường nhìn chăm chăm vào tách cà phê đáng ngờ đó.

Có vấn đề! Chắc chắn là có vấn đề!

“Cốc cà phê này tôi không uống nữa, cô bê ra đi!”. Lang Hách Viễn mỉm cười nói.

Oa Oa ngẩng đầu nhìn sếp lớn mà ứa trào nước mắt. Sếp lớn, anh hành động thế này chẳng phải là quân tư bản lấy người ta làm trò đùa sao?

Nhưng chỉ thị của sếp cũng không thể không nghe, Oa Oa chỉ còn cách chậm chạp tiến về phía trước, đưa tay bưng tách cà phê đi. Dù thế, cô vẫn cố nhón chân lên, nhưng vẫn không sao nhìn được ngón tay của Lang Hách Viễn. Thôi vậy, không nhìn được thì thôi, dù anh ta có biết đếm tiền hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến cô. Suy nghĩ ấy khiến Oa Oa vui lên một chút, đã thế này rồi thì cung kính rút lui vậy.

Oa Oa cúi người, lùi ra đằng sau, nào ngờ bước lùi hoàn toàn không dễ dàng, cô bị vấp bởi chính đôi giày cao gót của mình. Để tránh ngã đập đầu ra sau thì chỉ còn cách bổ nhào về phía trước, thế là tách cà phê Oa Oa vừa bưng đi, một lần nữa trở về trước mặt Lang Hách Viễn.

Oa Oa trong khoảnh khắc khụy xuống vẫn còn nhớ bảo vệ đầu gối của mình, hai tay vút luôn vật đang cầm, ôm lấy đầu gối, may mà tấm thảm trong phòng họp rất dày nên có khụy xuống cũng không bị đau.

Oa Oa vui mừng khôn xiết, da cô rất dễ bị bầm tím, nếu bị va đập thật, ngày mai chắc chắn phải mang hai cái đầu gối tím bầm đi làm rồi, khó chịu chết đi được.

Đáng tiếc, nụ cười chưa kịp nở ra, cô đã nghe thấy phía trên có người hỏi: “Cô không sao chứ?”

Oa Oa lập tức bị cảm động trước sự quan tâm chu đáo này, liền nói: “Không sao, không sao.”

“Nếu như không sao, cô có thể đứng dậy lau quần cho tôi được không?”

Hả???

Ban ngày ban mặt, một Tổng giám đốc như anh sao lại dám ngang nhiên quấy rối nhân viên nữ trước mặt cấp dưới như thế? Xem ra cần phải nhắc nhở anh rằng vụ kiện quấy rối tình dục đầu tiên ở Trung Quốc đã giành chiến thắng rồi đấy, đừng có ý vào địa vị của mình mà muốn làm gì thì làm!

Ngọn lửa phẫn nộ trong Oa Oa lập tức bốc cháy ngàn ngọn cỏ nén cơn phẫn nộ trong lòng xuống, cô ngẩng đầu nhìn lên. Đập vào mắt là hình ảnh Lang Hách Viễn với chiếc quần dím lem luốc cà phê, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt cô với vẻ u ám.

“Cái đó, cái này... Tổng, Tổng giám đốc Lang...”. Không khí nặng nề trong phòng họp làm Oa Oa cực kì bất an, chỉ cần nghĩ tới hành vi vừa rồi của mình là cô lại không thể không cảm khái - Quả thực, hành động của mình đã khiến cả người và thần đều phần nộ!

Cái đó ấy mà, Tổng giám đốc Lang à, cái tách đó là cà phê nóng đấy, tội nghiệp, vậy mà anh vẫn có thể làm mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở đó, đau rất lắm phải không?

Cô vội vàng xông tới trước bàn họp, rút vài tờ giấy ăn rồi ngồi thụp xuống, ra sức lau quần cho Tổng giám đốc. Nếu chỗ cà phê bị đổ lúc này như một vũng nước tung tóe thì bây giờ tốt rồi, nó đã hoàn toàn được cô lau thành một khoảng mờ mờ.

Nhìn chiếc quần u nhả nhúm đến thảm hại của Lang Hách Viễn, trong lòng Oa Oa không kìm nổi xuyết xoa. Người ta đều nói, đồ u hàng hiệu đều thuộc loại chống nước cách nhiệt, lần này thì đúng là nhìn tận mắt rồi. Lại không à, bao lâu rồi mà cà phê vẫn chưa thấm vào đây này!

Tay cô vẫn còn đang múa may trên quần Lang Hách Viễn đột nhiên bị anh tóm chặt lấy.

Oa Oa sợ đến há hốc mồm, chỉ thấy Lang Hách Viễn lãnh đạm nói: “Không cần cô lau nữa, ra ngoài đi!”. Không những càng lau càng loạn, cô lại còn toàn chọn phần trọng điểm để lau. Tuy biết cô tuyệt đối không có ý đồ đó, nhưng nếu đối với người đàn ông nào, cô cũng không biết cảnh giác thế này thì sớm muộn gì cũng bị người ta ăn tươi nuốt sống. Có điều, những lời này không cần anh phải nói, dù sao cô và anh cũng chẳng có quan hệ gì, hơn nữa, loại con nít không có đầu óc này có nói cũng không hiểu, thôi bỏ đi!

Oa Oa “ồ” một tiếng, định thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, nhưng tay Lang Hách Viễn vẫn chưa nói lỏng ra.

Vậy thì đừng trách cô, dù sao cũng tự vác xác tới, không xem thì lãng phí, cô bắt đầu ngang nhiên đo đạc ngón tay của Lang Hách Viễn.

Không tồi, thon dài mảnh mẽ, xem ra có vẻ kiên nghị, quyết đoán, ước chừng độ dài mấy ngón tay này chắc chắn phải đạt trên mức khá của người bình thường. Ô, nếu vậy thì ngón tay càng dài, năng lực kiếm tiền càng cao. Xem ra Tổng giám đốc Lang quả nhiên không phụ sự kì vọng của mọi người, tương lai phát triển của Hoa Hạo phải nhờ cả vào mấy đầu ngón tay của anh rồi.

Bên này, Oa Oa vẫn đang ước lượng, còn bên kia, Lang Hách Viễn vẫn đang tức giận, nhưng người ngoài nhìn vào thì cảnh tượng hai người mắt nhìn mắt, tay nắm tay thật quá lung linh.

Tay của sếp lớn đặt lên cổ tay con gái nhà người ta, đây quả thực là một tin hot có sức chấn động trước giờ chưa từng có ở Hoa Hạo.

Trước mặt bao người, Tổng giám đốc Lang luôn là một bậc chính nhân quân tử, chỉ thấy anh từ chối bao lời ong bướm chứ chưa từng thấy anh có hành vi hạ đẳng, cưỡng ép nữ nhi bao giờ. Thế này, thế này chẳng phải một đời anh minh đã bị hủy hoại trong giây lát rồi sao?

Mọi người nhất loạt hướng ánh mắt đồng cảm về phía Dương Oa Oa đang bị Tổng giám đốc Lang gờn nanh giương vuốt, chỉ thấy Oa Oa đáng thương vẫn đang quỳ ở đó với vẻ bị cưỡng ép, áp bức. Rõ ràng là vì miếng cơm manh áo mà cô không thể kịch liệt phản kháng lại kiểu quấy rối này, thật là... thật là quá đáng thương!

Dương Oa Oa trong lòng vui mừng khôn xiết. OK, cuối cùng cũng ước lượng thành công. Ngón giữa dài mười một centimet. Không tồi, xem ra khả năng đo lường bằng mắt của cô vẫn chưa bị thời gian làm cho thui chột. Cô thỏa mãn đứng dậy, lúc này mới phát hiện tay Lang Hách Viễn vẫn chưa hề buông ra cô lịch sự mỉm cười nhắc: “Tổng giám đốc Lang, tay anh...”

Sếp à, cổ tay tôi mỏng manh lắm, anh cứ nắm mạnh thế này thì sẽ đứt mất...

Lang Hách Viễn sực tỉnh, có chút không vui khi buông tay. “Sau này đừng có lau quần người khác bừa bãi như thế!”

Làm ơn đi! Sếp à, nếu không phải sếp yêu cầu thì sếp nghĩ người như tôi có khuynh hướng thích bị ngược đãi chắc, lại còn lau bừa bãi, xì...

“Chuyện đó... Thực ra, tôi cũng không thường xuyên làm đổ cà phê lên quần người khác lắm đâu, thưa Tổng giám đốc Lang, ha ha...”

“Một lần cũng không được!”. Lang Hách Viễn càng không vui trước câu cãi lại của cô. Nếu trẻ con không nghe lời người lớn dạy bảo thì làm sao mà nên người được?

“Nhưng...”

Oa Oa chưa kịp tiếp tục biện hộ về tính bột phát trong hành động của mình thì đã nghe Lang Hách Viễn lạnh lùng nói: “Cô là trợ lý hành chính riêng của Tổng giám đốc, cô phải làm sao cho xứng đáng với mức lương của mình!”

Người có tiền mà, đúng là đồ tư bản! Oa Oa rửa thầm cái lí do không cho cô lau quần người khác của Lang Hách Viễn. Oa Oa phần uất bưng tách cà phê, cố giữ nụ cười cứng nhắc trên mặt, bước ra khỏi phòng họp rồi thận trọng đóng cửa lại.

Sau khi chắc chắn cửa đã được đóng, cô nhìn hướng về chỗ ngồi của Lang Hách Viễn trong phòng họp mà tưởng tượng mình đang dùng chân đá loạn lên người anh. Đồ tồi, lại còn lấy tiền lương ra uy hiếp người ta, thật là quá ấu trĩ, quá vô liêm sỉ! Tuy Dương Oa Oa ta đây nghèo nhưng chí không ngắn nhé, tuyệt đối không vì vài nghìn tệ mà bán đi lòng tự trọng, tuyệt đối không bao giờ lau quần cho cái quân tư bản không có nhân tính ấy nữa!

Cùng lắm là quay về lớp học, ngồi ngắm Lão Thần Rùa bảy trăm ba mươi ngày nữa chứ gì!!!

Nghĩ xong, cô lập tức nhảy về phía máy tính, nhấp chuột vào avatar của Cát Cát, phần nộ gõ bàn phím.

Siêu-mĩ-nữ: Ta về rồi đây, tức chết mất!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Nói mau, bị đánh vào chỗ nào? Mặt hay là mông?

Siêu-mĩ-nữ: Cát Cát!!!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Được rồi, thế rốt cuộc trên người nàng, chỗ nào cần thuốc tím? Nói đi để ta còn tới hiệu thuốc!

Siêu-mĩ-nữ: ~~~>___<~~~>

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ngoan, đừng khóc! Vậy bọn mình đổi chủ đề nào, nàng đã thấy ngón tay sắp chưa?

Siêu-mĩ-nữ: Ồ, thấy rồi.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Thế nào? Dài không?

Siêu-mĩ-nữ: Dài lắm, dù gì cũng dài hơn tay ta nhiều, nắm cổ tay ta mà còn thừa ra một đoạn.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Cổ tay nàng? Hai người... hôn nhau à?

Siêu-mĩ-nữ (phì một phát, màn hình máy tính suýt chút không giữ nổi): Cát Cát, ông chủ là dùng để tưởng tượng, không phải dùng để hôn...

Gần-đây-bị-bám-đuôi:...

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Vậy anh ta không đánh nàng?

Siêu-mĩ-nữ: Ta mới là người muốn đánh hấn ta đây.

Gần-đây-bị-bám-đuôi (đột nhiên vui mừng): Anh ta làm gì nàng rồi?

Siêu-mĩ-nữ (biểu cảm phần nộ): Hấn ta dám lấy tiền lương ra uy hiếp ta!!!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Hự...

Siêu-mĩ-nữ: Làm ơn, hấn ta nên nhớ rằng đây là nước xã hội chủ nghĩa, dựa vào cái gì mà dám đem tiền lương ra uy hiếp người khác chứ?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Hự...

Siêu-mĩ-nữ: Ta nói rõ với hần ta rồi, lương đối với ta mà nói chỉ như nước chảy mây trôi mà thôi, chả là cái quái gì cả!!!

Gần-dây-bị-bám-đuôi: Hự...

Siêu-mĩ-nữ: Cùng lắm là về nói chuyện người Xayda với Lão Thần Rùa chưa gì? Lúc đó, không biết ai sợ ai đâu!!!

Siêu-mĩ-nữ: Cát Cát, nàng cứ hự đi hự lại thế làm cái gì?

Gần-dây-bị-bám-đuôi: Oa Oa, người ta chỉ muốn nói một câu thôi, nếu nàng đã đạt mức siêu thoát như thế thì làm ơn trả người ta mấy cái nước chảy mây trôi nàng mượn người ta để người ta đi mua phiếu ăn từ học kỳ trước, có được không?

Siêu-mĩ-nữ: Hự...

Siêu-mĩ-nữ: ... Thực ra... nước chảy mây trôi... cũng rất quan trọng...

Siêu-mĩ-nữ: ~>__<>

6. Chương 06

Chương 6: Sửa xe

Tan làm về nhà, Oa Oa đều ngồi xe bus. Để giải thích cho hành động đó, cô nói nào là như thế vừa bảo vệ môi trường lại vừa rèn luyện thân thể, nhưng thực chất là vì ham vé xe bus rẻ, mỗi lần quẹt thẻ chỉ mất có bốn hào. Tuy nhiên, trước mặt đồng nghiệp, cô vẫn phải tỏ ra oai phong, lẫm liệt, bước ra khỏi cổng vẫn luôn chú ý quan sát bốn phía rồi mới vững dạ đi tiếp.

Ai quy định rằng trợ lí hành chính riêng xui xẻo của Tổng giám đốc là phải lái xe đi làm nào? Nghĩ xem, cô chỉ mới nhận chức được một tháng, nhưng khi cô phủ nhận khả năng mình lái xe đi làm vì lí do đó thì mọi người lại đồng loạt dùng ánh mắt dị thường khinh khỉnh nhìn cô: “Cậu đã theo Tổng giám đốc Lang một tháng mà vẫn chưa kiếm được cái QQ [1] sao?”

[1] Một nhãn hiệu xe thịnh hành ở Trung Quốc

Tổng giám đốc Lang = QQ? Tổng giám đốc Lang = kẻ ném tiền qua cửa sổ? Tổng giám đốc Lang = cửa hàng 4S [2]?

[2] Cửa hàng 4S: cửa hàng mua bán, sửa chữa các loại dịch vụ khác liên quan đến ô tô.

Không có xe là khiến cả người lẫn thần đều phần nộ thế ư?

Haizzz... thật là...!

Vì vậy, cô đành lè mà lè mề đợi đến khi mọi người về hết mới ra khỏi công ty.

Ai ngờ nán lại lâu quá nên bị lỡ xe bus, Oa Oa run rẩy đứng trong cơn gió lạnh thấu xương, hết nghiêng bên này lại ngó bên kia, nhưng đã nửa tiếng rồi mà ngay đến cả tí tẹo khói xe cũng không thấy đâu.

Buổi tối mùa đông, đường phố vắng vẻ người xe qua lại. Cuối cùng chiếc xe bus cũng lù đù hiện ra ở phía cuối con đường.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một luồng sáng rơi vào chiếc áo lông vũ màu hồng phấn Oa Oa đang mặc, làm cô không thể không giơ tay lên che mắt.

Chiếc BMW X5 phanh kết ngay bên cạnh cô.

Oa Oa lén nhìn chiếc xe rồi ước lượng khoảng cách đến biển dừng xe bus. Đỡ xe ở đây rõ ràng là làm loạn mà, lát nữa xe bus đến, cô lại phải chạy lên phía trước cho mà xem. Theo bản năng, cô tiến lên hai bước về

phía biển dừng xe, liền nghe một giọng đàn ông trầm trầm vang lên: “Sao muộn thế này rồi mà vẫn chưa về nhà?”

Rất quen thuộc, rất thân thiết và cũng rất lạnh lùng.

Oa Oa kinh ngạc nhìn lại, phát hiện ra đó chính là chiếc xe của Lang Hách Viễn. Cửa xe hạ xuống một nửa, anh nhìn về phía cô trong ánh đèn mờ ảo, đã quá quen với khuôn mặt vô cảm này. Oa Oa lập tức mỉm cười theo phản xạ: “Tổng giám đốc, tôi làm thêm giờ.”

“Thêm giờ? Hôm nay không có cuộc họp nào, cô làm thêm cái gì?”. Lang Hách Viễn nhìn Oa Oa hai má đỏ ửng vì trời lạnh, ngậy người trong giây lát rồi bảo: “Lên xe!”

Oa Oa nhìn chiếc xe bus đang chạy với tốc độ rùa bò về phía mình từ đằng xa, khẳng khái từ chối yêu cầu vô lí của Lang Hách Viễn: “Tổng giám đốc, không cần đâu, xe bus đang ở ngay phía sau xe ngài rồi, nếu ngài không chặn đường nó, nửa tiếng sau là tôi có thể về đến nhà.”

Lang Hách Viễn nhú mày. “Mau lên xe!”

“Cái đó... Thật ra, tôi ở lại phòng họp để “đục nước béo cò” thôi, xem một đồng tin scandal rồi chơi Pikachu một lúc, thế nên Tổng giám đốc, ngài không phải áy náy vì tôi làm thêm giờ mà về muộn đâu ạ, tôi thật sự không cần tiền làm thêm giờ!”

Thà chết lạnh ngồi trên xe bus còn hơn là lên xe rồi bị Tổng giám đốc dọa cho chết khiếp. Trừ phi cô thật sự ngốc hết chỗ nói, còn không, trước tình cảnh này, chắc chắn sẽ tự biết lên xe nào mới là an toàn nhất.

Mấy lời tính toán thiệt hơn của Oa Oa còn chưa nói hết, Lang Hách Viễn đã rời khỏi ghế lái, mở cửa xe, đẩy cô vào ghế phụ rồi ngồi vào chỗ mình. Nghĩ cô không biết cài dây an toàn, anh còn tốt bụng nghiêng người sang cài cho cô.

Người ta bảo cáo chúc tết gà chẳng tốt lành gì, nhưng chưa thấy ai nói cáo cài dây an toàn cho gà thì sẽ ra sao.

Lúc này, Oa Oa chỉ có thể kinh hãi muôn phần, từ biệt chiếc xe bus đang tiến chậm rề rề qua kính chiếu hậu rồi căng thẳng cao độ, mở to hai mắt.

Sau giọng nói lãnh đạm của Lang Hách Viễn, khoảng cách giữa hai người lại càng tăng gấp đôi: “Chơi Pikachu tăng ca?”

Oa Oa nhanh chóng ngưng ngáp gật đầu. “Thực ra, đây là sở thích lúc rảnh rỗi của tôi.”

Oa Oa nghĩ ngợi một lúc, sau đó ngại ngần nói: “Cơ bản thì tôi đã từng chơi loại tuần hoàn không bao giờ kết thúc nhưng đến cuối cùng thì ngủ quên mất.”

“Đầu óc cô đều dùng cả vào đó sao?”. Lang Hách Viễn liếc Oa Oa một cái, vặn to điều hòa lên.

Lang Hách Viễn khởi động xe, đánh tay lái ngoặt sang. “Chơi được bao nhiêu điểm?”

Oa Oa dùng ánh mắt kì quặc nhìn anh vài giây rồi run run nói: “Phá đảo.”

“Tất cả các trò Pikachu?”

Oa Oa gãi gãi đầu. “Giáo viên hướng dẫn của chúng tôi bảo luyện cái đó có thể nâng cao khả năng phản ứng nhanh, nhưng nó không hiệu quả lắm với tôi thì phải.”

Lang Hách Viễn hơi nhếch mép. Đầu chỉ không có hiệu quả, về căn bản, nó còn có khả năng làm tổn hại trí thông minh của cô nữa kia.

Thế nhưng, anh vẫn nói không một chút biểu cảm: “Hôm nào chúng ta đo sức thử xem!”

“Á!!!”. Oa Oa không dám tin vào tai mình, vừa lắc đầu vừa dùng ánh mắt kinh ngạc đáp lại lời đề nghị của Lang Hách Viễn. Không thể nào, tuyệt đối không thể như thế chứ!

Lang Hách Viễn hoàn toàn không để ý đến sự phòng bị của cô, thản nhiên nói tiếp: “Từ khi tốt nghiệp, chưa có ai chơi Pikachu thắng tôi cả.”

Phụt!!! Suýt chút nữa Oa Oa chết sặc vì tin giật gân kinh hoàng này ngay trong chiếc xe ẩm áp của nhân vật chính. Ai mà ngờ được một Tổng giám đốc Lang thường ngày mặt tề liệt như thiếu dây thần kinh, hành sự kiên định như thần, nụ cười hiểm tựa kim cương đá quý này lại là một cao thủ Pikachu. Lẽ nào... lẽ nào anh làm thêm giờ đến tận lúc này cũng là vì đắm chìm trong Pikachu?

Tin tức kinh động này làm Oa Oa quên hết mọi sự cách biệt về thân phận giữa hai người, đưa tay vỗ vỗ vai anh: “Anh bạn nhỏ, thật không ngờ đấy!”

Lang Hách Viễn nhìn vuốt sỏ của cô đang đặt lên vai mình, ngao ngán mắt vài giây rồi quay sang nhìn tấm kính chắn gió, tiếp tục lái xe.

Lúc này, Oa Oa mới nhớ ra người trước mặt mình không phải là Cát Cát, cũng không phải là Nám Nám mà là tên tư bản ăn thịt người không trừ cả xương. Cô lập tức thu móng vuốt về, bắt đầu múa lưỡi: “Thật không ngờ Tổng giám đốc Lang tài trí hơn người như thế, hành sự bí hiểm như thế, thực sự khiến thuộc hạ khâm phục, khâm phục.”

Phụt!!! Lang Hách Viễn cười đến mắt kiem chế, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt lại, lạnh lùng đáp lễ: “Không cần khâm phục, anh bạn nhỏ như tôi đâu đáng để thuộc hạ khâm phục.”

Oa Oa dở khóc dở cười, không ngờ anh ta thật là nhỏ nhen, nhưng vẫn rất đông dạ nói: “Đường Hoa Viên, khu Ích Tân!”

Lang Hách Viễn suýt sặc trước kiểu nhảy chủ đề quá đột ngột này nhưng mặt vẫn không biến sắc, quay đầu xe, Oa Oa ngồi bên cạnh phải cố hết sức kìm nén ý muốn được lên tiếng. Phải biết Tổng giám đốc nhỏ nhen hiện giờ chắc vẫn còn đang trong cơn giận bưng bưng, không nên dây vào anh, không nên dây vào anh!

Nhưng đến khi Lang Hách Viễn rẽ đến cái ngoặt thứ ba thì Oa Oa không thể nhịn thêm được nữa: “Cái đó, cái đó, cái đó thưa Tổng giám đốc...”

“Sao?”. Chiếc xe vốn đang trong trạng thái bình ổn chỉ vì tiếng la thát thanh đột ngột của cô mà tạo thành một đường cong rõ rệt.

“Đây không phải hướng tới đường Hoa Viên”. Oa Oa nói, giọng chắc chắn.

Lang Hách Viễn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hỏi: “Cô ăn tối chưa?”

Bụng Oa Oa phản xạ có điều kiện, ọc ọc mấy tiếng đã thay cho câu trả lời, “Mẹ tôi bảo về nhà ăn cơm”. Thực ra, năm trăm tệ tiền ăn được tặng thêm sau khi chuyển công tác cô còn tiết kiệm để làm việc khác.

Lang Hách Viễn nhướng mày, nói với vẻ ta đây biết tỏng: “Tôi chuẩn bị đưa cô đi ăn.”

Oa Oa nhìn khuôn mặt nghiêng của Tổng giám đốc, trong phút chốc cảm động không thốt nên lời, mấy chỗ mà các nhà tư bản lui tới toàn là những nơi có sơn hào hải vị, đâu có thể lia, máu có thể chảy, nhưng để lỡ mất miếng ngon dâng đến tận miệng thế này thì hẳn sẽ phải ôm hận đến nghìn thu mất! Cô lập tức hạ quyết tâm, thốt lên bằng giọng tha thiết nhất: “Tổng giám đốc, tôi... tôi yêu ngài chết đi được!”

Xe phanh kết lại, ánh mắt sắc lạnh của Lang Hách Viễn quét qua khiến Oa Oa nhát gan run lập cập. Cái nhìn đó cứ như muốn giết người ta vậy.

Xe được khởi động lại lần nữa, Oa Oa thấy mình nên giải thích mấy lời lúc nãy một chút để tránh Tổng giám đốc hiểu nhầm. “Tổng giám đốc, thật ra, ý tôi là tôi yêu lời đề nghị ăn cơm của ngài chết đi được.”

Lang Hách Viễn nhìn cô một cái, trầm giọng trả lời: “Ừm.”

Chỉ một chữ nhưng lại đánh trúng vào trái tim nhỏ bé, yếu ớt của Oa Oa. Cô cười gượng vài tiếng rồi dừng tốc độ của rùa để trở về tư thế ngay ngắn.

Rất nhanh sau đó, chiếc BMW dừng lại trước một nhà hàng sang trọng, hào nhoáng. Lang Hách Viễn xuống xe, đóng cửa rồi giúp Oa Oa mở cửa xe, động tác hào hiệp nho nhã. Chỉ có điều, miệng Oa Oa sau khi nhìn thấy biển hiệu của nhà hàng thì lập tức chuyển từ chữ u sang chữ o.

“Cửa hàng ngũ cốc nhà nông”?!

Lang Hách Viễn ngoảnh đầu lại nói: “Ngũ cốc ở đây rất thích hợp cho những người đã ăn nhiều dầu mỡ, vô cùng có lợi cho sức khỏe.”

Oa Oa chết lặng, lòng đau như cắt. Nhưng.... nhưng... quan trọng là cô còn chưa ăn chút dầu mỡ nào! A a a a...!

Sớm biết trước thế này, thà rằng lên chuyến xe bus 425 còn hơn!

Cái kiểu bánh chop [3] này, Oa Oa mới chỉ nhìn thấy trên ti vi. Cô vốn cho rằng giá trên thực đơn đắt như vậy, nói không chừng chính là kiểu bát canh bạch ngọc phỉ thúy trên châu của Chu Nguyên Chương ngày trước, đổi nguyên liệu làm bánh bằng những loại tinh tế hơn thì giá cả mới không chấp nhận được như thế. Nào ngờ cái bánh chop này lại đắt ở chỗ nó trở về với chân quê mộc mạc, đắt ở hàng thật giá thật, đắt ở cảm giác quay lại thời xa xưa...

[3] Bánh chop: Một loại bánh hình nón được làm bằng nguyên liệu chủ yếu là ngũ cốc. Có hàm lượng vitamin cao, tốt cho việc kích thích tiêu hóa.

Oa Oa ôm miếng bánh ngô dưa muối mà nước mắt lưng tròng, gặm một miếng, bụng lại réo một tiếng, hai hành động phối hợp nhịp nhàng, đến khi người ngồi trước mặt là Lang Hách Viễn ngẩng đầu lên nhìn về phía này, cô mới đau khổ mở miệng: “Tổng giám đốc, ngài thuộc thể hệ 7x phải không ạ?”

Lang Hách Viễn trầm ngâm một lúc, tay bốc miếng bánh chop, gật đầu không chút biểu cảm: “Không sai, tôi sinh năm 76”.

Oa Oa ồ một tiếng rồi lại gặm một miếng bánh chop, hình như trong lịch sử, năm 76 từng bị thiên tai đúng không nhỉ? Chẳng phải hai năm sau đã cải cách mở cửa rồi ư, sao sếp lớn vẫn còn vương vấn cái món “nhớ lại thời kì khó khăn gian khổ” này chứ?

Trong khi đó, Lang Hách Viễn lại rất hứng thú với việc Oa Oa đột nhiên hỏi tuổi mình, thế là anh cũng tỏ vẻ quan tâm đến nhân viên, hỏi lại: “Cô thì sao?”

“Tôi ạ? 8x ạ, tôi sinh năm 86”. Oa Oa nuốt miếng bánh chop, bưng liễn trà bị mẻ ở bên cạnh lên uống một ngụm.

Không sai! Nhà hàng này vì muốn tái hiện cuộc sống hợp tác xã những năm 60 nên chỗ ngồi bằng đất nung, bàn cũng bằng đất nung, trước mặt mỗi người là một cái liễn sứ mẻ, đến thìa cũng là thìa sắt, đĩa là đĩa sứ nung thô, thức ăn thì mặn khé cổ, lại còn mì miều kêu là: “Đồ mặn trôi cơm”!

Nhưng điểm mấu chốt là cơm cũng nấu bằng gạo cao lương, thật sự là khiến người ta khó mà nuốt trôi nổi.

Thì ra quân tư bản đều thích vung tiền tìm người ngược đãi bản thân, quả nhiên là biến thái hết cỡ, sớm biết trước anh có sở thích này, chi bằng trực tiếp đưa tiền cho cô còn hơn, bảo đảm ngày nào cô cũng tìm cho anh vài cuốn tiểu thuyết củ chuối cho anh đọc hã hê thì thôi, thậm chí còn tìm thêm vài loại truyện đồng nhân [4] làm cho anh choáng đến phát ngất, đúng là một công đôi việc.

[4] “Truyện đồng nhân” (Tiếng Hán là “đồng nhân văn”) là một thể loại văn học đặt nhân vật của một hoặc một vài tác phẩm nguyên gốc vào một hoàn cảnh toàn toàn mới, dùng những tư duy cảm xúc mới thể hiện những đạo lý mới.

Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Lang Hách Viễn thỏa mãn lau miệng, Oa Oa lập tức nhảy khỏi cái ghế đất, tiện tay bỏ luôn nửa chiếc bánh chop lại trên bàn, cố ý làm ra vẻ no bụng, nói: “Tôi ăn xong rồi.”

Lang Hách Viễn quay lại, nhìn cái bánh chop vẫn còn một nửa trong bát, hàng lông mày rậm của anh cau lại: “Cô ăn xong rồi sao?”

“Vâng, nhà hàng này quả nhiên danh bất hư truyền mùi rất đặc biệt. Con mắt của Tổng giám đốc thật là độc đáo, tôi đương nhiên đã ăn rất no”. Oa Oa màu mè khen ngợi.

“Không được lãng phí thức ăn, ăn nốt nửa cái còn lại đi!” Anh trầm giọng nói.

Oa Oa vô cùng tuyệt vọng, cảm giác tuyệt vọng này hết như lúc bị bố ép đi thi Hóa học, bị mẹ ép học đi xe đạp vậy. Cô nhăn nhó quay đầu lại, dưới sự ép buộc của Lang Hách Viễn đành nhặt nửa chiếc bánh lên, đối mặt với nắm bánh chớp khô không khóc mà nuốt nước miếng. “Ngài yên tâm, tôi nhất định không lãng phí, nhưng có thể cho tôi thời gian “lấy đà” được không?”

Lang Hách Viễn không để ý. “Tùy cô! Đi thôi!”

Oa Oa mân mê nửa chiếc bánh chớp, vẫn tiếp tục do dự trong khi đi theo anh, đến tận lúc đã vào trong xe, miếng bánh chớp trên tay cô vẫn đang trong quá trình “lấy đà”. Lang Hách Viễn giúp cô thắt dây an toàn xong, nhìn những ngón tay cứng đờ của cô đang mân mê cái bánh chớp, anh nhìn Oa Oa một lát, sau đó cầm lấy miếng bánh, không do dự ăn hết sạch.

Oa Oa không khỏi kinh ngạc trước hành động của anh. Sao anh có thể hết lần này đến lần khác ăn đồ cô đã cắn rồi chứ? Cô lẩm nhẩm một hồi mới dám thu hết can đảm để nói: “Tổng giám đốc... ngài... ngài ăn chưa no sao?”

Lang Hách Viễn sầm mặt xuống. “Là tôi không muốn thấy lãng phí.”

Oa Oa tự thấy không nên chọc giận sếp lớn, vội vàng ngượng ngập trề môi xuống, cúi đầu làm bộ không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

Xe khởi động, hướng thẳng về đường Hoa Viên. Ăn tối xong cũng không còn sớm, đúng lúc đèn hoa lấp lánh, ánh đèn đường như dòng nước trôi mãi về phía sau, trong xe yên tĩnh, không một tiếng động.

Đương nhiên, đây là tình hình trước khi xe gặp sự cố.

Rất nhanh, trên con đường nhỏ vắng vẻ, chiếc xe bỗng phát ra những âm thanh bất thường, xóc lên một cái rồi chậm chậm dừng lại. Hình như là nổ lốp rồi. Dưới ánh đèn đường mờ mịt là khuôn mặt lộ rõ vẻ ân hận không để đầu cho hết của Oa Oa. Cô có thể chắc chắn rằng Lang Hách Viễn không hề biết đường Hoa Viên ở đâu, thế nên, dưới sự chỉ dẫn tận tình của cô, chiếc xe đang chuẩn bị xuyên đêm tối rẽ vào đường tắt, kết quả lại xảy ra chuyện ở cái chốn chim chả thềm ị này. Gọi trời trời chẳng thấu, gọi đất đất không hay, ông trời đúng là muốn diệt cô đây mà!

Lang Hách Viễn lúc này biểu hiện vẫn còn bình thản, rút di động gọi điện tới trung tâm sửa chữa xe. Điện thoại được kết nối, anh nói nhỏ vài câu rồi quay sang hỏi Oa Oa: “Địa chỉ cụ thể của chỗ này?”

Oa Oa vui mừng trở lại, cảm thấy hâm mộ cực điểm dịch vụ hậu mãi của loại xe cao cấp này. Quả nhiên là dịch vụ phải được khích lệ bằng tiền. Cô lập tức tươi cười: “Đường Hoa Viên cổng phía Bắc, đèn đỏ đầu tiên rẽ phải, ngõ thứ tư, vào khoảng năm mươi mét”.

Lang Hách Viễn nhắc lại vào điện thoại rồi dập máy “Nửa tiếng nữa là đến.”

Chỉ có điều, tốc độ làm việc của cái trung tâm dịch vụ sửa chữa xe này thật khiến người ta không thể không ca thán. Nửa tiếng sau, lại nửa tiếng sau, hai lần nữa tiếng sau nữa, họ đều lần lượt gọi điện lại:

“Xin chào ngài Lang, tôi là Diệp Từ. Rất hân hạnh được phục vụ ngài, hiện chúng tôi đang trên đường tới chỗ ngài, xin ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

“Xin chào ngài Lang, tôi là Diệp Từ. Rất hân hạnh được phục vụ ngài, hiện chúng tôi đang trên đường tới chỗ ngài, xin ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

“Xin chào ngài Lang, tôi là Diệp Từ. Rất hân hạnh được phục vụ ngài, hiện chúng tôi đang trên đường tới chỗ ngài, xin ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

Oa Oa lại bắt đầu xịu mặt xuống. Liệu có còn mấy câu trả như: “Tôi đang bò về phía ngài, tôi đang bò sát về phía ngài, tôi đang lặn về phía ngài” không nhỉ? Cô nghĩ, mình còn phải tiếp nhận một sự thật thảm khốc, đó là nhà tư bản tuyệt đối không thể xuống sửa chữa xe được. Cái công việc vấy bẩn dầu mỡ này sao có thể phiền đến mấy ngón tay dài chuyên để đếm tiền chứ? Cô đau khổ hỏi: “Tổng giám đốc, trong xe ngài có kích và hộp dụng cụ không?”

Lang Hách Viễn ngây người, nhưng anh lập tức hồi phục rất nhanh: “Có, cô muốn làm gì?”

“Không có gì, tháo bánh xe ra trước, đợi khi nhân viên sửa chữa mang lốp mới tới thì có thể sửa nhanh hơn một chút mà.”

Về mặt lí luận thì điều này hoàn toàn đúng, nhưng quan trọng ở chỗ trong hai người họ, ai xuống tháo đây? Oa Oa nghiêng rằng, hiên ngang lẫm liệt, hào sảng tuyên bố: “Đương nhiên không thể là ngài rồi, công việc nặng nhọc này sao có thể phiền đến ngài được, cứ để tôi!”

Oa Oa khảng khái mở cửa xe bước xuống, tới cốp sau lấy kích. Lang Hách Viễn không tin cô có thể tháo lốp xe nên cũng xuống theo, khoanh tay trước ngực, đứng bên cửa xe nhìn dáng người nhỏ bé của cô chạy qua chạy lại.

Tuy Oa Oa không hiểu rõ lắm về kết cấu bánh xe nhưng sau hai phút ngồi xỏm nghiên cứu, cô đã nhanh chóng tìm ra chỗ có vấn đề. Lốp xe không nổ, âm thanh vừa rồi là do trục bánh xe bị chệch.

Đầu tiên, cô ra sức kích bánh xe lên, sau đó lấy cờ lê từ hộp dụng cụ nhanh chóng tháo lốp ra. Xem xét tình hình xung quanh, cô lẩm bẩm: “Chút chuyện nhỏ này gọi trung tâm dịch vụ làm gì? Cứ đưa tiền cho tôi, tôi sửa xong ngay.”

Lang Hách Viễn cúi đầu. “Dương Oa Oa, chuyên môn của cô là gì?”

Oa Oa chẳng nghĩ ngợi gì, đáp gọn lỏn: “Năng lượng hạt nhân.”

“Năng lượng hạt nhân? Nếu tôi nhớ không nhầm thì ngành năng lượng hạt nhân đều được chuyển thẳng lên thạc sĩ, vậy học vị của cô là...?”. Lang Hách Viễn có chút trầm ngâm.

Oa Oa lập tức căng thẳng nhìn anh, suýt chút nữa muốn giơ tay véo tai mình một cái.

May sao đúng lúc ấy, vị chuyên viên kĩ thuật họ Từ tên Diệp kia lại gọi điện tới: “Xin chào ngài Lang, tôi là Diệp Từ. Rất hân hạnh được phục vụ ngài, tôi đã tìm được đường Hoa Viên lập tức sẽ tới ngay, xin ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

Vị chuyên viên này quả thực quá yêu nghề, tuy rằng mất tận bốn tiếng đồng hồ mới mò được đường Hoa Viên nhưng tinh thần kiên trì tìm đường không nản này vô cùng xứng đáng để mọi người học tập.

Lang Hách Viễn gác máy, thấy bộ dạng thở phào nhẹ nhõm của cô liền nhếch mép: “Để một thạc sĩ hạt nhân làm trợ lí hành chính riêng cho tôi có vẻ quá lãng phí nhân tài rồi.”

Oa Oa cười gượng, “Ồ, ha ha.. Cũng chẳng còn cách nào khác, giờ đang khủng hoảng kinh tế, khắp nơi đều bất ổn, tất cả đều do tôi cam tâm tình nguyện mà.”

Lang Hách Viễn mặt mày khoan khoái, mỉm cười nói: “Vậy không được, từ trước tới nay, Hoa Hạo đều coi trọng người tài, bắt đầu từ ngày mai, cô chuyển bàn làm việc đến bên ngoài văn phòng của tôi, phụ trách tiếp đãi là được.”

“Nhưng mà tiếp đãi cũng không phải chuyên môn của tôi”. Oa Oa gào khóc đau đớn.

Trời ạ, bị điều tới đó, ngày nào cũng đi đi lại lại trước mặt Tổng giám đốc Lang Hách Viễn, scandal tin đồn từ giờ bye bye, Pikachu từ giờ cũng xa lìa, thế có khác nào đòi mạng cô không?

“Rất biết sức mình, nhưng cô có gì mà không làm được chứ? Tôi tin tưởng cô, thạc sĩ Oa Oa ạ”. Oa Oa đột nhiên cảm thấy nụ cười của Lang Hách Viễn lúc này có vẻ rất giả hoạt và nham hiểm.

7. Chương 07 Part 1

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Chương 7: Đòi nợ

Cuộc đời ấy mà, chính là không chiều theo lòng người...

Oa Oa lúc này toàn thân không còn chút sức lực nào, dựa người vào chiếc ghế bên bàn làm việc trong tình trạng cận kề với bờ vực sụp đổ. Những tháng ngày oanh tạc Pikachu giờ như hoàng hạc một đi không trở lại, scandal tin đồn cũng như sen tuyết trên Thiên Sơn cao không với tới, lúc này, cô chỉ đành dựa vào việc miễn cưỡng quan sát Lang Hách Viễn để giải sầu qua ngày, ngày nào cũng như vậy, đã... đã một tháng trời rồi.

Tổng giám đốc đang trầm tư, Tổng giám đốc đang phê chuẩn báo cáo, Tổng giám đốc đang họp trực tuyến, Tổng giám đốc đang chơi Pikachu...

Đừng hỏi vì sao cô biết sếp Lang đang chơi Pikachu! Trên thực tế, kể từ ngày Oa Oa chuyển vị trí làm việc đến nay, tấm rèm cửa chớp dày dặn trên cửa phòng làm việc của Lang Hách Viễn chưa được thả xuống dù chỉ một lần, thế là đôi mắt đáng thương của Oa Oa đang nhàn rỗi tới mức sắp mọc lông bắt bọ phải tiếp nhận sự quấy nhiễu từ mọi hành động của anh, từ ánh mắt chăm chú khi chơi Pikachu đến nụ cười thỏa mãn hiếm có trên miệng, tất cả đều ra sức dày vò thần kinh yếu ớt của Oa Oa.

Oa Oa bị phần thở dài một tiếng, chuẩn bị cầm cốc đi pha cà phê. Những ngày tháng không buồn chuyện, không Pikachu sao lại buồn ngủ thế này chứ?

Vừa mới đứng dậy, điện thoại bên cạnh liền đổ chuông, cô vội vàng ngáp một cái rồi nhấc máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng lạnh lùng của Lang Hách Viễn: “Cô đi đâu thế?”

Oa Oa lôi dây điện thoại chạy tới trước cửa phòng làm việc, giơ giơ chiếc cốc cà phê về phía anh, trả lời đầy bất lực: “Tôi đi pha cà phê.”

“Pha cho tôi một cốc!”. Lang Hách Viễn nhìn chiếc cốc trong tay cô qua lớp cửa kính, nói với khuôn mặt lạnh băng.

Oa Oa cố nặn một nụ cười, trong lòng rửa thắm nhưng ngoài mặt chỉ biết nuốt nước miếng, không dám thốt lên tiếng nào. Cái đồ người ta gọi là ăn quả phải biết kẻ trồng cây, tuy lần trước sửa hỏng xe của Tổng giám đốc không hẳn là lỗi của cô, nhưng về cơ bản, thể hiện chút ăn năn, hối lỗi thì cũng là việc nên làm.

Haizzz.....

Đúng thế, tối hôm đó, sau khi Oa Oa vừa dùng cờ lê bẻ lại trục bánh xe đầu vào đẩy thì không lâu sau, nhân viên sửa xe sau bốn tiếng mò mẫm cuối cùng cũng đến được chỗ hai người. Chiếc BMW nhanh chóng được xe kéo đi, nghe nói do góc bị Oa Oa bẻ, không cách nào lắp bánh xe vào được nữa...

Lúc đó, Oa Oa chỉ còn biết thần thờ nghiêng mình cung kính tiễn Lang Hách Viễn đang tối sầm mặt mày lên taxi, nghiêng răng khểnh khải mồm hầu bao năm mươi tệ cũng đủ chạy trong phạm vi hai mươi cây số rồi. Nào ngờ ngày hôm sau, Lang Hách Viễn lại cầm tờ hóa đơn taxi một trăm năm mươi bảy tệ tới tìm cô thanh toán!

Theo lý mà nói, khi đó, Oa Oa cũng đã giơ đầu ra chịu trận rồi, nhưng kể từ hôm ấy, thái độ của Tổng giám đốc rất kì lạ, những lúc chỉ có hai người, anh luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng đến khi Oa Oa không xuất hiện quấy nhiễu nữa thì anh lại tìm cô khắp nơi.

Ví dụ, scandal nóng hổi nhất gần đây trong nội bộ Hoa Hạo là một hôm nào đó, Oa Oa viện cớ gửi công văn để chạy xuống phòng Kỹ thuật hóng chuyện. Lúc đó cô đang say sưa nuốt từng lời của mấy tay nhân viên ở đây kể chuyện lần trước kiểm tra bảo dưỡng máy tính tập thể, phát hiện ra trong máy của giám đốc Hứa đã năm mươi bảy tuổi có một bức thư tình siêu cấp viết cho một em gái mười tám tuổi thì ba thư kí cao cấp ở văn phòng Tổng giám đốc được lệnh xuất phát từ tầng hai mươi hai, tìm kiếm tất cả các ban bộ, từ phòng Kinh doanh, phòng Hạch toán, phòng Tài vụ tới phòng Hành chính, đến khi tìm được Dương Oa Oa ở phòng Kỹ thuật mới thở hồng hộc gọi: “Thư kí Dương, Tổng giám đốc tìm cô, nhanh, nhanh...”

Tiếng “nhanh” ấy thực sự khiến Oa Oa hồn bay phách lạc, tâm trí đang nghe buồn đưa lê lập tức bay thẳng lên chín tầng mây, vì tiền lương mới tăng, vì cuối cùng đã có thể đường hoàng ăn ở nhà ăn đồ Tây, cô lập tức từ bỏ cả thang máy mà lao thẳng cầu thang thoát hiểm, vội vàng dùng cả tay lẫn chân bò đến lên tầng hai mươi hai, xông thẳng vào văn phòng Tổng giám đốc.

Đến khi cô bò được đến bên bàn làm việc của Lang Hách Viễn, thè cả lưỡi ra thở: “Tổng giám đốc, ngài tìm tôi ạ?”, Lang Hách Viễn mới ngẩng đầu, liếc cô một cái rồi lại cúi xuống, tiếp tục đọc sách, lạnh lùng

buông một câu: “Pha cho tôi cốc cà phê!”

Oa Oa suýt chút nữa đã rút ngay đôi giày năm phân đang đi bỏ thẳng vào đầu anh.

Đúng thế, chính xác là như vậy!!!

Đồ tư bản, đồ tư bản ác ôn! Oa Oa tội nghiệp vừa miễn cưỡng lấy cốc của Lang Hách Viễn từ trong tủ ra vừa nghiêng rửa rửa xả. Lang Hách Viễn, con người này không chỉ giữ thói tư bản trong những việc lớn, mà đến cốc tách cũng xâm chiếm gần tủ riêng của cô. Đã thế, mỗi lần dùng đều không cho phép cho lấy nhầm, một cái là để uống cà phê, một cái là để uống nước, một cái là để uống rượu. Cô cầm chiếc cốc màu đen đi pha cà phê, sau đó gõ cửa, đến khi được sự cho phép mới dám lách vào, hứng ánh nắng chói chang rọi thẳng vào mắt, cung cung kính kính đặt cốc cà phê lên bàn rồi lại rón rén lui ra.

Như một nàng dâu nhỏ.

Đôi mắt Lang Hách Viễn bắt ngờ ngược lên, ánh nắng sau lưng lướt qua làn da Oa Oa, khiến anh có chút choáng váng.

Đó là một màu rất nồn nà, dường như trong suốt. Mắt anh hơi nheo lại, nhưng rất nhanh sau đó, anh vội vàng chuyển ánh mắt về màn hình vi tính.

Lần trước cũng vậy. Anh ngồi trong taxi, dưới ánh đèn đường nhìn khuôn mặt nhỏ bé, trong trẻo của Oa Oa, lần đầu tiên khiến anh phát hiện ra rằng cái cô bé làm việc gì cũng không suy nghĩ này cũng có một ưu điểm rất lớn.

Đôi má hồng hào của cô thật sự khiến người ta rất muốn vuốt ve để xác nhận nó có chân thực hay không.

Nếu không phải lúc đó, chiếc xe đã nổ máy thì anh gần như đã thò tay ra khỏi cửa xe, suýt chút nữa có thể chạm vào cô.

Lang Hách Viễn quy kết việc này là do bản thân tiếp xúc lâu ngày với một cô gái ngốc nghếch nên dẫn đến bị trơ lì về thẩm mỹ, anh chắc chắn là bị cô búp bê nhỏ này yếm bùa chú gì đó nên mới dẫn đến việc mất thẩm mỹ của anh tuột dốc không phanh.

Oa Oa rất muốn nhìn trộm xem việc Tổng giám đốc Lang Hách Viễn chăm chú không rời khỏi màn hình có phải là vì đang chơi Pikachu hay không, nhưng lại không dám thể hiện quá lộ liễu. Để có thể tiếp tục ở lại đây, có những việc cô cần phải cẩn trọng, cung kính. Không thể làm được gì, cô đành chu mỏ lên ai oán.

“Đợi sau này có tiền, tôi nhất định ngày ngày mở mắt ra là chơi Pikachu, chơi đến lúc mặt trời lặn đằng Tây, khắp nơi đầy sao mới thôi. Hừm, đến lúc đó thì đừng nói đến sếp lớn, đến công ty phát minh ra trò Pikachu có gửi tôi bản mới nhất để chơi, tôi cũng không thèm để ý đâu!”

Đôi môi đỏ hút hồn của Oa Oa hơi dẩu ra, cộng thêm khuôn mặt bé nhỏ, làn da mịn màng khiến Lang Hách Viễn vừa mới chuyển ánh nhìn lại bất giác ngây người.

Gì thế này? Sếp lớn sao cứ nhìn chăm chăm vào môi mình thế? Phát hiện ra không khí có gì đó bất thường, Oa Oa lập tức toát mồ hôi hột, cứng đờ cả người. Không phải Tổng giám đốc, Tổng giám đốc lại nhớ tới cái trục bánh xe bị méo mó đấy chứ?

Làm ơn đi, cô đã trả cho anh một trăm năm mươi bảy tệ tiền taxi rồi, anh còn muốn gì nữa? Hơn nữa, dù có bán cô đi cũng không bằng tiền một cái bánh xe BMW, có nhìn thế chứ nhìn nữa cũng không ích gì đâu!

Lang Hách Viễn nhận ra sự kinh sợ của Oa Oa, trong lòng bỗng bức bối. Chết tiệt, vừa rồi suýt chút nữa thì anh đã không kìm được mà hôn cô.

Người có ý đồ xấu xa với nộ khí bùng bùng quay đầu lại, ném cho cô tập tài liệu trong tay, chẳng thèm ngẩng đầu lên, nói: “Cô mang cái này đến Tổng ban!”

Oa Oa vui mừng khôn xiết, xem ra vụ bảo dưỡng cả đời chiếc BMW không cần cô phải lo nữa rồi, Tổng giám đốc cũng đã quên chuyện này. Tuy nói lúc trước, việc bị Lang Hách Viễn nhìn chăm chăm vài giây khiến cô có chút tim đập chân run, cảm giác đó như thể bị ánh mắt anh hút lấy, trái tim của cô cũng vì thế mà đập mạnh hơn, cái không khí đó giống như đoạn mở đầu cảnh nhân vật nam chính muốn hôn nhân vật

nữ chính trong tiểu thuyết vậy, nhưng mà may sao, hóa ra Tổng giám đốc chỉ nghĩ tới việc sai cô đi chuyển công văn mà thôi.

Phù, Oa Oa lập tức xoa xoa ngực, đừng sợ, đừng sợ, Oa Oa ơi là Oa Oa, dạo này mày ngốc đấy à? Đã bảo đừng có đọc lén mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình của Nám Nám mà! Thấy chưa, đây là tác hại của tiểu thuyết ngôn tình đấy! Người ta đường đường là ông chủ lớn, sao có thể muốn hôn mày chứ? Hành động ấy với việc chọn một con heo để hôn đâu có gì khác nhau!!!

Oa Oa vừa tự an ủi bản thân vừa bước tới cầm tập tài liệu Lang Hách Viễn lại nói thêm một câu: “Giáng Sinh này, công ty có hoạt động chúc mừng, cô thông báo với Tổng ban là tôi cũng sẽ tham dự.”

Oa Oa dờ dẫm “vâng” một tiếng, ôm tập tài liệu, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Công ty còn có hoạt động chào mừng Giáng Sinh? Quả nhiên là công ty lớn, trong tình hình kinh tế ảm đạm thế này mà còn bày vẽ tổ chức tiệc tùng, xem ra nhất thời không thể phá sản được.

Lúc Oa Oa chuẩn bị đóng cửa, Lang Hách Viễn ngẩng đầu nhìn cô, lãnh đạm một hồi rồi lạnh lùng nói: “Hôm qua, tôi có hỏi trung tâm bảo dưỡng xe, phí sửa chữa trục bánh xe hết 7850 tệ, bao giờ thì cô đưa cho tôi đây?”

Bị đánh gục bởi tin dữ bất ngờ, Oa Oa chỉ còn biết đau khổ quay mặt sang một bên, khủng hoảng kinh tế quả nhiên là lợi hại, ngay cả Tổng giám đốc cũng đích thân xuất mã đi đòi nợ....

Buổi chiều, công ty có cuộc họp thường kì, công việc ở Tổng ban luôn bận rộn nên rất ít khi họp hành, nhưng một khi đã họp thì thể nào cũng là những cuộc họp lớn không nghỉ ngơi, không ngủ nghê, cho đến khi những người tham dự sức cùng lực kiệt, sùi bọt mép thì mới thôi.

Thực ra, nội dung chủ yếu của cuộc họp lần này không gì khác chính là chuẩn bị cho hai hoạt động sắp tới. Sau đó, chủ nhiệm nhắc nhở phải làm việc cẩn thận, tỉ mỉ để hoàn thành tốt nhiệm vụ, rồi phó chủ nhiệm lại nói tới việc đảm bảo an toàn, chấp hành pháp luật, cuối cùng là đám thư kí cao cấp bàn về việc mất cân bằng phúc lợi, lương bổng không xứng đáng...

Oa Oa ngủ gục trong cuộc họp dài miên man, khuôn mặt còn phẳng phất nụ cười vô cùng vô dụng. Trong trạng thái mơ màng cô còn phát ra cả tiếng ngáy. Ánh mắt phần nộ của Chủ nhiệm và Phó chủ nhiệm cô chẳng nhìn thấy, nhưng dựa vào nhiệm vụ cao cả từ trên trời rơi xuống mà cô “giành” được, chính là đại diện cho Tổng ban biểu diễn một tiết mục văn nghệ trong buổi tối liên hoan, cô đủ biết là chủ nhiệm đã tức giận thế nào.

Đây là một thách thức mới mẻ mà trước giờ, Oa Oa chưa từng trải nghiệm. Đương nhiên, nếu cô có thể thành công vượt qua thử thách, dưới hội trường còn lại bao người sống sót vẫn là một câu hỏi lớn.

8. Chương 07 Part 2

Đêm Giáng Sinh đó, Hoa Hạo đặt tiệc Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán tại một khách sạn năm sao. Oa Oa thân mang trọng trách đương nhiên không cần đứng ngoài sân phụ trách công việc tiếp đãi. Kì lạ ở chỗ, Tổng giám đốc Lang kì quái hôm nay cũng không thấy động tĩnh gì, sau khi biết cô sẽ lên biểu diễn thì phản ứng của anh rất bình thản, chỉ “ờ” một tiếng rồi kêu lái xe đưa Oa Oa tới hội trường trước.

Giọng hát của Oa Oa tuy năm âm đã mất đến hai nhưng được cái mặt đủ dày, lại nghe nói nếu biểu diễn sẽ có nhiều bồi dưỡng, hơn nữa, giải thưởng của màn bốc thăm năm nay là một màn hình tinh thể lỏng 42 inch, Oa Oa lập tức thấy việc lên sân khấu biểu diễn cũng chẳng có vấn đề gì, thể diện càng không là gì, trong thời kì khủng hoảng kinh tế, tiền tài mới là thứ quan trọng nhất!

Thế là Oa Oa để mặt cho trợ lí đặc biệt Toàn giúp cô thoa so trát phấn, trong đầu nhận thức sâu sắc rằng vì khoản tiền thưởng hậu hĩnh đó, có hi sinh một chút cũng là việc nên làm. Nhưng đến khi trợ lí Toàn mang bộ đồ biểu diễn ra, cô lập tức cảm thấy một luồng khí nóng xộc thẳng lên đầu, trong nháy mắt, toàn bộ Cửu Dương chân kinh[1] đã được cô lĩnh hội thành công.

[1] Là bộ sách tu luyện nội công và bảo vệ thân thể, xuất hiện trong tiểu thuyết Ý thiên đồ long ký của Kim Dung

Toàn đại tỉ, đây là bộ váy còn chưa may xong đúng không? Theo như cô giáo Triệu Lệ Dung[2] đáng kính của chúng ta thì cả một khoảng sống lưng còn chưa may vào, thế này thì mặc kiểu gì?

[2] Triệu Lệ Dung (1928 - 2000) là một nhà phê bình điện ảnh, tiểu phẩm, biểu diễn nghệ thuật của Trung Quốc.

Rành ràng là một bộ váy dạ hội dài màu tím nhạt, lớp vải lót bằng lụa mềm kín đáo, toàn bộ trước ngực được đính pha lê tím, chỉ có điều, chiếc cổ xẻ chữ V sau lưng sâu xuống tới tận eo, sau khi mặc vào thể nào khe hông cũng ỉn ỉn hiện hiện cho mà xem.

Oa Oa ngẩng đầu, nhe ra hàm răng trắng bóng. “Trợ lí Toàn, chị cố tình, chắc chắn là chị cố tình, lần trước, máy uống nước ở Tổng ban chúng ta thật sự không phải do em làm hỏng, chị không thể thừa cơ trả thù e được!”

“Chị biết, nhưng chính em đã nói rồi đấy, hát hò đã không ra làm sao, nếu không ăn mặc thu hút một chút thì Tổng giám đốc Lang dưới khán đài sẽ tức phun máu mất!”. Trợ lí Toàn điềm nhiên trả lời.

Chỉ một câu nói của trợ lí Toàn, sự chú ý của Oa Oa đặt ngay vào bản chất của vấn đề, nói trắng ra, ngài sếp lớn lạnh lùng vô tình kia mới thực sự là kẻ chủ mưu tất cả những việc này.

Quá quái lắm rồi! Đây đâu là bữa tiệc dành cho nhân viên, rõ ràng là một thủ đoạn bóc lột khác của quân tư bản, bọn họ không chỉ hút kiệt từng giọt máu, từng giọt mồ hôi trên người nhân viên mà còn âm mưu lấy đi tuổi thanh xuân và sức sống mà bọn họ cần từ cơ thể của nhân viên nữa!

Nhưng... nhưng... đúng vào lúc tâm trạng Oa Oa đang rất căm phẫn thì trợ lí Toàn lại vờ như không để ý, lên tiếng nhắc nhở: “Nghe nói lần này, ngoài phần thưởng bằng hiện vật ra còn có cả hai vạn tệ tiền mặt nữa.”

Hai vạn? Hai vạn!!!

Bất chấp! Oa Oa cắn chặt răng, lập tức hạ quyết tâm anh đừng hi sinh. Sau khi xiêu xiêu vẹo vẹo ặc xong bộ váy dạ hội, cô lại bị trợ lí Toàn ấn xuống ghế, nói phải chải một kiểu tóc cho hợp với trang phục. Bị mờ mắt trước khoản tiền thưởng, Oa Oa chỉ còn nước bất lực ngồi nhìn những ngón tay của trợ lí Toàn thoăn thoắt múa may trên đầu mình. Chỉ một lúc sau, Oa Oa đã có một diện mạo hoàn toàn mới. Tóc cô vốn không dài, sau khi đánh rối rồi thắt túm vào, kiểu đầu này đã khiến bộ trang phục trông sinh động hơn rất nhiều. Trợ lí Toàn nheo nheo mắt ngắm nghía thành quả của mình, lại rút chiếc trâm gắn đá tím trên tóc mình ra, cài vào cho cô rồi mới gạt đầu hài lòng phẩy tay.

Hiện diện dưới ánh đèn, hàng đá tím đó lấp lánh một sắc màu kì ảo, như phép thuật mà bà tiên đã trổ tài trên người cô bé Lộ Lem, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại khiến người ta muốn ngừng thở.

May thay, Lang Hách Viễn đã bắt đầu lên bục đọc lời chúc mừng năm mới, số người tút tút sau hậu trường liền giảm đi quá nửa, tất cả mọi người đều dồn vào phía cửa ra vào, đồng tai nghe ngóng. Sau một tràng pháo tay nhiệt liệt dưới sân khấu, Oa Oa cũng không chịu thua kém, nhấc váy lên, nhẹ nhàng lần la ra sau cánh gà hóng hớt.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Lang Hách Viễn không thấy một nụ cười, bộ vest màu ghi đậm càng tôn lên khuôn mặt sáng sủa, ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị nhìn ra xa xăm, anh vừa đứng lên đã làm chấn động cả hội trường. Đại sảnh tĩnh lặng không một tiếng động bất đầu vang vọng giọng nói trầm trầm của anh: “Hoa Hạo...”

Trụ cột của Hoa Hạo là anh, và Hoa Hạo cũng là đỉnh cao sự nghiệp của anh, Oa Oa đột nhiên cảm thấy thực ra, anh có chút gì đó giống Lão Thần Rùa, tuy Lão Thần Rùa ngày thường đều cười ha ha, nhưng khi

đã thật sự bước vào phòng thí nghiệm thì sự tập trung của ông còn vượt xa cả những người trẻ tuổi.

Những người đàn ông một khi chuyên tâm vào công việc, bất kể ở độ tuổi nào cũng đều thu hút ánh mắt ngưỡng mộ từ người khác giới, đương nhiên Oa Oa cũng nằm trong số đó.

Khi tràng pháo tay nhiệt liệt một lần nữa vang lên, từ phía cánh gà bắt đầu ủa ra các đồng nghiệp biểu diễn tiết mục nhảy tập thể đầu tiên. Lúc đó, Oa Oa mới định thần lại, lảo đảo trở về hậu trường, sau đó, bắp chân cô bắt đầu bị chuột rút.

Không sai, tiết mục thứ hai chính là lúc cô lên pháp trường... à không, lên sân khấu.

Cô đang bối rối, định tìm một chiếc ghế ngồi xuống, chỉnh đốn lại trái tim thổ để thì đằng sau đột nhiên vang lên một giọng nói vừa kinh ngạc vừa không chắc chắn của một người đàn ông: “Cô có phải là bạn học của Cát Cát không?”

Oa Oa quay phắt đầu lại. Người này cô không quen, dáng người cao lớn, mặc âu phục, giày da bóng lộn, nhìn có vẻ rất giống quản lí cao cấp củ Hoa Hạo. Cười tíu mắt, vẻ mặt của anh trông rất hiền lành: “Hình như tôi đã từng thấy cô lên lớp cùng cô ấy.”

Oa Oa tức thì kinh hãi muôn phần, anh ta nói đã nhìn thấy cô cùng Cát Cát lên lớp? Chuyện này không phải chuyện nhỏ rồi! Thấy thân phận của mình sắp bị lộ tẩy, Oa Oa lập tức cười lấp liếm: “Đúng thế, đúng thế.”

“Cô ấy vẫn còn đang đi học, sao cô lại tới đây?”. Hứa Thụy Dương nhìn bộ y phục rực rỡ trên người cô, nhăn mày tỏ vẻ khó hiểu.

Không thể nói tiếp được nữa, nói tiếp chắc chắn sẽ bị lộ tẩy, Oa Oa nhanh chóng nhào tới, ra chiều nịnh nọt, kéo tay áo anh ta bước thẳng ra ngoài hành lang, cách một lúc lại đảo mắt nhìn xem mấy người đồng nghiệp sau lưng có phản ứng cụ thể gì với lời nói của người đàn ông xa lạ này không.

May thay, mọi người còn đang bị chuột rút, chẳng hơi đâu để ý đến cô. Chút động tĩnh cỡ con này so với sự hồi hộp căng thẳng về căn bản chẳng là cái quái gì.

Hứa Thụy Dương thấy vẻ căng thẳng của cô cũng hiểu ra phần nào, lập tức phối hợp ăn ý, bước nhanh ra ngoài. Hai người mặt đối mặt đứng trước hành lang, Oa Oa bối rối cả nửa ngày không biết mở miệng thế nào, một lúc sau vẫn không lên tiếng, may mà Hứa Thiệu Dương tìm được đề tài: “Thực ra, ừm... tôi muốn hỏi cô... cái đó... có phải có chút gì đó không bình thường không?”

“Hả?”. Đầu óc Oa Oa phản ứng không kịp. “Anh nhận ra rồi sao?”

“Đương nhiên, tôi đã phát hiện ra về bản chất, cô ấy là sinh vật ngoài hành tinh rồi, hành vi và tư tưởng của cô ấy đều không giống người đã từng sống trên trái đất”. Hứa Thụy Dương gật đầu, nói bằng giọng điệu nghiêm túc nhất từ trước tới giờ.

Oa Oa nghe đến đây mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hiểu ra người mà anh ta đang nói đến là Cát Cát. Đặc biệt, điều anh nói đã giải thoát mối nghi hoặc vướng bận trong lòng cô bao năm nay, cô vỗ vỗ vai anh, tỏ vẻ đồng cảm: “Không chỉ mình anh nghĩ như vậy đâu, tất cả mọi người trong lớp tôi đều nghĩ như vậy.”

“Vậy sao? Vậy cô ấy chẳng có nhược điểm nào à?”. Không ngờ tất cả các thu hoạch đều không uống công, Hứa Thụy Dương cũng tìm thấy bước đột phá mới “mẹ đẻ bom nguyên tử”, lập tức truy hỏi những vướng mắc giấu kín bấy lâu trong lòng.

Oa Oa nghĩ ngợi kĩ càng một hồi rồi bảo: “Thực ra, cô ấy còn thích...”

Đột nhiên từ đằng sau, có một tiếng nói lạnh lùng cắt ngang: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì tiết mục của cô là thứ hai. Còn chưa đi chuẩn bị sao?”

Giọng nói này quá quen thuộc, quen thuộc đến mức không cần thiết phải quay đầu lại. Oa Oa lập tức chán chường tùm vấy, xoay người đi về phía hậu đài. Nhưng chính vào lúc đó, Lang Hách Viễn bỗng cảm thấy có thứ gì đó lóe lên đến mức nhức mắt.

Anh nheo nheo mắt, nhìn chăm chăm vào vật khả nghi. Câu anh nói ra lại để cho Hứa Thụy Dương nghe: “Sao? Đói tới mức không kén cả thức ăn à?”

Biết có thể nghe ngóng điểm yếu của nữ tiến sĩ máu lạnh từ miệng cô gái này nên biểu hiện của Hứa Thụy Dương có phần hơi kích động: “Ừ thì cảm thấy khá vừa mắt, tính tình lại thú vị, cứ thử theo đuổi trước xem thế nào.”

Lang Hách Viễn lập tức sầm mặt xuống, hỏa khí bốc thẳng lên đầu. Nha đầu này dám để lộ hết cả phần lưng thế kia sao?

Anh gằn giọng đáp trả Hứa Thụy Dương: “Hôm nào tôi phải hỏi Lôi Kinh xem từ bao giờ anh bắt đầu thích theo đuổi trẻ con mới được.”

“Trẻ con thì sao chứ? Tôi cũng chưa già, chỉ hơn cô ấy có mười tuổi thôi mà”. Hứa Thụy Dương đắc ý huýt gió. Lần trước, dựa theo giấy đăng kí xe của Cát Cát, anh đã tra được số chứng minh thư của cô và biết được điều này. Phải biết rằng chỉ vì cái số chứng minh thư này mà anh đã phải hi sinh cả sĩ diện tích tụ bao năm để đi cầu cạnh người ta.

Lang Hách Viễn nheo mày. “Già đâu rồi còn làm bộ trẻ trung gì nữa? Anh hơn cô ấy mười ba tuổi đấy!”. Khốn nạn! Vạt váy của cô còn xẻ cao thế kia, đôi chân trắng nõn lộ ra qua từng bước đi rõ ràng là cho người ta nhìn no mắt.

“Hả? Ý cậu là... chứng minh thư của cô ấy là giả?”. Hứa Thụy Dương lập tức chau mày, thủ hạ của tên tiểu tử thói Hồng Cao Viễn này sao có thể làm ăn tắc trách như thế chứ? Không phải đã đem đầu ra đảm bảo sao? Chết tiệt, lần sau gặp phải bẻ đầu nó xuống làm bóng để đá trước rồi nói chuyện sau!

Toàn bộ tâm tư Lang Hách Viễn vẫn đang đặt hết vào Oa Oa nên chỉ trả lời qua loa: “Dù gì cô ấy cũng là 86, cách xa lắm, anh đừng có ý đồ này nọ!”. Nói xong, anh bước thẳng về phía hậu đài.

Oa Oa lúc này đã đứng nhìn ngó ở cửa ra sân khấu rồi. Tiết mục đầu tiên còn ba đoạn điệp khúc nữa là đến lượt cô. Làm thế nào đây? Giờ cô càng thêm hoảng loạn, đến chân cũng bắt đầu run cầm cập, đôi giày cao gót đang đi cũng không đỡ nổi thăng bằng nữa.

“Quay về!”. Lang Hách Viễn tức giận dưng dưng, nói lớn.

“Quay về đâu ạ?”. Oa Oa giờ chỉ còn nỗi sợ hãi, não bộ đã ngừng hoạt động. Lẽ nào anh muốn cô đánh thêm chút phần? Vừa nãy, chẳng phải trợ lý Toàn đã giúp cô thoa thêm son rồi sao, vì vậy, cô thu hết dũng khí rồi nói: “Tổng giám đốc, thực ra, tôi cũng rất muốn quay về, nhưng điều kiện không cho phép...”

Sắp lên diễn đến nơi rồi, giờ mà quay về, thế nào chủ nhiệm Tổng ban cũng cầm dao truy sát cô.

Còn hai vạn tệ tiền thưởng nữa, rồi tivi tình thế lỏng bốc thăm trúng thưởng, là tivi tình thế lỏng đấy, bán đi được một đồng tiền, cũng có thể làm được bao nhiêu là việc!!!

“Tôi cho phép là được rồi”. Lang Hách Viễn hết sức bực mình trước sự kiên định của cô, giờ đến lời anh nói, cô cũng dám không nghe là sao? Anh bực bội kéo cánh tay cô.

“Còn tiền thưởng thì sao ạ?”. Sếp lớn à, một câu cho phép của ngài thì đáng mấy đồng, còn lâu mới thiết thực bằng thiên thưởng.

Lang Hách Viễn nôn nóng nói: “Nếu cô không lên diễn, tôi cho cô hai vạn.”

Oa Oa nuốt nước miếng. Không phải chứ, sếp lớn hôm nay bị kẹp đầu vào cửa sao? Chẳng nhẽ việc để cô lên sân khấu biểu diễn khiến Hoa Hạo mất mặt đến nỗi anh phải bỏ tiền ra để giảm thiểu thiệt hại về hình tượng công ty?

Oa Oa bị phần, không thể không ai oán nhìn Lang Hách Viễn một cái trong tiếng giới thiệu của trợ lý Toàn, Giọng run run thê thảm: “Tổng giám đốc, ngài yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không làm mất mặt Hoa Hạo, sẽ cố gắng hát đúng nhạc, nhất định, tôi xin khẳng định chắc chắn là thế!”

Tiếng nhạc nhẹ nhàng dạo lên, Oa Oa lập tức ngẩng đầu, ưỡn ngực hùng dũng bước về phía trước, Lang Hách Viễn đứng sau lưng lại phát hiện cô không đi tất giày.

“Ba vạn!”. Anh nghiêng rặng tiếp tục ra giá.

“Hả?”. Oa Oa quay đầu lạ, không dám tin vào tai mình, nhưng bước chân không vì thế mà dừng lại.

“Năm vạn!”. Lang Hách Viễn hơi nheo mắt, ngọn lửa tức giận trong lòng anh dường như có thể thiêu rụi tất cả đồ vật sau cánh gà.

Oa Oa thật sự hận bên mình không có loại thiết bị hitech như máy ghi âm. Có thể ghi lại lời hứa này của Tổng giám đốc thì tốt biết bao, phải như thế mới không sợ sau này, anh không thừa nhận. Mắt nhìn, bước chân lại tiến thêm một bước, thực sự cô vẫn đang do dự. Rốt cuộc có nên tin vào chữ tín ít ỏi, tội nghiệp của nhà tư bản không?

“Mười vạn!”

Á?!

Oa Oa chết lặng ngay tức khắc, bất giác không để ý tới điểm rơi của chân, tiện đà dẫm lên vật vấy dài lướt thướt. Ánh mắt vẫn còn đang nhìn về phía Lang Hách Viễn, toàn thân cô đã bất ngờ ngã nhào về phía trước. Đèn chiếu trên sân khấu nhanh chóng tìm thấy cô, chỉ thấy một đường parabol màu tím thần bí đổ ập xuống sàn diễn đáng “ùm” một tiếng, rung chuyển đất trời, lay động toàn bộ khán giả có mặt dưới sân khấu.

Sự mở màn này ...quá cao siêu!

Sự mở màn này.... quá đỉnh!

Chỉ có Oa Oa một mình nằm sõng soài trên sân khấu gào khóc đau thương. Tổng giám đốc, anh chính xác là Hoàng Thế Nhân [3], đòi nợ không thành liền tàn nhẫn hại Dương Bạch Lao [4], anh thâm hiểm thật đấy!

[3] Hoàng Thế Nhân: Một nhân vật phản diện trong bộ phim điện ảnh Bạch Mao Nữ, là hình tượng địa chủ đầu tiên của Trung Quốc mới, nhân vật đại diện cho những tên địa chủ xấu xa.

[4] Dương Bạch Lâu. Bố của Bạch Mao Nữ trong phim Bạch Mao Nữ.

9. Chương 08

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Chương 8: Scandal

“A...a...a... trong cuộc đời mình chưa bao giờ mất mặt như thế này! Ông trời ơi, làm ơn ban một người đàn ông xuống cứu con đi!”. Lúc này, Oa Oa muốn khóc mà không ra nước mắt, ra sức vùng vẫy để đứng lên, nhưng đầu gối thật sự rất đau, làm thế nào cũng không nghe theo sự sai khiến của cô.

Cô hướng mắt cầu cứu về phía các đồng nghiệp đang ngồi phía dưới sân khấu, nhưng từ tiếng vỗ tay điên cuồng của mọi người, cô có thể nhận thấy họ đã hoàn toàn cho rằng đây là một cách mở màn ấn tượng, đầy sáng tạo của đêm văn nghệ năm nay. Lúc này, cô còn biết bắt lực gào thét trong bụng: “Thôi đi, mọi người bình tĩnh lại, suy nghĩ một tí có được không hả? Con cái nhà ai mà có ý tưởng mở màn rách nát thế này chứ, lẽ nào mắt mọi người đều rơi rụng hết rồi sao?”

Rất nhanh sau đó, đèn chiếu lại quét sang một bóng người, Lang Hách Viễn ung dung đi ra từ sau cánh gà, đứng bên Oa Oa, ánh đèn bạc mờ ảo chiếu lên người anh, một nửa khuôn mặt ẩn sau khoảng tối không thấy rõ. Anh chỉ dùng một cánh tay kéo, Oa Oa đã như con rối lao thẳng vào lòng anh, tay anh còn cố túm lấy vạt xẻ sau váy của cô, ngăn mọi khả năng có gì đó lộ ra ngoài.

Ánh mắt Lang Hách Viễn bình tĩnh quét qua nét mặt hào hứng, đầy kì vọng của khắp lượt khán giả bên dưới. Khi đã hiểu ra, anh bỗng thấy vui vui, ôm Oa Oa đứng dậy. Dưới ánh đèn chiếu lấp lánh, anh đứng trước micro, dùng giọng nói trầm ấm như thường ngày nói với nhân viên điều chỉnh âm thanh đã hoàn toàn chờ sẵn bên dưới sân khấu: “Bài hát này do tôi và cô Dương của văn phòng Tổng ban cùng song ca, phiền anh mở nhạc lại từ đầu được không?”

Hội trường lúc trước còn chút huyền ảo giờ bỗng im bật, tất cả đèn chiếu trong nháy mắt đều tắt hết, chỉ còn lại một luồng sáng bạc bao phủ lên hai người trên sân khấu: một là bạn nhỏ Dương Oa Oa đang kinh hãi muôn phần vì bị Lang Hách Viễn ôm vào lòng, hai là Lang Hách Viễn vô cùng bình thản, mỉm cười điềm nhiên ôm lấy Dương Oa Oa.

Sếp à, nợ tiền phải trả là lẽ tất nhiên ở đời, nhưng anh cũng không nên bức hại con nợ thế này chứ! Bài này mà hát lên, thanh danh cả đời của cô sẽ lập tức bị hủy hoại trong phút chốc, nghĩ đến kết cục này, Oa Oa cảm thấy muôn phần bi thảm. Sếp lớn à, chỉ vì 7850 tệ tiền sửa xe mà ngài thật sự không tiếc cả sĩ diện thế này sao?

Oa Oa bất lực, chỉ muốn giảm thiểu mức độ scandal giữa hai người xuống càng thấp càng tốt nên ra sức giãy giụa trong vòng tay anh hòng vùng thoát. Nhưng sếp lớn chẳng hề có phản ứng gì, cô bị anh ôm quá chặt, vạt lại bị tay anh túm lấy vạt sau, chẳng thừa ra chút không gian nào, thế là Oa Oa đành nhân lúc mọi người không chú ý, dùng mũi giày cao gót đập mạnh vào bắp chân của Lang Hách Viễn nhằm thức tỉnh sếp lớn.

Giờ thì ngài hiểu rồi đúng không, sếp lớn? Nếu bây giờ ngài buông tay, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ là cặp nam nữ scandal trong miệng mọi người, nếu ngài buông tay muộn hơn chút nữa, chúng ta sẽ trở thành đôi hôn phu hôn thê trong miệng bọn họ là cái chắc... Sếp à, anh phải cân nhắc cho thiệt kĩ đó!

Có điều, Oa Oa thật sự không hề có chút kinh nghiệm sân khấu nào, càng không biết được rằng từng hành động nhỏ nhất trên sân khấu, khán giả phía dưới đều có thể nhìn rõ không sót một chi tiết nào, chỉ thấy cô đứng trong lòng Lang Hách Viễn mà vẫn dùng mũi chân cọ vào ống quần trên chộc anh, đặc biệt là Tổng giám đốc lấy micro từ giá đỡ, cúi đầu nhìn bạn nhỏ Oa Oa không an phận mà nói giọng vô cùng triều mến: “Ngoan, hát cho tốt nào!”

Dưới sân khấu lập tức “ồ” lên, kính mắt, răng giả, cốc thủy tinh, tất cả đều rơi vỡ hết lượt.

Đây là scandal lớn nhất năm 2008, là scandal lớn nhất kể từ khi Hoa Hạo thành lập, không một scandal nào có thể so sánh với nó, dường như đây chính là ngọn nguồn xây dựng lên scandal của Lang Hách Viễn. Cứ thế, scandal một cô thư kí Oa Oa bé nhỏ được Tổng giám đốc Lang triều mến đầy tình cảm bảo “ngoan” được truyền khắp nơi...

Khi tiếng nhạc vang lên cũng là lúc não bộ Oa Oa hoàn toàn bãi công, trừ việc giữ nguyên tư thế trong vòng tay Lang Hách Viễn, cô không còn làm nổi bất cứ việc gì khác. Rõ ràng miệng Lang Hách Viễn thoáng nhếch lên cười đầy ý xấu xa, nhưng trong phút chốc đã trở lại bình thường như cũ, nhẹ nhàng cất giọng:

Nỗi nhớ về em đêm ngày vẫn khiến anh không nguôi,

Dù cuộc đời thay đổi, trải trăm nỗi giày vò, em vẫn cứ là người tốt nhất...

Khi đó, Oa Oa chọn bài hát của Mai Diễm Phương là vì nó hợp với tông giọng trầm, năm âm mất ba của cô, nhưng hôm nay, vào tình cảnh này, thời khắc này, cùng Lang Hách Viễn hát bài hát này, đúng là thêm lần nữa dội sét bên tai tất thấy mọi người, tạo một scandal lớn hơn nữa.

Thảm rồi, thảm rồi, không ngờ cô lại rước vạ vào thân, mà còn là cái vạ chết giẫm này nữa, cả đời đi hóng hớt scandal, cuối cùng lại bị scandal vướng vào thân... Báo ứng, tất cả là báo ứng! Nghe tiếng “ồ” vọng lên từ hàng ghế nhân viên, Oa Oa chỉ muốn lập tức nhắm chặt mắt để không phải đối diện với hiện thực.

Nhưng lúc đó, Lang Hách Viễn đã đưa micro sang phía cô, Oa Oa rhậm chí còn cảm thấy bàn tay ấm nóng của anh ấn mạnh sau vạt váy mình. Sếp lớn đang ra hiệu cho cô hát tiếp sao?

Nhưng, sếp... sếp à, sếp vào cao như thế, ai mà tiếp được chứ? Oa Oa nào nề chỉ muốn đắm đầu xuống sân khấu chết quách cho xong.

Đương nhiên, trước bao quan khách, đắm đầu là chuyện không thể, cô buộc phải lấp ba lấp bấp mở miệng:

Bất kể mưa gió bão bùng, trong lòng em vẫn luôn gọi tên anh, muốn ở bên cạnh anh

(Cái con khỉ, phải ở cạnh Tổng giám đốc thì thà tìm nơi nào đó tự sát còn vui vẻ hơn!)

Em muốn anh nhìn rõ quyết tâm của em, tin vào sự lụy tình của em, hiểu rõ tình yêu em dành cho anh

(Sếp à, sếp hãy nhớ, tôi mà không cho Coban đồng vị 60 vào cà phê của sếp thì thôi không phải là kẻ học ngành năng lượng hạt nhân!)

Nhưng ánh mắt uy hiếp của Oa Oa quá yếu ớt, Lang Hách Viễn vẫn bình thản đón lấy micro, hát tiếp:

Tuổi xuân như mộng, tháng ngày thoi đưa anh cũng không màng

Ai biết tình yêu lúc nào phôi pha, chỉ cần được yêu, xin hãy yêu cho trọn

Lang Hách Viễn mê hoặc cô bằng giọng hát trầm ấm đã rất đáng hận rồi, nhưng đáng hận nhất là thái độ của anh đối với cô vẫn hết mực triu mến, dịu dàng, còn dám phóng điện để làm cô tê dại.

Oa Oa toàn thân tê dại, không nhắc nổi tay để xoa xoa cánh tay đang nổi da gà vì ánh mắt chứa chan của sếp lớn, chỉ còn biết nghiêng rằng giả chết. Đang ra sức dờ dẫm, bỗng một ý nghĩ lóe sáng trong đầu cô, trong phút chốc giải thích một cách thỏa đáng toàn bộ hành vi khác lạ của Lang Hách Viễn từ này đến giờ.

Hóa ra là như vậy! Sếp lớn chắc chắn lâu rồi không có ai dòm ngó nên không chịu nổi từ chỗ vạn người mê rớt xuống tình cảnh đến cún cũng chẳng thèm nhìn. Sự suy kém này khiến anh buộc phải học theo mấy mình tinh hạng ba tự tạo scandal nhằm nâng mức độ hot của mình trong công ty. Nhưng thế thì có liên quan gì đến cô? Sao có thể kéo một Dương Bạch Lao vô tội như cô cùng chết đuối chứ?

Đến khi micro lại được đưa tới trước mặt, Oa Oa đã không còn khống chế nổi uất hận trong lòng mình nữa, lấy hết sức dùng giọng hát ai oán nhất tố cáo tội ác mà Lang Hách Viễn đã gây ra với một cô gái vô tội là cô:

Em muốn vượt qua xuân hạ thu đông, vượt qua núi sông biển cả, đem tới cho anh điều say đắm nhất

Em muốn ngày ngày bên anh, đêm đêm ôm anh vào giấc ngủ, mộng tới đâu cũng chẳng màng

(Anh đã bắt nhân thì đừng trách tôi bắt nghĩa, nếu anh không trả lại trong sạch cho tôi, tôi có chết cũng bám lấy anh, có biến thành con ma scandal cũng tuyệt đối không tha cho anh!!!)

Sắp kết thúc rồi, kiên trì thêm chút nữa là được, Oa Oa đang tự nhắc nhở bản thân, đột nhiên cảm thấy cơ thể Lang Hách Viễn áp sát vào người cô, hơi thở cùng nhiệt độ cơ thể người đàn ông từng trải len qua lớp y phục, nhanh chóng phủ lên má cô, khiến hai gò má Oa Oa lập tức đỏ ửng lên như cà chua.

Quả là một bức tranh tuyệt mỹ, một Dương Oa Oa đáng yêu dịu dàng ngã vào một Lang Hách Viễn phong thái hiên ngang, nhìn thật “bố mắt”! Dưới sân khấu lại rộ lên một tràng vỗ tay, tiếng huýt sáo véo von không ngớt. Một nụ cười lạnh lẽo thoáng qua trên môi Lang Hách Viễn, ánh mắt chứa đầy hàm ý sâu xa nhìn về hướng Hứa Thụy Dương đang ngồi ở hàng ghế khách quý.

Trơ trơ không biết nhục, hung bạo ác ôn, thâm hiểm nham độc, cáo già xảo quyệt...

Câu cuối coi như một phương án giải quyết mang tính tổng kết cho mấy hành vi nham hiểm của hắn ta, không coi là lỡ lời!!!

Anh muốn vượt qua xuân hạ thu đông, vượt qua sông núi biển cả, lưu giữ mọi kỷ niệm về em

Anh muốn ngày ngày bên em, đêm đêm ôm em vào giấc ngủ, yêu em ngàn lần trong cuộc đời này

Hai người cuối cùng cũng đến đoạn nam nữ song ca, kì lạ thay, ba âm vực mất tích bao lâu của Oa Oa đúng lúc này lại tìm được, không những không bị lạc giọng mà thậm chí còn có thể phối hợp nam cao nữ thấp rất ăn ý.

Đến lúc này, Oa Oa buộc phải thừa nhận rằng con người khi quá phần nộ mà tìm được âm chuẩn là việc trước nay chưa từng có. Nhưng cứ tưởng tượng, mấy ca sĩ trẻ bắt buộc phải dùng giọng giả để che đậy ngũ âm không hoàn thiện của mình, nếu như trước khi lên sân khấu đều được người khác chọn tức một trận thì tài năng sẽ ổn định đến thế nào, âm điệu sẽ chuẩn biết bao, khẩu hình sẽ đẹp nhường mấy...

Đúng như cái gọi là trời gây tội còn có thể dung, người gây tội ắt có thể sống, Lang Hách Viễn ép buộc Oa Oa song ca bài Một đời yêu em ngàn vạn lần xong, Hoa Hạo lại tiếp tục đón nhận một sóng scandal mới. Mấy đồng nghiệp bị scandal tông trúng đầu dường như quên tất cả, bắt đầu đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt để cổ vũ hai người trên sân khấu tiến tới một hành động nào đó có thể thỏa mãn tính hiếu kì của họ, ví dụ như ôm, hoặc là... hôn.

Scandal lần trước của Lang Hách Viễn với cô minh tinh Sơn Tây gì đó đã chìm xuống cách đây lâu rồi, quần chúng đang đói khát lại gặp đúng vụ scandal này, thật chẳng khác nào giữa tháng cử mật được ăn bữa tươi, thỏa mãn vị giác mà bọn họ đã chờ đợi bao năm nay. Ý thức được tình cảnh hiện giờ, Oa Oa nhanh chóng quay lại, trong đầu chỉ hiện lên đúng một câu văn cổ: “Vì năm đấu gạo mà phải còng lưng”. Nhưng có vị đại ca nào có thể cho cô biết năm đấu gạo rốt cuộc là bao nhiêu cân không?

Thấy Lang Hách Viễn dường như có ý muốn thỏa mãn yêu cầu của mọi người, có chạy cũng không kịp, Oa Oa thực sự muốn biết bản thân rốt cuộc phải vì bao nhiêu cân gạo mà bán đứng cái ôm đầu tiên của mình!

Oa Oa quả thật không có chút khái niệm nào về giá cả các mặt hàng sinh hoạt thường ngày, nếu là kinh phí cho phòng thí nghiệm thì ít nhiều cô cũng có nghiên cứu, nếu có thể cô vì cái ôm này mà thuyết phục được anh ta tài trợ cho Cát Cát tiếp tục nghiên cứu đạn nguyên tử thì...

Dường như...có khi...có lẽ nào...??? Làm gì có nhà tư bản nào hào phóng như vậy, hơn nữa, ngay cả khi anh có ý muốn tài trợ thì chính phủ chưa chắc đã cho phép...

Nếu vì cái ôm này mà thuyết phục được anh mua cổ phần công ty của bố thì sao? Liệu đến khi biết rõ nội tình con gái mình dùng một cái ôm để đổi lại chuyện ấy, bố có trực tiếp xách dao tới tìm ông chủ cô tính sổ hay không? Đừng nói chứ, chuyện đấy có khả năng lắm! Nghe mẹ nói trước đây, bố cũng đã từng lừng lẫy giang hồ một thời...

Trong khi Oa Oa đang lưỡng lự giữa không thể hoặc có thể, Lang Hách Viễn trầm ngâm nhìn cục diện hỗn loạn dưới khán đài, trước sau không thèm nhìn Oa Oa lấy một lần. Anh càng trầm ngâm, Oa Oa đứng cạnh anh áp lực càng lớn. Cô nửa oán trách, nửa cầu cứu nhìn xuống trợ lí Toàn đang ngồi dưới sân khấu, nhưng lúc đó, cô ấy chỉ nhìn cô và mỉm cười.

Rõ ràng cô ấy không nhận được tín hiệu cấp cứu từ ánh mắt Oa Oa truyền đi. Đúng lúc đó, Lang Hách Viễn cầm lấy micro, cúi đầu xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, khuôn mặt phóng to gấp mấy lần bình thường của anh dọa Oa Oa làm cô sợ đến nổi nhất thời thổ huyết ra. Xong rồi, xem ra hôm nay, cừu đã rơi vào miệng sói, mình một trăm phần trăm sắp biến thành miếng thịt cừu rồi...

Đúng lúc, Oa Oa cam chịu nhắm nghiền hai mắt, hít sâu một hơi, môi run cầm cập chuẩn bị đón nhận nụ hôn từ con sói thì khuôn mặt Lang Hách Viễn bỗng chuyển hướng, vẻ dí dỏm bỗng chốc trở nên nghiêm túc, giọng nói trầm trầm từ micro phát đi như khiến tai người nghe đóng băng, từng từ từng chữ nghe mà lạnh toát sống lưng: “Vừa rồi ồn ào quá, tôi nghe không rõ, ai có ý kiến gì mời đứng lên phát biểu!”

Chỉ một câu nói của anh, cả hội trường lập tức im phăng phắc.

Lang Hách Viễn bằng một câu nói đơn giản đã dập tắt hoàn toàn cảnh huyền ảo, ra vẻ đứng đắn vỗ vỗ vào gò má ửng hồng của Oa Oa: “Tĩnh lại, tĩnh lại!”

Oa Oa mở một mắt, liếc trộm anh một cái. Lang Hách Viễn nửa cười nửa không, hất cằm: “Xuống thôi, cô ngủ ở đây thì tiết mục sau làm sao diễn được?”

Oa Oa nuốt nước miếng, lại liếc trộm xuống dưới sân khấu, toàn bộ nhân viên Hoa Hạo đều đang thẳng lưng ngay ngắn, y như đang xem một bộ phim giáo dục cách mạng, vẻ mặt nghiêm trang, chút biểu cảm

cũng không có, cực kì lạ thường.

Cô thì thào: “Tổng giám đốc, vậy... anh không hôn tôi nữa hả?”

Lang Hách Viễn đã quen với tốc độ phản ứng và những câu nói chấn động thốt ra bất ngờ của Oa Oa nên trước khi cô nói, micro đã được anh giấu ra sau lưng. Cũng có thể kết luận rằng câu nói vừa rồi chỉ có anh và cô nghe thấy.

“Cô rất khao khát?”. Lang Hách Viễn thoáng cười, màu mắt sẫm lại, ánh mắt cũng trở nên kì lạ.

“Cái đó... đương nhiên là không”. Oa Oa nhìn về phía cánh gà, thầm ước tính trong năm giây, cô có thể chạy vào đó. Thật đáng sợ, ánh mắt Tổng giám đốc sao kì lạ thế nhỉ, có chút gì đó giống bà ngoại sói[1]...

[1] Con sói đóng giả bà ngoại trong câu chuyện Cô bé quàng khăn đỏ.

Đúng lúc ấy, âm nhạc nổi lên, ánh mắt kì lạ của Lang Hách Viễn cũng lập tức thu lại, khi anh quay đầu lại đã có cái vẻ dừng dừng xa cách thường ngày, trầm giọng nói: “Nếu cô muốn cùng tôi hát tiếp bài này, tôi cũng không ngại đâu.”

Oa Oa lập tức lắc đầu, chậm chậm rời sân khấu trong sự che chở của Lang Hách Viễn, chỉ đến khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, dưới sân khấu mới dám phát ra tiếng vỗ tay như sấm dội.

Thật, thật quá tuyệt!

Nếu có một nhà thám hiểm định tới khám phá Tổng giám đốc Lang thì nhất định sẽ lỗ vốn mà quay về, đương nhiên nhà thám hiểm đó phải có sức chống đỡ kích mạnh, còn phải biết nhẫn nhịn chịu đựng những hành động kì quái bất ngờ của anh ta, có thể ví dụ như sau:

Oa Oa vừa bước khỏi sân khấu, cánh tay Lang Hách Viễn đã như chạm phải điện, lập tức rời khỏi eo cô, bàn tay đang nắm chặt lấy vạt váy cô cũng lập tức buông ra. Anh cởi áo khoác ngoài, cúi xuống quần quanh eo cho Oa Oa, nhưng cô quá gầy nên chiếc áo quần một vòng vẫn còn lỏng, Hách Viễn đành dùng hai tay áo thắt nút lại bên eo cô rồi không nói lời nào quay đi.

Oa Oa không lí giải nổi hành động của anh, càng không hiểu được vì sao Tổng giám đốc phải quần áo vest quanh váy cô, dù chiếc vest này phần lớn nằm ở phía sau hông nhưng điều đó cũng không thay đổi cái số phận bị thảm phải quần váy của nó.

Trợ lý Toàn đem quần áo của cô tới, Oa Oa thay bộ váy dạ hội cùng chiếc áo vest Lang Hách Viễn quần cho cô ra. Cô ấy cầm chiếc áo vest, nhìn Oa Oa đầy thiện ý, nhắc nhở cô: “Cái này cô Dương tự mình trả cho Tổng giám đốc thì hơn.”

Ôi trời, cô vẫn còn nợ Tổng giám đốc 7850 tệ, nếu còn gánh thêm phí giặt ủi cái áo này nữa thì chắc cô phá sản mất. Cô vốn hi vọng trợ lý Toàn thông qua Tổng ban tính phí vụ này, nhưng bây giờ xem ra không còn hi vọng gì nữa rồi.....

Oa Oa miệng méo xẹo ôm chiếc áo vào lòng, tự biết thân biết phận không đi tham gia bốc thăm trúng thưởng trước khán đài nữa, còn tiền thưởng văn nghệ chắc chắn không lĩnh nổi rồi, tiết mục ngã rạp ra đất vớ vẩn ấy nếu như được giải chắc chắn thiên nộ nhân nộ, trời nổi sấm sét là cái chắc. Tổng giám đốc kêu cô không lên diễn có thể nhận mười vạn tệ, điều kiện trao đổi tốt nhường ấy, thế mà giờ đây, cô một bước sa chân ngàn khổ hận, tiền cũng bay rồi, tiết mục cũng tan tành. Người ta đã đen đủi thế này thì còn có thể bốc thăm được tivi tinh thể lỏng thế nào chứ? Vì vậy, cái đó cũng đừng có mà hi vọng!

Thế rồi Oa Oa nhẹ nhàng lôi thể xe bus ra, chuẩn bị bắt chuyến xe bus cuối cùng trước mười giờ về nhà.

Trong nhà hàng ẩm áp nên ra ngoài mới cảm nhận được gió đông lạnh thấu xương, Oa Oa suýt chút nữa bị gió thổi bay, càng cảm thấy mình giống cô bé bán diêm. Rõ ràng là thế, bao nhiêu giải thưởng trước mắt, nhưng không có nổi một cái thuộc về mình; rõ ràng sau lưng là nhà hàng ánh điện sáng trưng, nhưng cô chỉ có thể ngồi thu lu trước bên xe bus số 8, nhặt cành cây vế lung tung trên mặt đất.

Nếu được khoản tiền thưởng đó thì tốt quá, cô đang có việc cần dùng gấp...

Điện thoại để trong lòng đột nhiên rung rung, cô như con thỏ bị kinh động nhảy dựng lên. Màn hình điện thoại hiện lên một số lạ, cô e dè nhắc máy: “Alô...”

“Cô đem áo tôi đi đâu rồi?”. Giọng Lang Hách Viễn trong điện thoại có vẻ không vui.

Oa Oa nhìn chiếc áo vest đang vắt ngang cánh tay mình, lập tức vô cùng hốt hoảng, cô muốn giải thích cho hành động của mình: “Thực ra, tôi định cầm về, nhờ mẹ tôi giặt ủi cho Tổng giám đốc.”

“Tiền chuộc là bao nhiêu?”. Lang Hách Viễn hỏi.

“Hả?”. Oa Oa bàng hoàng, cô nào dám có hành động phạm tội cấp độ cao đòi tiền chuộc áo vest của Tổng giám đốc cơ chứ!

“Tối nay, cô giúp tôi tiết kiệm được mười vạn tệ, coi như là tiền chuộc cái áo vest thế nào?”. Giọng nói Lang Hách Viễn nghe khàn khàn, như thể đang dùng tay nén giọng nói của chính mình.

Oa Oa nghe tới đây đột nhiên chấn động muốn ngất. Thôi xin anh, Tổng giám đốc, chẳng trách gì tí lệ tội phạm nhiều như vậy, đều do đám tư bản các anh dung túng mà ra cả. Chỉ là một chiếc áo vest thôi mà, chưa mặc cả gì đã đưa ngay mười vạn tiền chuộc. Thử hỏi bọn chúng không tổng tiền anh thì tổng tiền ai?

Nếu sớm biết Tổng giám đốc dễ dãi như thế này thì cô đã bắt anh ta chuộc cốc cà phê của anh ta, chuộc bút vàng của anh ta, chuộc tài liệu của anh ta... Tương lai phát tài liệu dựa vào Tổng giám đốc rồi, Oa Oa bỗng thấy trước mắt tiền vàng nối đuôi nhau lấp lánh quay vòng vòng...

“Với cả trong tay tôi đang có giải nhất bốc thăm của tối nay. Tôi đã giúp cô bốc trúng một chiếc tivi tinh thể lỏng.”

“...”

“Tổng ban bình chọn tiết mục xuất sắc nhất tối nay là tiết mục của cô. Hai vạn tiền thưởng đưa cho cô thế nào đây?”

“...”

“Alô, sao không nói gì thế?”. Lang Hách Viễn hỏi, giọng không vui.

Oa Oa há hốc miệng, cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình: “Bất ngờ quá, tôi tạm thời không thích ứng nổi, nhưng Tổng giám đốc yên tâm, chút tiền này tôi vẫn có thể nhận nổi, chưa đến nổi ngất ra ngay đâu.”

“Ồ, tôi giúp cô mang đồ qua, nhưng phí vận chuyển là...”

“Hử?”

“Cùng tôi ăn cơm tất niên!”. Giọng Lang Hách Viễn truyền qua tai nghe, đánh gục hoàn toàn sự trấn tĩnh ung dung của Oa Oa. Cô không thể không một lần nữa thốt ra từ tận đáy lòng: “Cái này... Tổng giám đốc... quá bất ngờ, tôi, tôi ngắt mười phút trước đã...”

10. Chương 09

Chương 9: Gian tình

Trước khi Lang Hách Viễn xuống, Oa Oa đã nhanh chóng dùng thao tác nhanh nhất có thể để gọi điện cho Nám Nám, sắp xếp Nám Nám phụ trách vai kẻ phá bình, gọi mình đi giữa bữa ăn, chỉ cần đúng giờ gọi đến là được.

Ai ngờ cái con người đó sống chết cũng không nghe điện thoại, gọi mấy lần đều không được. Oa Oa đang buồn đến phát khóc thì đồng chí Lang, không, Tổng giám đốc Lang đã xuất hiện trước cửa nhà hàng.

Hai vạt áo gió màu đen tung lên theo mỗi nhịp bước của anh, có thể nói ở anh toát ra một phong thái cực kì hiên ngang.

Ai nói “lúc quan trọng dựa vào chị em” đều là hảo huyền hết. Không thể hi vọng vào Năm Năm thì Oa Oa đành cố gắng tự cứu mình vậy, chuẩn bị sẵn tư thế, ấp ủ sẵn biểu cảm, đến khi Lang Hách Viễn tới, cô dùng tất cả các nét mặt bất thường, biến dạng nhất có thể tưởng tượng được để thể hiện nỗi đau khổ muôn phần trong lòng mình. Cô ngồi một chỗ, vắn qua vẹo lại, nhưng đáng tiếc là Lang Hách Viễn không thèm nhìn cô lấy một cái, tóm tay cô kéo thẳng tới bãi giữ xe.

Đại ca, tại sao ngài không đi theo đúng tuần tự vậy?

Tuần tự cố định trong tiểu thuyết nên là thế này: anh phát hiện ra cô đáng thương, yếu ớt như đang ôm trọn nỗi thống khổ của thế gian, liền xót xa hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Cô bèn trả lời: “Tôi bị đau bụng.”

Rồi lại đến lượt đại ca hỏi: “Làm thế nào bây giờ?”

Đến lúc đó, nên trả lời thế nào, Oa Oa cũng đã chuẩn bị cả rồi: “Tổng giám đốc Lang kính mến, ngài không cần lo lắng cho tôi. Đây là bệnh từ nhỏ của tôi mà, chỉ cần về nhà nằm một lúc là khỏi thôi. Ngài không cần phải tốn thời gian quý báu của mình đưa tôi về đâu, áo vest cũng đưa ngài rồi, nếu ngài đưa cho tôi mấy giải thưởng khi này thì càng tốt, bằng không, ngài nhớ bảo tài vụ chuyển vào thẻ lương của tôi là được!”

Thấy chưa, câu trả lời hoàn mỹ như vậy, không những không phải gánh nhiệm vụ là ủi cái áo vest đó mà còn cầm được tiền thưởng trong tay. Thế mà rốt cuộc nó lại bị đại ca này phá hỏng hết!

Oa Oa bị kéo đi, mắt nhìn Lang Hách Viễn trân trân, thực sự không biết tiếp theo nên nói gì. Lang Hách Viễn lôi cô tới một nơi, lạnh lùng quay lại nói: “Cô muốn vào nhà vệ sinh phải không? Chính là ở đây, đi đi!”

Oa Oa tròn mắt lên, nhìn anh đầy uất hận.

Hiệp một đại ca Lang đã thắng vẻ vang như thế đấy!

Lang Hách Viễn: “Dương Oa Oa, chẳng phải vừa rồi, cô nói là cô muốn vào nhà vệ sinh sao?”

“Tôi...”

“Khi này tôi thấy sắc mặt của cô trông rất khó coi.”

“Tôi...”

“Tôi thấy cô nhất định phải đi khám.”

“Tôi...”

“Mới ít tuổi thế này mà dạ dày đã không tốt rồi, không ổn đâu.”

“Tôi...”

“Hay là lát nữa chúng ta cùng đi ăn những món thanh đạm mà có lợi cho dạ dày nhé!”. Nói xong, anh nhìn cô với thái độ kiên quyết.

Đến lúc này, cuối cùng Oa Oa cũng tìm ra cơ hội mở lời: “Tổng giám đốc Lang...”

“Ờ?”

“Tôi...tôi không chịu nổi rồi... Tôi muốn đi vệ sinh một lúc!”

“...”

Dưới ánh mắt chăm chú của Lang Hách Viễn, Oa Oa đã tìm ra lối thoát cho mình, đó chính là lao vào phòng vệ sinh rồi làm như đau bụng không quay ra nổi nữa.

Oa Oa nhấp nhúm bất an trong nhà vệ sinh nửa tiếng đồng hồ, không biết khi ra ngoài sẽ ăn bữa cơm đó thế nào đây. Cái gọi là ăn cơm thực chất chính là một màn kịch mở đầu cho việc bồi đắp chuyện tình cảm. Vừa rồi, hai người họ đã gây ra một vụ scandal lớn trong năm mới của Hoa Hạo, nếu bị người khác phát hiện ra trong đêm khuya thanh vắng này, hai người tiền hành tới giai đoạn cơm nữa thì chắc cô phải về nhà, chịu cảnh ăn bám mất.

Nhưng mặc dù không muốn như vậy, cô vẫn phải ra khỏi đây. Mang theo hi vọng Tổng giám đốc mắt kiên nhẫn trước sự lễ mễ của cô mà bỏ đi trước, Oa Oa lo lắng bước ra, để rồi thất vọng tràn trề khi nhận thấy Lang Hách Viễn vẫn chờ ở đó. Oa Oa bị ép lên xe, đến khi xe rời khỏi bãi đỗ của nhà hàng, cô mới hoàn toàn chấp nhận số phận, biết rằng chẳng còn ai có thể cứu mình lúc này nữa.

Xe Lang Hách Viễn vừa rẽ khỏi nhà hàng, điện thoại của Oa Oa bỗng kêu lên âm ỉ. Cô bất giác kinh ngạc, Lang Hách Viễn đang lái xe bên cạnh không nói không rằng quay sang nhìn cô, Oa Oa cúi đầu lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra, bối rối trả lời: “Alô?”

“Cô là Dương Oa Oa phải không?”. Một âm thanh lạ từ đầu dây bên kia cất lên.

Oa Oa gật đầu, nói nhỏ: “Vâng, tôi là Dương Oa Oa, anh là...?”

“Tôi là Hứa Thụy Dương, là người hôm nay đã nói chuyện với cô ở hậu trường về Cát Cát, cô còn nhớ không?”. Hứa Thụy Dương nói xong, Oa Oa lập tức nhớ ra người đàn ông dường như rất có cảm tình với cô bạn mình, bèn cười nói: “Tôi đương nhiên là nhớ rồi. Anh Hứa, anh tìm tôi có việc gì vậy?”

“Tôi tìm cô một vòng quanh hội trường mà không thấy, giờ cô đang ở đâu vậy? Tôi muốn mời cô đi ăn cơm, không biết có tiện không”. Không dễ gì mà tìm được người biết tường tận những điểm yếu của Cát Cát nên Hứa Thụy Dương đương nhiên không thể bỏ qua, nhanh chóng nhân cơ hội này mua chuộc Oa Oa.

“Mời tôi ăn cơm? Được, anh muốn ăn ở đâu?”. Oa Oa vui vẻ nhận lời, trong lòng tự dưng thấy nhẹ nhõm. Có sự tham gia của Hứa Thụy Dương, ba người trong bữa ăn năm mới thì không thể coi là scandal được, cho dù ngày mai có bị đồng nghiệp tra hỏi thì cô cũng có lí do chính đáng để biện hộ rồi.

“Bên cạnh nhà hàng này có một quán ăn Thái Lan, cô đến đây đi, tôi đợi cô.”

“Được, được, tôi sẽ đến ngay!”

Lang Hách Viễn đột ngột dừng xe, khiến Oa Oa suýt nữa thì va vào tấm kính chắn gió phía trước y như tư thế “chó ăn phân” nổi tiếng.

“A lô, a lô, a lô? Cô Dương, cô làm sao thế?”

Lang Hách Viễn cầm lấy điện thoại từ trong tay Oa Oa, sắc mặt sa sầm, lạnh lùng nói: “Cô ấy rất ổn, còn tôi thì không.”

Hứa Thụy Dương nghe giọng Lang Hách Viễn không vui, liền chau mày: “Hách Viễn, sao cậu đi cùng cô Dương thế?”

“Sao tôi lại đi cùng cô ấy ư? Vì cô ấy là của tôi...” Đang nói, Lang Hách Viễn đột nhiên dừng lại.

Oa Oa kêu lên một tiếng, trợn tròn cả hai mắt. Hứa Thụy Dương cũng “à” lên, ra vẻ hiểu vấn đề. Hai người cùng chờ đợi lời bày tỏ kinh thiên động địa từ Lang Hách Viễn.

“Trợ lí đặc biệt của tôi!”. Lang Hách Viễn buông ra sáu tiếng ấy rồi không nói gì thêm, lập tức ngắt điện thoại, đột ngột vào ga đến số cuối cùng, lái xe tránh xa mọi nơi mà anh nghi ngờ là quán ăn Thái Lan trong khu vực quanh nhà hàng.

Lang Hách Viễn thấy vẻ ỉu xìu của Oa Oa thì nhận ra cô không thích những món ăn thanh đạm nên lái xe chậm chậm dọc đường ẩm thực, nhẹ nhàng bảo: “Cô tự chọn món cô thích đi, chọn xong thì nói với tôi.”

Ngay lập tức, những bức bối của Oa Oa về chuyện suýt đụng trúng tấm kính chắn gió biến mất, mê mải nhìn những quán ăn hai bên đường, vui mừng khôn xiết ra mặt. Lang Hách Viễn sợ cô dựa vào kính bị lạnh, định đưa tay vỗ vai nhắc cô, đúng lúc đó, Oa Oa quay người lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, thành khẩn nói: “Tổng giám đốc Lang, hay là ngài chọn đi, tôi ăn gì cũng được, tôi không rành về các món ăn lắm”, nói xong, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào một nhà hàng trông có vẻ rất dễ thương.

Lang Hách Viễn không còn lời nào trước kiểu muốn ăn gấp bỏ cho người này, tháo dây an toàn cho Oa Oa rồi chỉ về hướng cô đang nhìn, nói: “Chúng ta đến nhà hàng đó ăn.”

Oa Oa suýt nữa thì hoan hô “Lang đại ca muôn năm”, không nói thêm câu nào, cô lập tức nhảy ra khỏi xe, vui vẻ chạy thẳng vào nhà hàng. Lang Hách Viễn đành coi như không thấy hành động quá khích của cô, đỗ xe xong mới chậm rãi bước vào nhà hàng có cách trang trí bên ngoài hơi kì lạ ấy.

Ngồi chưa đầy mười phút, Lang Hách Viễn lập tức hối hận vì đã vào cái nơi quỷ quái này. Anh thừa nhận vừa rồi bị cú điện thoại của Hứa Thụy Dương làm cho phát điên, cứ nghĩ đến việc hắt ta già như vậy mà vẫn mơ tưởng đến Tiểu Oa Oa, khí nóng lại bốc lên ngàn ngụt, chỉ muốn đưa Oa Oa mau chóng thoát ra khỏi bàn tay ma quỷ của xã hội đen, nhưng anh không ngờ vì thế mà mình lại phải đến cái nhà hàng chết chóc này.

Đúng là bây giờ, đâu đâu cũng coi trọng tính sáng tạo, không biết tên cà chớn nào đã đưa ra chủ ý mở cái nhà hàng này.

Trong sảnh lớn của nhà hàng, trẻ con lớn nhỏ nối đuôi nhau chạy, Lang Hách Viễn vừa nhìn sơ sơ đã đếm được mười sáu đứa nhỡ nhỡ, tính cả Oa Oa chơi đùa cùng chúng, lại cả... bố mẹ của chúng nữa.

Anh chỉ thấy bực tức ở trong lòng, rất muốn tìm một cái gì đó để trút giận. Gần đây, tính khí của anh càng ngày càng tệ, phàn là chuyện gì đó liên quan đến Oa Oa là anh đều không kiểm soát nổi, vì Oa Oa chỉ toàn làm những việc vượt quá phạm vi xử lí của anh, ví như bây giờ đang giả làm thỏ, cùng nhảy nhót, chơi đùa cùng lũ trẻ.

Anh thở dài, rồi lại thở dài, lạnh nhạt cầm thực đơn lên, chuẩn bị gọi đồ ăn.

“Quái vật Shrek chiền”? “Hoa tiên ngọt”? Lại còn “King Kong đại chiến Vua Sư Tử”?

Lang Hách Viễn ngẩng đầu nhìn Oa Oa giờ đang đóng vai con sóc chọc cười bọn trẻ. Day day hai thái dương đang giật liên hồi, anh bỗng muốn gặp bố mẹ của Oa Oa ngay bây giờ. Anh thật sự rất rất muốn biết để nuôi kẻ vừa là thạc sĩ, vừa là con sóc của kĩ Băng hà kia, cặp vợ chồng đó rốt cuộc có tuyệt chiêu gì.

Nói không chừng, mẹ cô ấy cũng như thế này...

Vậy thì bố cô ấy... thực sự là quá đáng thương!

“Người kia là...?”. Một cô gái mặc váy thêu màu đỏ tiến đến ngồi bên Lang Hách Viễn đang thương thay cho bố Oa Oa, cười cười đầy thiện ý: “Cô ấy dễ thương quá!”

Lang Hách Viễn không thèm nhìn cô ta lấy một cái, lập tức trầm giọng, bực tức nói: “Chỗ này có người rồi.”

Khuôn mặt đang nở nụ cười liền biến sắc, nhưng cô ta vẫn cố giữ bình tĩnh, vờ như không nghe thấy gì, tiếp tục nói: “Tôi hay đưa cháu đến đây, hình như chưa gặp hai người bao giờ.”

Nói xong câu đó, cô ta liền kẻ sát Lang Hách Viễn. Sự hợp tác giữa nước hoa và nhiệt độ cơ thể, qua hơi thở kết hợp với khoảng cách gần giữa hai người, đối với người con trai độc thân mà nói, chắc chắn có phần cám dỗ.

Oa Oa đứng dậy rồi vỗ vỗ tay, việc thắng được mấy đứa trẻ khiến cô rất vui sướng. Cô vờ quay lại đã thấy bên cạnh Tổng giám đốc mọc ra một kiều nữ. Đường cong đâu ra đấy của cô gái đó khiến Oa Oa bị tổn thương. Dựa vào đâu lại có người ngực to hơn mông thế cơ chứ? Nhìn lại mình, mông đã xẹp, ngực lại càng xẹp, ôi chao ôi, thật quá đáng! Cô ta lại còn định hôn trộm Tổng giám đốc nữa chứ!

Tổng giám đốc là báu vật của Hoa Hạo, sao có thể dễ dàng để cô ta mạo phạm được! Oa Oa tự thấy mình phải có trách nhiệm bảo vệ Tổng giám đốc vì dù gì, cô cũng đã được nhận mức lương rất cao từ anh ta.

Nghĩ thế, Oa Oa lập tức bước nhanh về chỗ ngồi của mình, nhưng vì vội vàng sai bước qua dài nên cô vấp phải chiếc bàn đang chênh ra. Thấy vậy, Lang Hách Viễn lập tức đẩy cô gái bên cạnh ra, vươn người đỡ lấy Oa Oa rồi quay người lại, ôm lấy eo cô. Oa Oa bị Tổng giám đốc thít chặt tưởng chết mới đột nhiên phát hiện ra khoảng cách giữa hai người quá gần. Mặc dù vừa nãy, ở trên sân khấu, cô đã bị anh ta lợi dụng, nhưng đây là vì yêu cầu giải trí cho mọi người, còn bây giờ là ở ngoài đời, Tổng giám đốc chẳng có lí nào lại chạm vào người của nhân viên cả!

Vì vậy, cô quay đầu lại, nghiêm nghị nói với Lang Hách Viễn: “Tổng giám đốc Lang, tay của anh để nhầm chỗ rồi!”

Lang Hách Viễn nheo mày, hơi thở nhẹ nhàng phả lên má Oa Oa. Thần trí bị bao bọc bởi hơi thở êm dịu, nồng ấm của người đàn ông trước mặt khiến cô bỗng thấy toàn thân rạo rực.

Nói thật.... sếp.... quả thật... rất.... đẹp trai.

Trước đây, Oa Oa rất thích Lương Triều Vĩ, có điều gần đây, nhìn thấy đôi mắt, khỏe miệng chú Lương có xu hướng chảy xệ, cô bị rơi vào tình trạng hoang mang không có người để ngưỡng mộ. Từ khi gặp sếp Lang, Oa Oa thích thú phát hiện ra rằng ngoài việc thường xuyên hạn chế cô ra ngoài, ngoài việc bắt cô chịu đựng tính khí bất thường của sếp, ngoài việc ép cô ăn mấy loại cao lương chỉ có chim sẻ mới ăn thì sếp cũng là một người đàn ông rất hoàn mỹ.

Vì vậy, vị trí của sếp trong lòng Dương Oa Oa đã âm thầm được nâng cao lên hai bậc, đứng hàng đầu với thiên vương Lương Triều Vĩ.

Khi cô còn đang nghĩ ngợi mông lung, Lang Hách Viễn đã nắm lấy tay, giúp cô đứng dậy. Dáng người cao lớn của anh trong phút chốc bao trọn lấy cô, Oa Oa bám vào tay Tổng giám đốc đứng hẫng dậy. Lang Hách Viễn quay đầu lại, nói với người mặc áo đỏ vẫn lặng đứng ở đó: “Cô đi tìm cháu con của cô đi, bạn gái tôi quay lại rồi.”

“Á!!!”. Oa Oa sững người, lập tức hiểu ra. Hóa ra đây chỉ là cách Tổng giám đốc dùng để che mắt mọi người. Để đuổi cô gái áo đỏ cứ lằng nhằng mãi không đi, anh ta đành phải lấy cô ra làm bia đỡ đạn. Trách nhiệm cao cả của một nhân viên khiến Oa Oa nhanh trí phối hợp với Tổng giám đốc, dựa sát vào người Lang Hách Viễn, cố làm ra vẻ thân mật: “Đúng vậy, honey. Tại sao lại có người ngồi trên ghế của em thế kia?”

Không hiểu tại sao khi Oa Oa gọi “honey”, có thể nhận thấy rất rõ Tổng giám đốc bỗng cứng đờ người ra. Oa Oa có chút ngại ngùng, chỉ biết tự nhủ trong lòng: “Tổng giám đốc, không sao mà, tôi không phải đang cố chọc tức anh đâu, là tôi muốn chọc tức cô ta thôi... Anh tự bảo trọng, đừng nên vì tên bay đạn lạc mà trúng thương nha!”

Cô gái áo đỏ dường như không thể ngờ rằng họ chính là một đôi, nhìn một người thì bảnh bao chín chắn, phong độ ngời ngời, còn một người thì ngây thơ trẻ trung, làm sao có thể là một đôi cơ chứ? Cô ta cũng sở ngồi nguyên trên ghế, không muốn dễ dàng từ bỏ ngay lúc này nên liền thay đổi thái độ, mỉm cười nói: “Hình như hết chỗ rồi. Nếu anh không thấy phiền thì bốn chúng ta ngồi một bàn được không?”

Trong lòng Oa Oa thầm tán thưởng, quả thực da mặt cô ta có thể độ dày với tường thành, ở trong hoàn cảnh bối rối như vậy mà vẫn trơ trên đưa ra lời đề nghị có lợi cho mình, sự đấu tranh đến cùng của cô ta thật xứng đáng để trao giải Nobel.

Có khi kiến nghị Chính phủ trao cho cô ta giải gắn kết xã hội, giải thưởng này chỉ mình cô ta mới xứng đáng mà thôi.

Ánh mắt Lang Hách Viễn tỏ vẻ ngán ngẩm, chau mày gọi: “Phục vụ!”

Nhân viên phục vụ lập tức đến bên cạnh anh, thấy cục diện căng thẳng giữa hai bên thì trầm ngâm một lúc, cuối cùng đành chọn cách dắc tội với cô gái áo đỏ: “Thưa cô, chỗ của cô ở bên kia.”

Cô gái kia không thềm để ý đến nhân viên phục vụ, chỉ nhìn chăm chăm vào Lang Hách Viễn.

Anh không thềm để ý, quàng tay qua eo Oa Oa, lập tức tránh đường. “Mời!”

Cuối cùng, Oa Oa đã thắng trong cuộc chiến vô cơ này. Đợi người kia đi khỏi, Lang Hách Viễn mới nói nhỏ vào tai cô: “Honey, em có thể ngồi xuống được rồi đấy!”

Giọng của Lang Hách Viễn trầm ấm, cảm giác rất hút hồn. Trong người Oa Oa như có dòng điện chạy qua. Honey... thực quá kinh khủng, nghe mà muốn nổi da gà, chẳng trách anh ta vẫn còn dă tâm trả thù. Nghĩ đến đây, Oa Oa đành cười giả lả: “Không sao, Tổng giám đốc Lang, anh ngồi trước đi!”

Lang Hách Viễn chau mày lại: “Em gọi tôi là Tổng giám đốc Lang?”

Oa Oa há hốc miệng. Không gọi là Tổng giám đốc Lang thì gọi là gì? Có điều, cô không dám phản bác lại, đành gật đầu.

Lang Hách Viễn ngày càng ghét những hành động của chính mình, trong phút chốc, sắc mặt lại lãnh đạm như thường, không nói gì nữa, đưa tờ thực đơn cho Oa Oa chọn trước.

Oa Oa rất thích món ăn trong tiệm này, đặc biệt là món “Finding Nemo”, vừa có thể ăn vừa có thể chơi, phong phú nhiều loại, nhiều mùi vị, làm cho cô thêm chảy nước miếng.

Oa Oa liếc nhìn Tổng giám đốc, anh dường như không hứng thú như cô thì phải, sau khi thức ăn được đưa lên, anh chỉ dùng dĩa ăn những món bình thường như khoai tây, lòng đỏ trứng gà. Cô biết, anh chỉ miễn cưỡng vì cô mà đến đây ăn.

Oa Oa bỗng cảm thấy động lòng, bèn dùng dĩa xiên một miếng sôcôla đưa ra trước mặt anh, thành khẩn nói: “Anh ăn đi, đây là Finding Nemo đấy!”

Lang Hách Viễn ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Cô ăn đi! Hay là cô không thích ăn cái này?”

“Tôi đương nhiên là thích rồi. Có điều, Tổng giám đốc, anh có thể không tính bữa ăn này vào khoản nợ của tôi có được không?”. Cô mím chặt miệng, vẫn kiên trì đưa miếng sôcôla ra mua chuộc Lang Hách Viễn.

“Khoản nợ?”. Ồ, đúng, cô ấy vẫn còn nợ anh. Nghĩ đến đây, Lang Hách Viễn hơi nhếch mép, cười nham hiểm, thoải mái dựa vào ghế.

Nếu cô không nói, anh cũng đã quên mất đấy!

Anh gật đầu. Mắt Oa Oa lập tức sáng lên, vẻ đầy biết ơn.

Lang đại ca, tôi thẻ trong lòng tôi, giờ anh đã thắng đại thúc Lương hẳn 5 điểm!!! À không, 10 điểm!!!

Lang Hách Viễn chọn một miếng sôcôla hình cá rồi chậm rãi nói: “Nhưng tôi có một điều kiện.”

Sao? Đôi mắt vốn đang chứa chan niềm biết ơn của Oa Oa bỗng vơi đi một nửa. Cô sớm đã biết việc lấy tiền từ túi nhà tư bản cũng không khác gì lấy răng từ miệng hổ, về cơ bản thì kết cục của hai chuyện này đều thảm hại như nhau.

Oa Oa kiên trì nghiêng răng cho qua, cười cầu tài lộ ra bốn chiếc răng trắng nhỏ: “Tổng giám đốc Lang, anh nói...”

“Sau này, khi không có người ngoài, hãy gọi tôi là... ừm...Hách Viễn”. Lang Hách Viễn chau mày theo kiểu thường thấy, vừa rồi, anh suýt nói ra từ “honey”. Anh nắm chặt nắm đấm, cơn bực tức lại bắt đầu dâng lên.

Nhận thấy sự tức giận của anh, Oa Oa lập tức cúi đầu bấm đốt ngón tay, 7850 đồng công với 380 đồng, cộng thêm 10 đồng tiền là ủi áo vest là 8240 đồng, bình quân mỗi chữ là 4120 đồng!

Oa Oa cẩn thận tính đi tính lại ba lần rồi đập bàn đứng dậy, vô cùng vui vẻ: “Tổng giám đốc Lang, cứ thế đi!”

Đại ca, anh nghĩ hai chục năm ăn học của tôi đều là công cốc chắc? Món hời thế này không đồng ý nhanh mới là đần đấy!!!

11. Chương 10

Chương 10: Liếc mắt

Lang Hách Viễn và Oa Oa từ nhà hàng bước ra, gió lạnh làm cô ho lên mấy tiếng. Trong lúc đợi Lang Hách Viễn đi ra bãi đỗ lấy xe, Oa Oa đứng dậm chân tại chỗ. Đang quay vòng vòng, cô nhìn thấy cửa hàng tạp

hóa bán đồ phụ kiện con gái bên đường vẫn chưa đóng cửa, liền vội vã bước đến xem có bán khăn quàng không.

Dạo một vòng quanh cửa hàng, thấy trên tường treo rất nhiều găng tay và khăn quàng cổ với đủ các loại màu sắc, cô cảm thấy rất thích thú về phát hiện của mình.

Lái xe đến chỗ Oa Oa đợi mà không thấy người đâu, Lang Hách Viễn bèn xuống xe, tìm kiếm xung quanh. Bên cạnh nhà hàng chỉ có một cửa hiệu nhỏ còn sáng điện, Lang Hách Viễn nhìn thấy đồ trang trí Hello Kitty đã thấy đâu đâu, nhưng vì tìm Oa Oa nên đành gồng gượng đẩy cửa bước vào. Những chú mèo Hello Kitty bằng pha lê chạm vào nhau, phát ra âm thanh rất vui tai.

Nghe thấy có tiếng động, Oa Oa liền ngoảnh đầu lại, mỉm cười nói: “Tổng giám đốc, đợi tôi một chút được không? Tôi muốn mua khăn quàng cổ và găng tay.”

Tinh ý nhận ra rằng tâm trạng của Tổng giám đốc đang không được tốt lắm, mặt còn tối hơn cả trời đêm bên ngoài, đi mà không nói gì, con người hiểu lý lẽ như cô liền tự giác chọn cho mình một chiếc khăn quàng cổ kẻ tối màu, sau đó chọn cho Lang Hách Viễn một đôi găng tay in hình hoa tuyết. Dù tốt xấu thế nào đi nữa, người ta cũng đã giúp cô đỡ một khoản nợ lớn, bồi thường cho anh ta một món quà nhỏ cũng là điều nên làm.

Ừm, cứ như vậy đi!

Chọn xong, cô đi ra quầy để thanh toán tiền. Đứng bên cạnh cô, Lang Hách Viễn nhanh chóng rút ví tiền từ trong túi ra, hỏi nhỏ: “Bao nhiêu tiền?”

Oa Oa không muốn anh trả tiền, liền mau miệng nói: “Không nhiều mà, hơn nữa, ở đây không trả tiền bằng thẻ được.”

Người ta thường bảo những người lắm tiền thường dùng thẻ thanh toán chứ không đem theo tiền mặt, nhờ Tổng giám đốc cầm thẻ ra thanh toán thì chủ cửa hàng cũng chịu chết.

Lang Hách Viễn lạnh lùng liếc cô, đôi mày chau lại, lấy ra tờ một trăm đồng, hỏi lại: “Bao nhiêu tiền?”

Thấy hành động rút tiền phóng khoáng như thế, bà chủ cửa hàng liền hét giá cắt cổ: “158 đồng!”

Lang Hách Viễn nghe xong, mặt không chút biểu cảm, rút thêm tờ một trăm đồng nữa đưa cho bà ta. Oa Oa lập tức lấy lại rồi quay đầu sang, vẻ không bằng lòng hỏi: “Làm gì mà nhiều đến thế? Hai chiếc găng tay cùng lắm là hai mươi đồng, cộng thêm cái khăn quàng cổ bốn mươi đồng nữa, nhiều nhất cũng chỉ có sáu mươi đồng thôi.”

“Sáu mươi đồng? Tôi không bán!”. Thấy có người thanh toán hộ cô nên bà ta nhất định không giảm giá.

“Không bán thì tôi đi!”. Nói xong, Oa Oa liền kéo Lang Hách Viễn đang cầm tiền đẩy cửa bước ra khỏi cửa hàng.

Lang Hách Viễn không vui trước phản ứng của cô. “Thích thì mua đi, có đáng bao nhiêu tiền đâu.”

“Không cần! Bà ta làm như thế khác gì chém cắt cổ người ta.”

“Tôi trả tiền, có chém thì cũng không chém cô”. Lang Hách Viễn không muốn vì mấy đồng tiền mà phải tranh cãi, nhưng nhìn thấy dáng điệu thân mật của Oa Oa kéo mình ra khỏi cửa hàng, trong lòng anh bỗng thấy nhẹ nhàng hơn.

“Tổng giám đốc Lang, anh có nhiều tiền không tiêu hết thì cứ đưa cho tôi, tôi dùng vào việc khác.”

Lang Hách Viễn vẫn không vui, lạnh lùng nói: “Đến mua cho mình một cái khăn quàng cổ cũng không đành lòng thì cô muốn nhiều tiền thế để làm gì?”

Đúng lúc ấy, bà chủ cửa hàng đột nhiên mở cửa hàng nói: “Tám mươi đồng, mua thì mua, không mua thì thôi.”

Lang Hách Viễn đứng khựng lại.

Thấy hành động bất thường của anh, Oa Oa chán nản quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì vậy, Tổng giám đốc Lang?”

“Bà ta chịu bán với giá tám mươi đồng kìa, cũng được rồi nhỉ?”. Đây là lần đầu tiên Lang Hách Viễn tranh cãi với người khác về một ít tiền như thế, mặc dù trên mặt anh vẫn hiện lên sự ngao ngán nhưng giọng cũng đã bớt bực tức hơn.

Bà chủ cửa hàng ỉu xiu nói: “Bán cho cô đấy! Bây giờ, đến cả những người đi xe sang trọng cũng keo kiệt như vậy, khủng hoảng kinh tế đúng là ghê gớm thật.”

Oa Oa vui vẻ rút ví mình ra. Thấy thế, Lang Hách Viễn bước nhanh đến trước cửa tiệm, đưa tiền rồi xách gói đồ về. Anh để Oa Oa đứng dựa vào xe, tự tay quàng khăn cho cô rồi lấy găng tay từ trong túi ra, nói như ra lệnh: “Đưa tay đây!”

Oa Oa ngoan ngoãn đưa tay ra. Ánh điện từ hai bên đường hắt ra, in hình của hai người thành hai bóng đen kéo dài dưới đất, đẹp một cách lãng mạn.

Đột nhiên bốn bề vắng lặng, không gian yên tĩnh tới mức Oa Oa có thể nghe thấy tiếng tim mình đập liên hồi, thành thịch, thành thịch...

Hai người cứ thế đứng đối mặt với nhau, nửa như đang đợi anh hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại, nửa như đang chờ đợi điều gì đó tiếp theo.

Mặt Oa Oa nóng bừng lên, Lang Hách Viễn càng căng thẳng hơn bao giờ hết.

Oa Oa không nhớ rõ là hai người đã đứng ở đó bao lâu, nhưng cô chắc rằng nếu hai người còn tiếp tục đứng như thế thì chắc chắn sẽ bị đóng băng thành người tuyết mất.

Cuối cùng, cô lấy hết dũng khí, không quan tâm đến địa vị cao thấp, nói: “Tổng giám đốc Lang, cái này... thực ra... là mua cho anh.”

Thấy Lang Hách Viễn ngẩng đầu lên, chau mày lại, Oa Oa vội nói thêm: “Để cảm ơn anh đã xóa nợ cho tôi.”

Lang Hách Viễn cúi đầu, không nói gì, rút chiếc găng tay ra. Anh chưa từng nghĩ rằng bây giờ vẫn có người trưởng thành dùng kiểu găng tay không ngón này nên khi cầm đôi găng tay in hình hoa tuyết lên, ý nghĩ đầu tiên của anh là đôi tay này Oa Oa đeo mới hợp.

Cảm thấy tâm trạng của Lang Hách Viễn rất khó hiểu, Oa Oa lấy nốt chiếc găng tay còn lại đeo vào tay cho anh, sau đó cúi đầu giải thích: “Giám đốc Lang, đôi găng tay này là đôi tốt nhất trong cửa của họ rồi đấy!”

Những lời nói châm biếm và ánh mắt mỉa mai để đáp lại cô hằng ngày giờ bỗng biến đi đâu cả, Lang Hách Viễn chỉ thấy miệng mình khô lại, nheo mắt nhìn Oa Oa đeo nốt chiếc găng tay còn lại vào tay anh rồi trầm giọng nói: “Lên xe!”

Một Oa Oa nhạy cảm nhận thấy bây giờ, tâm trạng của Tổng giám đốc còn tệ hơn cả lúc trước. Là do anh chê đôi găng tay cô chọn chất lượng quá kém hay vì anh phải trả tiền nên thấy xót?

Chắc là do xót tiền. Oa Oa đã mấy lần mua quần áo xong đều xót đứt ruột, bình thường sẽ chủ động cắt bữa cơm tối, nếu có thể, hôm sau sẽ không uống sữa chua nữa, đây chính là cách tốt nhất để giải tỏa cảm giác xót tiền.

Thế nên, Oa Oa bần thần một lúc mới dám nói: “Sáu mươi đồng kìa tôi sẽ trả lại anh, anh đừng xót nữa! Thực ra tiền không quan trọng, làm sao giữ ấm được mới là quan trọng nhất. Tuy đôi găng tay có hơi xấu một chút nhưng đeo vào tay thì rất ấm, tay của anh giờ chắc không còn lạnh nữa phải không?”

Phí lời, tất nhiên là không lạnh rồi, mở điều hòa còn đeo đôi găng tay này vào, Lang Hách Viễn cảm thấy lòng bàn tay đang toát hết mồ hôi, song anh không hề muốn tháo nó ra. Đây là lần đầu tiên có một người con gái tặng anh món quà ít tiền như vậy nhưng ý nghĩa của nó lại khắc sâu trong trái tim anh.

“Thực ra, tôi luôn muốn cảm ơn anh. Tôi biết, trong công việc, tôi có rất nhiều thiếu sót, phần là vì tôi chưa có kinh nghiệm, phần là do học quá nhiều nên đầu óc của tôi cũng không được linh hoạt cho lắm, nhưng anh lúc nào cũng bao dung đối với tôi. Tôi không biết phải làm thế nào để cảm ơn anh cả”. Oa Oa nói với

giọng gấp gáp. Sau khi nói một tràng dài, cô mới đeo đôi găng tay mà nãy giờ, cô cứ cuộn đi cuộn lại trên đùi.

Cô thật sự không biết bản thân rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì, chỉ là lúc anh giúp cô đeo găng tay, trong lòng cô tự nhiên có một cảm giác rất đặc biệt, rồi không biết vì sao mặt bỗng dưng đỏ bừng lên, may sao trong xe nhìn không rõ. Oa Oa có cảm giác bây giờ, hai má cô chẳng khác gì hai quả cà chua chín đỏ. Nhất định không được để Tổng giám đốc nhìn thấy, chưa biết chừng anh ta lại cho rằng cô có ý đồ gì đen tối với anh, Oa Oa thầm cầu nguyện.

Lát sau, xe đã đến trước cửa nhà của Oa Oa, lần này, Lang Hách Viễn nhớ rất rõ đường về nhà cô.

Khi Oa Oa xuống xe, Lang Hách Viễn cũng xuống cùng.

Người đi trước người đi sau, Oa Oa im lặng, anh cũng chẳng nói gì.

Oa Oa nghĩ mình nên nói điều gì đó để thể hiện tâm trạng của mình, nhưng nghĩ mãi mà không biết phải nói gì, đành cúi gầm mặt, cố giấu đôi má đang đỏ bừng, đến mức Lang Hách Viễn chỉ nhìn thấy phía gáy của cô.

Thực ra, Oa Oa đang nhìn đôi găng tay. Cả cái áo khoác đắt tiền lẫn chiếc xe sang trọng kia đã bị đôi găng tay hình hoa tuyết làm mất hết giá trị, sao cô lại ngốc thế nhỉ? Anh làm sao có thể đeo chiếc găng tay hình hoa tuyết kia chứ, ít nhất... ít nhất, ngự trên tay anh cũng là một đôi găng tay bằng da cừu...

Lang Hách Viễn nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, trong lòng tự dưng thấy vui sướng, kiên nhẫn đợi cô mở lời.

“Thực ra...”. Oa Oa nhìn chằm chằm vào đôi găng tay của anh, lưỡng lự nghĩ ngợi một lúc.

“Thực ra cái gì?”. Nhìn thấy vẻ mặt bối rối, ngưng ngừng của cô, Lang Hách Viễn không thể nhịn được cười, nhẹ nhàng hỏi.

Oa Oa bị câu hỏi nhẹ nhàng của anh làm cho sững sờ, lúc này thì cả hai tai cô đã đều đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như chỉ muốn giấu trong chiếc khăn quàng cổ.

Cô ngập ngừng hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Hách Viễn, thực ra đôi găng tay đó rất ấm, thật đấy!”. Rồi không đợi Lang Hách Viễn kịp trả lời, cô chạy một mạch lên lầu như một con thỏ đang bị săn đuổi, để lại một làn khói bụi phía sau vì cô chạy quá nhanh.

Lang Hách Viễn đứng sững ở đó một lúc rồi lên xe như không có chuyện gì xảy ra, lái một mạch về nhà. Lên tầng mở cửa, thay đồ ngủ và đi tắm, đến khi vào trong phòng vệ sinh mở vòi nước, anh mới phát hiện ra mình vẫn đang đeo đôi găng tay hình bông tuyết.

Từ khi Oa Oa trong lúc năm mới bối rối gọi Tổng giám đốc là Hách Viễn, hành động của anh càng ngày càng khác thường. Rất không may, Oa Oa lại chính là người trực tiếp gánh chịu hậu quả của những hành động khác thường ấy.

“Á! Đầu thư thật sự viết là ”Miếng thịt nhỏ của tôi” á?”. Oa Oa nhào người ra trên bàn làm việc, hai tay xoa cằm, hai mắt tròn tròn, thể hiện cảm giác buồn nôn.

“Không chỉ thế, cuối thư còn viết ”Tôi nguyện làm miếng thịt bé nhỏ của em” cơ”. Trương Lan Vũ tranh thủ lúc phòng làm việc không có ai, nói nhỏ với cô.

Phải công nhận rằng trình độ văn chương của giám đốc Từ quả thực rất uyên thâm, nếu không, làm sao có thể nghĩ ra cách xưng hô với những tính từ linh động, uyển chuyển đến như thế này? Oa Oa cảm thấy nổi da gà, thậm chí khâm phục kiểu xưng hô như thế. Trong khi đang bận rộn tranh thủ từng giây từng phút rảnh rỗi, cô quay sang nói với Trương Lan Vũ đang kiểm tra kỹ thuật máy tính của Lang Hách Viễn: “Trình tự anh đăng nhập vào danh sách khách hàng sai rồi, nên thêm một số thông tin nữa!”

Trương Lan Vũ không phục, bĩu môi nói: “Tiểu nha đầu đừng có khoe khoang, có khả năng thì đến đây làm thử đi!”

“Tôi đến đây”. Oa Oa quay cái ghế của mình qua chỗ Trương Lan Vũ, đẩy vai của anh sang một bên, dựa trên chân của anh ta, nhanh chóng đánh một loạt trình tự để đăng nhập vào. Trương Lan Vũ trở mắt lên: “Oa, Dương Oa Oa, trước đây cô học gì vậy?”

Oa Oa dương dương tự đắc lắc lắc người, vẻ mặt tinh ranh nói: “Tôi hả? Tôi học năng lượng hạt nhân.”

“Đúng là không nhận ra, mới trẻ tuổi thế này mà đã thành thực các trình tự rồi, phải yêu cầu sếp Lang chuyển cô sang bộ phận của bọn tôi mới đúng”. Trương Lan Vũ vỗ vỗ vào máy tính của Oa Oa . Cô không vui, lườm lại anh ta, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Trương Lan Vũ bỗng ngừng tất cả các động tác, ánh mắt đờ đẫn, chắc vì trong phút chốc không kịp phản ứng lại, bàn tay nghịch ngợm vẫn còn đặt trên bàn phím của Oa Oa .

Ê, cô đưa tay vẫy vẫy trước mặt anh ta nhưng không thấy động tĩnh gì. Bị năng lượng hạt nhân dọa cho phát khiếp rồi chắc? Thực ra, đó chỉ là một chuyên ngành phổ thông thôi mà, rãnh rỗi thì nghiên cứu bom nguyên tử, bận rộn thì chế tạo vũ khí hạt nhân.

“Hai anh chị làm cái gì trong phòng làm việc của tôi thế?” Một giọng nam trầm từ đằng sau vang lên làm cho cả hai sợ run người. Oa Oa nhìn sang Trương Lan Vũ, sau đó quay đầu lại, thành thật trả lời câu hỏi của Tổng giám đốc Lang: “Chúng tôi đang kiểm tra máy tính của Tổng giám đốc.”

Lang Hách Viễn nhếch miệng một cái, sau đó đứng cạnh hai người, nhìn xuống lạnh lùng nói: “Vậy hai người cứ tiếp tục đi, tôi ở đây xem một lúc.”

Lúc này, đến lượt Trương Lan Vũ vô cùng căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên anh làm việc dưới sự giám sát của Tổng giám đốc. Nhắm bấm đốt ngón tay, thực ra anh mới vào làm ở Hoa Hạo có nửa năm, cơ hội được gặp Tổng giám đốc Lang Hách Viễn chỉ có buổi lễ chúc mừng năm mới vừa rồi. Hôm nay là lần đầu tiên đứng gần lãnh đạo, nhân vật chớp bu đưa ra các quyết sách của công ty, không thể phủ nhận rằng tâm trạng anh có phần căng thẳng.

Trương Lan Vũ căng thẳng, Oa Oa nhìn thấy anh ta làm không tốt thì càng lo lắng, căng thẳng hơn. Chịu thôi, đại ca, đầu óc của anh bây giờ đang không tập trung, chẳng phải ngang với thừa nhận vừa nãy, hai chúng ta đục nước béo cò nói chuyện sao? Đại ca, anh không thể kiên cường lên chút nữa hả?

Thế là, dưới bầu không khí căng thẳng, bị sự trầm ngâm của Lang Hách Viễn đè nén, ba người không nói một lời nào ai cũng giữ trong lòng những suy nghĩ của riêng mình, cả căn phòng chỉ còn nghe những tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo trên tường.

Không biết đôi găng tay của Tổng giám đốc mất chưa, nếu không thích thì trả lại cho cô, cô sẽ mua một đôi găng tay bằng da cừu tặng lại là được, chứ nhất định không được lãng phí đôi găng tay đó, cô còn có người khác để tặng mà... Oa Oa bị những suy nghĩ đó làm cho đỏ mặt.

Nhìn các ngón tay của Trương Lan Vũ đánh trên bàn phím run run, riu vào với nhau, Lang Hách Viễn miễn cưỡng đứng dậy lấy một cốc cà phê, uống một ngụm, xem ra tâm trạng cũng đỡ hơn, cà phê lạnh nhưng vẫn có thể uống ngon lành, còn liếc sang nhìn Oa Oa một cái.

Cô bé này nhân lúc anh không ở đây, dám tùy tiện nói chuyện với người con trai khác, bị lừa thì biết làm thế nào? Sau này phải chỉ bảo dần dần, kéo lại mắc câu.

Oa Oa có vẻ rất lo lắng. Cái tên mất mặt này, sao anh không cố gắng thể hiện tài năng một lần trước mặt Tổng giám đốc chứ? Vừa nghĩ, cô vừa quay đầu lại nhìn, vừa lúc đó chạm đúng ánh mắt của Lang Hách Viễn nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Oa Oa vốn dĩ muốn dò thám tâm trạng của anh ra sao, không hiểu thế nào mà cuối cùng lại thành liếc mắt đưa tình với Tổng giám đốc chứ! Cô vội vàng quay lại, tiếp tục tập trung vào Trương Lan Vũ, nhìn thấy anh ta làm rất chậm mà phát bực, bèn đẩy Trương Lan Vũ sang một bên, dựa vào vốn kiến thức của mình trước đây đã học để làm.

Sau khi cả hai làm xong, Trương Lan Vũ liền ra hiệu bằng mắt với cô: “Thật đáng mặt huynh muội tốt, chiều nay tôi mời cô đi ăn, địa điểm tùy cô chọn.”

Oa Oa cũng dùng ánh mắt đáp lại: “Đừng nói nhiều nữa, nhanh chuẩn thôi, không lát nữa, bị Tổng giám đốc Lang phát hiện ra hai chúng ta ngồi buôn chuyện trong phòng anh ta thì thảm đấy!”

Nhưng Lang Hách Viễn đã đứng sau lưng họ, sa sầm mặt mày, dùng dùng tức giận: “Hai người coi tôi là người chết rồi hay sao? Giữa ban mày ban mặt mà dám liếc mắt đưa tình với nhau ngay trong phòng Tổng giám đốc hả?”

Trương Lan Vũ là người hiểu rõ nhất thế nào gọi là khuôn mặt khó coi. Nhìn Lang Hách Viễn chau mày lại, anh lặng lẽ nghĩ đến viễn cảnh bị sa thải mà đau lòng, mặc dù là một thực sĩ máy tính mà làm việc ở bộ phận kiểm tra thì có vẻ hơi thiệt thòi nhưng tập đoàn Hoa Hạo trả lương rất cao, nghe nói bây giờ, sinh viên của trường Đại học Thượng Hải đều đi làm không lương, thế thì thực sĩ lẽ nào trong lúc khủng hoảng kinh tế có thể một mình sống yên ổn sao? Nào ngờ, tính thế nào lại không ngờ được lại mất mặt trước Tổng giám đốc thế này. Xem ra, đến chiều nay lại phải rải đơn xin việc khắp nơi rồi.

Anh vẫn còn đang buồn rầu vì trong lúc khủng hoảng kinh tế này lại bị đuổi việc thì Lang Hách Viễn đã hoàn toàn không còn chút kiên nhẫn nào nữa, nhứ mày lạnh lùng hỏi: “Ghế của Tổng giám đốc ngồi có thoải mái không?”

Trương Lan Vũ bị Tổng giám đốc hỏi tới mức tim đập loạn xạ, lập tức run run đứng dậy: “Không dễ ngồi, không dễ ngồi chút nào ạ.”

“À tôi cứ tưởng anh thấy thoải mái, chuẩn bị ngồi đến sang năm”. Ánh mắt Lang Hách Viễn lạnh lùng quét qua anh ta. Ánh mắt đó nhìn đến đâu thì ở đó có thể đóng băng dày đến ba thước, Trương Lan Vũ cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt của mình đã bị ánh nhìn của Tổng giám đốc làm cho đóng băng rồi, lập tức sắp xếp đồ dùng, quay về phòng Kỹ thuật, tiếp tục nghĩ đến chuyện gửi đơn xin việc.

Đợi anh ta đi khỏi, Lang Hách Viễn mới từ từ ngồi vào ghế của mình, đặt cốc cà phê trong tay trước mặt Oa Oa, lắc lắc: “Lạnh rồi, đi pha một cốc nóng đi!”

Oa Oa luống cuống đón lấy cốc cà phê, không ngờ vẫn chưa cầm được cốc thì đã bị Lang Hách Viễn nắm cổ tay kéo lại trước mặt.

Oa Oa giật mình sợ hãi, lập tức bắn năng hét lên: “Tổng giám đốc Lang, tôi thừa nhận, tôi và Trương Lan Vũ có nói xấu giám đốc Từ, nhưng tuyệt đối không hề chế nhạo gì Tổng giám đốc, hơn nữa còn vô cùng tin tưởng rằng nếu muốn viết thư tình, Tổng giám đốc Lang của chúng ta sẽ viết tình cảm, lãng mạn và tinh tế hơn đứt giám đốc Từ!”

Cô hoảng loạn cúi đầu xuống, nhìn thấy ánh mắt dờ dẩn của Lang Hách Viễn, cố nặn ra một nụ cười: “Tổng giám đốc Lang... anh thấy sao ạ?”

Bị cô dài dòng châm biếm, Lang Hách Viễn nhanh chóng trở lại trạng thái lạnh lùng như trước, mặt không chút biểu cảm, không biết có phải do là Oa Oa quá tăng anh hay không, nhưng thái độ của anh rõ ràng dịu xuống, nhẹ nhàng buông cổ tay cô ra: “Tôi à?”

Oa Oa lập tức cười cầu tài, ra vẻ nịnh bợ: “Đúng vậy, anh thấy thế nào?”

“Cô có muốn xem thư tình của tôi hay không?”. Lang Hách Viễn kiêu ngạo nhìn Oa Oa, hơi nhếch mép cười.

Hành động hôm nay của Tổng giám đốc rất khác lạ, Oa Oa dựa vào kinh nghiệm nghiên cứu nhiều năm ở phòng thí nghiệm của Lão Thần Rùa mà phán đoán rằng Tổng giám đốc sáng nay chắc chắn bị táo bón. Tình hình này nhất định phải theo ý anh, không thể để anh trút hết những bức tức vào người cô được.

Vì thế, cô liền thể hiện ánh mắt lấp lánh như đã chờ đợi từ lâu, nói với Tổng giám đốc: “Đương nhiên rồi, of course.”

Lang Hách Viễn sững lại, nhìn chằm chằm vào mắt Dương Oa Oa.

Một lúc sau, anh mới lấy ra tập tài liệu, vứt lên mặt bàn: “Đầu tiên, hãy phát hết những tài liệu này đi đã, việc khác để sau hẵng nói.”

Oa Oa quá ngán ngẩm trước cách ứng xử của Lang Hách Viễn, đây đúng là kiểu cách “cao giá” như người ta thường nói mà, ngay đến việc xem thư tình cũng phải hẹn lịch trước!

Thật là quá đáng!

12. Chương 11

Chương 11: Đưa tình

Trong công việc cũng như trong giao tiếp, từ trước tới nay, Oa Oa đều có một nói một, có hai nói hai, có được lời hứa sẽ cho cô xem thư tình của Lang Hách Viễn, cô lập tức vui như điên, cầm giấy tờ chạy như bay đến phòng làm việc của Tổng ban.

Chủ nhiệm Tổng ban cười ha ha nhận lấy giấy tờ, vốn còn muốn giữ cô và những tin đồn ba mươi nghìn chữ lại để hỏi han, nhưng lúc đó, trong lòng Oa Oa như một ngọn núi mọc đầy cỏ dại, thực sự chỉ nhớ về bức thư tình của Tổng giám đốc Lang nên ba chân bốn cẳng chạy về ngay.

Đến trước cửa phòng làm việc, cô chỉnh đốn lại trang phục, thật không dễ để kìm nén sự kích động nên người cứ rung lắc bầy, như kiểu bị trúng gió, nước miếng cứ chảy ầm ầm. Cô hất hất mái tóc, nở nụ cười quyến rũ, lấp lánh đôi mắt rong sáng với giọng mềm mại, đáng yêu, nói với Lang Hách Viễn đang ngồi trước một đồng giấy tờ: “Tổng giám đốc Lang, tôi về rồi.”

Lang Hách Viễn ngẩng đầu nhìn nụ cười xảo quyệt của cô, đột nhiên nhú mày: “Ồ”, sau đó tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Này, “ồ” là ý gì vậy?

Sếp, sếp không thể lừa gạt người bạn nhỏ này được, cố tình lừa đi thì tội càng nặng thêm đó!!!

Oa Oa nhìn khuôn mặt không biến sắc của Lang Hách Viễn, chỉ có thể rút tay rút chân đứng cạnh, đợi anh tự thú. Đợi mãi mà không thấy động tĩnh gì, cô đành lấy hết dũng khí của mình ra, nhắc nhở vị Tổng giám đốc nhanh quên: “Tổng giám đốc Lang, anh nói cho tôi xem thư tình của anh mà.”

Đây gọi là không biết sợ là gì, ai cũng biết rằng chọc tức Tổng giám đốc Lang thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lang Hách Viễn liếc nhìn Oa Oa một cái với vẻ thờ ơ. Oa Oa quyết không sợ thế lực tàn ác, đứng thẳng lưng chờ đợi, đôi mắt ngân ngấn nước chính là bằng chứng tuyệt nhất tố cáo nhà tư bản không giữ chữ tín.

Đôi lông mày lười nhác của Lang Hách Viễn nhếch lên. “Vậy người đồng ý với tôi, lúc không có ai thì gọi tôi là Hách Viễn thì sao? Lời nói của người đó có tính hay không?”

Ồ, chuyện đó...

Lần trước, bởi vì cô quá tuân thủ lời hứa nên trước khi tạm biệt mới hét lên hai tiếng “Hách Viễn”, kết quả là yêu cầu kì cục của anh ta vẫn tiếp diễn cho tới tận bây giờ, nếu nói lại lần nữa...

Nhưng không nói có lẽ không xong..

Oa Oa nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành phải miễn cưỡng nói: “Hách... Hách Viễn...”

Hại mệnh thì hại mệnh, chỉ có điều, cô không phải cầu tài mà là cầu thư tình. Oa Oa không hám của cải hơn bao người khác, cũng không yêu quyền lực, chỉ duy nhất một điều là quá tò mò và ham muốn scandal và tin đồn. Vì vậy, mặc dù sự tôn kính và sợ hãi đối với Hách Viễn rất mãnh liệt, nhưng tinh thần hi sinh anh dũng vì tin đồn của cô còn mãnh liệt hơn gấp ngàn lần.

Thái độ của Lang Hách Viễn rất kì lạ, nửa cười nửa không, hất cằm về phía túi đựng giấy tờ ở góc bàn, tỏ ý bảo cô mở ra mà xem đi.

Ồi, thật nghiêm túc, Dương quả nhiên không nhìn nhầm người. Tổng giám đốc đúng là người có tình cảm sâu nặng, còn dùng túi đựng giấy tờ để cất giữ thư tình nữa, chứng tỏ anh rất chân thật, rất cẩn thận, đúng là một con người đáng được trân trọng...

Oa Oa cười híp cả mắt, nhấc túi giấy tờ lên, ôm vào trong lòng, cảm thấy nó rất nhẹ. Mở ra, cô thấy bên trong chỉ có một tờ giấy mỏng. Rút ra, giơ lên trước mặt, Oa Oa đọc được hai chữ to đùng: “THƯ TÌNH”!

Hận đến mức hai mắt nheo lại, cô quay người lại nhìn chủ nhân của bức thư. Trong khi đó, Lang Hách Viễn vẫn nở nụ cười khó đoán: “Mãn nguyện với bức thư tình cô nhìn thấy rồi chứ?”

Mãn nguyện cái con khỉ, đây chính là một sự lừa gạt! Oa Oa cảm phẫn tới mức khuôn mặt đỏ ửng, thở cũng thấy nặng nề.

Lúc này, Lang Hách Viễn mới cố tỏ ra ngạc nhiên, hỏi: “Sao vậy, cô không thích bức thư tình đó ư?”

Oa Oa ngẩng mặt nhìn Lang Hách Viễn hồi lâu, sau đó rít lên mấy tiếng: “Sao lại không thích... Tôi rất thích.”

“Ồ, vậy cô còn đứng đây làm gì?”. Lang Hách Viễn cố kìm nụ cười tàn nhẫn của mình ở trong lòng, tỏ vẻ nghiêm túc hỏi.

Tốt thôi, khủng hoảng kinh tế mà, thạc sĩ không dễ tìm việc, tiến sĩ cũng vậy. Oa Oa thừa biết cái đạo lý “phú quý không thể ham, nghèo hèn không thể đổi, quyền lực không thể khuất phục” nhưng lúc xảy ra khủng hoảng kinh tế, người anh hùng thốt ra những câu nói cứng rắn này không biết đã chết bao nhiêu nghìn năm rồi, không phải trải qua nên đương nhiên anh ta cũng không thể hiểu được. Trong buổi kinh tế khủng hoảng, không hạ lương, cắt giảm biên chế đã là một ân từ to lớn như trời của công ty rồi. Đừng nói đến chuyện bị Tổng giám đốc lừa gạt, thậm chí bị Tổng giám đốc đánh, cô cũng không thể tức giận được.

Vì thế, Oa Oa hít lấy hít để bầu không khí trong lành rồi nhe hàm răng trắng sáng ra, nói: “Tôi đang làm lễ rửa tội cho bức thư tình của Tổng giám đốc. Trình độ của gái uyên thâm của ngài được thể hiện trong đó thực sự không khỏi cho bề dưới khâm phục sát đất. Để không phụ lòng trông mong của ngài với bề dưới, tôi sẽ dán hai chữ này lên bàn làm việc của tôi, ngày đêm cung phụng, tranh thủ từng giây từng phút để luyện tập chữ nghĩa hòng theo kịp công phu viết chữ xưa nay chưa từng có của Tổng giám đốc, chỉ dùng có mười lăm nét chữ mà bộc lộ được hết tâm tình của một đấng nam nhi.”

Nói xong, cô liền đi thẳng mà không thèm quay đầu lại.

Lang Hách Viễn cau mày. “Đứng lại!”. Đứa trẻ kia đã tức giận rồi thì phải.

Oa Oa tiếp tục đi. Dựa vào cái gì mà lừa dối trẻ nhỏ chứ, lẽ nào trước mặt trẻ nhỏ thì không cần giữ chữ tín hay sao?

Lang Hách Viễn thấy bước chân cô không dừng lại, bèn nhấc lại một lần nữa với ngữ khí nặng nề hơn: “Đứng lại!”. Sao lại không nghe lời cơ chứ?

Oa Oa vẫn tiếp tục đi, không chịu khuất phục.

Lang Hách Viễn nổi giận quát lớn: “Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?”. Còn không nghe lời thì cô chết chắc rồi!

Oa Oa quay người lại, nhìn thẳng vào Lang Hách Viễn, nói với dũng khí khác hẳn ngày thường: “Tuổi nhỏ không thể là cái cớ để lừa gạt, muốn người khác tôn trọng mình thì hãy làm gương cho người khác đi đã!”

Thấy vẻ kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt Lang Hách Viễn, Oa Oa lại to tiếng nói thêm: “Ngôn nhi vô tín, thương nhi vô dự [1].”

[1] Nghĩa là nói lời không giữ lời thì kinh doanh sẽ mất uy.

Khuôn mặt u ám, Lang Hách Viễn vòng qua bàn làm việc, đi đến bên cạnh Oa Oa, đe dọa: “Cô thử nói lại một lần nữa xem!”

Oa Oa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cái cà vạt của anh, to gan nói: “Thương vô tín, công bất thành [2].”

[2] Nghĩa là kinh doanh không có chữ tín thì không thể thành công.

Lang Hách Viễn nắm lấy tay Oa Oa, tàn nhẫn độc ác nhìn cô, khớp xương ở ngón tay hơi lộ ra màu trắng. Nhưng rất nhanh sau đó, đôi lông mày đang cau có của anh bỗng nhiên giãn ra, khóe miệng nhếch lên, hé một nụ cười mỉm.

Ồ, thì ra tiểu nha đầu lớn rồi, biết phản kháng lại này.

Không sai, anh rất thích như thế.

Oa Oa bị thái độ kì lạ của Lang Hách Viễn làm cho sợ đến mất hết dũng khí, chỉ còn dám xoay xoay ngón tay, thể hiện sự căng thẳng trong lòng mình. Đầu óc cô thực sự có vấn đề nên vừa rồi mới hành động không nghĩ đến hậu quả như thế. Đắc tội với Tổng giám đốc, lỗi lầm này cũng khá lớn thì phải. Nhưng sắp đến ngày đi học, nhất định không được! Cô đồng ý nói với Tổng giám đốc ba chữ: “TÔI - XIN - LỖI” mà!

Lang Hách Viễn nhìn tờ giấy viết hai chữ “thư tình” trong tay Oa Oa, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Nếu cô muốn biết rõ, tôi sẽ viết cho cô. Nhưng không phải bây giờ.”

Cô không nghe nhầm đấy chứ? Tổng giám đốc nói sẽ viết thư tình cho cô sao?

Oa Oa há hốc mồm, cảm giác sợ hãi khiến trong tâm tâm cô nghĩ rằng...

Tổng giám đốc bệnh rồi, phải chữa ngay!

Cả buổi chiều, Oa Oa chỉ ngồi suy nghĩ xem rốt cuộc câu nói của Tổng giám đốc với mình là có ý gì.

Cuối cùng, cô đã đưa ra hai khả năng:

Thứ nhất: nhà không phòng trống trong một thời gian dài nên việc hấp thụ dinh dưỡng của đại thúc kém. Hiện tại, lượn đi lượn lại trước mắt Tổng giám đốc chỉ có mình cô là người khác giới, công việc trợ lý do cô tiếp quản, ngoài Oa Oa ra, mắt của Tổng giám đốc không được tiếp xúc với hoa cỏ bên ngoài, vì thế đã bị cái mầm non Oa Oa này che lấp hai con mắt rồi.

Thứ hai: có thể Tổng giám đốc thích những cô gái non trẻ, càng thích giơ bàn tay ác quỷ của mình ra những người xung quanh. Minh tinh Sơn Tây hay nam chủ nhiệm gì đó trước đây đều là cái cớ để Tổng giám đốc che mắt thiên hạ cái sở thích làm điều tà ác, đúng là khiến người ta phát sợ.

Cô sờ tóc gáy nhìn Lang Hách Viễn đang ngồi sau lớp cửa kính một cái rồi mau chóng chuyển ánh mắt đi, thầm niệm “A di đà Phật” trong lòng vài lần. Đáng thương thay cho cô khi phải làm bia đỡ đạn, chết cũng không thể biết vì sao mình phải chết. Thiện tai, thiện tai!

Bị ánh mắt lén lút của Oa Oa nhìn nhiều lần, Lang Hách Viễn dần dần cũng nhận ra, bèn ngẩng đầu đối diện với ánh mắt lăm lăm của cô. Thấy mình đã đâm phải đầu súng, Oa Oa liền ngồi thẳng lưng, hít thở thật sâu, cố giữ bình tĩnh.

Có lẽ Tổng giám đốc thích những cô gái có vẻ ngoài non nớt, đáng yêu như một chú thỏ con. Vì vậy, để thoát khỏi bàn tay biến thái của anh ta, cô nhất định phải mạnh mẽ hơn, toàn thân phải toát ra khí phách, phong thái của một người phụ nữ trưởng thành, có như thế, anh ta mới không còn thích chà đạp lên những cô gái trẻ non nớt nữa. Nào, Dương Oa Oa, hãy chiến đấu! Phải biến mình thành bà già để không hợp khẩu vị của Tổng giám đốc!

Trong phút chốc, Oa Oa nhớ lại ánh mắt tà ác của Lang Hách Viễn, toàn thân liền hừng hực ý chí chiến đấu, thậm chí cô còn tỏ ra trưởng thành, nháy nháy mắt. Lang Hách Viễn dựa người vào ghế, đôi mắt nhắm lại, nhìn một lát, đột nhiên nhắc điện thoại lên, ấn bốn số. Điện thoại trên bàn làm việc của Oa Oa đổ chuông, cô nhắc máy, liền nghe thấy giọng trầm trầm không vui của Lang Hách Viễn: “Mắt của cô nổi gân rồi sao?”

Oa Oa cảm ớn lạnh quay đầu lại nhìn Tổng giám đốc một cái, chỉ thấy vẻ mặt sầm sì của Lang Hách Viễn đang nhìn chằm chằm vào mình, tất cả dũng khí lập tức bay đầu mất, lập tức chuyển sang cười ngại ngùng: “Không, không, vì không có gì làm nên tôi tập thể dục cho đôi mắt thôi mà.”

Lang Hách Viễn bịt ống nghe điện thoại, nhìn về phía cửa kính không nhịn được cười, nhưng sau lại nghiêm nghị nói: “Xuong gọi Lâm Lang cho tôi!”

Oa Oa nghe xong thì vui sướng nhảy cẫng lên.

Thế là thoát khỏi ánh mắt kì dị của Tổng giám đốc rồi, mặc dù chỉ là vài phút ngắn ngủi nhưng đó cũng là hạnh phúc. Trong hoàn cảnh có cơm là tốt rồi thì không thể chê cơm thiêu được!

Vì vậy, cô từng bưng lấy một cái gương nhỏ từ rong ngăn kéo ra soi, còn chuẩn bị rút son dưỡng môi ra thoa thoa lên môi. Nói gì chứ mấy nữ đồng nghiệp ở bộ phận bán hàng ai ai cũng trang điểm rất tinh tế, nếu bị thua kém họ, sau này còn mặt mũi nào mà tồn tại trước mặt Tổng giám đốc nữa chứ!

Không ngờ son dưỡng còn chưa được thoa lên môi thì điện thoại nội bộ trên bàn lại reo lên.

Oa Oa không suy nghĩ liền nhấc điện thoại, lại là Lang Hách Viễn, giọng nói còn trầm hơn lúc trước: “Cô vừa soi vừa vẽ, chuẩn bị đi đâu vậy?”

Oa Oa tim đập thùm thụp: “Tổng giám đốc Lang, Không phải ngài muốn tôi xuống bộ phận bán hàng tìm giám đốc Lâm sao?”

Thôi xong, xem ra Tổng giám đốc gần đây quá bận rộn, việc chính mình vừa nói ra đã quên ngay được, giờ lại trách cô, đúng là gọi trời trời không đáp, gọi đất đất không thưa, vì thế, Oa Oa cẩn trọng nói: “Ngài còn dặn dò gì nữa không?”

Lang Hách Viễn dừng lại một lát rồi trả lời: “Không có gì nữa.”

Không có gì thì gọi điện làm gì? Câu này Oa Oa đương nhiên là không dám nói ra, trong lòng suy đoán, lại cẩn trọng hỏi thêm: “Hay là ngài định tìm người khác?”

Oa Oa nhìn cái ống nghe một hồi lâu rồi lại quay đầu nhìn vào trong cửa kính, Tổng giám đốc đã bắt đầu nghiêm túc làm việc rồi, lông mày nhíu chặt lại.

Xem ra ước muốn được ra ngoài dạo vài phút của cô đã tan biến trong không trung mất rồi, hic hic.

Lâm Lang vừa bước vào thì nhìn thấy Oa Oa đang ngồi thở ngắn than dài, bèn đi đến bên cạnh cô, lấy ra từ sau lưng một chậu xương rồng đã nở hoa.

Trước mắt bỗng hiện lên một bông hoa màu hồng, Oa Oa lập tức dẹp bỏ tâm trạng rầu rĩ của mình, nở một nụ cười vui vẻ với anh.

“Giám đốc Lâm, cái này anh tặng cho tôi sao?”. Hai mắt híp tịt lại, Oa Oa nở một nụ cười ngọt ngào, lại có chút e lệ, thẹn thùng.

“Ồ, nghe chủ nhiệm nói cô có một chậu xương rồng không nở hoa, ngày ngày tưới nước chờ hoa nở, tôi đến cứu chậu hoa đáng thương đang ngày ngày bị tưới nước kia đấy!”. Lâm Lang chúc miệng cười, đưa chậu hoa cho cô.

“Cảm ơn, cảm ơn anh! Cây xương rồng này tôi trồng đã được ba năm rồi mà không nở hoa. Tôi thấy lạ lắm, tại sao lại không ra hoa nhỉ?”. Oa Oa thận trọng nhận chậu hoa từ tay Lâm Lang rồi đặt bên cạnh chậu hoa của mình. Thật đẹp, đúng là một đôi, tựa như một cô nữ sinh rụt rè, e lệ đứng cạnh một anh chàng đẹp trai, cương nghị vậy.

Oa Oa vừa nhìn vừa lùì, vừa lùì vừa nhìn, cười một cách mãn nguyện...

Lâm Lang cũng cười vì vẻ mãn nguyện của cô, dịu dàng nói: “Không phải là cái gì đặc biệt mà cô lại hài lòng, vui vẻ tới mức đấy sao?”

“Anh biết không, quà không quan trọng ở việc đắt hay rẻ mà quan trọng là người tặng đã dành bao nhiêu tâm tư tình cảm vào nó”. Oa Oa vui vẻ cười.

Không hiểu Oa Oa lùì thế nào mà lại ngã đứng vào lòng Lâm Lang. Đúng lúc ấy, sau lưng cô bỗng vang lên giọng nói trầm trầm của một ai đó, xen lẫn vào tiếng gió vù vù giữa hai người đang đứng đơ lại.

Oa Oa không dám quay đầu lại, cô không biết Tổng giám đốc đã ra mở cửa từ khi nào, cũng không biết anh đã nghe được cái gì rồi, nhưng căn cứ những gì cô biết về giọng nói của Tổng giám đốc thì xem ra anh ta đang vô cùng, vô cùng tức giận.

Oa Oa không khỏi sợ hãi.

“Anh tìm thư kí Dương có việc gì?”. Lang Hách Viễn liếc nhìn chậu xương rồng rồi hỏi một cách lạnh tanh. Lâm Lang lập tức cười nói: “Thực ra, tôi cũng không có việc gì quan trọng cả.”

“Vào phòng đi, đứng ngoài lâu dễ sinh chuyện”. Nói xong, Lang Hách Viễn đi thẳng vào phòng làm việc. Oa Oa bị câu nói của anh làm cho tức điên lên, tim đập liên hồi, máu dồn hết lên mặt.

Không phải anh đang cho rằng giám đốc Lâm đang theo đuổi cô đấy chứ?

Chỉ là một chậu hoa thôi mà, có đến mức đấy không?

Lâm Lang hết nhìn cái má đỏ ửng của Dương Oa Oa lại nhìn sang vẻ trầm tư của Lang Hách Viễn trong phòng, cảm thấy một bầu không khí rất không bình thường đang ngự trị. Chỉ có một khả năng, đó là giữa hai người này đã nảy sinh một việc gì đó mà không thể nói cho mọi người biết được.

Anh đi nhanh vào trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, khi xong việc đi ra thì liếc nhìn Oa Oa một cái, bước chân vội vã, bộ dạng như thể không dám dừng lại vậy.

Oa Oa rất muốn cảm ơn Lâm Lang vì chậu hoa anh ta tặng cô, liền vội vàng nói: “Giám đốc Lâm...”

Lâm Lang rõ ràng là nghe thấy tiếng gọi của cô nhưng nhất định là không quay đầu lại mà còn đi nhanh hơn xuống tầng dưới, hại Oa Oa nhìn theo bóng dáng anh, chẳng biết làm sao, đành nói nhỏ: “Chắc tôi lại đắc tội với anh rồi, gọi anh, anh không thèm đếm xỉa gì đến...”

Chẳng bù cho Tổng giám đốc, từ trước tới giờ, không khi nào anh không đếm xỉa đến cô. Không biết tại sao, vừa nghĩ tới Tổng giám đốc, khuôn mặt trắng bệch của Oa Oa lại khẽ ửng hồng.

Tổng giám đốc đang làm gì nhỉ? Nếu anh cũng giống như giám đốc Lâm, tặng cô chậu xương rồng thì tốt biết mấy, chắc chắn cô sẽ rất vui.

Bất giác hướng ánh mắt vào trong cửa kính, thấy Lang Hách Viễn với vẻ mặt trầm tư đang dựa vào cửa từ bao giờ, Oa Oa bỗng hoảng sợ. “Tổng giám đốc Lang, ngài có chuyện gì sao?”

Lang Hách Viễn chậm rãi bước đến gần Oa Oa, cúi xuống nhìn khuôn mặt thiếu nữ xuân sắc của cô, nổi tức giận lại một lần nữa bùng phát. Đột nhiên anh đưa tay nâng cằm cô lên, hỏi: “Bằng thạch sĩ của cô là do ăn uống mà ra đúng không?”

“Hả? Ý gì vậy?”. Oa Oa không hiểu Tổng giám đốc đang muốn nói gì.

“Con gái không nên tùy tiện nhận quà của con trai, cô biết không hả?”

“Nếu là quà của ngài thì cũng không được nhận sao?”. Chịu thua, Oa Oa vẫn còn nhớ chuyện thư tình, không quản là Lang Hách Viễn viết cho ai, cô cũng phải có.

“Của tôi thì ngoại lệ”. Lang Hách Viễn nói, sắc mặt không thay đổi, một chút cũng không xấu hổ.

“Đây có được coi là cạnh tranh không chính đáng không?”. Oa Oa mơ màng hỏi.

Lang Hách Viễn lạnh lùng buông một câu: “Tôi có đối thủ sao?”

Hây! Tổng giám đốc, ngài thật giống như chàng hoàng tử thủy tiên ở trong truyền thuyết...

13. Chương 12

Chương 12: Hẹn hò

Sáng sớm, Oa Oa chuẩn bị đi làm, Nám Nám miệng gặm bánh bao cũng ra khỏi nhà cùng cô.

Hai người cùng ra khỏi nhà, Nám Nám phát hiện Oa Oa vác trên lưng một cái ba lô to tướng, không hiểu gì liền hỏi: “Oa Oa, chị muốn bỏ nhà đi à?”

Oa Oa trợn mắt nhìn. “Bỏ nhà đi để bố mẹ với em ở lại, chị yên tâm được sao? Còn bỏ nhà nổi gì?”

“Lẽ nào để bố mẹ với chị lại thì em yên tâm à? Lần trước, ai ủi quần áo mà ủi cả lên đùi mình hả?”. Nám Nám giận dữ kể ra những việc mà một người bình thường không bao giờ có thể làm được.

“Đó chẳng qua là lúc ủi đồ, chị thấy cái quần bị nhăn”. Oa Oa thấy tức vô cùng.

“Vậy ai đổ hết nước của máy tăng độ ẩm?”. Nám Nám thấy chị không thừa nhận lại càng tức giận.

“Chị... hình như là chị thì phải, nhưng cái máy đẩy toàn phun ra nước lạnh thôi, tối ngủ lạnh lắm”. Oa Oa nhìn Nám Nám với ánh mắt vô tội.

“Sau đó, bộ phận làm lạnh của máy tăng độ ẩm đã bị cái nóng hầm hập của chị làm hỏng đấy!”. Gân xanh ở thái dương của Nám Nám giật giật.

Oa Oa bĩu môi, quay ngoắt đi, không thêm giải thích với Nám Nám nữa. Cái con bé này ngày càng không biết lớn nhỏ gì nữa rồi, sao lại dám giáo huấn cô chứ? Đứa mười bốn tuổi vào đại học sao lại có thể bị kẻ tới bây giờ mới tốt nghiệp đại học khinh thường được? Cô kiên quyết không chấp nhận!

“Vậy bây giờ, chị có thể nói tại sao lại vác cái ba lô to bự giống như bộ dạng của kẻ bỏ nhà ra đi thế?”. Nám Nám lập tức chuyển đề tài công phá.

Oa Oa nhận ra rằng từ sau khi cô đến Hoa Hạo, rất nhiều người thay đổi, Lang Hách Viễn trở nên thông minh hơn, Nám Nám cũng trở nên thông minh hơn, chỉ có mình cô là ngày càng ngốc nghếch đi (Nám Nám luôn giữ quan điểm cho rằng Oa Oa từ xưa đến nay vẫn ngốc). Cô quay đầu lại, xoa xoa cái đầu cắt tóc ngắn của Nám Nám, an ủi: “Em ngày càng hiểu được cái gì gọi là vòng vo rồi đấy!”

Mặt Nám Nám sầm lại. “Chị yên tâm, trước khi biết chị, em đã biết thế nào là vòng vo rồi.”

Oa Oa thất bại đặt đồ xuống. “Chị chuẩn bị mang chỗ đồ này đi quyên góp, chị có rất nhiều quần áo còn mới, chị đã khử độc hết rồi. Hôm qua, chị đã đến ngân hàng chuyển tiền quyên góp cho thư viện của trường Hi Vọng.”

“Chị trúng vé số sao?”. Nám Nám nhớ là quyên góp cho thư viện cần không ít tiền, Oa Oa lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Đúng lúc đó, đột nhiên có một chiếc BMW bóng nhoáng đỗ trước mặt hai người, kính xe dần dần hạ xuống, mắt của Nám Nám cũng mở to theo sự hạ xuống của kính xe, thấy Oa Oa rất cam chịu hướng về phía người đàn ông trong xe, gật đầu chào: “Tổng giám đốc Lang, tôi sẽ lên xe ngay đây.”

Nám Nám lập tức kéo Oa Oa sang một bên, hỏi lớn: “Chết chị rồi, chị thật là ngốc, lại còn làm tình nhân cho người ta hả?”

Oa Oa lập tức ném ánh mắt lạnh lùng chết người về phía Nám Nám, căm phẫn nói: “Nám Nám đáng chết này, em thử nói lại lần nữa xem!”

Hỏi xong, Nám Nám mới cảm thấy khả năng này không lớn lắm. Người đàn ông này vẫn còn trẻ, bao tình nhân chưa hẳn là chỉ muốn vui chơi, ai bảo Oa Oa vô tâm không biết nịnh nọt cơ chứ? Lẽ nào... chị ấy bán thân để quyên góp cho thư viện?

Oa Oa cố kéo Nám Nám từ ngã rẽ của suy nghĩ về, chuyện này mà đến tai bố, chắc chắn con dao phay đã được phong kĩ từ hơn hai mươi năm trước lại phải tái xuất giang hồ. Vì vậy, sau khi “đánh hơi” được “mùi” của việc Nám Nám sẽ suy nghĩ lung tung và muốn trừ khử sự lan rộng của nó, cô liền nói: “Anh ấy là ông chủ của chị, hôm nay giúp chị mang đồ đến trường quyên góp.”

Nám Nám mở to hai mắt, lén lút nhìn Lang Hách Viễn về mặt điềm tĩnh đang ngồi trên xe, đột nhiên nói oang oang: “Anh ta... anh ta có phải là đối tượng tổ tình mà chị nói lần trước không?”

Có chuyện đó sao? Oa Oa nhíu mày, hình như đó là lần đầu tiên cô gặp mặt Tổng giám đốc rồi gọi điện kể với Nám Nám.

Đúng lúc ấy, Oa Oa liếc đuôi mắt, không may gặp phải ánh mắt của Tổng giám đốc, hình như anh cũng vừa nghe thấy câu này.

Oa Oa nhanh chóng lấp ba lấp bấp giải thích: “Không phải anh ấy, không phải!”

Một lần nữa liếc đuôi mắt, thấy môi Tổng giám đốc mím lại, Oa Oa căng thẳng hết mức. Xong rồi, có phải anh ấy hiểu nhầm cô thích giám đốc Lâm không? Thật sự, thật sự không phải vậy mà...

Oa Oa quyết tâm tự cứu mình, đẩy Nám Nám sang một bên, vác túi đồ đi về phía xe. Thấy cô bê túi đồ một cách nặng nề, Lang Hách Viễn liền xuống xe, mở cốp sau, cầm đồ trên tay Oa Oa cho vào cốp, sau đó đóng cốp lại, tất cả các động tác đều rất lịch thiệp, ga lăng khủng khiếp.

Nám Nám tiến lên phía trước, giữ lấy Oa Oa, thì thầm một câu: “Dù đó có phải người chị tỏ tình hay không, người thế này mà chị bỏ lỡ thì chị đúng là heo, hai mươi năm đèn sách là vô ích. Chị mà không trối được anh ta, ngày mai em sẽ lên sàn giao dịch chứng khoán dâng biển bán chị đó!”

Oa Oa toát mồ hôi với tiềm năng trở thành một mama của cô em. Cô bước lên xe của Lang Hách Viễn mà đằng sau là nụ cười gian xảo của mama Nám Nám.

Anh giúp Oa Oa thắt dây bảo hiểm, tiện mồm hỏi luôn: “Đi đâu đây?”

Oa Oa vẫn đang nghĩ ngợi về lời dặn dò của Nám Nám, buột miệng nói: “Ngài yên tâm, tôi không có một chút ấn tượng đẹp nào về anh ta cả.”

Sắc mặt của Lang Hách Viễn sầm lại, lạnh lùng nói: “Không có chút ấn tượng đẹp nào về ai cơ?”

Oa Oa bỗng sực tỉnh, mặt đỏ bừng, cả hai bên tai cũng đỏ ửng lên, nói nhỏ: “Tôi không có chút ấn tượng đẹp nào đối với giám đốc Lâm.”

Vốn dĩ cô muốn chuyển đề tài, kết quả lại đánh trúng vào tâm tư của Lang Hách Viễn, vẻ mặt lạnh lùng của anh giờ đã biến sắc, cầm bệnh ra, toàn thân co lại, suýt chút nữa thì có hành động không bình thường.

Thấy ông chủ không có phản ứng gì, Oa Oa khẽ ho một tiếng rồi nói: “Kì thực, giám đốc Lâm là một người tốt.”

Anh cau mày, sao vô duyên vô cớ lại nói Lâm Lang tốt trước mặt anh, nghe cô khen ngợi người đàn ông khác như thế, trong lòng anh vô cùng không vui.

Oa Oa lén lút quan sát thấy mặt của sếp còn đen hơn cả đít xoong, lại chuyển giọng nói: “Đương nhiên là giám đốc Lâm có tốt đến mấy cũng không thể tốt hơn Tổng giám đốc Lang được.”

Bánh lái quay một vòng, sắc mặt của Lang Hách Viễn lại hồng hào lên.

“Tổng giám đốc Lang ngoại trừ việc bắt tôi ăn ngô, khoai, sắn..., ngoài việc moi móc lỗi lầm, ngoài việc lúc nào cũng nóng giận thì tất cả đều tốt”. Oa Oa bổ sung, nói đến đây, cô không thể nhịn nổi, liền cười phá lên.

Tổng giám đốc Lang, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hoa Hạo tính khí thường hay nóng giận, thay đổi thất thường, thích ăn ngô khoai sắn, sở trường là moi móc lỗi của người khác, cô mà nói những điều này ra ngoài thì cũng chẳng có ai tin.

Bánh lái trong tay Lang Hách Viễn lại xoay một vòng, sắc mặt anh lại sầm xuống, lông mày nhíu lại.

“Em nói tôi cái gì cũng tốt?”. Mãi sau mới cắn răng cắn lợi nói ra được câu đấy.

“Vâng, đúng ạ”. Để chứng tỏ thái độ chân thành, Oa Oa còn quay người sang thể hiện thái độ kiên định của mình.

“Tôi đã tốt như vậy thì hãy làm bạn gái của tôi nhé!”. Lang Hách Viễn bình tĩnh nói.

Nám Nám đứng trước cửa nhà, nhìn bóng dáng Oa Oa khuất dần, thấy chiếc xế hộp bóng loáng kia luôn đi theo hình chữ S, bất giác lắc đầu than thở. Người đàn ông đó đẹp trai thật, chỉ tiếc là kĩ năng lái xe có vấn đề, cái xe đó nếu để cho cô lái thì ít nhất cũng còn đi được theo đường thẳng.

Cái xe đẹp như thế lại rơi vào tay anh ta, thật là đáng tiếc!

Gió táp vù vù vào mặt Oa Oa, cô bấu chặt tay vào đùi, nuốt vài miếng nước bọt, cố khôi phục chút lí trí còn sót lại của mình, run lấy bấp hỏi: “Chuyện đó... chuyện đó... có lợi ích gì?”

Say xe, chết mất thôi. Vốn dĩ cô muốn nói: “Chuyện đó sao có thể xảy ra được?”, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Tổng giám đốc, tim cô lại hoảng lên, thành ra nói nhảm, không biết gọi là gì nữa, thế là lộ nguyên hình nguyên dạng.

Lang Hách Viễn trầm lặng một lát rồi mới nói: “Ừm, lợi ích thì không ít, quan trọng là em nói đến phương diện nào.”

Nghe thấy vậy, hai con mắt của Oa Oa tròn tròn lên, ồ, lợi ích còn phân ra nhiều phương diện, nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Lúc đầu, cô cho rằng được vào tập đoàn Hoa Hạo đã là một cái phúc lớn nhất trên đời rồi, ai ngờ mới có hai tháng, lại còn có một cái phúc lớn hơn đang đợi cô. Có lẽ nào trời phạt thương xót cho cô khi phải thực hành quá nhiều trong phòng thí nghiệm, sợ nửa phần đời còn lại phải chịu di chứng do các chùm tia gây ra nên mới đặc biệt vứt xuống cho cô một món quà để bồi thường?

Đừng nói là cái khả năng đó có thật nhé!

Có thể lắm, quan trọng là món quà này hơi to quá, liệu có thể yêu cầu ông trời đổi cho cô một món quà nhỏ hơn được không nhỉ? Cô sợ bản thân ứng phó không nổi với món quà này, chỉ e mình bị ngất xỉu.

Lang Hách Viễn cảm thấy phản ứng của Oa Oa không được bình thường, cho rằng cô vẫn đang xem xét có nên làm bạn gái của anh không cho nên trong lòng vô cùng buồn bã.

Xem ra đường tình của anh trong một năm trở lại đây là đường thẳng đi xuống, giống như là cổ phiếu bị giảm mạnh vậy. Năm ngoái còn là thiên kim của tập đoàn Linh Dương ngã vào cánh tay của anh tỏ tình, năm nay chính anh chủ động tìm một tiểu Oa Oa, yêu cầu làm bạn gái, lại còn bị đối phương xem xét hơn chục phút, đúng là đường tình lao thẳng xuống ba ngàn thước...

“Ái chà, xem xét xong chưa, hay là cần về nhà suy nghĩ thêm một tháng nữa?”. Về trầm mặc của Oa Oa làm Lang Hách Viễn cảm thấy không thoải mái chút nào, bất giác ho lên một tiếng, rồi tiếp tục lái xe như không có chuyện gì, nghĩ rằng mình đường đường là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hoa Hạo, đã hạ mình đi kết bạn với cô, thế mà cô lại còn dám suy nghĩ xem xét lâu như vậy...

“Không”. Oa Oa chẳng suy nghĩ nhiều, lập tức hét to.

“Ồ, vậy là em đồng ý rồi nhé?”. Ánh mắt của Lang Hách Viễn có phần không chắc chắn nhìn Oa Oa thăm dò.

“Trong tiểu thuyết, yêu nhau thì cần phải làm những gì?”. Oa Oa quả thực mù tịt về vấn đề này. Cô đọc trộm không ít tiểu thuyết tình yêu của Nám Nám, nhưng các nhân vật nam chính trong đó hình như không giống với Tổng giám đốc, vừa lạnh lùng, vừa tài giỏi, còn có sở trường là trách mắng, lẽ nào cái mà anh ta gọi là bạn gái là để anh ta trách mắng?

Oa Oa ập tức tuyệt vọng nhìn Lang Hách Viễn: “Chuyện đó... có cần theo anh không?”

Lang Hách Viễn tức giận, ngẩng đầu cười nhạt: “Không như vậy đâu.”

“Cũng đúng, không như vậy đâu nhỉ?”. Câu trả lời của anh làm Oa Oa thất thần một lúc, lại nói tiếp: “Vậy có cần phải hôn không?”

Trong tiểu thuyết tình yêu có viết khi tình cảm của hai người đến giai đoạn thẩm thiết thì nhất định sẽ hôn, nhưng vừa nghĩ tới cảnh hôn Hách Viễn, Oa Oa lại thấy lạnh run cả người.

Chiếc xe của Lang Hách Viễn không còn đi theo hình chữ S nữa mà phi thẳng vào bên đường rồi dừng lại. Anh quay người lại, chăm chú nhìn cô một hồi rồi cúi mặt xuống hỏi: “Vậy em thích hôn hay là không thích hôn?”

Đột nhiên anh vươn người ra, vượt qua những trở ngại ở giữa hai chỗ ngồi, tay giữ sau gáy cô, áp ngực lên người cô, làm Oa Oa sợ đến mức đưa tay ra quờ quạng tìm cách mở cửa xe để trốn thoát.

Cứu tôi với, con sói sắp ăn thịt cừu non rồi!

Nhưng mò mẫm mãi vẫn không tìm thấy chỗ mở cửa xe, Oa Oa quá hoảng loạn, đành phải cười với một Lang Hách Viễn hung bạo: “Tổng giám đốc Lang... chuyện này... chuyện này... em... em ăn tối.”

“Ồ, gọi là Hách Viễn”. Lang Hách Viễn không bị giả thiết này đe dọa, vẫn tiếp tục tiến đến gần.

“Hách... Hách Viễn... em quả thật đã ăn tối”. Hách Viễn Trước mặt Oa Oa là khuôn ngực to rộng của Lang đại ca, đằng sau là lưng ghe. Cô vẫn chưa phát hiện ra rằng đôi mắt của Hách Viễn đã đổi màu, cũng chưa phát hiện ra rằng bản thân đang gặp phải thời khắc nguy hiểm, vì vậy, cô vẫn ôm cái lí do nực cười trên để làm bìa ngăn chặn mũi tên.

Lang Hách Viễn không muốn chịu đựng thêm nữa. Hương sữa nhẹ trên người Oa Oa đã mê mẩn anh từ rất lâu rồi, anh thường phải nỗ lực để kìm nén những suy nghĩ của mình. Không biết từ khi nào, cứ nhìn thấy cô là anh lại muốn cười. Con thỏ Oa Oa có khả năng làm được những việc mà anh không thể ngờ tới. Lúc đầu, anh còn vô cùng tức giận, nhưng dần dần, nếu ngày nào mà bình lặng bất thường, anh lại cảm thấy không quen, thường cảm thấy cô đang ở đó, cố kìm nén cảm xúc, anh lại chờ đợi, cho đến khi cô thực sự giận dữ, anh mới an tâm tiếp tục làm việc.

Lẽ nào cái mùi sữa trên người Oa Oa lại đáng bị trách móc? Anh bắt giác tiến gần hơn.

“Oa Oa...”. Hơi thở nhẹ của Lang Hách Viễn bay bay bên má cô, làm những sợi tóc bên tai cô khẽ rung, anh cúi đầu dựa vào bên mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Đồng ý với anh nhé!”

Oa Oa gần như bị mê hoặc, mắt trợn lên như con gà chọi nhìn môi của Lang Hách Viễn ngày càng gần, cô rất muốn đẩy anh ra, nhưng tay không còn chút sức lực nào nữa. Lúc này, cô thực sự rất muốn biết cảm giác bên tai nổi tiếng sấm như trong tiểu thuyết tình yêu mô tả có thật hay không...

Một tay của Lang Hách Viễn vòng ngang qua eo của Oa Oa, một tay khác kéo đầu cô vào gần mình hơn. Oa Oa chỉ cảm thấy môi mình bị anh ép xuống, bị người ta hôn một cách bá đạo mà không cảm thấy có tiếng sấm rền...

Vì thế bây giờ, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đó là về nhà... về nhà nhất định phải cảnh cáo Nám Nám, không được phí tiền vào mấy loại sách đó nữa, đều là lừa gạt cả!

Môi của Oa Oa rất mềm mại, có một chút mùi sôcôla, khiến anh bỗng có cảm giác tội lỗi, như thể anh đang ức hiếp một bông hoa nhỏ của Tổ quốc vậy.

Trời ạ, chết mất thôi, cô thậm chí vẫn còn cắn chặt răng.

Anh cất giọng nói đầy mê hoặc: “Oa Oa, ngoan nào, hé miệng ra!”

Không thể cưỡng lại được, Oa Oa ngoan ngoãn nghe lời, dần hé môi ra, chỉ thấy có cái gì đó như đang trêu đùa lưỡi của cô.

Bên tai chợt vang lên tiếng sấm, Oa Oa đột nhiên cảm thấy mình như có triệu chứng của chảy máu não, mạch máu nhanh chóng vỡ ra, máu gần như bắt đầu chảy ngược.

Hai tay cô đã bị anh ép sang hai bên người, toàn bộ chút lí trí còn lại cô đều dành để nghĩ xem làm sao thoát khỏi tình cảnh này. Anh quá mạnh mẽ, cô không có cơ hội nào để phản kháng hay bỏ chạy, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Đáng chết, lí trí của anh trong phút chốc đã biến mất, không thể kiềm chế nổi. Vừa rồi, anh thực sự muốn Oa Oa là của riêng mình cả đời, không cho phép ai được hôn cô. Cái suy nghĩ đó không sai, chỉ sai ở chỗ anh đã quá vội vàng, e rằng Oa Oa đã bị anh làm cho phát sợ.

Trong lúc hoảng loạn, Oa Oa vẫn không sao quên được trước đó, anh đã hôn cô như thế nào, hình như mùi vị cũng không đến nỗi, có cả vị dịu mát của bạc hà.

Cô ngồi nghiêm chỉnh lại, ra sức hít thở, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn, đầu óc như đang ra khỏi quỹ đạo, đình công không làm việc nữa.

Nghĩ tới mười phút, cô tìm được chủ đề: “Hách Viễn...”

“Ừ?”

“Nếu... nếu chúng ta yêu nhau, có phải ngày nào cũng phải hôn không?”. Oa Oa lấy hết dũng khí để nói ra cái thắc mắc trong lòng mình.

Lang Hách Viễn nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nhìn cô, trả lời dứt khoát: “Bất luận ngày nào cũng phải hôn.”

Oa Oa gật đầu. “Ừm, vậy thì chúng ta yêu nhau đi!”

14. Chương 13

Chương 13: Bán thân

Thực ra, khi Oa Oa đồng ý hẹn hò, Hách Viễn lại cảm thấy không vui.

Anh có cảm giác như mình đang bán thân. Chẳng lẽ với Oa Oa, chuyện hôn anh lại có sức hấp dẫn hơn hẹn hò với anh? Nha đầu này thật hiểu cách làm tổn thương lòng tự tôn của đàn ông.

Ngược lại, Oa Oa bắt đầu cảm thấy nghi hoặc vì Lang Hách Viễn vẫn trầm ngâm hồi lâu, không nói gì. Chẳng nhẽ anh không thể hoàn thành nổi nhiệm vụ khó khăn, đây thách thức là ngày ngày hôn cô chẳng? Thế thì cứ nói sớm đi, cô cũng không muốn làm khó anh, suy cho cùng thì tuổi tác cũng không tha cho ai, cách ba ngày hôn một lần cũng được mà, nhưng một tuần mà chỉ hôn một lần thì không được.

Vì vậy, cô tỏ vẻ rất thông cảm nói: “Thực ra, nếu tình trạng sức khỏe của Tổng giám đốc không cho phép, em cũng không ép anh hôn đâu.”

Im lìm...

Trước sự im lặng đầy khó hiểu của Lang Hách Viễn, Oa Oa chỉ dám cẩn trọng đưa mắt nhìn trộm thái độ của anh.

Những ngón tay bầu chặt vào vô lăng, hai mắt anh nhìn về phía trước, một hồi lâu sau mới chậm chậm nói: “Em yên tâm, anh không sao, không tin thì thử đi!”

Oa Oa chớp mắt, não bộ bắt đầu làm việc với tốc độ cao. Cân nhắc lợi hại hồi lâu, cô nghiêm túc nói: “Thế thì thử lại xem sao!”

Lang Hách Viễn chắc rằng xe của mình không thể đi tới điểm quyên góp rồi, chiếc xe vừa khởi động lại dừng lại bên đường, lần này, anh kéo Oa Oa về phía mình, ôm chặt cô trong lòng. Oa Oa bị ông chủ tấn công đột ngột, chỉ có thể thuận theo, dựa vào ngực anh. Hơi ấm của anh truyền sang cơ thể nhỏ bé của cô. Mặt Oa Oa chợt đỏ hồng.

Mùi hương bạc hà nhẹ nhàng phảng phất, Oa Oa lòng dạ rối bời, muốn thoát khỏi vòng tay Hách Viễn nhưng cánh tay anh không chịu buông ra, buộc cô chỉ có thể ngoan ngoãn dựa vào ngực anh.

“Oa Oa...”

“Dạ?”. Anh đột nhiên dùng giọng nói nhẹ nhàng, ầm ập gọi cô như vậy, khiến cô không thể an tâm nổi. Lẽ nào Tổng giám đốc đang có ý định gì không trong sáng?

Lang Hách Viễn cảm thấy mình như phát điên lên. Nha đầu này giống con mèo, cứ meo meo ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, lại còn có cả những cử chỉ nũng nịu, phát ra những âm thanh nhẹ nhàng, êm ái... Cô không biết những âm thanh ấy khiến đàn ông hôn bay phách lạc hay sao?

Hách Viễn ho khan một tiếng, điều chỉnh lại tư thế ngồi, lên lớp giáo huấn: “Không có gì thì không được ngồi lên chân của đàn ông!”

Oa Oa mơ màng nhìn Hách Viễn, khó hiểu hỏi: “Tổng giám đốc, không phải anh kéo em ngồi lên sao?”

Lang Hách Viễn kiềm chế ý nghĩ muốn bóp chết mình, sau đó thì sẽ bóp chết Oa Oa, nhưng nhìn ánh mắt mơ màng, vô tội của Oa Oa, anh quyết định cứ bóp chết cô ấy trước cái đã.

“Anh kéo em ngồi lên bao giờ?”. Gân xanh hai bên thái dương anh giật giật, sắc mặt sầm xuống một cách đáng sợ.

Oa Oa sợ hãi nhìn sếp, rõ ràng chỉ có Hoa Hạo sụp đổ, cổ phiếu mất giá hay bị người ta lừa gạt mới có thể có phản ứng thế này. Gần đây, sếp tổng không được dễ gần cho lắm, giờ còn nhìn cô bằng ánh mắt ác cảm như thế, khiến cô không thể không e ngại, suy nghĩ lại những việc mình đã làm.

Đúng, cô không nên lấy bức tường làm gương.

Đúng, cô không nên vừa nhắc máy vừa nói những lời điên rồ.

Đúng, cô không nên bê gãy trục bánh xe.

Đúng, cô không nên mua găng tay cho anh.

Nhưng xin đi, người đề nghị hẹn hò là anh ta mà, sao lại làm như là cô yêu cầu vậy?

Làm Dương Bạch Lao cũng phải có đạo đức nghề nghiệp của Dương Bạch Lao, như cô đấy, thời gian mắc nợ chẳng phải cứ thấp thỏm không yên đấy thôi, còn Hách Viễn chắc chắn là quen làm Hoàng Thế Nhân rồi, người đi vay lại rêu rao mình có quyền đòi nợ...

Thế này không ổn, thế này thật sự không ổn!

Động tác nhắm mắt nghĩ ngợi của Oa Oa làm Lang Hách Viễn bỗng mỉm lòng, anh lường lự hồi lâu, không biết nên tiếp tục hôn cô hay cố kìm nén ngọn lửa đang bùng hực trong người, cuối cùng quyết định kéo Oa Oa lại lòng mình, hai tay nắm chặt lấy cổ tay cô. Oa Oa ngẩn người nhìn khuôn mặt Hách Viễn bỗng kẻ sát lại bên cô, nói không thành lời. Hơi thở của anh trở nên có tính chiếm hữu, lại nguy hiểm khác thường, cô vừa miễn cưỡng dựa vào, anh liền hôn cô.

Lần này, Oa Oa thật sự bị sét đánh, đánh đến triệt để, từ đầu tới chân, toàn thân như bị dòng điện cao áp chạy qua, cô run cầm cập, vì Hách Viễn không cố luồn qua răng cô, mơn trớn lưỡi cô mà chuyển hướng tấn công vào dải tai mẫn cảm của cô.

Cùng với hơi thở nặng nề của ông chủ bên tai, Oa Oa bắt đầu ra sức chống cự. Cô không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cô dám khẳng định chắc chắn rằng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Nhưng cánh tay của Hách Viễn cứ ôm chặt lấy eo Oa Oa, lưỡi anh trêu đùa tai cô, không chịu rời ra. Oa Oa cảm thấy mặt mình đang nóng bừng bừng như lửa đốt, cô thở không ra hơi, chặn hai tay trước ngực Hách Viễn, nói: “Lang... Tổng giám đốc Lang... chúng ta không đi bây giờ thì đến trưa cũng không tới kịp đâu.”

Thấy Oa Oa đột ngột chuyển chủ đề, Hách Viễn lưu luyến hôn nhẹ lên môi cô rồi ghé sát vào tai cô, thì thào: “Anh chỉ mong mãi mãi không kịp...”

Oa Oa nhìn Hách Viễn đầy oán trách.

Người ta nói các nhà tư bản đều không thích làm từ thiện, vì phú bất nhân, bây giờ, xem ra cô đã tận mắt chứng kiến rồi. Nếu quả đúng như thế thì mấy nữa, cô sẽ chán chính anh, để anh trở thành người có tiền nhưng vẫn có tình người, kiếm được nhiều tiền nhưng không có lòng từ thiện thì đúng là Sói xám!!! Nghĩ vậy, Oa Oa liền nghiêm túc nói: “Em vẫn còn một điều kiện...”

Hách Viễn nghe thấy Oa Oa đột nhiên đưa ra điều kiện hẹn hò liền không vui, không phải khi này, cô đã nói, điều kiện hẹn hò là hôn nhau sao? Nhất định anh sẽ đáp ứng cho cô, cô còn muốn gì nữa?

“Mỗi năm, anh phải đưa cho em một ít quần áo mà anh không mặc, một ít sách mà anh không dùng để em tặng cho các bạn nhỏ”. Oa Oa chum miệng nói.

Hách Viễn nhú mày: “Ý em là mang Armani và Winning tặng cho các em nhỏ ư?”

Oa Oa ngẩn người một lúc lâu rồi lại thở dài một tiếng, cuộc sống của nhà tư bản và cuộc sống của những người bình thường thật quá khác biệt, đến đồ dùng cũng không thích hợp để mang đi quyên góp, chẳng trách mà thời kì đầu xây dựng đất nước, người ta đã ra sức kêu gọi quân bình sản xuất, quân bình tài sản, đám tư bản này sinh ra đã không biết cái gì là phổ thông, cái gì là công ích, quân bình là đáng đời.

Thế nhưng, Oa Oa vẫn bĩu môi trách: “Không thích quyên góp thì thôi, có ai ép anh đâu.”

Hách Viễn nhìn vẻ mặt tức giận của Oa Oa, cố kiềm chế lòng phần nộ. Đứng nghĩ anh không hiểu ánh mắt láo liên kia là gì, nha đầu này chắc chắn lại muốn chạy rồi.

“Nếu ai đó chủ động hôn anh một lần, anh sẽ nghĩ xem có nên thành lập một quỹ từ thiện đứng tên Oa Oa hay không, chuyên giúp đỡ các bạn nhỏ có hoàn cảnh khó khăn đi học...”, Hách Viễn còn chưa dứt lời thì Oa Oa đã bá lấy cổ anh, những lời anh muốn nói tiếp theo đó đã bị đôi môi ngọt ngào của cô chặn lại.

Oa Oa vừa vui vẻ mơn trớn đùa nghịch đôi môi Hách Viễn vừa vạch kế hoạch trong đầu: Sắp năm mới rồi, nhân cơ hội này phải lừa Hách Viễn rút ra mười vạn, hai mươi vạn để mua thêm được quần áo cho các em nhỏ mới được.

Nghĩ xong kế hoạch, cô cũng kết thúc luôn công việc bán thân cho “quỹ Oa Oa” của mình, nhưng Hách Viễn vẫn lưu luyến môi cô, không muốn dừng lại, Oa Oa đang mãi tính xem việc mua quần áo cho các em cần bao nhiêu tiền thì bỗng cảm thấy anh lại áp sát vào mình. Nhận thức được ý đồ bất chính của anh, cô lập tức quay lại, hai tay bịt miệng, mắt mở to, giọng khàn khàn: “Anh không được hôn tùy tiện, cái này phải đổi tiền.”

Ý nghĩ muốn bóp chết Oa Oa của Hách Viễn lại một lần nữa nổi lên, không tài nào đẩy lùi đi được. Hách Viễn ngoắt ngoéo lái được xe đến điểm quyền góp cũng là lúc mặt trời đã lên cao, giữa trưa rồi.

Mặc dù bụng không ngừng réo ầm ĩ vì đói, liên tục nuốt nước bọt nhưng khi nhìn thấy các em nhỏ và thầy giáo đang đợi mình, Oa Oa liền cảm thấy rất vui sướng, lập tức tháo dây an toàn để chạy về phía các em. Hách Viễn sợ cô sẽ bị va đầu vào kính liền rướn người mở cửa cho cô. Oa Oa như con chim sổ lồng, “a... a...” nhảy tót xuống, chạy đến ôm lấy các em. Rõ ràng các em nhỏ này rất thân thiết, gần gũi với cô, vì đã quá giờ hẹn rất lâu nhưng chúng vẫn đứng đây đợi cô, không chịu đi ăn cơm.

Thấy Oa Oa xuống xe với người lạ, bọn trẻ đều do dự, không muốn tiến lên phía trước. Nhưng có một em vừa cắn móng tay vừa tiến lại, giật giật tay áo của Oa Oa, hỏi thăm: “Chị Oa Oa, đây là bố của chị à?”

Câu hỏi của em bé là cho Oa Oa thấy rất bối rối. Quay đầu lại, cô bắt gặp sắc mặt như đít nồi của ông chủ, mỉm cười nói: “Tiểu Trần, đây không phải là bố của chị Oa Oa mà là chú.”

Cô vừa nói xong thì một bé gái rất đáng yêu liền chạy đến trước mặt Lang Hách Viễn, rất tự nhiên hét to một câu: “Chú, chú là chú của chị Oa Oa thì cũng là chú của chúng cháu, chúng cháu cũng yêu quý chú”. Nói xong, bé con còn túm lấy vạt áo của Hách Viễn để bày tỏ sự yêu mến.

Oa Oa lặng lẽ dành cho Hách Viễn ba giây tưởng niệm, trong bụng thầm nghĩ, anh chắc đang tức đến phụt máu tươi ra mắt. Cũng đúng, thật khó tránh khỏi cảm giác bức tức trong hoàn cảnh này. Nhẫn nại, nhẫn nại... Hách Viễn, nhất định phải nhẫn nại, em sẽ lập tức giải thích hộ anh, em nhất định sẽ giải thích hộ anh.

Nghĩ thế, Oa Oa bèn quay lại, dịu dàng nói với cô bé: “Tiểu Mỹ ngoan, đây không phải là chú của chị, mặc dù nhìn bề ngoài, anh ấy hơi già một chút, nhưng làm sao có thể là chú của chị được? Các chú của chị năm nay đều đã hơn bốn mươi tuổi rồi, còn anh này chưa đến bốn mươi mà.”

Sau khi nghe Oa Oa giải thích, cô bé liền hoài nghi hỏi lại: “Nhưng chị Oa Oa, chẳng phải chính chị nói vị này là chú sao?”

Thầy giáo Tiểu Lý đứng bên cạnh liền nói đỡ cho Oa Oa: “Tiểu Mỹ, em nên gọi vị này là chú, anh ấy và chị Oa Oa không có quan hệ gì...”

Oa Oa thở phào, may sao vẫn còn có thầy giáo Tiểu Lý hiểu cho.

“Em và chị Oa Oa là cùng một thể hệ, vì thế, chị Oa Oa cũng sẽ gọi vị này giống em gọi, các em gọi chú đây là chú là đúng rồi.”

Lần này ngay cả mặt Oa Oa cũng đen như đít nồi, trên đầu như có cả đàn quạ bay qua, cô không ngẩng đầu lên cũng biết chắc chắn bây giờ, Hách Viễn đang dồn hết máu lên mặt, không kéo còn đứt cả mạch máu não cũng nên.

Gọi 120 đi, ông chủ! Thuộc hạ chỉ có thể làm được đến thế mà thôi!

Lang Hách Viễn thu lại vẻ mặt cứng đờ, ngồi xuống trờu mền nhìn Tiểu Mỹ vẫn còn đang do dự không biết nên xưng hô thế nào, cười nói: “Ngoan nào, nếu vẫn chưa hiểu thì không cần gọi là chú, sau này, cứ gọi là anh là anh rể, thế là được rồi.”

Tiểu Mỹ nghe xong bèn trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm Lang Hách Viễn ba giây rồi quay sang, kinh hoàng hét lớn: “Chị Oa Oa, chú này ăn hiếp chị này...”

Im lìm.

Đàn quạ vừa bay qua đầu Oa Oa lại xuất hiện lần nữa...

Oa Oa cảm thấy lúc này, mình nên nói vài lời an ủi để bù đắp lại tâm hồn ngây thơ của Tiểu Mỹ vừa bị Hách Viễn làm tổn thương. Vì thế, cô mỉm cười, thản nhiên nói với Tiểu Mỹ: “Không có gì đâu, chị Oa Oa của em cũng đã từng ăn hiếp người ta rồi!”

Hự!

Thầy giáo Tiểu Lý nghe Oa Oa trả lời xong chỉ còn biết ôm mặt đau khổ quay đầu đi.

Lang Hách Viễn ngồi trước mặt Tiểu Mỹ, neho neho mày, cố nén cười, rồi anh cầm tay Tiểu Mỹ đứng dậy, nói: “Đi, chúng ta đi vào nào, không ai được nói quen biết chị ấy, thật xấu hổ quá đi...”

Thái độ của Hách Viễn cười khanh khách, cô bé ngoan ngoãn nghe lời, cùng chú đẹp trai bước vào phòng học, để lại Oa Oa đang ngẩn ngơ vì bị nụ cười của Lang Hách Viễn hút hồn đứng đó cùng thầy giáo Lý, nghĩ cách giáo dục lại Tiểu Mỹ, đưa cô bé về đứng quỹ đạo.

Oa Oa vừa không để ý đã thấy qua cánh cửa kính, Tiểu Mỹ đang thơm vào má chú Hách Viễn. Anh cười cười, nghiêng mặt lau nước miếng dính đầy trên má.

Phòng học từ khi Lang Hách Viễn bước vào lập tức đông hẳn lên.

Các em nữ đột nhiên ầm ĩ, sôi nổi như một đàn chim vỡ tổ, không thể nào giữ trật tự được. Còn các bạn nam lại dành ánh mắt đau khổ cho Oa Oa, lộ rõ trạng thái phẫn nộ.

Oa Oa cũng cảm thấy xót xa, cô gãi gãi đầu, không biết nên làm thế nào, đành ngượng ngùng đi đến bên mặt thầy giáo Lý lúc này đang phiền muộn và xin lỗi.

Nhìn thầy có vẻ phiền muộn. Bây giờ, không chỉ mình Tiểu Mỹ gây rối mà tất cả các bạn nhỏ đều gây rối rồi, có lẽ sau khi Oa Oa và Hách Viễn rời khỏi đây, thầy giáo sẽ rất bận rộn để ổn định lại lớp học.

Oa Oa cười, gương gạo đặt tay lên vai thầy, tự trách mình: “Thực ra, cũng không thể trách các em ấy, đến em khi gặp ông chủ cũng thường xuyên lẹch lạc như vậy đấy, cho đến tận bây giờ, em cũng vẫn chưa làm nổi việc gì bình thường được.”

Không ngờ trước chia sẻ đó của cô, thầy Lý chỉ điềm nhiên trả lời: “Đấy là vì từ trước đến giờ, em có bình thường bao giờ đâu. Em phải biết rằng các em kia từ trước tới nay chưa từng như thế này bao giờ.”

Oa Oa nhìn thầy Lý mặt mày phúc hậu chăm chăm, từng từ từng từ một bật khỏi kẽ răng: “Thầy Lý, người trong thôn này đều biết khen ngợi người khác thế sao?”

Lệ ròng...

15. Chương 14

Chương 14: Tình địch

Theo tiểu thuyết tình yêu, cho dù là Đại Lục hay Đài Loan, nhất định phải có một nhân vật nữ xấu xa kinh điển, thoát ẩn thoát hiện, tối như gió mà đi còn nhanh hơn. Khi đến quá nhiều thì ồn ào như một trận

bom nguyên tử, nhưng khi hai nhân vật chính không cần cô ta xen vào chuyện tình cảm của mình nữa thì biến mất còn nhanh hơn cả sóc.

Lâu nay, Oa Oa đều không có tình cảm tốt đối với vai nữ này. Tại sao những cô gái đó không có đạo đức nghề nghiệp như vậy chứ, lẽ nào lại không thể quán triệt phương châm bốn chữ vàng “đến muộn về muộn” của nhân viên công ty Hoa Hạo?

Cô vẫn nghĩ cảnh tượng tranh giành ghen tuông trong tiểu thuyết chắc chắn không thể xảy ra giữa cô và Hách Viễn, thật không ngờ, vai nữ phụ đó lại đến rất sớm.

Một buổi sáng đẹp trời, khi ánh nắng rực rỡ rọi khắp nơi, cô vừa đến chỗ của mình đã thấy cửa phòng làm việc của Lang Hách Viễn mở toang, bên trong là một cô gái mảnh mai, xinh đẹp đang ngồi trên sofa, uống cốc cà phê đáng ra là của ông chủ Lang. Oa Oa đang lén lút rướn người ngó vào trong thì vừa lúc cô gái đó quay ra nhìn về phía cửa, nhìn Oa Oa một lát mới khẽ gật đầu chào.

Oa Oa chớp mắt, suy nghĩ một hồi lâu, người con gái này nhìn rất quen, hình như cô đã thấy ở đâu rồi.

Hay là trên Thế giới điện ảnh nhỉ? Không phải, tờ tạp chí chính thống đến không thể chính thống hơn được nữa đó đến hai chữ “gợi tình” cũng không cho đăng lên, làm sao lại có thể lọt vào mắt xanh của Oa Oa được? Cô gái này chắc chắn phải xuất hiện trong một tin hot nào đó!

A! Nhớ ra rồi, Oa Oa hai mắt sáng bừng, cô ta chính là cô minh tinh Sơn Tây danh tiếng lừng lẫy! À không, phải là nữ minh tinh Tam Thê!!!

Nhìn trộm thêm lần nữa, quả thật là mỹ nhân, người thật ngoài đời thanh tú hơn hẳn trên ảnh trong mấy tờ tạp chí lá cải, đánh người cao ráo thế kia lại mặc thêm áo khoác trắng đính chữ H, càng tôn lên dung nhan tuyệt sắc, mái tóc nâu nâu lượn sóng kết hợp cùng những động tác uyển chuyển làm ai cũng phải ngước nhìn. Đường như tất cả nét đẹp mà chị em phụ nữ ao ước đều tập trung lên người cô ta. Tóm lại, chỉ có thể nói một từ thôi: Đẹp!

Thấy Oa Oa đang dờ dẩn ngắm nhìn mình, cô minh tinh thân thiện vẫy tay về phía Oa Oa, mỉm cười nói: “Phiền cô cho tôi một cốc cà phê được không?”

Oa Oa lập tức vui mừng như cún con chạy lại: “Đương nhiên, đương nhiên!”. Nói xong, cô nhìn xuống chiếc cốc đang cầm trong tay, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Nhưng đây là cốc Tổng giám đốc chuyên dùng để uống cà phê, hay em đổi cho chị cốc khác nhé?”

Hồng Hình chăm chú nhìn cô thư kí của Hách Viễn, mỉm cười nói: “Không sao, giữa tôi và Hách Viễn không phải ngại chuyện đó.”

Nghe cô ta nói xong, Oa Oa mắt tối sầm lại, lập tức nghĩ ngay ra cách giải thích: “Như thế cũng không được, làm thế khác nào không tôn trọng chị, hơn nữa, nhờ ai xấu bụng nhìn thấy, sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của chị, không phải thế sao?”

“Cô cũng biết tôi à?”. Hồng Hình hiếu kì hỏi.

Oa Oa mở to mắt, hớn hỏ nói: “Chị là Hồng Hình, nữ diễn viên chính trong phim Bồ ới, hãy yêu con thêm lần nữa, cả Cô gái can đảm lạc vào Quan Đông cũng là chị đóng. Em rất thích chị, từ trước tới nay, em đều theo dõi mọi hoạt động nghệ thuật của chị mà!”

Ở đây cần phải giải thích một chút, sở dĩ Oa Oa nhớ bộ phim Bồ ới, hãy yêu con thêm lần nữa là do nghe nói bộ phim này không những dựa vào một phim điện ảnh cùng tên của Đài Loan mà còn chỉnh sửa bung bét cả lên, đã thế, diễn lại còn không đạt, thật là không giống một ai. Oa Oa đã xem phim này trên Tianya suốt ba ngày trời.

Còn về Cô gái can đảm lạc vào Quan Đông, bộ phim này đến một tín đồ của phim truyền hình như mẹ Oa Oa cũng không thèm xem. Năm đó, nó được phát vào giờ vàng, đạt tỉ lệ người xem cao nhất, nữ giới toàn quốc từ tám tuổi đến tám mươi tuổi, không ai là không học theo phong cách ăn mặc, trang điểm rồi cách nói năng của thiếu nữ Quan Đông, đến nỗi các bạn học bên cạnh Oa Oa cứ mở mồm ra là “Ca ca, chúng ta không thể trở lại như cũ được sao?”, với cả “Ca ca, anh thật vô tình, anh thật tàn nhẫn, anh thật vô duyên vô cớ...”. Mấy lời thoại kinh điển này, Oa Oa có muốn quên cũng khó. Thực ra, cái Oa Oa thích nhất

vẫn là mấy vụ scandal của minh tinh Tam Thê, đủ loại, đủ kiểu, không bao giờ cạn. Hôm nay đá anh triệu phú này, ngày mai đã cặp với anh tỉ phú kia, tin tức nào cũng hot, nam nhân vật chính nào cũng đẹp trai, đương nhiên trong đó bao gồm cả quãng thời gian tình cảm kì quái vô địch với Lang Hách Viễn.

Sự hâm mộ cuồng nhiệt của Oa Oa làm cho tâm trạng Hồng Hinh không thể vui hơn được nữa, cô lập tức nở nụ cười hoàn mỹ nhất, nói: “Em gái, em thật đáng yêu!”

“Đâu có, đâu có, chị mới đáng yêu!”. Oa Oa cũng mỉm cười khiêm tốn, khen lại Hồng Hinh.

“Chị sao thế được, chị già rồi, em mới đáng yêu!”. Hồng Hinh là ai cơ chứ, làm sao có thể để Oa Oa khiêm tốn thành công, kiên quyết không từ bỏ việc khen ngợi Oa Oa.

Oa Oa lắc đầu: “Lần trước, khi chị trả lời phỏng vấn đã nói mãi mãi ở tuổi 20, chị mới đáng yêu.”

“Em đáng yêu...”

“Chị đáng yêu...”

Lang Hách Viễn vừa bước qua cửa phòng làm việc đã chứng kiến hai người phụ nữ một lớn một nhỏ đang ra sức tăng bốc lẫn nhau, đẩy qua đẩy lại xem ai đáng yêu hơn ai ngay trong phòng mình. Anh nhú mồm, nộ khí bừng bừng, khinh khỉnh hỏi: “Hai người đang làm cái gì thế?”

Nghe giọng nói có vẻ không vui của Hách Viễn, Oa Oa liền phản ứng vô cùng thông minh, lập tức quay lại, cười tít mắt nói: “Tổng giám đốc, chị Hồng đợi anh đã lâu, anh cứ nói chuyện, tôi xin phép đi pha cà phê.”

Hách Viễn không nói gì, chờ Oa Oa đi qua trước mặt mình, anh bèn kéo giạt cánh tay cô lại, cố tìm hiểu biểu cảm trên gương mặt cô.

Oa Oa sững người. “Tổng giám đốc, anh còn gì dặn dò nữa ạ?”

Hách Viễn cứ nghĩ rằng Oa Oa cúi đầu đi như thế chắc là đang tức giận lắm, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, anh mới phát hiện, cặp mắt này rõ ràng là đang đợi màn kịch hay để xem, anh lập tức xì miệng, thu lại ánh mắt, tức tối nói: “Không có gì.”

“Ồ, vậy Tổng giám đốc cứ tiếp khách đi ạ, tôi sẽ pha thêm chút cà phê”. Oa Oa tủm tỉm cười, câu nói rõ ràng còn có ẩn ý khác.

Hách Viễn vốn rất ghét con gái có tính ghen tuông, anh luôn coi thường những người lấy tình yêu như một cái cớ để che đậy sự ích kỉ của mình, nhưng hôm nay, sự bình tĩnh xen lẫn hiếu kì của Oa Oa lại làm anh thấy không vui trong lòng. Lúc này, anh tình nguyện để Oa Oa đánh đá, ghê gớm yêu cầu anh ngoài cô ra không được gặp bất kì người con gái nào khác.

Lông mày anh nhú lại, ánh mắt anh nhìn xuyên con người cô, chỉ hận không thể tìm được vật gì mà cốc cho cô một cái, anh thật sự muốn bỏ đôi đầu cô ra xem trong đấy có phải đã bị người ta đổ xi măng vào rồi không, tại sao lại không tỉnh ý chút nào hết?

Anh nghiêng mặt nhìn Oa Oa rồi liếc nhìn Hồng Hinh, đột nhiên nói: “Cô không phải pha nữa, tôi và cô ấy ra ngoài nói chuyện.”

Thật quá đáng, Tổng giám đốc làm việc thật quá vô lối, rõ ràng biết cô không được xem trò hay sẽ rất đau khổ, rất rất đau khổ, vậy mà vẫn hót tay trên của cô. Thật đáng ghét!

Oa Oa lại ai oán nhìn Hách Viễn.

Nhìn khuôn mặt bé nhỏ đang nhăn nhó, Lang Hách Viễn dần dần thấy hài lòng, đây mới đúng là biểu hiện mà người con gái của anh nên có.

“Vậy anh có thể chụp cho tôi và chị Hồng một bức ảnh được không? Tôi muốn cho em gái xem, không nó sẽ không tin tôi có thể gặp được chị Hồng”. Oa Oa đáng thương hỏi.

Lang Hách Viễn lập tức nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Oa Oa, lạnh lùng trả lời: “Không”. Nói xong, anh cất bước ra khỏi phòng, Hồng Hinh thấy vậy cũng lập tức yếu điệu, đoan trang đứng lên, chậm chậm đi ra cửa, khẽ thương hại quay lại nhìn Oa Oa đang xì môi rồi quay người bước theo Lang Hách Viễn, hương nước hoa phảng phất khắp căn phòng.

Đi đến trước thang máy, Hồng Hình chủ động nhẹ nhàng khoác tay Hách Viễn.

Không biết vì sao, nhưng nhìn thấy cảnh này, Oa Oa bỗng cảm thấy khó thở, giống như bị ai đó chẹn cổ, có chút khó chịu.

Dường như ở nơi nào đó, có một chiếc kim nhỏ cứ đâm vào khiến cô đau đớn khôn cùng.

Bữa cơm này của Hách Viễn và Hồng Hình sao mà lâu thế, lâu đến nỗi khi anh quay lại, Oa Oa đã say giấc nồng bên bàn làm việc. Anh nhẹ nhàng cởi áo khoác, phủ lên người cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô. Oa Oa cảm thấy trên đầu như có cái gì đầy mơn man, ngứa ngáy đến khó chịu, rồi lại thấy chỗ ngứa bị cọ cọ đến nhột, cô vẫn cảm thấy ngứa ngáy, đành mở mắt xem đó là vật gì. Mới mở có nửa con mắt, cô đã bắt gặp ánh mắt khác lạ của Tổng giám đốc nhìn chằm chằm vào mình.

Hú vía! Theo bản năng, cô lập tức đưa tay lên mép, may quá không có nước miếng, nếu không thì sẽ bị anh cười chết mất. “Tổng giám đốc, anh đã về rồi ă?” Cô tỉnh hẳn ngủ, cười hi hi hỏi.

Nụ cười tươi rói ấy chiếu sáng khắp nhân cầu người khác, Lang Hách Viễn hơi sững người, ho khan vài tiếng rồi hỏi: “Ừm, có ai tìm anh không?”

Oa Oa lập tức lắc đầu rồi lại nở nụ cười chào đón anh trở về. Thái độ của Oa Oa giống như chú cún được cưng chiều trong nhà, thấy chủ về thì vui mừng vẫy đuôi, điệu bộ đáng thương này thật khiến người ta chỉ muốn xoa đầu cô và nói một tiếng “ngoa”. Bên này, anh đang kiềm chế ý muốn đưa tay vuốt đôi má ửng hồng của cô, bên kia, cô đã chủ động áp sát lại, kéo kéo tay áo anh, lấy tay phủi phủi mấy hạt bụi vô hình, hào hứng nói: “Tổng giám đốc vất vả rồi, em đi pha cà phê cho anh nhé!”

Hách Viễn sa sầm mặt. “Em không có gì muốn hỏi à?”

Oa Oa quay lại nhìn Hách Viễn một cách kì lạ, vẫn là Tổng giám đốc hiểu cô rõ nhất, cô lập tức đổi sắc mặt, thực chất còn tỏ ra hào hứng hơn trước: “Có chứ!”

Hách Viễn cho rằng Oa Oa cuối cùng cũng biết mùi vị ghen tuông, khế dựa vào cô, hỏi: “Em muốn hỏi gì?”

“Ngực cô Hồng Hình đó có phải đi bơm không?”

Oa Oa chưa nói hết câu đã bị Hách Viễn xoay mặt lại, nhìn chằm chằm với ánh mắt phẫn nộ, liền đó, cô bị anh dùng tay kẹp chặt, kéo vào trong phòng làm việc.

Đóng cửa, chốt khóa, buông rèm, động tác nhanh chóng, dứt khoát. Tất cả mọi sự chống cự của Oa Oa đều vô ích, Hách Viễn đã tiến tới trước ghế sofa, quăng cô xuống. Oa Oa “a” lên một tiếng rồi đổ nhào xuống ghế.

Trong tâm trí của Oa Oa lần lượt hiện ra các cảnh kinh điển xuất hiện trong mấy cuốn tiểu thuyết diễm tình, động tác, hoàn cảnh đều đúng cả, lẽ nào đây lại là bước đầu tiên của cảnh H được đồn đại? Nghĩ đến khả năng này, Oa Oa lập tức tìm cách trốn khỏi sofa nhưng đã nhanh chóng bị anh tóm lấy cổ tay giữ lại. Ánh nắng từ phía sau chiếu ngược vào Hách Viễn điểm một vầng hào quang, hệt như hình ảnh tài tử điện ảnh Lương Triều Vĩ bao lần xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Cô bỗng bị hình ảnh trước mắt làm ong ong đầu óc, tim đập liên hồi, chỉ có thể sững sờ: “Cái này... cái này... Hách Viễn, giờ anh vẫn chưa hết ham muốn ư?”. Lẽ nào ngực Hồng Hình đã qua thẩm mỹ thật nên không hợp khẩu vị của anh ta? Vừa rồi ăn vẫn chưa no nên giờ chạy đến hạ thủ với cô ư? Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có khả năng đó...

Nghe câu này xong, anh nghĩ ngay tới nửa phần đời còn lại của mình, nếu tiếp tục thế này sẽ không thể sống lâu được, vì thế, anh không ngừng tự nhắc nhở mình, nhất định phải bình tĩnh. Bất kể Oa Oa nói gì cũng coi như cô chưa từng nói.

“Nếu anh vẫn còn ham muốn thì em sẽ làm gì?”. Hách Viễn trầm giọng, lạnh lùng hỏi.

Oa Oa cố gắng nhớ tới lại mấy tiểu thuyết diễm tình đã đọc, gần đây, một tác giả có nói tự mình H thì không được, nhưng bên dưới lại không đưa ra cách giải quyết, cô đành nuốt nước miếng nói: “Anh định lấy em để lấp đầy sao?”

Đây là việc rất có thể xảy ra, thông thường trong tiểu thuyết đều nói như vậy.

Ánh mắt Hách Viễn dừng lại trên môi cô, bắt giắc trầm giọng xuống: “Anh muốn thế đấy, em cho không?”

Vô lý, cô cho mới là lạ!

“Không cho có bị đuổi việc không?”. Vốn định trả lời thẳng thắn, nhưng nghĩ đến khả năng bị sa thải, Oa Oa kinh sợ ngắc đầu.

Nghe nói ép buộc không được liền sa thải cũng là một trong những chiêu bài mà các nhà tư bản hay dùng.

Lang Hách Viễn miễn cưỡng kiềm chế cơn kích động chỉ muốn đâm đầu vào tường, liếc nhìn vẻ sợ hãi của Oa Oa, hơi nhếch miệng, rướn người áp sát vào, lướt nhẹ bên môi cô hỏi: “Nếu không phải là đuổi việc mà là cho em tiền thì sao?”

“Thế thì em phải xem bao nhiêu tiền mới có thể trả lời anh được”. Oa Oa thành thực trả lời.

“Hay nói cách khác, nếu em đồng ý ở cùng anh, anh sẽ tặng em thứ giá trị nhất, em thấy sao?”. Hách Viễn nói hàm ý rồi nhẹ nhàng hôn lướt qua cổ Oa Oa.

Oa Oa thấy nhột, chỉ muốn tìm cách thoát ra. “Tặng... tặng gì ạ?”. Oa Oa lắp bắp hỏi.

“Anh, tặng anh cho em, thế nào?”. Hách Viễn nhẹ nhàng trả lời.

Oa Oa nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đáp. “Anh cũng được, nhưng anh không đáng tiền!”

Xin đi, Tổng giám đốc, thời buổi khủng hoảng kinh tế này, nuôi thêm một người tốn bao nhiêu tiền, hơn nữa, anh toàn qua lại mấy nhà hàng cao cấp, mặc cũng toàn hàng hiệu, xem cũng chỉ xem sách kinh tế, như thế làm sao cô nuôi nổi?

Về mặt mơ hồ của Oa Oa khiến Hách Viễn không kìm nổi, chỉ muốn hôn cô. Trong thời đại này, những người con gái thuần khiết, tốt bụng như Oa Oa thật là hiếm. Rất nhiều người nghe thấy danh tiếng của Hách Viễn là nghĩ ngay tới tiền bạc, gia cảnh nhà anh. Chỉ có mình Oa Oa là suy nghĩ những chuyện không thực tế nhất. Anh có thể đánh cược với bất kì ai, điều Oa Oa đang nghĩ nhất định là đang lo không nuôi nổi anh, nhất định là như thế!

“Ngốc ạ!”. Anh miệng thì nói thế nhưng mắt lại ánh lên nét cười: “Tặng anh cho em, thế là em tự nhiên có Hoa Hạo rồi, sau này, em muốn gì lại không có cho em sao?”

Trời! Đại ca, không phải anh vì bộ ngực giả của Hồng Hình mà hồ đồ rồi chứ? Cái này đâu thể tùy tiện tặng cho ai được! Có lẽ nào Tổng giám đốc vừa ra ngoài đã biết được tin gì không lành nên tuyệt vọng? Thế cũng không đến nỗi đem Hoa Hạo ra tặng cho một cô gái bình thường như Oa Oa chứ?

Rốt cuộc là tin xấu gì mà có thể khiến Tổng giám đốc bị kích động đến như vậy?

“Đúng rồi, có phải Hoa Hạo sắp phá sản rồi không?”

Oa Oa vừa buột miệng nói ra giả thiết liền bị Hách Viễn lật người như đồ chơi, té vào mông một cái. “Em nói bừa gì thế hả?”

Oa Oa dựa vào ghế sofa do dự một lát, nghiêng mặt nhìn trời ngẫm nghĩ, như thế cũng không đúng, giả dụ như Hoa Hạo sắp phá sản lại tặng cho cô thì càng làm Hoa Hạo nhanh chóng đóng cửa mà thôi, nói như thế thì không phải là vấn đề của Hoa Hạo, lẽ nào là...?

“Hách Viễn, anh mắc bệnh nan y à?”. Nói đến đây, Oa Oa bắt đầu rơm rớm nước mắt. Mặc dù bình thường Hách Viễn lúc nào cũng nghiêm khắc, hay quát tháo, ăn hiếp cô, nhưng thiếu anh thì cô lại thấy khó chịu đến kì lạ.

“Dương Oa Oa!”. Hách Viễn hét lên, xóa tan bầu không khí trầm lắng, đau thương bao quanh.

Xem ra không thể xảy ra khả năng này được, vậy thì khả năng cuối cùng chắc chắn là vì cô rồi.

Cô lấy hết can đảm, chấp nhận bị Hách Viễn cười thối mũi, nói ra giả thiết cuối cùng: “Thế có phải anh vì em rất đáng yêu không?”

Những tức giận, ức chế trong anh đều bị một câu nói này của Oa Oa làm tan biến hết, anh bầm bụng nín cười, cố ý tỏ vẻ suy nghĩ rồi nghiêm túc gật đầu: “Có lẽ là thế!”

Oa Oa lập tức thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng toàn thân đang cứng đờ. “Nói như thế thì lí do này cũng không quá viễn vông.”

Hách Viễn cố nhin cười đến nỗi toàn thân cứng đờ ra, đành phải gật đầu để biểu thị sự đồng tình với các suy nghĩ của Oa Oa.

Sau đó, Oa Oa ngượng ngùng nhìn ngón tay, nói: “Nhưng em không đáng để anh tặng cho em phần thưởng quý giá như thế.”

Hiếm thấy có việc gì khiến Oa Oa lo lắng như vậy, Hách Viễn liền hiếu kì hỏi: “Vậy em thấy em có thể nhận cái gì được?”

“Mẹ em nói, cái gì thuộc về người khác thì không thể lấy về mình được. Tương tự như thế, anh và Hoa Hạo không phải của em, em không thể nhận là của mình được”. Về mặt Oa Oa tỏ ra hết sức nghiêm túc.

Hách Viễn nhìn Oa Oa. “Thế em thấy như thế nào mới có thể yên tâm để chấp nhận anh được đây?”

Oa Oa cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau đứng phắt dậy nói: “Chúng ta cùng chơi Pikachu, ai thắng thì phải nghe theo người đó.”

Hách Viễn cố nhin cười, chỉ nhếch mép, nói với Oa Oa: “Được, chúng ta chơi Pikachu, ai thắng thì phải theo người đó!”

16. Chương 15

Chương 15: Sống chung

2h15' tại phòng làm việc tầng thứ hai mươi của mình, chủ nhiệm Tổng ban nhận được điện thoại do đích thân Chủ tịch Hội đồng quản trị gọi, yêu cầu nếu không được sự cho phép của anh, không ai được làm phiền trong lúc anh nghỉ ngơi.

Rồi sau đó, máy tính của Oa Oa vốn đặt trước phòng làm việc của Tổng giám đốc được chính tay Hách Viễn đưa vào phòng làm việc, đặt ngay ngắn bên cạnh máy tính của anh.

Oa Oa thấy Hách Viễn cạnh tranh nghiêm túc như vậy, cô muốn khuyên anh chân thành rằng không cần quá đáng như thế, dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi, nhưng Tổng giám đốc của cô sau khi sắp xếp xong xuôi mọi thứ đã kéo cô vào lòng mình, thì thầm bên tai cô: “Nào, chúng ta bắt đầu nhé!”

Oa Oa ngăn người ra. Anh định làm trò quái gì vậy? Thậm chí dọn cả máy tính của cô vào đây chỉ để cô ngồi vào lòng mình chơi Pikachu sao? Mà ngồi như vậy chơi chẳng tiện chút nào...

Không chờ cô nói ra những gì đang nghĩ trong đầu, Hách Viễn lại thì thầm vào tai cô: “Anh ôm em như thế này cũng đâu có gì bất tiện.”

Đúng vậy, Lão Thần Rùa đã từng nói: “Con người chỉ cần có một nền tảng vững chắc thì không còn sợ những ảnh hưởng của môi trường bên ngoài”. Oa Oa luôn tâm đắc điều này, vì vậy cô nghĩ, dù sao đi nữa cũng cần phải học cách thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Cần nhớ rằng, ngày trước, cô còn mở nhạc slow dance trong khi làm thí nghiệm, vậy thì chút ảnh hưởng nhỏ này có đáng gì.

Oa Oa lấy lại tinh thần, ngồi trong tư thế nhấp nhõm chuẩn bị chạy ra khỏi vòng tay Hách Viễn, thấy vậy, anh bèn vòng tay trái qua eo cô để giữ chuột. Oa Oa nhận thấy cơ thể Tổng giám đốc đã áp sát vào người mình, nhưng thời gian không còn nhiều, cô cần tập trung tinh thần, bèn nắm chắc chuột, chuẩn bị bắt đầu chiến đấu.

“Bắt đầu!”. Hách Viễn khẽ nói.

Oa Oa lập tức liên tay click chuột nhưng không quên nhìn trộm tốc độ di chuyển chuột của anh.

Woa, anh dùng tay trái rất thuận, không những thế, tốc độ không hề chậm, xem ra cô đã gặp được đối thủ ngang tài ngang sức rồi đây.

Ván thứ nhất quá đơn giản, Oa Oa nghĩ mình nhắm mắt chơi cũng thắng, nhưng khi hơi thở của Hách Viễn sát bên tai, cô lại có vẻ không chắc chắn rằng mình sẽ chiến thắng một cách thuận lợi.

Khi thấy hơi thở của Hách Viễn lúc chậm lúc gấp bên tai mình trong lúc chơi ván thứ nhất, cô quay lại nhủ thầm: “Anh cố ý phải không?”

Hách Viễn nở nụ cười vô tội: “Em sao vậy?”

“Hơi thở của anh làm cho tai em cảm thấy ngột lăm”. Cách mà Oa Oa tranh luận là thường giả vờ rất bức tức, đây chính là tuyệt chiêu của các nhà tư bản độc quyền.

“Ồ, vậy à, em không thích sao? Vậy thì anh đảm bảo sẽ không làm cho tai em thấy ngứa ngáy nữa, chúng ta có thể tiếp tục chơi được chưa nhỉ?”. Hách Viễn trả lời với nụ cười quyến rũ.

Anh đã có tâm hối cải như vậy thì cũng không thể không cho anh một cơ hội, vì thế, Oa Oa hậm hực gặt đầu, nhanh tay mở ván thứ hai.

Ván thứ hai thực ra rất đơn giản nhưng Oa Oa cảm thấy rất rõ ràng đôi môi Hách Viễn đang hôn lên cổ cô, rõ ràng là có ý đồ phạm quy. Oa Oa đỏ bừng mặt, tay liên tục click sai, rõ ràng là màu đỏ lại nhìn thành màu xanh, rõ ràng là con gấu lại nhìn ra con bướm, miễn cưỡng chấp nhận kết quả ván này, cô tức giận, quay phắt người lại nghiêng rằng: “Anh, anh...”

Hách Viễn mỉm miệng lại, mỉm cười: “Sao vậy em?”

“Anh đừng có dùng miệng cắn vào cổ em, ngột như vậy làm sao chơi được chứ?”. Oa Oa chỉ rõ hành vi phạm quy của đối thủ.

“Được rồi, anh sẽ chú ý”. Thái độ nhận lỗi của Hách Viễn rất tốt, ngay lập tức làm thay đổi vẻ bức tức trên khuôn mặt Oa Oa, thế là cô liền mỉm cười, nói: “Tiếp tục!”

Oa Oa mở luôn ván thứ ba, cô áp sát mặt và rướn cổ vào màn hình máy tính, thậm chí ý, lần này, tên tư bản kia nhất định không thể nghĩ ra được mưu kế nào nữa... Không ngờ, tay phải của Hách Viễn vòng qua eo Oa Oa, bắt đầu không nghe lời, áo cô dường như đang bị mở ra một cách nhẹ nhàng.

Oa Oa đột nhiên đỏ mặt hơi lạnh, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt, tất cả các con Pokemon trên màn vi tính đều mờ đi. Trời ạ, chỉ vì muốn thắng mà ngay cả sĩ diện của một Tổng giám đốc, anh cũng không cần nữa sao, đúng là quá hiểu thắng.

Khi cô định hét lên: “Đại ca, anh đúng là không biết xấu hổ” thì chỉ trong chớp mắt, Hách Viễn đã hạ ván thứ ba một cách nhanh chóng, đang rút tay về và nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý.

Lúc này, Oa Oa cảm giác Hách Viễn đằng sau lưng mình đúng là quỷ dữ, ngay cả bọn tư bản cũng không sánh bằng, không những không biết xấu hổ mà đạo đức cơ bản của một game thủ cũng không có.

Thật là đáng ghét!

Mắt cô không hề ngước lên, tiếp tục chơi ván thứ tư, cố gắng chơi hết sức. Hách Viễn mỉm cười, giữ chắc chuột, tiếp tục click.

Lần này, tay Hách Viễn rất ngoan ngoãn, thực ra anh cũng đang chơi rất tập trung, nhưng Dương Oa Oa luôn cảm thấy sau lưng mình có một hơi thở gấp gáp, khiến cô cảm thấy ngột, còn cả nhiệt độ cơ thể trên lưng, mặc dù đã mặc mấy lớp áo nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, thậm chí ngồi không yên, chỉ còn cách điều chỉnh tư thế xoay qua xoay lại. Đột nhiên cô thấy một bóng đen phía sau áp tới, định thần lại mới nhận ra Tổng giám đốc của mình đang chỉ tay vào màn hình nói: “Oa Oa, em sắp hết giờ rồi kìa!”

Ôi, đúng là trong khi chơi Pikachu mà cô còn để tâm trí đi đâu, hiện tượng này từ trước đến nay chưa bao giờ có này khiến tình hình trước mắt rất nguy hiểm. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhanh tay khắc phục, đến giây cuối cùng, cô cũng kết thúc được ván thứ tư.

Oa Oa chớp mắt vài lần, đến bây giờ cô cũng không thể hiểu nổi vừa rồi tại sao mình lại như vậy. Sau khi đầu mất ba giây với Tổng giám đốc, cô lập tức quay đầu để giấu đi những thứ đang mơ màng trong đầu, hét lớn: “Ván thứ năm bắt đầu!”

Tiếng nói của cô hơi run, cảm giác cơ thể nóng như viên linh đan trong lò luyện của Thái Thượng Lão Quân vậy, từ đầu đến chân cứ như lửa đốt, lửa như từ trong tim phát ra khiến cho thần trí cô trống rỗng. Thực ra, Hách Viễn cũng không được thoải mái.

Nha đầu này không chịu ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh, móng cứ xoay qua xoay lại, dè lên chỗ đó, hại anh phải miễn cưỡng cắn răng chịu đựng. Ván thứ tư không phải do anh trêu cô mà là do cô sợ quá nên kết quả mới chán như vậy. Những cử động vừa rồi nếu chỉ tiếp tục thêm một giây nữa thôi, anh nhất định sẽ bỏ nhào về phía cô, ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức.

“Còn muốn tiếp tục không?”. Hách Viễn hỏi bằng giọng ấm và trầm.

Giọng nói du dương như hát thể này thật khiến cho người ta động lòng, ánh mắt Oa Oa đang chăm chăm nhìn Pikachu dường như mất hồn, cô tự nhủ, đại ca, liệu đây có phải là chiến thuật mới không vậy? Lại còn dùng giọng nói dụ dỗ khiến cho người ta phải phân tâm nữa, chỉ vì muốn thắng mà anh hao tổn nhiều tâm huyết quá đấy!

Oa Oa nghe rõ mồn một tiếng mình nuốt nước bọt, ừng ực, ừng ực... Khi thời gian đã chạy được gần một nửa mới lắp ba lắp bắp: “Chơi... chơi...”

Hách Viễn thấy Oa Oa đỏ bừng mặt nên chỉ im lặng, quay lại bắt đầu tập trung vào ván thứ năm.

Ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy khuôn mặt mình nóng ran, hai chân run rẩy, khó khăn lắm mới vượt qua ván này, nhưng Hách Viễn thì vẫn chưa xong. Đây là ván đầu tiên từ lúc bắt đầu đến giờ anh bị bỏ lại sau, Oa Oa thở phào, xem ra hòn đá cứng đầu cũng không thể chịu được một ngày!

Hách Viễn nheo mắt nhìn cô nhìn thái độ thoải mái của cô: “Tiếp tục chứ?”

“Tiếp... tiếp tục”. Oa Oa thấy mặt mình nóng ran như trứng luộc, vì thế không hề ngẩng đầu lên, cũng không lộ vẻ đắc thắng nữa.

Hách Viễn lắc đầu thở dài, tiếp tục trận chiến.

Hách Viễn dù làm việc hay chơi game tư thế lúc nào cũng như một vị vua, nhưng khi anh thực sự tập trung thì mọi sự chú ý của Oa Oa lại chuyển hướng, đôi mắt cô hướng về anh, dần dần như mất hồn.

Cô nhìn Hách Viễn say đắm như vậy vì anh đẹp trai, lại thêm một chút cảm giác gì đó rất đặc biệt trong lòng.

Cảm giác đó giống như khi Oa Oa thích con chó Kim Mao của ông Vương nhà bên cạnh, đó là cảm giác một ngày không ăn cơm cũng không thấy đói, giống như khi còn bé, bà thường hôn vào má cô, cảm giác thật là ấm áp, hay đó là cảm giác giống như khi nhìn thấy chiếc vòng ngọc mà cô ước ao từ lâu trong chiếc hộp trang sức của mẹ, nuốt nước bọt ừng ực nhưng lại không có được... còn giống như...

“Anh qua rồi!”

Tiếng cười của Hách Viễn khiến cô giật mình, khi lấy lại được thần trí, cô mới nhận ra Tổng giám đốc mình vừa nói gì, bèn đứng phắt dậy: “Anh thắng rồi sao?”

Quay đầu lại nhìn, cô hét to khi nhìn thấy màn hình máy tính của mình hiện lên hai chữ cô không bao giờ muốn nhìn thấy: GAME OVER.

Hóa ra mấu chốt trò chơi này chính là nằm ở kế thứ ba mươi bảy đã bị thất lạc trong lịch sử mà vô số các nhà quân sự phải thử dài hơi, cũng như các nhà lãnh đạo lâu nay vẫn luôn mơ ước có được.

Mĩ nam kế...

“Oa Oa, vậy là em ngoan ngoãn đồng ý cho anh đến ở cùng nhé!”

Thấy Hách Viễn chuẩn bị lao đến với vẻ mặt vô tội và đáng yêu làm nũng xin được ở nhờ, Oa Oa không biết mình nên quay đầu lại với vẻ mặt thế nào để không khiến anh xấu hổ nhảy lều tự tử hay là phải tỏ ra mạnh mẽ kiên quyết hơn nữa.

Đây là một vấn đề rất khó khăn.

Vui mừng ư? Không thể nào. Mặc dù Tổng giám đốc có nói khi đến sẽ tự mang theo tập đoàn Hoa Hạo, tự mang theo khẩu phần ăn, nhưng đổi lại, cô sẽ bị Tổng giám đốc suốt ngày giám sát, bảo vệ, sau này cô cũng nhất định phải có trách nhiệm chăm sóc cho anh, chẳng may ngày nào đó động chạm đến thói quen của Tổng giám đốc tư bản, làm tổn thương về vô tội yếu ớt của anh, liệu cả nhà anh có đến tìm cô báo thù không?

Đau khổ ư? Một chút cũng không có. Năm nay, bỗng từ trên trời rơi xuống một anh chàng đẹp trai, mà còn là một anh chàng đẹp trai trên người phủ đầy kim cương lấp lánh, bất luận bây giờ, biểu cảm lộ ra trên mặt thế nào thì chắc chắn ai cũng không có hai chữ “đau khổ”.

Sợ hãi ư? Đúng là có một chút. Oa Oa luôn nghĩ rằng trên đời này những thứ tốt chẳng dễ dàng tự nhiên mà có được, những thứ đem đến tận cửa thường là những thứ rẻ tiền. Ví dụ, cái khăn mua hai mươi tệ quàng ba ngày cổ đã ngứa đỏ lên, còn quàng chiếc khăn lông cừu mấy nghìn tệ, phong thái chừng chặc, đứng đầu tập đoàn Hoa Hạo, mặc dù không nên đánh giá thấp ảnh hưởng của cuộc khủng hoảng kinh tế hiện nay, nhưng chỉ cần anh động não tư duy thì việc ra biển đánh cá cũng quá đơn giản, khả năng nhìn người cũng không đến nỗi kém, việc tốt như thế này tại sao lại có thể tặng không cho cô trợ lý mới tốt nghiệp được chứ?

Oa Oa quyết không nhận mình được ưu ái, nhưng sự quan tâm tận tình của sếp lớn vẫn làm cô chột dạ, tất cả mọi thứ đều rất lạ, lẽ nào không làm cô sờn tóc gáy sao?

Tất nhiên, trong đầu cô lúc này ngoài cảm giác mù mịt còn là cả một sự do dự bao trùm.

Từ lúc học mẫu giáo, Oa Oa đã liên tục học vượt.

Lúc cô lên lớp một, bọn trẻ cùng lứa còn ở nhà nghịch đất, trong khi các bạn mới mon men làm quen thế nào là đại số thì cô đã học đến đạo hàm; khi cô đang bận rộn trong phòng thí nghiệm, đôi khi tranh thủ nhìn lên bầu trời xanh thì bạn cùng tuổi mới bắt đầu bận rộn với kì thi vào đại học.

So với người khác, có vẻ Oa Oa nhanh hơn một bước, nhưng trưởng thành về tâm lí thì cô lại tụt xa so với bạn cùng trang lứa, vì vậy nhiều lúc, cô còn làm cho sự việc rối tung cả lên.

Có những việc đối với người cùng tuổi giải quyết rất đơn giản, nhưng đối với cô lại hết sức khó khăn, vì đôi khi cô không biết nên giải quyết vấn đề theo cách của bạn cùng trang lứa hay nên giải quyết theo cách của những người cùng trình độ, bởi vậy, dẫn đến toàn thân mệt mỏi, rã rời.

Chỉ có thể nói rằng thay vì như vậy, cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên.

Nhưng cũng chỉ vì Oa Oa không để tâm tới mấy thứ đó, để mọi thứ diễn ra tự nhiên nên mới thành một Oa Oa là sự pha trộn giữa ba yếu tố: bề ngoài hai mươi hai tuổi, trình độ học vấn ba mươi tuổi, chỉ số EQ và sự vụng về của cô bé mười lăm tuổi. Vì vậy, đây không phải là lỗi của cô, tất nhiên, lần sau cô sẽ cố gắng rút kinh nghiệm để cải thiện, nếu lần sau không được, sẽ còn lần sau nữa.

Oa Oa đang trong trạng thái lơ đãng thì bị lắc nhẹ, từ những mơ tưởng xa xôi cuối cùng cũng phải trở về với thực tế lạnh giá vô tình. Cô biết rằng vấn đề then chốt trước mắt chỉ cần một chút bất cẩn cũng có thể hủy hoại tiền đồ của cô sau này.

Mặc dù trước đây, có người đã từng nói rằng vào dịp Tết, những tên tư bản đều thích cho người làm thuê ăn đùi gà, nhưng điều tốt đẹp này đồng nghĩa với việc sẽ bị trừ 20% lương hoặc là cảnh cáo nguy hiểm sẽ bị đuổi việc. Vì vậy, mặc dù đối phương có vẻ đuối sức, ý đồ không rõ ràng. Nhưng tuyệt đối không được khinh suất coi thường, tránh bị mắc lừa.

Vì vậy, khi sói đến chúc tết gà, mặc dù mưu đồ của sói chưa chắc đã là đùi gà nhưng Tổng giám đốc dù tính khí có thay đổi thì họ anh vẫn là Lang mà.

Cho nên, Oa Oa hăng hái nắm chặt tay, thốt lên rằng: “Được!”

Thực ra, Hách Viễn đã chuẩn bị kĩ càng cho cuộc chiến đấu trường kì đối với thái độ phản kháng kịch liệt của Oa Oa, không ngờ phản ứng của cô đột nhiên xoay một trăm tám mươi độ, khiến anh có chút không chắc chắn.

Nhưng cô vẫn bình tĩnh trả lời: “Được, em sẽ sống cùng anh!”

Tiểu nha đầu đột nhiên nhận lời một cách vui vẻ như vậy làm Hách Viễn cảm thấy kì lạ, không khỏi nghi ngờ cô lại giở trò. Nhưng cách nói chuyện của Oa Oa từ trước đến nay thường không liên quan gì đến thái độ, biểu cảm nên cứ đắn đo xem cô nghĩ gì có khi còn khiến mình đi lệch hướng, như vậy chẳng phải phí công anh trau dồi, rèn luyện bao nhiêu năm tại Hoa Hạo sao?

Vì thế, Hách Viễn nghiêm nghị, kiên nhẫn thăm dò: “Tại sao lần này em nhận lời một cách vui vẻ như vậy?”

Oa Oa trả lời với vẻ dửng dưng khác thường: “Em và anh sống chung nghĩa là em phải về nhà lấy quần áo, về nhà lấy quần áo nghĩa là phải gặp bố mẹ em, vì thế, mọi thứ em đều không phải hỏi, dù sao cũng có họ rồi.”

Nghĩa là anh sẽ bị giữ lại? Hay bố mẹ cô là siêu nhân? Hách Viễn suy xét khả năng tiếp theo có thể xảy ra.

“Bố em là ai?”

“Là sư phụ của người vẫn được nhắc đến trong truyền thuyết - Lôi Kinh – Tổng giám đốc tập đoàn Quốc tế Húc Đô”. Nói đến đây, vẻ mặt Oa Oa vẫn rất khiêm tốn.

Lôi Kinh, người này Hách Viễn rất quen thuộc, chỉ có điều, gia đình Oa Oa và tập đoàn Quốc tế Húc Đô có quan hệ sâu xa như vậy khiến anh không khỏi ngạc nhiên, vì thế, Hách Viễn nheo mắt hỏi: “Nếu bố em và Lôi Kinh có quan hệ khăng khít như vậy, tại sao em không biết Hứa Thụy Dương? Hắn ta là anh em với Lôi Kinh, nhưng khi gặp mặt, anh đâu có thấy em và hắn quen biết nhau.”

Oa Oa thật thà trả lời: “Đừng nói là Hứa tiên sinh, ngay cả Lôi Kinh em cũng không biết, bố em niệm đạo bao năm rồi, sau khi em ra đời thì đã không còn cơ hội gặp họ.”

Ồ, hóa ra là vậy!

Hách Viễn liếc nhìn thái độ của Oa Oa, chậm rãi hỏi: “Đúng là đã niệm đạo rồi chứ?” rồi đẩy Oa Oa khỏi chân mình, vỗ nhẹ vào hông cô: “Đứng dậy nào, chúng ta về nhà ra mắt bố mẹ em.”

Đến lượt Oa Oa tròn mắt, Tổng giám đốc đúng là to gan, để dọa anh, ngay cả lai lịch oanh liệt của bố cô cũng lòi ra, vậy mà anh ngay cả một nếp nhăn trên trán cũng không có.

Oa Oa phải thốt lên: “Hách Viễn, anh thực sự không sợ bố em sao?”

Hách Viễn chậm rãi trả lời: “Sợ... Nhưng bây giờ, điều đáng sợ hơn là giấy niệm phong dán trên đạo của bố em đã không còn chắc chắn nữa.”

17. Chương 16

Chương 16: Ra mắt

Oa Oa không ngốc, cô cố tình vung vẩy đưa Lang đại ca đến trước mặt bố, để bố cô xử lí. Chỉ cần vừa giở trò mưu đồ xằng bậy với con gái họ Dương thì nhất định phải gánh chịu một đòn tơi bời của ông, nói gì đến việc dám xin sống cùng. Tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết dứt khoát chẳng tốn một chút hơi sức, vì thế không có gì phải lo lắng cả.

Mặc dù bố đã gác đao, nhưng cô không thể nói cho Tổng giám đốc biết ngoài thanh đao đó, bố cô còn có chùy gai, ống tuýp, roi chín khúc, và thực sự nổi tiếng với côn khúc...

Vì thế, Oa Oa cười hớn hở kéo Hách Viễn về nhà, trong lòng không hề có một chút căng thẳng. Ngược lại, từ lúc bước ra khỏi cửa đến lúc lên xe, Hách Viễn luôn giữ vẻ mặt nặng nề, lo lắng, hầu như không nở nụ cười.

Tính cách nóng nảy của Lôi Kinh không rõ được ảnh hưởng bao nhiêu từ bố Oa Oa, nghe nói sau khi được phụ nữ thu phục, Lôi Kinh đã ngoan ngoãn trở thành con cừu non. Không biết liệu bố Oa Oa có được người vợ dịu dàng thuần phục như vậy không? Bất kì người đàn ông nào sau khi kết hôn cũng không còn muốn gây hiềm khích với người khác nữa.

Mối quan hệ cá nhân giữa Hách Viễn và Húc Đô không xa xôi gì, nhưng từ trước đến nay, hai bên qua lại với nhau vẫn giữ thái độ lịch sự. Anh không hề nhờ Húc Đô giúp phát triển thị trường quốc tế, Húc Đô cũng không bao giờ tìm kiếm sự hợp tác cùng có lợi giữa hai bên. Hai bên luôn có thái độ tôn trọng, ngưỡng mộ phong cách làm việc của nhau, đồng thời cũng không gây trở ngại trong công việc của hai bên.

Còn với bố của Oa Oa, liệu anh có thể nói chuyện một cách bình thường như với Lôi Kinh được không? Xem ta không thể có khả năng đó.

Mang theo châu ngọc đến, mong nhà gái nhiệt liệt hoan nghênh anh chàng ngang tàng này đưa con gái bảo bối của họ về sống chung, chắc chắn bất kì ông bố nào cũng không cho phép, đặc biệt là một ông bố trước đây đã cầm đèn đao.

Anh chàng khiêu chiến đến đui này chắc chỉ còn nước đứng thẳng bước vào nhưng quỳ gối bỏ ra, hoặc lặn lội đi vào, tan tác đi ra... vì bị ông bố hung dữ trực tiếp phanh xác.

Vậy là vào một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, mười ngày nữa là đến Tết, trong suốt hai mươi năm qua, lần đầu tiên Oa Oa đưa bạn trai về nhà, chỉ có điều lần này, người đó sẽ nhận được sự tiếp đón nhiệt tình như một cơn giông bão hay phải nhận một trận giông bão quyền cước? Chỉ có... trời mới biết được.

Hách Viễn đã từng đi qua nhà Oa Oa. Anh vốn cho rằng họ là gia đình khá giả, vậy mà lại sống ở nơi ồn ào như thế này, xung quanh cây cối già cỗi, ngoài cổng là tiếng rao đậu phụ, trong sân tiếng chó mèo inh ỏi, âm thanh bát nháo, ngoài hai chữ “hỗn loạn” thì không có gì khác biệt so với bên ngoài.

Chỉ khi bước vào căn nhà cổ ba tầng, sau khi quan sát, nhận thấy vẻ bề ngoài không giống những gì bên trong, Hách Viễn bỗng im lặng.

Bề ngoài căn nhà giống như những ngôi nhà bình thường khác, nhưng hệ thống an ninh bên trong lại khiến người ta phải kinh ngạc. Oa Oa phải in dấu vân tay qua một chiếc gương nhỏ mới mở được cửa lớn, còn Hách Viễn theo sau, vừa bước vào cửa đã nghe một âm thanh cảnh báo đánh sặc, chói tai, vẫn chưa hết, tiếp đó còn nghe thấy “rầm” một cái, sau nữa là tiếng ai đó kêu lên thất thanh.

Oa Oa căng thẳng ngược lên lầu, thì thầm: “Xong rồi, mẹ em lại bị dọa cho chết khiếp rồi.”

Hách Viễn liếc mắt nhìn Oa Oa. “Mẹ em thường xuyên bị giật mình thế sao?”. Phải chăng sau khi gia đình họ về ở ẩn, kẻ thù vẫn thường xuyên đến gây sự? Như thế này thật nguy hiểm!

Oa Oa bình tĩnh vô tư ngẩng cổ lên lầu, gọi lớn: “Mẹ, lần này là gián hay là kiến hả mẹ?”

Từ trên lầu vọng xuống một giọng nói dịu dàng: “Đúng thật là... đường điện nhà người ta đang yên ổn, lại bị ba bố con lắp mấy thứ phát ra âm thanh quái quỷ này, thật là không thể chịu nổi.”

Oa Oa quay lại nhìn Hách Viễn, cười trừ: “Đây chỉ là sự cố bất ngờ, sự cố bất ngờ thôi, anh đừng lo lắng, hi hi... Sau khi nghỉ hưu, bố có sở thích lắp đặt mấy thứ cổ quái khác thường như chuông cảnh báo, máy theo dõi, máy nhận biết... Để mẹ khỏi chạm tay vào ổ điện trước cổng, có thể nguy hiểm đến tính mạng, bố đem các thứ về, càng lắp càng phức tạp, thành ra đường điện trở nên hỗn loạn như thế này đây. Mặc dù trước đó có người chỉnh rồi, nhưng bố em lại lắp, khiến mẹ em đến hoa mắt chóng mặt.”

Hách Viễn gật gật đầu, nhếch lông mày tự đắc. “Không cần giải thích nữa, nói tóm lại, em và mẹ giống nhau y hệt.”

Oa Oa trừng mắt nhìn Hách Viễn. “Này nhé, ít nhất em cũng chưa bao giờ bị điện giật.”

“Ồ, hiểu rồi, vậy là em tiến hóa hơn mẹ em một chút đấy!”

Nhưng chỉ tiến hóa ở không chạm vào điện mà thôi.

May sao bố Oa Oa không có nhà. Còn mẹ cô thì... trông rất là... dễ thương.

Mẹ Oa Oa đưa Hách Viễn vào phòng khách ở tầng một rồi vội vàng vào thư phòng gọi điện thoại. Hách Viễn ngồi ở phòng khách, nghe bập bõm được vài câu:

“Ừ, cuối cùng cũng đưa một đứa con trai về ra mắt.”

.....

“Được, em sẽ không tiết lộ.”

.....

“Cậu này mặc vest, xem ra không đi với ai khác.”

.....

“Cơ thể có vẻ khỏe mạnh, đầu đủ lớn, chắc là có thể chịu được khoảng năm phút.”

.....

“Anh muốn em tìm đao? Đao của anh không phải đã cắt rồi sao? Trong ngăn kéo của Nám Nám vẫn còn một con à? Được, em biết rồi.”

.....

“Khi nào anh về? Em sợ không kịp.”

.....

“Được, em sẽ tranh thủ giữ cậu ra, anh về nhanh nhé!”

.....

Hách Viễn đang cầm cốc cà phê, định đưa lên miệng, nghe thấy vậy liền giật mình khiến miệng bị bỏng một chút.

Dưới áp lực tinh thần lớn như vậy, Hách Viễn không còn kháng kháng nghĩ rằng bố mẹ Oa Oa sẽ đối xử tốt với mình, đó chỉ là suy nghĩ viển vông mà thôi. May mắn thay, bên cạnh còn có Oa Oa liên tục trấn an, Hách Viễn mới bình tĩnh hơn một chút, nhưng điều này cũng giống như bữa cơm no trước khi tù nhân chịu án tử hình, chỉ là để phạm nhân trước khi chết cảm thấy yên tâm hơn vài phần mà thôi. Hách Viễn bắt đầu nghĩ sâu hơn và nhận ra mình đến đây chính là đến với cái chết.

Đây không phải là đạo lí “ta không vào địa ngục thì ai vào?” ư?

Lẽ nào vì lớn tuổi rồi nên dù là người con gái thế nào cũng phải bắt họ ở bên mình, không cần biết đầu óc có vấn đề hay không, thậm chí là dựa theo bản năng của loài động vật dửng dăng, chọn bạn đời càng “non” càng tốt sao?

Điều này... Oa Oa có “tươi non” hay không chưa nói đến, nhưng chỉ vì “tươi non” mà bản thân tan xương nát thịt thì chữ “non” này thật khó theo đuổi.

Không còn lời nào để nói.

Vì thế, đến bây giờ, Lang Hách Viễn vẫn không hiểu nổi rốt cuộc vì sao mình lại yêu Oa Oa, không những thế còn vì tiếng sét ái tình mà đến ra mắt, rồi còn đối mặt với sự uy hiếp của ông bố vợ xã hội đen này nữa.

Nhưng anh hiểu rằng cuộc gặp mặt giữa mình và bố Oa Oa sẽ là một cuộc đọ sức gươm đao đẫm máu giữa hai người.

Rất... rất đáng để chờ đợi.

Oa Oa chăm sóc Hách Viễn tận tình, rót thêm cho anh một cốc cà phê nữa. “Cái này sẽ giúp đầu óc anh tỉnh táo, thêm một cốc nữa nhé?”

“Không cần cà phê nữa, anh nghĩ tốt nhất là em nên chuẩn bị thuốc trị thương đó!”

“Anh thật giống Cát Cát, sau khi đến nhà em, cậu ấy mới học được cách dùng thuốc trị thương đó!”. Oa Oa thật thà nói.

Nghे tên một người là từ miệng Oa Oa, Hách Viễn bèn nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng. “Con trai?”

Từ trước đến giờ, Oa Oa chưa từng thấy thái độ của Hách Viễn như vậy, ánh mắt u tối khiến người ta rùng mình, môi nở nụ cười lạnh lùng, khuôn mặt rõ ràng trông vẫn rất hiền nhưng cô lại không dám đùa với anh nữa.

Dường như cô vừa chọc tức một con sói vậy.

Oa Oa không hiểu tại sao Tổng giám đốc của mình đột nhiên lại thay đổi như vậy, chỉ dám khe khẽ trả lời: “Con gái... là con gái.”

Vậy là ngay cả con gái, bố em cũng không cho phép đến chơi sao? Hách Viễn ngồi im, cảm thấy lạnh người, tiếp tục suy nghĩ về vấn đề tại sao mình lại đến đây.

“Hách Viễn, Hách Viễn, anh muốn uống thêm một chút cà phê không?”. Oa Oa thấy cà phê trong cốc đã hết nên ân cần hỏi.

“VẬY... nhà em còn có Bạch được Vân Nam chứ?”. Hách Viễn xoa xoa trán.

Hai lăm phút sau, bên ngoài rít lên tiếng phanh xe ken két, âm thanh đánh sắc như xuyên thủng màng nhĩ. Oa Oa hào hứng nói: “Bố em về rồi đó, thế nào, anh thấy động cơ xe có lợi hại không?”

Hách Viễn gượng cười. “Tuyệt!”

“Anh đã đứng lên nhìn đâu mà biết là rất tuyệt. Bố em thích nhất là việc nếu ông muốn dừng xe, chỉ cần phanh một cái là xe lập tức đứng im”. Oa Oa liền thoả giăng giải.

Hách Viễn đưa ra lời khen ngợi chân thành: “Anh nghe thấy rồi”. Động cơ bình thường không thể kêu đình tai đến vậy, có thể tưởng tượng ông bố xã hội đen này có một chiếc xe thể thao lợi hại như thế nào.

Khi Dương Tiêu vừa mới xuất hiện trong tầm mắt Hách Viễn, Oa Oa lập tức nhảy ra khỏi ghế sofa, lao người về phía trước trong tư thế bay giữa không trung, định ôm lấy thắt lưng bố, dựa vào lồng ngực rộng lớn của bố. Nhưng cái bóng nhỏ ngay tức khắc bị giữ lại giữa khoảng không. Cô bị anh nhẹ nhàng nắm lấy áo như tóm một con mèo rồi bị kéo lại phía sau.

Hách Viễn không ngại ngần đứng trước mặt Oa Oa, chặn lấy cô với ý định không cho phép ai đến gần cô, cô chỉ thuộc về một mình anh, khi anh đứng đó thì ngay cả bố cô cũng không được phép.

Dương Tiêu định ôm lấy con gái mình, nhưng đôi tay giơ ra trước mặt cuối cùng chỉ ôm được không khí, lông mày ông liền dựng ngược lên.

Đối với Dương Tiêu, vợ con luôn đứng vị trí số một, cũng chính vì vậy mà khi xưa, trước lúc gác đao, ông đã thề độc rằng ai dám động vào vợ con ông, ông sẽ lại khai đao chiến đấu. Hôm nay, một tên nhãi ranh lại dám đứng trước mặt ông, ngăn đứa con ông âu yếm đứa con gái bảo bối của mình, hành vi vừa rồi của anh ta khiến ông vô cùng tức giận.

Im lặng... Hai ông vua cùng đối đầu với nhau.

Liếc mắt nhìn, Oa Oa biết khuôn mặt bưng bưng của bố và Hách Viễn đã đạt đến mức sắp sửa nổ tung. Đứng sau lưng Hách Viễn, cô nhanh chóng chuyển chủ đề: “Bố ơi, mẹ con lại làm cháy công tắc điện trên tầng ba rồi.”

Không thèm để ý đến Oa Oa, mắt Dương Tiêu từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chăm vào kẻ có ý định chia rẽ tình cảm của hai cha con ông, dường như tên con trai đang đứng trước mặt còn khiến ông tức giận hơn nhiều so với công tắc bị cháy.

Cuối cùng, ông cởi áo khoác ngoài ra, miễn cưỡng nhếch miệng, nở một nụ cười hiền từ, bảo Oa Oa reo chiếc áo lên móc, sau đó mới hỏi Hách Viễn: “Cậu tên gì?”

Hách Viễn đưa cánh tay phải ra, khiêm tốn trả lời: “Cháu họ Lang, tên là Hách Viễn ạ.”

Dương Tiêu không nói gì, cũng không đưa tay ra, tránh cánh tay của Hách Viễn, đi thẳng đến ghế sofa, Hách Viễn rút tay lại, bước đến ngồi đối diện với bố Oa Oa.

Dương Tiêu nhìn Hách Viễn một lượt từ đầu đến chân, lông mày nhướn lên, ánh mắt không có gì là vui vẻ. “Cậu làm ở đâu?”

“Cháu là Tổng giám đốc của tập đoàn Hoa Hạo”. Giọng Hách Viễn lạnh lùng, mắt hướng thẳng vào đối phương, nhìn bố Oa Oa với thái độ đứng đưng.

Bố Oa Oa trông còn rất trẻ, thậm chí trẻ hơn nhiều so với Lôi Kinh. Cứ tính tuổi Oa Oa thì năm nay, ông cũng phải hơn bốn mươi lăm tuổi, thậm chí có thể là năm mươi. Nhìn dáng người cao to, vạm vỡ. Có thể tưởng tượng thời thanh niên, ông hẳn phải là một ngôi sao kék tiếng trong xã hội đen. Khuôn mặt lạnh lùng của ông có vẻ không phù hợp với bà vợ, đến bây giờ, ở ông vẫn còn sót lại những dấu tích không thể xóa bỏ của xã hội đen.

“Cậu đến đây có việc gì?”. Dương Tiêu nhíu mày quan sát Hách Viễn. Cái tên Hoa Hạo cũng được Lôi Kinh nhắc đến vài lần, nhưng thực ra, không cần nghe từ miệng Lôi Kinh, mấy năm gần đây, tập đoàn Hoa Hạo không ngừng mở rộng và phát triển, nhanh chóng ảnh hưởng đến từng ngành từng nghề trong xã hội. Là người lãnh đạo Hoa Hạo, tên tuổi Lang Hách Viễn sớm đã trở thành tiếng sấm bên tai. Ở thành phố này, đi đâu cũng thấy quảng cáo về tập đoàn Hoa Hạo. Chỉ có điều, thật không ngờ Oa Oa lại đưa anh ta về nhà. Nói như vậy, anh ta là sếp của Oa Oa, rồi anh ta đã phải lòng Oa Oa? Ồ, hóa ra là như thế!

“Cháu đến thăm hai bác, và mong được sự cho phép của hai bác ...”. Ánh mắt Hách Viễn thật sự chân thành và thái độ hoàn toàn nghiêm túc.

“Cho phép cái gì?”. Mặc dù trong lòng rất hứng thú đối với Hách Viễn nhưng bề ngoài, Dương Tiêu lại tỏ vẻ đứng đưng như không. Đôi mắt nhìn xuống, ông cố tình không nhìn vào mắt chàng trai ngồi đối diện.

“Cho phép cháu được bảo vệ cô ấy ạ”. Hách Viễn trả lời chân thành.

“Bảo vệ con gái tôi không phải dựa vào lời nói suông”. Dương Tiêu liếc nhìn Hách Viễn kèm theo nụ cười lạnh lùng.

“Cháu cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu ngay cả việc thề hứa cũng không dám thì dù làm bao nhiêu việc tốt đẹp mấy đi nữa rốt cuộc vẫn chỉ là một tên hèn nhát”. Hách Viễn cương quyết trả lời.

“Tôi nghĩ Oa Oa không phù hợp để cậu bảo vệ đâu, dù sao thì hai đứa chênh lệch tuổi tác quá nhiều”. Dương Tiêu lắc đầu.

“Cháu nghĩ tuổi tác chênh lệch không đáng lo bằng khoảng cách tình cảm giữa hai người. Hơn nữa, tuổi tác có chênh lệch, sau này mới càng quan tâm đến nhau để duy trì tình cảm”. Hách Viễn thẳng thắn nói. Anh không nghĩ tuổi tác của Oa Oa lại có thể ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, ngược lại, anh nghĩ, cuộc sống của mình sau này nếu có Oa Oa bên cạnh nhất định sẽ rất hạnh phúc, thậm chí anh còn bắt đầu trông mong ngày đó đến thật nhanh.

“Cậu sẽ dốc sức bảo vệ hạnh phúc?”. Dương Tiêu không tin vị Tổng giám đốc kia có thời gian bên cạnh Oa Oa, càng không tin cậu ta có thể toàn tâm toàn trí yêu thương Oa Oa.

“Cháu nghĩ cháu có thể làm được”. Hách Viễn gạt đầu, nghiêm túc trả lời.

Mạc Sầu và Oa Oa đứng bên ngoài phòng khách nhìn trộm vào trong, mắt nhìn chăm chăm vào hai người đàn ông như đang đoán câu đố. Rõ ràng lời nói của hai người đó có mùi thuốc súng nhưng trên khuôn mặt của họ lại hiện diện nụ cười hết sức điềm tĩnh.

Mạc Sầu dù sao cũng là mẹ Oa Oa, quan sát một hồi lâu mới giơ tay xoa đầu con gái: “Oa Oa, con thật đen đui, cậu ấy rất giống bố con.”

Oa Oa không hiểu ý mẹ, quay đầu hỏi nhẹ nhàng: “Mẹ nói thế là có ý gì ạ? Mẹ nghe thấy họ đang nói gì sao?”

Mạc Sầu lắc đầu. “Mẹ cũng không rõ họ có ý gì, nhưng mẹ thấy thái độ của Tổng giám đốc và thái độ của bố con ngày xưa khi đến tìm ông ngoại con để nói chuyện rất giống nhau, nên mẹ có dự cảm xấu rằng con sẽ gặp đen đủi, chắc chắn là thế đấy!”

“Ồ, tại sao anh ấy giống bố mà con lại đen đủi?” Oa Oa thở dài.

“Con không thấy là mẹ gặp đen đủi hai mươi ba năm rồi sao? Chỉ nói riêng trí thông minh của con thôi, dù sao cũng không bằng mẹ”. Về trí thông minh của mình, Mạc Sầu vẫn luôn rất tự tin.

Nghe mẹ nói vậy, Oa Oa xoa xoa đầu mình. “Mẹ, mẹ nói hơi quá rồi đó, cho phép mẹ rút lại lời vừa rồi, coi như con không nghe thấy gì.”

Mạc Sầu chưa kịp gạt đầu thì Dương Tiêu bỗng quay lại, liếc nhìn hai mẹ con, ánh mắt đầy hàm ý, khiến Mạc Sầu quên luôn những gì đang định nói.

“Vậy cậu định đến đây sống sao?”. Dương Tiêu thản nhiên hỏi.

“Oa Oa sẽ đến ở chỗ cháu”. Hách Viễn nói luôn những gì mình đang nghĩ trong đầu.

“Con gái nhà họ Dương sẽ không được phép bước ra khỏi cửa nhà họ Dương trừ phi đi lấy chồng”. Dương Tiêu ngừng lại rồi nói thêm. “Hay là cậu cưới con gái tôi đi!”

Oa Oa tròn mắt ngạc nhiên trước tình huống từ trước đến giờ chưa từng có này, cầm cô và mẹ suýt nữa đập xuống sàn, may mà Mạc Sầu kịp đỡ cầm mình và giờ tay đỡ luôn cả Oa Oa nên hai mẹ con mới không bị thương tích gì.

Hách Viễn nghiêm túc trả lời: “Vâng, cháu sẽ cưới cô ấy.”

Như nghe tiếng sấm bên tai, lần này thì cầm hai mẹ con không còn giữ được nữa, tuột khỏi tay Mạc Sầu chuẩn bị đập xuống sàn, chỉ còn chờ xem cầm ai chạm đất trước thôi.

Lúc này, trên gương mặt Dương Tiêu mới lộ ra một nụ cười hiền từ. “Được, năm sau sẽ tổ chức đám cưới.”

Lang Hách Viễn gạt đầu, chum miệng đáp: “Mặc dù thời gian gấp gáp nhưng cháu hứa sẽ đem đến cho Oa Oa một lễ cưới tuyệt vời nhất.”

Dương Tiêu mỉm cười. “Đó không phải là việc tôi lo lắng”. Ông vừa nói vừa đứng dậy, liếc nhìn Oa Oa. “Tôi muốn hỏi cậu cuối cùng, cậu chắc chắn chứ?”

Hách Viễn nhẹ nhàng đáp: “Cháu quyết định rồi.”

“Vậy thì sau này không được hối hận, đã lấy con gái tôi, đã đưa nói ra khỏi cửa này thì không cho phép thay đổi!”. Dương Tiêu bỗng nở nụ cười, nhét vào tay Hách Viễn thứ gì đó rồi quay về phía vợ, nháy mắt với bà, giờ hai ngón tay hình chữ V. “Thế nào, bà xã, tốc độ của anh thế nào?”

Mạc Sầu thần người hồi lâu mới hiểu rõ ý đồ của chồng, trong lòng hết sức cảm phục. “Ông xã, em phát hiện ra anh là ông bố thông minh nhất trên thế giới này”. Ngừng lại một lúc, nhìn về phía Hách Viễn, bà nói thêm: “Nhưng cũng là ông bố vợ ghê gớm nhất.”

Cậu nhóc Hách Viễn này thật đáng thương... thật quá đáng thương.

18. Chương 17

Chương 17: Bộc lộ

Hách Viễn được vợ chồng Dương Tiêu giữ lại ăn cơm, nhờ vậy mà được biết về học lực thật của Oa Oa, thậm chí là hiểu thêm về cách giáo dục của gia đình này như thế nào để biến Oa Oa thành người mơ màng màng như vậy.

Ví dụ 1:

“Oa Oa à, nồi cơm điện vì sao không sáng?”. Mạc Sầu vội hỏi.

Oa Oa không hề lại gần xem sao, chỉ ngồi một chỗ trong phòng ăn, trả lời băng quơ: “Mẹ, mẹ đã cắm điện chưa?”

“Vớ vẩn, rõ ràng là mẹ cắm rồi”. Mạc Sầu oan ức trả lời.

“Ồ, vậy là mẹ chưa đổ nước”. Oa Oa tập trung vào món sườn xào chua ngọt trước mặt, Hách Viễn chưa kịp gấp thức ăn, Oa Oa đã thò đũa gấp trước, kết quả là bị bố đánh một phát lên tay khiến cô rơi cả đũa. Hách Viễn kiên nhẫn gấp một miếng đặt vào bát cô rồi vỗ nhẹ lên đầu cô: “Ngoan, ăn đi nào!”

Oa Oa không khỏi cảm thấy rất mãn nguyện. Hành động cưng chiều Oa Oa của Hách Viễn càng khiến Dương Tiêu yên tâm hơn.

“Ồ, đúng rồi, con không nói thì mẹ quên mất”. Mạc Sầu vỗ trán, vội đứng dậy.

“Oa Oa, thìa múc canh nhà mình chạy đâu hết rồi nhỉ?”. Chưa được mười phút, Mạc Sầu lại hỏi.

Oa Oa bưng bát nhìn Hách Viễn rồi lại nhìn bố, ngao ngán trả lời: “Mẹ, mẹ nhìn trong túi tạp dề xem!”

Sau khi lục tung mọi thứ, đôi mắt bà sáng lên, “Đúng rồi, con không nói thì mẹ quên khuấy mất đấy!”

Tay cầm thìa canh, thấy Dương Tiêu nhìn mình, khuôn mặt bà đang lúng túng lập tức chuyển sang vẻ thách thức: “Nhìn, nhìn cái gì? Chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ sao?”, đôi mắt gườm gườm nhìn Dương Tiêu.

Dương Tiêu im lặng nhìn Hách Viễn, đúng lúc Hách Viễn nhìn Dương Tiêu, ánh mắt hai người có chút thông cảm và khích lệ nhau, cùng gật đầu, không ai nói năng gì, vục đầu vào ăn.

Ví dụ 2:

“Bố cậu có phải là Lang Hinh không?”. Mạc Sầu vừa cười vừa hỏi.

“Vâng, đúng rồi ạ. Bác gái biết bố cháu sao?”

Anh còn chưa kịp mừng vì gặp người quen, mẹ Oa Oa đã cười hì hì, vẻ mặt đắc ý: “Sao lại không biết chứ? Tám năm trước, tôi có đọc trên tạp chí viết về vụ scandal tình ái của bố cậu...”

Mạc Sầu chưa kịp nói hết câu, Dương Tiêu đã nhét luôn quả vải bóc sẵn vào miệng vợ, điềm nhiên bảo: “Em ăn vải đi, nói ít thôi!”

“Vì sao? Tôi rõ ràng...”

Mạc Sầu chưa kịp nói tiếp câu đã bị Oa Oa nhét thêm quả dâu tây vào miệng. Cô cười khi khi với Hách Viễn. “Mẹ em thích đọc Next Magazine nhất.”

“Thực ra bố cậu ấy...”. Mạc Sầu nghĩ vấn đề này nhất định phải nói nên sau khi ăn hết chỗ quả trong miệng, nhả hột ra ngoài, bà tiếp tục nói: “Thực ra, sự việc năm đó của bố cậu đến bây giờ vẫn còn chấn động.”

Dương Tiêu bắt lực nhìn vợ rồi quay lại gật đầu với Hách Viễn. “Cậu ngồi nhé, chúng tôi vào trước”. Rồi ông kéo Mạc Sầu về phía lòng mình. Mạc Sầu đang định nói tiếp bỗng nhiên đỏ mặt, lúng ta lúng túng. Hai người nhanh chóng khuất dần khỏi tầm mắt của Oa Oa và Hách Viễn, đi thẳng lên gác.

Liền sau đó là những âm thanh khiến người nghe phải lúng túng, xấu hổ, như là: “Tại sao lại hôn em?”... “Nói xem tại sao anh lại hôn em!”... “Như vậy anh cũng không thể hôn em!”... “Anh không hôn em thì hôn ai?”...

“Bố mẹ em có thường xuyên như thế này không?”

Oa Oa ngồi bên cạnh Hách Viễn, điềm nhiên như không phải hỏi mình, bóc một quả vải bỏ vào miệng, không trả lời.

“Có phải vì thế nên khi tiếp xúc với đàn ông, em rất thản nhiên không?”. Hách Viễn bỗng hiểu tại sao khi anh hôn hoặc ôm ấp vuốt ve, Oa Oa lại điềm tĩnh đến vậy. Bị sự ân ái của bố mẹ ảnh hưởng như vậy ắt

hắn không có thái độ đề phòng mà phụ nữ nên có. May mà Oa Oa gặp được anh, chứ nếu là một người đàn ông khác, chắc chắn cô đã bị xơi tái từ lâu rồi.

Ví dụ 3:

Hách Viễn cũng muốn hôn Oa Oa để trống ngực khỏi đánh thành thịch, vì thế anh cúi người, chạm môi vào má hồng của cô, hôn thật nhẹ nhàng. Cảm thấy vẫn chưa đủ, anh tiếp tục hôn thêm lần nữa. Không dừng lại ở đó, anh lại thêm lần nữa, rồi lần nữa... anh không thể dừng lại được, càng hôn, hương vị trên đầu môi càng ngọt ngào hơn.

Đột nhiên anh bị Oa Oa đẩy ra. Nhìn theo ánh mắt hốt hoảng của cô, anh thấy bố mẹ cô với khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ không biết từ lúc nào đã đứng ngay trước mặt hai người.

Bị bố mẹ nhìn thấy mình hôn nồng nhiệt như vậy, Oa Oa bỗng thấy đầu óc thiếu oxy. Lớn như vậy rồi, mặc dù đã nhiều lần nhìn thấy bố mẹ âu yếm nhau nhưng đến lượt mình, sao cô lại khó chấp nhận thế chứ?

Vì thế, cô vội giấu mặt vào ghế sofa. Hách Viễn biết rõ Oa Oa đang cảm thấy rất bối rối, nhưng khi kéo Oa Oa vào lòng để cô giấu mặt vào ngực mình thì anh lại nói rất lạnh lùng: “Cháu xin phép cáo từ hai bác, chúng cháu phải đi đây.”

“Nếu chuẩn bị kịp và nếu lo lắng quá thì có thể cưới Oa Oa trước Tết”. Dương Tiêu tỏ ra thông cảm, điềm tĩnh nhìn hai con rồi ôm cả con gái và con rể tương lai vào lòng.

Oa Oa không khỏi choáng váng, ầm ức nói: “Bố mong người ta rước con đi lắm sao?”

Hách Viễn mỉm cười, cúi xuống cái lại cúc áo khoác cho Oa Oa rồi nói với Dương Tiêu: “Được, cháu sẽ cố gắng hết sức ạ. Thực ra, cháu cũng muốn làm đám cưới với Oa Oa trước Tết.”

Oa Oa bực bội nhìn mẹ, hi vọng bà sẽ nói những lời lẽ công bằng. Ánh mắt van nài của Oa Oa khiến Mạc Sầu cảm thấy áy náy, nhưng bà nghĩ, nếu lần này không đồng ý thì đến bao giờ Hách Viễn mới lại có ý định xin Oa Oa về ở cùng, vì vậy, bà nhỏ nhẹ bảo: “Oa Oa, tìm được một người muốn lấy con không dễ đâu, bây giờ... là thời kì khủng hoảng kinh tế đấy!”

Oa Oa nhìn mẹ với ánh mắt thất vọng, thở dài. “Khủng hoảng kinh tế không phải là giúp con gái có thêm những ngày tháng vui vẻ sao?”

Nói xong, cô liền bị Hách Viễn kéo ra khỏi cửa. Dưới ánh mắt hài lòng của bố mẹ, Oa Oa đã bị anh chàng bạch mã kia lừa đưa đến nhà sống cùng.

Oa Oa ầm ức ngồi trong xe, thở dài ngao ngán: “Thật không ngờ. thật không ngờ, sự thông minh của mình lại hại chính mình. Vốn nghĩ là đưa anh về nhà, bố em nhất định sẽ không đồng ý với lời đề nghị để em sống chung với anh, không ngờ bố mẹ lại quyết định bán em cho anh nhanh như vậy.”

Hách Viễn giữ thái độ trầm tĩnh từ đầu đến cuối, thản nhiên nói: “Dù sao thì trước sau em cũng phải kết hôn, sớm muộn vài năm có khác gì nhau đâu.”

Oa Oa bị sốc bởi câu nói của anh, bực bội hết sức. “Nhưng, nhưng... em còn muốn chơi thêm vài năm nữa.”

“Em còn muốn chơi gì nữa chứ?”. Hách Viễn giúp cô thắt lại dây an toàn rồi nhìn thẳng vào cô với vẻ mặt không vui.

“Pikachu”. Oa Oa trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ Tổng giám đốc của mình tức giận, vừa nhìn thấy vẻ mặt anh sầm lại, ngay cả giọng nói của cô cũng nhỏ đi, lí nhí đáp.

“Anh sẽ bảo người ta thiết kế cho em một trò riêng”. Hách Viễn tủm tỉm cười.

“Trang tin Scandal nhé!”. Đôi mắt Oa Oa sáng lên.

“Anh thấy em thường đọc trang tin Scandal đó, được rồi, anh sẽ tranh thủ làm cho em”. Nghe Oa Oa nói về điều này, thực ra anh không hề quan tâm.

“Thế còn... còn... tiền?”. Vừa nhắc đến từ “tiền”, trong đầu Oa Oa liền lóe lên ánh vàng lấp lánh.

“Tiền của anh chính là của em, ngay cả bản thân anh cũng thuộc về em, chẳng lẽ còn không phải sao?”. Hách Viễn nhướn mày.

“Còn nữa, em rất nhớ phòng thí nghiệm”. Oa Oa chợt nhớ đến Lão Thần Rùa, vừa mới rời khỏi ông được sáu tháng mà cô đã bán thân đi rồi, không biết nghe được điều này, ông có nước mắt lưng tròng không.

“Có cần anh quyên góp không? Cũng chẳng đáng bao nhiêu, chỉ vài triệu thôi mà”. Anh liếc mắt nhìn Oa Oa, đứng đưng như không có gì.

Đến lúc này, Oa Oa mới thực sự tuyệt vọng, hầu như chẳng còn lí do nào để từ chối kết hôn cùng Hách Viễn nữa. Ngay cả bố mẹ, Tổng giám đốc cũng có thể mua được thì còn mong đợi điều gì khác ở anh nữa.

Cô thực sự muốn khóc.

Mặt mày khổ sở, Oa Oa dựa đầu vào ghế, đau khổ như phải đối mặt với ngày tận thế. Thấy vậy, Hách Viễn nhướn mày, chu miệng lên.

Trong mắt Oa Oa. Ngoài Hách Viễn ra không hề có một người đàn ông nào khác, vì thế, cô chỉ còn biết ngăn người đồng ý.

“Lấy anh, ngoài việc chuyển đổi chỗ ngủ ra, mọi thứ của em sẽ không hề thay đổi”. Hách Viễn nhìn cô với nụ cười hiền từ nhất. “Bao gồm cả những thứ em yêu quý cũng không hề mất.”

Oa Oa bĩu môi, rồi cả cơ thể bị Hách Viễn kéo vào lòng với cái ôm ấm áp.

Anh ghé vào tai cô, giọng nhẹ nhàng, âu yếm: “Như thế này vẫn còn chưa mãn nguyện sao?”

Oa Oa thở dài nhìn ra bầu trời, buồn bã trả lời: “Em còn có quyền nói không mãn nguyện sao? Bố mẹ em và anh đã có giao kèo rồi còn gì?”

Thực ra, Oa Oa rất hi vọng những ngày tháng ăn chơi không cần lo nghĩ gì đó đến thật nhanh. Mỗi lần xem một văn bản trên mạng bị bảo vệ nghiêm ngặt, cô càng cảm thấy ngày kết hôn với Hách Viễn rất đáng để mong đợi.

Nhưng khi xe của họ vừa đến trước cổng nhà Hách Viễn, Oa Oa lại muốn bỏ cuộc. Không sai, bãi cỏ có rộng một chút, căn nhà có đồ sộ, bảo vệ có chuyên nghiệp, nhưng những thứ này đều không quan trọng. Quan trọng là Hách Viễn lại bình thản nói, sau khi kết hôn sẽ sang tên ngôi nhà cho cô, bởi vì ở trong ngôi nhà của chính mình, Oa Oa sẽ cảm thấy an tâm hơn, tự do hơn.

Oa Oa hít một hơi thật sâu, rồi lại hít sâu, tự nhủ: “Trần tĩnh, cần phải trấn tĩnh lại! Dương Oa Oa, mày không phải là chưa nhìn thấy nhà bao giờ, cũng không phải là chưa nhìn thấy tiền bao giờ, nhất định không được để lộ ánh mắt sùng bái! Dù sao cũng chỉ là mấy trăm mét vuông bãi cỏ, ở công viên Triều Dương có vô số. Không phải cũng chỉ là một cái villa sao? Trên tạp chí có vô số. Mấy tên bảo vệ chuyên nghiệp ư? Cái này đúng là hiếm gặp, nhưng đây không thể trở thành lí do để nhận món quà lớn như vậy, nhất định không được, không thể được!”

Dương Oa Oa, mày phải tin tưởng mày hoàn toàn có thể đánh bại sự tham lam trong lòng, nhất định không thể vì khủng hoảng kinh tế mà đánh mất đạo đức cơ bản mà một người vợ nên có. Chồng là trời, tặng vợ một món quà như vậy là quà tặng của trời, mày nên rất đổi biết ơn mà nói rằng: “Cám ơn anh, ông xã yêu quý ạ, anh vất vả nhiều rồi, em không thể nhận được, vì những gì là của anh cũng là của em”.

Đứng trước bãi cỏ, Oa Oa ngơ ngác lau nước miếng, sau đó nghiêm nghị hỏi: “Đã trả hết tiền chưa vậy?”

Hách Viễn nhướn mày ngạc nhiên, sau khi hiểu ý cô, nở một nụ cười nơi cuối mắt. Câu hỏi của Oa Oa nằm trong dự đoán của anh, anh cố nhịn cười, nói: “Anh trả hết rồi.”

Có phải là quá phô trương không, căn nhà lớn như vậy mà đã trả hết rồi, đúng là giàu có. Oa Oa cảm thấy rất hài lòng, gật gật đầu, nhìn lên rồi lại nhìn xuống, sang trái rồi lại sang phải, ước lượng ngôi nhà, mắt nhìn chăm chăm không rời.

Hách Viễn đến bên cạnh, kéo tay cô bước vào cổng. Anh bấm chuông một lúc, bà giúp việc mới chạy ra mở cửa. Hách Viễn bước vào rồi vẫn thấy Oa Oa còn đứng ngoài bất động như tảng đá, liền cười: “Có khăn giấy đây này, em lau nước miếng đi!”

Lúc này, Oa Oa mới lấy hết dũng khí nói: “Nếu căn nhà chưa trả hết tiền mua, em còn miễn cưỡng nhận nó, nhưng phí sức mỗi năm anh vẫn phải trả em, không thì chỉ dựa vào lương của em, ngay cả tiền dùng đồ dùng trong nhà, em cũng không trả nổi đâu.”

Hách Viễn mỉm cười. “Không trả nổi cũng không sao, em có thể trả bằng cách khác.”

Nụ cười của anh khiến Oa Oa sồn gai ốc, cảm thấy trước mắt mình là một con sói to lớn đang nhe nanh vuốt sẵn sàng vồ lấy con mồi, vì thế, cô vội vàng nói: “Việc nhà mỗi người một nửa.”

“Việc nhà đã có người giúp việc rồi”. Anh vẫn cười, nụ cười đáng sợ.

Cô quên mất rằng người giàu có thường không làm việc nhà.

Oa Oa trong lúc rối trí lại rất thông minh: “Vậy chúng ta có thể chia sẻ việc khác, ví dụ như em sẽ làm bữa sáng cho anh.”

“Bữa sáng cũng do người giúp việc quản”. Hách Viễn vừa nói vừa kéo tay cô vào cửa.

“Lẽ nào không có chỗ nào cần mình thật sao?”. Oa Oa lẩm bẩm.

“Có đấy, trên giường”. Hách Viễn gạt đầu, ánh mắt sâu khiến người khác phải rùng mình.

“Anh, ý anh là thiếu “lò sưởi” sao?”. Oa Oa lắp ba lắp bắp, trong đầu hi vọng hàm ý của Lang Hách Viễn không giống những gì mình nghĩ.

Hách Viễn không thể chịu được nữa, nếu cứ để Oa Oa nghĩ lung tung như vậy, sớm muộn gì anh cũng bị chọc tức đến chết mất thôi. Anh tiến thẳng đến, cúi xuống bế Oa Oa lên.

Không cần bất cứ động tác nào khác, rất nhẹ nhàng, cơ thể anh ép sát vào vai cô, Oa Oa cảm thấy mình chuẩn bị xuất huyết não. Lúc nào Hách Viễn cũng trông thật hấp dẫn, nhưng cũng rất khôn ngoan, khiến những lựa chọn tiếp theo của cô bắt đầu gặp khó khăn.

Hách Viễn nhoẻn miệng cười, đưa mắt nhìn Oa Oa, ánh mắt âu yếm. “Này, em không nói anh cũng quên mất, giường của anh còn lạnh lắm, làm thế nào cũng không ấm lên được.”

Nằm trong lòng anh, Oa Oa tròn mắt. “Hách Viễn, nghe nói trên thế giới này có một loại đệm gọi là đệm nhiệt điện, bất kể mùa đông hay mùa hè đều có thể dùng được, mà bây giờ khoa học phát triển rồi, lại có cả đệm hồng ngoại nữa, giá chỉ một trăm tám mươi tám tệ... giá siêu thị khuyến mại.”

Hách Viễn liền hôn lên đôi môi đang nói không ngừng của Oa Oa, khẽ cau mày, rất nhanh, anh đưa cô vào phòng mình, nhẹ nhàng đẩy Oa Oa lên giường. Chỉ số IQ của tiến sĩ Oa Oa khiến anh thực sự thất vọng, cách tốt nhất là trực tiếp thực hành, không để cô suy nghĩ, anh không thể tiếp tục kiên trì chờ đợi được nữa.

Anh áp sát vào người Oa Oa, giữ chặt đôi tay đang vùng vẫy của cô: “Nhưng anh cảm thấy em còn dễ chịu hơn cả đệm nhiệt, làm thế nào đây?”

Lúc này, Hách Viễn thực sự quyến rũ cô. Phải biết rằng cả đời này, cái mà Oa Oa không có nhất chính là bản lĩnh vững vàng, một người chuyên xem mấy tin scandal như Oa Oa mà có khí tiết vững vàng chắc sẽ tức chết mất.

Nếu như trong tiểu thuyết, vào hoàn cảnh như bây giờ thì phản ứng của nhân vật nữ chính phải là giãy giụa một hồi mang tính tượng trưng, vì thế, Oa Oa dùng sức đạp ống chân Hách Viễn, nhưng chân chưa kịp đưa ra đã bị anh kẹp chặt mắt cá chân. Anh đá lông nheo: “Lẽ nào em thấy mình không bằng đệm nhiệt sao?”

Oa Oa không phục, lập tức trả lời: “Em tất nhiên là hơn đệm nhiệt rồi, không tin anh cứ thử xem!”. Nói xong, mặt Oa Oa bỗng đỏ bừng lên.

Hách Viễn cố gắng lắm mới không cười ra tiếng ngay lúc đó, anh đột nhiên phát hiện ra rốt cục mình yêu Oa Oa vì lý do gì rồi, đó là vì hai chữ đáng yêu. Những ngày tháng có cô, anh sẽ không còn cô đơn và buồn chán nữa, mỗi giây mỗi phút anh đều cảm thấy rất vui vẻ. Anh nghịch nghịch chiếc mũi xinh xắn của Oa Oa. “Đúng rồi, em tốt hơn, không thử cũng biết mà.”

Oa Oa cảm thấy xấu hổ muốn chết, để mặc Hách Viễn ôm vào trong chăn.

Hôn trán, được thôi, cô chịu được, khi cô hôn con chó nhỏ của mình cũng thích như thế này.

Hôn môi ư? Được, cô vẫn chịu được, dù sao cũng không phải là lần một lần hai, người ta đã tặng cả ngôi nhà cho mình, lẽ nào không thể cho người ta hôn vài cái sao?

Hôn bờ vai, được thôi, cô vẫn chịu được, bờ vai ai chả đáng yêu chứ? Hơn nữa, đây lại là con sói của nhà họ Lang.

Hôn... Lúc này thì không thể chịu được nữa, Oa Oa hét toáng lên: “Anh làm gì thế?”

Hách Viễn im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên từ ngực Oa Oa, nói ra lí do: “Anh đói.”

Ở đó có gì để ăn đâu! Giọng Oa Oa run run: “Đói tại sao lại hôn chỗ đó?”

“Không kịp nữa rồi”. Anh nói, thái độ hết sức bình tĩnh.

“Nhưng, nhưng... ở đó có gì đâu, cũng không thể hết đói được”. Khi Oa Oa nói ra câu này, vẻ mặt đúng là vô cùng ngố. Tại sao anh lại thích hôn lên chỗ trẻ con bú chứ?

Hách Viễn không thêm để ý đến lời giải thích của cô, tiếp tục hôn. Bỗng nhiên điện thoại ở áo khoác ngoài của anh đổ chuông. Cuối cùng, Oa Oa cũng tìm được lí do để chạy thoát, cô vội đẩy vai anh ra: “Hách Viễn, nghe điện thoại đi!”

“Em nghe đi, anh đang bận”. Giọng Hách Viễn có chút nặng nề.

Oa Oa bất lực, chỉ còn cách miễn cưỡng lôi chiếc điện thoại từ trong túi áo anh ra, bấm máy nghe điện thoại: “A lô, ai vậy?”

Người đầu dây bên kia không ngờ rằng nghe điện thoại của Lang Hách Viễn lại là một người phụ nữ nên ngần ra trong giây lát rồi nói: “Xin chào, xin hỏi Tổng giám đốc Lang có đó không ạ?”

“Có, anh đợi một chút! Á, Hách Viễn, anh cắn vào chỗ đó của em rồi, nhột quá...!”

Hách Viễn vội bịt lấy miệng Oa Oa để tiếng rên rỉ của cô không vọng sang đầu dây bên kia.

Người kia im bật, một lúc sau mới có giọng khá bình tĩnh phát ra: “Oa Oa, cho tôi gặp Tổng giám đốc Lang!”

Là giọng của Lâm Lang.

19. Chương 18 Part 1

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Chương 18: Đào hôn

Hách Viễn cầm lấy điện thoại, nói với Lâm Lang vài câu rồi chỉnh lại quần áo, vỗ nhẹ vào đầu Oa Oa: “Muốn ăn gì thì nói với cô giúp việc dưới nhà, em có thể đi thăm thú xung quanh, cô ấy không lên đây đâu. Công ty có việc, anh phải đi đây, em ở nhà chơi vui vẻ nhé!”

Oa Oa còn chưa kịp phản ứng gì, anh đã đóng cửa phòng rồi xuống nhà, lên xe đi mất, động tác nhanh như chớp. Oa Oa cảm thấy mình đáng thương như chú cún cưng bị ông chủ bỏ mặc ở nhà, ông chủ thậm chí còn không thêm quay lại mà chỉ dụi dụi bảo: “Ngoan nhé, đừng có nghịch linh tinh đấy!”

Trong lòng cô cảm thấy có một chút... khó chịu.

Oa Oa lồm cồm bò dậy khỏi giường, chỉnh quần áo gọn gàng lại rồi bắt đầu khám phá một vòng. Làm con vật cưng, mà lại là con vật cưng có quyền sở hữu cả ngôi biệt thự này, nơi đầu tiên mà Oa Oa muốn khám phá là toilet, phòng tắm.

Sau hơn ba giờ đồng hồ thăm thú hết ngôi nhà, Oa Oa thở dài ngao ngán, cuối cùng mình cũng trở thành người giàu có rồi, nhưng cô vẫn còn đủ sức leo lên phòng ngủ của ông chủ, ngồi trên giường, ôm chiếc máy tính xách tay vừa chôm được từ phòng sách của Hách Viễn.

Máy tính của Hách Viễn không có QQ, không có Pikachu, cũng không lưu trữ địa chỉ trang web scandal. Trên background máy tính đen sì chỉ có duy nhất các giấy tờ, công văn, tài liệu của công ty.

Sở trường của Oa Oa là nghịch máy tính, chỉ trong mười phút, Oa Oa đã thay hình nền thành ảnh khỉ Hippi, đổi tất cả giao diện thành màu tím nhạt, dowload QQ, Pikachu, dựa vào trí nhớ của mình mà truy cập và lưu lại hơn ba trăm trang web, còn dowload thêm một mục Music Box.

Cảm thấy thật tẻ nhạt, cô lại sắp xếp tài liệu theo trật tự cho Hách Viễn, sau này, những tài liệu cần thiết sẽ tự động chuyển đổi mô hình, thuộc tính. Oa Oa vỗ tay hài lòng với công việc mình vừa hoàn thành, sau đó đăng nhập QQ và nói chuyện với Cát Cát

Siêu-mĩ-nữ: Ta bị ông bố độc ác gả đi rồi!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ồ!

Siêu-mĩ-nữ: Hách Viễn tặng ta cả ngôi nhà lớn.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ồ!

Siêu-mĩ-nữ: Ngôi nhà phải đến 800 m2ấy!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ồ!

Siêu-mĩ-nữ: Cát Cát, nàng có bầu đấy à?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ồ... Đây, nàng chọc tức ta đấy à, nàng phải chết đi ngàn vạn lần.

Siêu-mĩ-nữ: Không thể trách ta được, ai bảo nàng cứ kì lạ vậy chứ? Mọi ngày ta nói gì, nàng đối đáp lại ngay, hôm nay sao lại ủ rũ vậy?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Hết cách, tên xã hội đen của ta bắt ta phải lấy hấn, bây giờ đang chán chết đây.

Siêu-mĩ-nữ: Ồ!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Hấn còn nói, nếu ta không lấy hấn, sau này học lên đến tiến sĩ không ai thèm lấy. Đáng ghét, không có hấn, còn có không biết bao nhiêu chàng trai theo đuổi ta...

Siêu-mĩ-nữ: Ồ!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Mặc dù anh ấy khá đẹp trai, lại tốt tính...

Siêu-mĩ-nữ: Ồ!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Nhưng ta còn đắn đo, ta cũng rất thích anh chàng Điền Phú kia.

Siêu-mĩ-nữ: Ồ!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Oa Oa, không phải nàng có bầu đấy chứ, sao cứ ồ, ồ mãi thế?

Siêu-mĩ-nữ: Yên tâm, lúc nàng có bầu, ta cũng chưa có đâu.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ôi!

Siêu-mĩ-nữ: Ôi!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Bị người ta cầu hôn thật là khó chịu.

Siêu-mĩ-nữ: Những ngày tháng không có gì mà ăn còn khó chịu hơn.

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Ôi!

Siêu-mĩ-nữ: Ôi!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Oa Oa, hay là nhân lúc trời mưa tối bão bùng, chúng ta trốn đi đi?

Siêu-mĩ-nữ: No, no, no!

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Oa Oa, nàng không đồng ý sao?

Siêu-mĩ-nữ: Tại sao... tại sao chuyện chạy trốn hão huyền này... tại sao không phải cùng với một chàng trai mà lại là nàng nhỉ?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Oa Oa, nàng chết đi! Chơi vui vẻ một chút, rốt cuộc có bỏ đi hay không?

Siêu-mĩ-nữ: Bỏ đi cùng nàng có bao gồm cả ăn uống chưa?

Gần-đây-bị-bám-đuôi: Dê nhúng, OK?

Siêu-mĩ-nữ: OK, cứ quyết định thế, chỗ cũ nhé!

Mười phút sau, không thấy người giúp việc dưới nhà có động tĩnh gì, Oa Oa lặng lẽ ra khỏi nhà, biến mất dần trong đêm tối, chạy trốn cùng cô bạn mắc chứng lo sợ trước hôn nhân Cát Cát.

Lang Hách Viễn và Lâm Lang họp xong, giám đốc công ty đối tác muốn mời mọi người ở lại uống rượu nói chuyện. Phòng Kinh doanh từ trước đến giờ luôn được hậu đãi như vậy nên Lâm Lang thuận miệng đồng ý luôn. Nhưng không ngờ Hách Viễn lại từ chối dứt khoát: “Tôi còn có việc khẩn ở nhà, hôm nay không được.”

Lâm Lang hiểu Tổng giám đốc đang vội chuyện gì nên chỉ cười thầm trong bụng. Hách Viễn lạnh lùng liếc cấp dưới một cái. Nhận được tín hiệu, Lâm Lang hiểu rằng đây chính là thời điểm để chứng tỏ mình là chính nhân quân tử, bèn gật đầu nói: “Đúng vậy, Tổng giám đốc Lưu, gia đình Tổng giám đốc Lang đúng là có việc gấp, chúng ta để lần sau vậy.”

Đối tác hỏi với thái độ quan tâm: “Nếu anh Lang có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ, xin đừng khách sáo”.

Việc này anh sao có thể giúp được chứ? Lâm Lang buồn cười quá đi mất, vội lấy tay che miệng giả vờ ho vài tiếng. “Thôi, không cần đâu, những việc này Tổng giám đốc Lang có thể tự giải quyết được.”

“Nếu vậy, chúng tôi cũng không có ép nữa, nhưng Tổng giám đốc Lang cứ yên tâm, chúng tôi sẽ giữ liên lạc với anh Lâm, nếu cần, chúng tôi sẽ đến ngay.”

“Vâng, cảm ơn anh”. Nói xong, Hách Viễn định bước đi.

Thấy sắp như vậy, Lâm Lang vội vàng bắt tay cáo từ lãnh đạo công ty đối tác. “Tôi xin thay mặt Tổng giám đốc Lang cảm ơn các anh, nhưng việc này đúng là không ai có thể giúp được, không làm khó các vị nữa...”

Biết anh có điều khó nói nhưng đối tác càng cố gắng hỏi: “Mặc dù hiện nay, lĩnh vực bất động sản chúng tôi mới chỉ đang phát triển, nhưng chúng tôi có quen biết nhiều ban ngành...”

“Việc này các ban ngành cũng không giúp được”. Lâm Lang cảm thấy mặt mình biến dạng, mấy người này mãi mà vẫn không hiểu anh đang nói gì là sao?

Hách Viễn không muốn nghe thêm nữa, quay lại nhíu mày. “Giám đốc Lâm, nếu rảnh, hãy soạn thảo kế hoạch công việc cần làm sau Tết gửi vào email cho tôi trước mười giờ!”

Mệnh lệnh vừa được nêu ra, Lâm Lang chẳng còn tâm trạng để trả lời bất cứ câu hỏi nào của đối tác nữa, lập tức khởi động máy, lái xe về nhà với khuôn mặt khổ sở.

Cần biết rằng dự án kinh doanh đó hôm qua mới thông qua, bình thường, công tác chuẩn bị cho một dự án phải mất bốn tháng, bây giờ chỉ có hai tiếng đồng hồ, liệu có đủ không?

Lang Hách Viễn lúc này thì ngược lại, tâm trạng rất tốt. Trên đường về nhà, anh lái xe tạt qua khu vui chơi Thân Tử, dừng xe lại chừng mười phút để chạy vào mua một ít đồ ăn cho Oa Oa. Cứ nghĩ đến nụ cười của cô khi nhìn thấy thứ này, lông mày anh lại giãn ra, nở nụ cười đắc chí.

Về đến nhà, thấy phòng ngủ tối om, phòng sách cũng vậy, Hách Viễn nghĩ chắc tiểu nha đầu đang say trong giấc ngủ. Anh nhón miệng cười, tâm trạng rất thoải mái.

Nhón chân bước lên lầu, nhẹ mở cửa, anh không vội bật đèn mà chỉ đứng ở cửa, nở nụ cười: “Oa Oa, dậy đi, ăn cơm thôi!”. Anh lắc lắc chiếc túi cầm trên tay. “Không phải em thích nhất Finding Nemo sao?”

Im lặng.

Hách Viễn với tay bật đèn, trán anh bỗng nhăn lại, với vẻ mặt không bộc lộ cảm xúc, anh bước đến bên cái giường trống trơn, chiếc gối được đặt ngay ngắn bên cạnh chiếc máy tính và tờ giấy A4 với hàng chữ to cỡ được viết cực kì nắn nót, gọn gàng:

“Trong thời kì khủng hoảng kinh tế, người dân gặp nhiều khó khăn, chúng ta tổ chức đám cưới vào lúc này là trái với đạo đức, trái với lương tâm, em đào hôn đây, anh đừng tìm vì có tìm cũng không thấy em đâu, chỉ bằng đừng tìm nữa.

Oa Oa”

Hách Viễn xoa đầu, bây giờ anh mới biết cô bé này không lúc nào chịu ngoan ngoãn cả, chỉ thích tìm lí do những nhit để làm khó người khác. Cái gì mà khủng hoảng kinh tế thì không kết hôn chứ, lẽ nào cô chạy trốn thì hết khủng hoảng kinh tế sao?

Không cần anh đi tìm, được, anh sẽ để cô tự giác quay lại.

Oa Oa và Cát Cát ngồi trong quán thịt dê nhúng, ngao ngán nhìn trời, vừa ăn vừa quở trách người đàn ông mà mình sắp kết hôn, càng nói càng thấy tức, cuối cùng đau khổ ôm đầu kết luận: trên đời này chỉ có chị em là tốt nhất, còn đàn ông đều là cỏ rác.

Nghĩ đến Hách Viễn, Oa Oa lại thở dài. “Nàng còn may mắn đấy, bố mẹ ở Bắc Kinh, muốn cưới hay không là do nàng quyết định, còn bố mẹ ta mà biết ta không muốn lấy Hách Viễn thì chắc chắn sẽ lôi ta về nhà, đợi đến ngày đích thân tặng ta quà cưới. Cả đời này, bất luận làm chuyện gì, bố ta đều lôi mấy thứ đạo nghĩa quái quỷ ra, nếu để cho đám đệ tử cũng như các bạn bè từ trước đây của ông biết được con gái ông đào hôn, ông không tự tay xử lí ta mới là lạ.”

“Nếu bố mẹ ta không ở Bắc Kinh, ta cũng không thể kết hôn với một tên xã hội đen được, huống hồ lại là tay xã hội đen đã ở ẩn, nàng nghĩ xem ta lo lắng điều gì? Ta lo hắn cũng giống như bố nàng, cưới vợ rồi mà vẫn mang theo phong đạo, sợ hắn không làm nổi chú rể. Cát Cát mồm nói tay gấp một miếng thịt dê nóng hổi đưa vào miệng.

“Cái khác tính sau, nhưng ông chú xã hội đen đó trông thế nào? Có giống Kim Thành Vũ không? Nhưng Kim Thành Vũ hơi hơi đấy, tóc của anh ấy chắc hai năm nữa chả còn cái nào đâu, đến lúc đó, đừng trách ta không nhắc nàng nhé!”. Oa Oa cắn một xiên thịt cừu, trong lòng không khỏi băn khoăn. Trên đời này có biết bao món ăn ngon, sao nàng ấy lại phải tìm đến chỗ khó nhằn như vậy chứ, lẽ nào lại bị ép buộc? Điều này khác hoàn toàn với một Oa Oa không sợ trời, không sợ đất. Không được, trước khi bị đẩy vào chốn khốn khổ, chúng ta cần ra tay thay đổi số phận ngay lập tức.

“Dù sao ta cũng yêu anh chàng Phúc Sơn nhất, tóc anh ấy có rụng hay không, đối với ta đều không quan trọng”. Vừa đưa miếng thịt dê vào miệng, Cát Cát liền kêu oai oái, hình như là cắn phải vào lưỡi.

“Sao thế, nàng bị bỏng à? Đã nói rồi, ăn từ từ thôi, ta có tranh với nàng đâu, nàng vội cái gì chứ? Thêm một đĩa thịt dê nữa đi, ta chi. Nhưng phải đợi ta về nhà mới đưa tiền cho nàng”. Oa Oa luôn miệng, không ngừng nhai. Thịt dê thật thơm, khiến cô càng quyết tâm không kết hôn với Hách Viễn.

Cát Cát lắc đầu, ra sức vỗ vai Oa Oa, sau đó bỗng nhiên cúi xuống gầm bàn, vẻ như đang tìm gì đó khắp nơi. Oa Oa không hiểu ý bạn là gì, chỉ biết thụp người xuống, tròn mắt tìm giúp. Đến khi lưỡi đau không chịu nổi được nữa, Cát Cát mới lên tiếng: “Anh chàng của nàng có phải rất giống Nghiêm Thái Hùng không?”

“Sao biết?”. Oa Oa từ gầm bàn chui ra hỏi nhỏ, chỉ muốn đứng dậy xác định xem Cát Cát có phải đã thấy gì không.

“Đừng tìm nữa, hình như là tìm được rồi. Vợ chồng nàng giờ trò gì cũng đừng phản bội ta đấy! Anh chàng cao hơn mét tám đó chỉ cần cho ta một cái bạt tai thì ngay cả họ bà nội là gì, chắc ta cũng quên luôn. Ta chết chắc rồi, Oa Oa ngóc ọ”. Cát Cát thì thâm trách móc.

“Nàng mới vậy ấy, oan ức quá!”. Nói xong, Oa Oa bỗng thấy một bóng đen thấp thoáng ở phía xa xa đang tiến về phía họ.

“Tớ cũng thấy anh chàng Kim Thành Vũ của cậu rồi đấy, không tồi, nhìn cũng đẹp trai đó chứ, trông rất quen...”

Oa Oa còn đang say sưa thì bị Cát Cát dè cổ xuống, hai người định lần đi chỗ khác như không khí, không ngờ quay lại liền chạm vào chân của nhân viên phục vụ.

Anh phục vụ trừng mắt nhìn hai vị Thượng đế rồi hỏi: “Hai vị định trốn thanh toán sao?”

Oa Oa và Cát Cát lắc đầu cười gượng, đang định giải thích thì ngay đằng sau họ vang lên giọng nói trầm trầm, lạnh lùng: “Không phải không trả tiền, làm phiền thêm hai suất nữa!”

20. Chương 18 Part 2

Oa Oa và Cát Cát bốn mắt nhìn nhau, cùng thở dài ngao ngán, mới đào hôn được hai giờ đã bị người ta bắt ngay tại trận. Hành trình tự do ngắn ngủi đáng thương đến cực điểm, hai người ngượng ngáp quay đầu lại, bỏ lên ghế ngồi như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng không thèm nhìn người đàn ông bên cạnh, không ai bảo ai cùng nhấc đĩa lên, rồi lại nhìn nhau, rồi vục đầu vào ăn...

Oa Oa nghĩ: “Dù có thế nào đi nữa, ăn được thì cứ ăn, lần này bị anh ta bắt lại thì khổ cả đời rồi.”

Cát Cát nghĩ: “Nghe nói xã hội đen thích ăn bánh bao trên núi, mình thà ăn móng dê chứ chết cũng không ăn bánh bao.”

Bắt được hai cô vợ đào hôn rất dễ dàng, hai anh chàng ngồi bên cạnh mỗi người dùng một cốc trà hoa cúc, không ngớt lời khen ngợi nhau:

“Hứa Thụy Dương, thủ hạ của anh hành động thật nhanh nhẹn, không thể đánh giá thấp được.”

“Hách Viễn, cấp dưới của anh cũng rất thông minh, tôi rất khâm phục”.

“Nhân viên công ty chúng tôi đã dùng xác suất, vì tôi nhớ Oa Oa từng nói rất thích thịt dê nhúng, vì thế nhân viên chưa tan ca đã tập trung xuất phát, nghe ngóng xung quanh khu nhà chúng tôi, thật không tồi, khoảng cách từ đây đến nhà không ngoài dự đoán của tôi.”

“Mặc dù anh Kinh đã nghỉ hưu nhưng Húc Đô vẫn còn, tôi gọi điện cho mấy anh em ngày xưa nhờ họ đi tìm. Thực ra, tôi không nói gì, chỉ chúc họ thấy mặt trăng vào đêm ba mươi, đám người đó quả thật hành động rất nhanh.”

“Cách của anh đúng là trực tiếp hơn, không ngờ người mà anh nhắc đến hôm đó lại là bạn học của Oa Oa.”

“Cách của anh có phần nhã nhặn hơn, không ngờ hôm đó, thái độ lạ lùng của anh lại là vì bạn của Cát Cát.”

...

Hai cô gái ra sức ăn nhưng vẫn nghe hai người đàn ông nói chuyện trên trời dưới biển, lòng không khỏi bối rối. Tại sao nghe khẩu khí của họ, hai cô lại có cảm giác họ đang cố nhin cục tức trong lòng và bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung như vậy? Xem ra lần này, hai cô không còn cách nào chạy thoát được rồi.

Ai làm người ấy chịu, hảo hán không thể làm con rùa rút đầu được, vậy là Oa Oa đột nhiên đứng dậy, khẳng khái nói: “Thực ra em chỉ định đi ăn, không hề có ý định chạy trốn.”

Hách Viễn không thèm nhìn cô, chỉ giơ tay gọi phục vụ mang thêm hai đĩa thịt dê lên. Oa Oa tức muốn chết, nhưng sau khi gặp phải ánh mắt nghiêm nghị của Hách Viễn, chẳng còn cách nào khác đành coi tất cả tức giận là nước bọt nuốt vào trong bụng, ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp tục ăn.

Không còn cách nào, không có lí lẽ nào để có thể đi khắp thiên hạ, không có lí lẽ thì chẳng đi đâu được...

Cát Cát vẫn im lặng, một mạch cầm đầu vào ăn, đồng đĩa bên cạnh đã xếp thành núi. Hứa Thụy Dương nhú mày, cướp luôn đôi đĩa từ tay cô: “Cô bé này, muốn chết sao?”

“Bị thịt dê đè chết còn hơn bị bánh bao đè chết”. Cát Cát gân cổ lên đấu khẩu với anh.

Cát Cát thật lợi hại, người yêu là xã hội đen mà vẫn không ngừng đấu khẩu, đấu như cô, một tên tư bản bé tí tẹo vừa mới lừm cho một cái thì đã ngoan ngoãn vâng lời, chẳng khác nào một con chó con vô dụng.

Lúc này, Oa Oa rất muốn phối hợp cùng với bạn hét to lên, nhưng lại sợ rằng sau khi hét lên, cô sẽ bị anh chàng xã hội đen kia kết cho án tử hình nên chỉ dám âm thầm cổ vũ: “Cố lên, Cát Cát, mặc dù không đào hôn được nhưng không có nghĩa là nàng không thỏa hiệp được với anh chàng kia. Chúng ta phải đánh bại họ, không được để họ bắt nạt nữ nhi như thế.”

Oa Oa phần chần nể chắc tay, nhưng chưa kịp giơ tay ra thì Hách Viễn đã hằm hằm nhìn cô: “Chỉ tại tôi quản không nghiêm, Thụy Dương, anh đừng để ý!”

Thấy Oa Oa nhe răng, giơ tay khiêu chiến với Hách Viễn, Thụy Dương không nhịn được cười. “Anh muốn quản nghiêm sợ rằng còn phải đợi một thời gian dài nữa đấy. Tôi rất thông cảm với anh, Hách Viễn.”

Oa Oa vốn đã không hài lòng với thái độ khiêm nhường của Hách Viễn, nghe Thụy Dương châm biếm như vậy, cô lại càng tức giận. Cô nắm lấy tay áo Hách Viễn, hét lên với Cát Cát những lời nói từ tận đáy lòng trước khi dừng cảm hi sinh: “Cát Cát, nàng nhất định không được khuất phục! Từ kinh nghiệm của mẹ ta, ta phải nhắc nhở nàng, lấy một tên xã hội đen sẽ không có kết quả gì tốt đẹp đâu.”

Thấy khuôn mặt ảm đạm của Hứa Thụy Dương, Oa Oa vô cùng thích thú, đắc thắng vì đã trả thù được. Trong một phút không để ý, cô liền bị anh chàng họ Lang kéo ra khỏi quán, ném vào xe.

“Thắt dây an toàn vào đi!”. Xung quanh không có ai, giọng Hách Viễn có chút lạnh lùng.

Hảo hán không để ý đến thua thiệt trước mắt, Oa Oa chột dạ, ngoan ngoãn thắt chặt dây an toàn.

Trên mặt không chút biểu cảm, anh hỏi cô: “Em rất muốn chạy trốn đúng không?”

Giữa hai người dường như có chút khoảng cách, nếu cô thừa nhận là mình muốn bỏ trốn thì liệu anh có giết người diệt khẩu, đốt xác phi tang không nhỉ?

Oa Oa cười trừ: “Đâu có, em chỉ hơi đói, muốn ăn thịt dê nhúng thôi, hi hi...”

“Hừm, em không định chạy trốn thật à?”. Lông mày Hách Viễn nhướng lên, đưa mắt nhìn khuôn mặt hồng hào trẻ trung của cô.

“Không trốn! Trốn gì chứ? Bây giờ đang chuẩn bị Tết, xe lửa thì chật cứng người, vé máy bay thì không mua được, em có trốn cũng không chọn thời điểm này chạy trốn, một trăm phần trăm là chạy không thoát rồi.”

“Xem ra em cũng khá thông minh khi nắm bắt được tình hình”. Hách Viễn nhướn miệng cười.

“Này, này!”. Oa Oa gượng cười, quay đầu nhìn thấy hộp cơm ở ghế sau. “Hách Viễn, anh vẫn chưa ăn cơm sao?”

“Cái đó cho em đấy!”. Nhìn vẻ mặt Oa Oa, anh biết cô vẫn chưa hiểu nên nói: “Em mở ra rồi sẽ biết.”

Oa Oa tháo dây an toàn, trèo ra phía sau, mở hộp cơm ra. Một hộp toàn hải sản đã lạnh ngắt. Đôi mắt cô bỗng nhòe đi, sống mũi cay cay.

“Còn muốn bỏ trốn nữa không?”. Giọng anh như rơi vào đêm tối.

Sau khi đọc bức thư Oa Oa để lại, anh bắt đầu suy nghĩ về cách cư xử của mình, có phải anh đã quá vội vã nên đã khiến Oa Oa lo sợ? Cô bé này vẫn chưa trưởng thành, cầu hôn và kết hôn nhanh như vậy nên cô

vẫn chưa thể chấp nhận được, chạy trốn chỉ là vì cô không có cách nào chống lại mà thôi. Nó cho thấy sự bất mãn của cô về cuộc hôn nhân này.

Trong bóng tối, Oa Oa không thấy rõ những biểu cảm trên khuôn mặt anh, nhưng không khí im lặng giữa hai người lúc này khiến cô cảm nhận được nỗi buồn trong lòng anh. Thực ra, Hách Viễn đối xử với cô rất tốt, nhớ lại từ trước đến giờ, anh rất chiều chuộng cô, rất yêu cô, mỗi khi nghĩ đến việc đó, trái tim cô lại cảm thấy ấm áp. Việc cô chạy trốn hôm nay khiến anh buồn như vậy, trong lòng cô cũng cảm thấy không vui. Vì thế, cô xấu hổ cúi đầu: “Không bỏ trốn nữa, hay là... chúng ta về nhà đi!”

“Thật là sẽ không trốn nữa chứ?”. Giọng Hách Viễn ấm áp hẳn lên.

“Không trốn nữa, sau này, em sẽ không bao giờ chạy trốn nữa.” Oa Oa gật đầu rồi rít.

“Được, nhớ đấy nhé! Nào, chúng ta về nhà em trước đã!”. Hách Viễn dịu dàng nói với một nụ cười trên môi.

“Về nhà em làm gì?”. Oa Oa không hiểu Hách Viễn có ý gì, vừa mới lăm lăm lì lì, bây giờ đã cười vui vẻ, như vậy có nhanh quá không?

“Đến gặp bố mẹ em lấy hộ khẩu, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn”. Hách Viễn quay xe, không nói thêm lời nào nữa, một mạch lái vào đường Hoa Viên. Thấy vẻ mặt lo lắng của Oa Oa, anh bổ sung thêm: “Kháng cự vô hiệu.”

21. Chương 19 (Chuyện Của Năm Năm)

Chương 19: Khai giảng

Năm Năm cảm thấy cả cuộc đời mình đã bị hủy hoại trong tay gã đàn ông mang tên Ninh Hạo Nhiên.

Từ hồi cấp ba đến đại học, về cơ bản, ngay cả khi nằm mơ, cô cũng thấy văng vẳng nụ cười cùng giọng điệu chế nhạo không thể chịu được của hắn và câu nói dù vạn năm sau nhớ lại vẫn còn y như lúc mới nghe: “Dương Năm Năm, cô có thể chạy chậm lại một chút được không? Tôi sẽ giúp cô đăng kí kỉ lục Guinness, khi đó, lớp chúng ta sẽ nổi tiếng vì có người còn chạy chậm hơn cả rùa nữa.”

Mỗi lần mơ đến câu nói ấy, Năm Năm lại bắt đầu cắn chặt môi, cố gắng chạy, cho tới khi đập chân tỉnh giấc mới thoát khỏi ác mộng đáng sợ đó. Cô mở mắt, toàn thân đau nhừ giống như bị người ta dùng gậy đập vậy, và việc đầu tiên phải làm sau khi tỉnh dậy của cô chính là phải ném phi tiêu vào tấm ảnh dán trên tường.

Đương nhiên, lần này cũng không ngoại lệ.

Thế là cô ngẩng đầu, thẳng tay, động tác nhanh gọn, ném trúng mục tiêu, phi thẳng vào đôi mắt lạnh lùng mà mê hoặc lòng người đó.

Trên tấm ảnh, người của Ninh Hạo Nhiên đã bị phủ đầy bởi những lỗ kim. Nhớ lại hồi đầu, vì nhắm mục tiêu không chuẩn, cô chỉ có thể ném phi tiêu vào chân, vào đầu hắn, đến bây giờ, thời gian vừa đúng năm năm, dường như phát nào cũng đều trúng chí mạng.

Không thể trách cô quá nhẫn tâm, phải biết rằng, Dương Năm Năm này phải chịu khổ nhục năm đó, có thể sống được đến ngày hôm nay hoàn toàn là vì mối thù truyền kiếp với Ninh Hạo Nhiên. Cô phải đích thân chứng minh cho hắn thấy từ con ngốc thể dục đến thiên tài thể dục chẳng qua chỉ cách nhau một bước, chẳng có gì phải tự hào cả. Vì sự thay đổi của Dương Năm Năm mà hắn buộc phải thu lại câu nói chế nhạo cô là con ngốc thể dục không thể cải tạo nổi.

Ngày 1 tháng 9 chính là thời gian tốt nhất, đồng thời cũng là ngày hắn phải nợ máu đền máu.

Nám Nám tràn đầy niềm tin trong bộ quần áo thể dục đẹp nhất, đi đôi giày thể thao quý giá mà mình yêu thích nhất, mái tóc dùng lược chải gọn, làm tư thế quyết thắng khi đứng trước gương, sau đó xông ra khỏi cửa nhanh như gió cuốn, đi thẳng tới trường, đây là ngày đầu tiên cô đi làm sau khi tốt nghiệp, đại học XX.

“Ninh Hạo Nhiên, kể từ ngày hôm nay, tốt nhất là anh nên cẩn thận một chút, Dương Nám Nám tôi đã trở về rồi, cẩn thận cái đầu, cái cổ, cái lưng, xương sườn, xương đùi, xương cổ tay, hai bắp thịt và bàn chân của anh, nếu Dương Nám Nám tôi không sửa lại lịch sử hồ thẹn trước đây thì cả đời này tôi sẽ không mang họ Dương nữa!”

Ngày khai giảng, sinh viên mới chưa có giờ học nào, Nám Nám tìm kiếm một vòng tại hội trường lớn song không nhìn thấy hình dáng cao lớn của kẻ thù Ninh Hạo Nhiên đâu, nhưng một số người từng là giáo viên, ngày hôm nay đã là đồng nghiệp của Nám Nám đều vô cùng hoan nghênh sự gia nhập của cô bằng một loạt biểu hiện như sau:

“Nám Nám, cô thực sự ở lại trường à?”

“Nám Nám, cô xác định mục tiêu của đời mình chưa?”

“Nám Nám, cô không làm được việc dạy học cũng không sao, nhưng nhất định không được hại người khác, được không?”

...

Nám Nám bị mọi người giầy vò tới mức không còn dũng khí tiếp tục đi tìm Ninh Hạo Nhiên mà chỉ có thể kiếm một chỗ nào đó để ngồi xuống, thở phà phà.

Chết tiệt, tên đó ngày đầu tiên đi làm mà lại đến muộn, hại cô tâm trạng vừa mới vui mừng giờ đã tan biến hết. Xem ra cái tên Ninh Hạo Nhiên khôn kiếp đó vẫn chưa sửa được cái bệnh thích đến muộn về sớm!

Ninh Hạo Nhiên sau khi tốt nghiệp và thực tập đã làm thầy giáo thể dục trong ba tháng tại trường cấp ba của Nám Nám, sau khi lấy được trái tim của tất cả nữ sinh thì ra đi một cách thần bí, dường như hẫng hoàn toàn mất tăm mất tích trên thế giới này, ngay cả một manh mối nhỏ cũng không để lại. Nếu không có mối thâm thù đại hận với hã thì Nám Nám sẽ không có nghị lực đến khó tin để thi vào ngôi trường của hã một năm sau đó, chỉ vì muốn hã phải nói một lời xin lỗi với cô. Nhưng vào đại học cô mới biết, hã lại được đội tuyển quốc gia tạm thời điều động, hơn nữa còn đi bốn năm liền.

Tròn bốn năm, Nám Nám đêm ngày mong ngóng, chờ đợi cái ngày mình ở lại trường, hã từ đội tuyển quốc gia trở về, sau đó, hai người lại có thể phân chia cao thấp, thắng bại, mạnh yếu. Cô sớm đã sai người đi nghe ngóng, Ninh Hạo Nhiên từ đội tuyển quốc gia trở về sẽ tiếp tục giảng dạy nên cô đã chuẩn bị tinh thần mấy tháng rồi để hã trở tay không kịp. Thật bất ngờ, ngày đầu tiên đi dạy, cô đã sẵn sàng nhưng gặp phải Waterloo [1], vì kẻ thù Ninh Hạo Nhiên lại không xuất hiện.

[1] Waterloo: Trận Waterloo diễn ra vào ngày chủ nhật, 18 tháng 6 năm 1815 tại một địa điểm gần Waterloo, thuộc Bỉ ngày nay. Quân đội Pháp dưới sự chỉ huy của Hoàng đế Napoléon Bonaparte đã bị đánh bại bởi liên quân của Liên minh thứ bảy. Do trận đánh này mà từ “Waterloo” trở thành một từ lóng trong tiếng Anh, có nghĩa là “thất bại”.

Đáng ghét, chẳng phải là giành được giải nhất trong giải đấu, hã vẫn tưởng mình thực sự là công thần lịch sử sao?

Nghĩ tới đây, Nám Nám bĩu môi khinh bỉ, tuy trong lòng đang sục sôi nhưng vẫn phải giả bộ ngẩng đầu, đồng tai nghe lời dạy bảo ân cần của thầy hiệu trưởng đối với sinh viên mới vào trường. Lời dặn dò của thầy hiệu trưởng đương nhiên đầy tính thuyết phục, nhưng bên dưới, tiếng nói chuyện vẫn rào rào không dứt. Những người hăng say nói nhất đều là sinh viên năm đầu, mới bước chân vào ngưỡng cửa đại học, chỉ có những người lần đầu tiên bước vào trường như bọn họ mới tràn đầy sự nhiệt tình với cuộc sống tương lai như vậy. Chỉ qua năm thứ nhất thôi, thật khó để thấy lại ánh mắt rực lửa như bây giờ của bọn họ nữa.

Về cơ bản, câu đầu tiên khi bốn mắt nhìn nhau chắc chắn sẽ là: “Người anh em, tối qua đến mấy giờ?”

Đó hiển nhiên không phải là tự học vào buổi tối mà là chơi game online.

Trong khi Nám Nám đang nghĩ ngợi lung tung thì cả hội trường bỗng trở nên im lìm, không một tiếng động, Nám Nám đang mơ màng, thất thần, tưởng rằng hiệu trưởng đã dạy bảo xong và chuẩn bị vỗ tay, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kèn nhỏ, hình như là của một cô giáo: “Ninh Hạo Nhiên, sao giờ anh mới tới, ngồi xuống đi!”

Nám Nám nghe cái tên quen thuộc như máu của mình, lập tức toàn thân trở nên căng thẳng, giống hệt dây đàn bị kéo căng sắp đứt. May mà Ninh Hạo Nhiên không ngồi bên phía cô, cái thân hình thẳng đứng của hắn lướt qua trước mặt mọi người, vòng qua tầm nhìn của Nám Nám, sau đó tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Nám Nám uể oải thở một hơi, ngay sau đó lại bắt đầu tức giận, vừa rồi, ánh mắt của Ninh Hạo Nhiên quét qua cô nhưng lại không ngừng lại chút nào, giống như hai người chưa từng quen biết, càng không phải là có thâm thù đại hận gì đó. Không ngờ hắn lại quên rằng mình đã từng làm tổn thương một cô gái đang trong tuổi dậy thì thế nào, loại người này quả thực không bằng chó lợn!

Bài giảng của thầy hiệu trưởng vẫn tiếp tục dai dẳng không dứt, nhưng bên này, Nám Nám không lọt tai một chữ. Trong đầu cô tràn ngập sự giận dữ, hung hăng, như có sóng cuộn sôi sục trong lòng, cô lạnh lùng liếc nhìn Ninh Hạo Nhiên mấy lần, người này không những không hối lỗi sửa sai, trái lại còn nhắm mắt dựa vào thành ghế ngủ. Nám Nám ngồi trong khu lớp học, không cần chú ý lắm cũng có thể nghe thấy phía sinh viên mới, tiếng thì thầm nói chuyện riêng ngày càng lớn.

Thật tồi tệ, ai ngờ được rằng Ninh Hạo Nhiên nhiều tuổi như vậy mà vẫn còn bày đặt mắc bệnh hoang tưởng. Quả nhiên là ăn phân chó cũng không thay đổi!

Năm đó, khi làm giáo sinh thực tập môn Thể dục ở trường cô, hắn đã làm cho nữ sinh toàn trường hồn vía điên đảo, giờ học có tỉ lệ học sinh đến lớp cao nhất chính là giờ Thể dục, ngay cả những nữ sinh trong thời kì đèn đỏ cũng trân trọng cơ hội gặp mặt thầy một tuần chỉ có một lần này, khó khăn nào cũng cố gắng vượt qua để đến tham gia. Có thể thấy những việc mà hắn đã làm lúc đó quả là cả người và thần đều phần nộ, thiên địa bất dung!

Ánh mắt oán hận của Nám Nám trong sự lí giải của những đồng nghiệp ngồi cạnh lại thành ra hình như cô có chút ngưỡng mộ hắn. Một giáo viên rất tâm lý thấp giọng nói: “Tiểu Dương à, cô vẫn chưa nhận ra anh ta sao? Anh ta chính là Ninh Hạo Nhiên, giáo viên tổ Thể dục của trường chúng ta, có điều, anh ta đã đi du học bốn năm, vì thế, khi cô đang học có lẽ vẫn chưa gặp anh ta. Anh ta được mệnh danh là Sát thủ Thể dục, những sinh viên đã từng học anh ta đều kêu là kinh khủng, may mắn cho cô là khi cô đi học chưa gặp anh ta, nếu không sẽ vô cùng bi thảm đấy. Nghe nói thứ mà anh ta giỏi giày vò nhất chính là sinh viên, mỗi lần sinh viên học Thể dục đều bị hành hạ đến chết đi sống lại. Năm đó còn có hai sinh viên bởi vì không chịu đựng nổi sự giày vò của anh ta mà đã thôi học. Nếu cô có ý với anh ta thì phải đợi, anh ta trói buộc trái tim của tất cả các cô giáo chưa kết hôn, không ai là không chờ đợi anh ta trở về, nhưng anh ta lại luôn giữ phong cách khó hiểu, làm thất vọng biết bao nhiêu trái tim.”

Đúng lúc đó, thầy hiệu trưởng đang đứng trên bục bỗng nhiên nói đến Nám Nám: “Bạn Dương Nám Nám, sinh viên vừa mới tốt nghiệp trường ta năm nay với thành tích xuất sắc, đã từng mấy lần tham gia thi đấu thể thao và đạt thành tích ấn tượng, dứt khoát từ bỏ những lời mời với mức lương cao để trở thành giảng viên, báo đáp trường cũ, khiến cho lòng người phải cảm động. Thầy hi vọng, ngày mai sẽ có càng nhiều hơn nữa các bạn tốt nghiệp từ ngôi trường đại học của chúng ta trở thành lãnh đạo trong các ngành nghề khác nhau, đó mới là điều căn bản của sự nghiệp trồng người trăm năm không đổi của trường ta.”

Khi nghe thấy ba chữ “Dương Nám Nám”, mọi người không có cảm giác gì cả, chỉ riêng Ninh Hạo Nhiên quay đầu lại, dồn ánh mắt vào cô. Nám Nám vô cùng kinh ngạc, không kịp thu lại ánh mắt của mình, trùng ngay ánh mắt tìm kiếm của anh, hai người nhìn nhau trong giây lát, Nám Nám cảm thấy hơi thở của mình lúc này gần như ngừng lại, chỉ là hận không thể nào đào hố để chui, Ninh Hạo Nhiên không phát hiện ra sự bất an của cô trong đội ngũ giáo viên, chỉ khẽ dừng ánh mắt lại rồi thu ánh nhìn trở về.

Ánh mắt của Ninh Hạo Nhiên vừa rời khỏi, Nám Nám giống như bị người ta rút hết xương tủy, tựa mạnh vào thành ghế, thở từng hơi dồn dập.

Thì ra anh chàng này đã quên cô. Khi ánh mắt hai người vừa gặp nhau, hắn đã không có bất cứ một phản ứng gì.

Không biết từ lúc nào, bài phát biểu của hiệu trưởng đã kết thúc. Giáo viên và sinh viên lần lượt rời khỏi hội trường.

Sao có thể như vậy? Cô đã ghi nhớ anh ta tròn năm năm, nhất cử nhất động, từng lời nói, hành động đều khắc sâu trong lòng không quên. Những thứ cô nhớ, hẳn cũng buộc phải nhớ, thứ cô không nhớ, hẳn vẫn phải nhớ, nếu không cô làm thế nào mà xóa bỏ những uất ức trong lòng bao nhiêu năm đây?

Cho nên lúc đó, Nám Nám đột nhiên đứng dậy, hướng về phía sau lưng Ninh Hạo Nhiên, hắng giọng hét lớn: “Ninh Hạo Nhiên! Ninh Hạo Nhiên! Anh lại dám quên tôi à? Anh đúng là đồ phụ bạc!”

Tất cả giáo viên và sinh viên chưa rời khỏi hội trường đều dồn ánh mắt về phía Nám Nám. Không ít người tò mò bắt đầu tìm kiếm bóng dáng kẻ phụ bạc mà cô nói.

Ninh Hạo Nhiên là ai?

Tại sao anh ta là kẻ phụ bạc?

Tại sao lại có người nói những lời đó với anh ta?

Rốt cuộc anh ta có quan hệ như thế nào với chàng thanh niên khá điển trai đó?

Lẽ nào hiện tượng đồng tính như người ta thường nói cũng rất phổ biến trong đội ngũ giáo viên của trường?

Chỉ thấy một cô gái gầy gò, nhỏ bé đột nhiên hét lên: Ninh Hạo Nhiên, anh đứng lên cho chúng tôi xem.

Lời nói này khiến rất nhiều tân nữ sinh có sở thích đồng tính nhất loạt hoan hô. Bị người ta tưởng nhầm là con trai, Dương Nám Nám thực sự muốn khóc mà không thành tiếng. Lời nói chưa kịp suy nghĩ kĩ càng đã thốt ra, bây giờ cũng chẳng thể tìm nổi cách nào vừa không mất mặt mà lại có thể ngồi xuống dễ dàng.

Có ông trời mới biết cô không cố ý gây ra phản ứng mạnh mẽ như vậy, vừa rồi, cô chỉ muốn gây chú ý với một mình Ninh Hạo Nhiên mà thôi.

Tiến thoái lưỡng nan, cô chỉ có thể đối đầu với lời bàn tán của mọi người có mặt, miễn cưỡng lấy cam đảm đứng đó chờ lời giải thích của Ninh Hạo Nhiên.

Ninh Hạo Nhiên dừng bước, từ từ quay người lại, vẻ mặt kiêu ngạo, hơi bĩu môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô lại chứa đầy sự chê cười và kinh ngạc. Anh ta tiến hai bước về phía trước, cất giọng nói có đôi chút lạnh lùng trong hội trường lớn, xa lạ âm ỉ nghe: “Dương Nám Nám, lâu rồi không gặp, không ngờ cô vẫn còn nhớ tôi.”

Lời nói của Ninh Hạo Nhiên hoàn toàn là sự phỉnh nịnh, không hề thuận tai.

Với lí do lâu ngày không gặp, điều đó cho thấy giữa hai người không có quan hệ thân thiết, cô ấy sống tốt hay không, đương nhiên cũng không liên quan gì đến anh ta. Nếu miễn cưỡng phải hỏi một câu tốt hay không để thể hiện sự quan tâm tha thiết của sói đối với cô bé quàng khăn đỏ sau bao năm gặp lại thì câu “lâu ngày không gặp” chính là sự châm biếm hay nhất đối với lòng dạ Tư Mã Chiếu[2] của Ninh Hạo Nhiên.

[2] Hoàng đế Tây Tấn.

Tốt, đương nhiên là tốt rồi, nhờ phúc của anh mà tôi đã trở thành sinh viên thể dục.

Ông trời biết Nám Nám rất muốn dùng giọng điệu căm hận để nói câu này. Năm đó, Dương Nám Nám đã từng mỏng manh yếu ớt như cây liễu trước gió, cũng từng thanh khiết đáng yêu, khiến mọi người còn cảm thấy cô thật đáng thương, đó sao có thể là những năm tháng của một nữ vận động viên chứ!

Anh đi rất nhẹ, cũng như anh đến rất nhẹ, anh khẽ vẫy tay chào, làm đám mây sắc màu ở phương trời khác...

Điều gì khiến anh gặp em, trong quãng thời gian tươi đẹp nhất của cuộc đời em, tại đây, em đã cầu nguyện trước Phật năm trăm năm, cầu Phật cho chúng ta được kết duyên hồng trần...

Em không biết có phải em vẫn còn yêu anh, nếu còn yêu, vì sao lại có sự chia lìa?

Em không biết có phải em đã không còn yêu anh từ lâu lắm rồi, nếu không yêu, vì sao những kí ức của chúng ta theo thời gian vẫn còn nguyên vẹn?

....

Thiết nghĩ, một cô gái rất mực yêu thơ văn ngày trước chỉ vì một câu nói vô cùng lạnh nhạt là “chạy còn chậm hơn cả rùa” đã bỗng chốc hủy hoại tình yêu đó, thật khiến người ta cảm thấy giận dữ, bất bình, phần nộ biết nhường nào! Mỗi nhục này khiến Nám Nám cực kì phiền muộn và đau khổ. Năm đó một cô gái nho nhã, yếu ớt như Nám Nám đã bị tên khốn Ninh Hạo Nhiên đả kích đến mức cảm thấy vô cùng khó chịu, chính điều này đã khiến Nám Nám chuyển từ khoa Văn sang khoa Năng khiếu Thể dục, dù biết đó là một phương hướng phát triển hoàn toàn không có hy vọng nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, từ đó, cô không thể quay đầu lại được và điên cuồng chạy cho đến ngày hôm nay!

Đương nhiên, cũng chính lí do đó dẫn đến việc cô chưa suy nghĩ tới khả năng chịu đựng sự hiểu lầm của mọi người đối với hai người họ, nên đã buộc miệng hét lên một lời khiến người ta tưởng tượng xa vời, ai biết rằng một câu nói chứa đầy sự ầm ứ lại bị bóp méo đi ý nghĩa thực sự của nó như thế chứ? Rất nhiều giáo viên và sinh viên đều lộ vẻ kinh ngạc ra mặt, đủ hình dạng, ví dụ như kiểu trố mắt đờ đẫn, kiểu ánh mắt chờ đợi, kiểu chuyện không liên quan đến mình hay kiểu bình tĩnh, không sốt sắng...

Kiểu cuối cùng chính là thái độ của Ninh Hạo Nhiên.

Mắt Nám Nám rất long lanh, long lanh một cách có thần. Cô nhìn Ninh Hạo Nhiên bằng đôi mắt thù hận, đéo gọt thể nào cũng phải trả lời một câu thật đông đúc để chứng minh rằng mình không còn là con ngốc Thể dục mà hần chê cười năm đó, để chứng minh sự tái sinh của mình từ cội Niết Bàn.

Cho nên, cô đã hùng dũng bước tới phía trước. “Ninh Hạo Nhiên, tôi muốn đấu với anh, một trăm mét, mười nghìn mét, nhảy cao, nhảy xa tùy anh chọn!”

Thật là những câu nói có ý nghĩa và đầy sức sống. Tuy nhiên...tuy nhiên...nó chẳng khác nào hành động chọc cười Ninh Hạo Nhiên, anh ta nghe xong thì phá lên cười rồi lập tức dùng tay che miệng, quay sang một bên, má trái hướng về phía Nám Nám ẩn hiện một lúm đồng tiền, mắt cười híp lại, khiến một nữ sinh bên cạnh Nám Nám lập tức khẽ suýt soa lên vì được nhìn thấy phần mặt bên phải cực kì hoàn mỹ, không một khuyết điểm của anh ta.

Lúc này, Nám Nám cũng quay người để quan sát thái độ của mọi người, thật hay vì mọi người đã chuyển từ những tư thế khác nhau sang cùng một tư thế xem kịch hay, vô số cặp mắt đang đổ dồn về phía đôi gian tình đầu mảy cuối mắt, thể hiện tâm lí vừa xem vừa khinh ghét.

Ai cũng chờ đợi câu trả lời của Ninh Hạo Nhiên. Liệu anh ta sẽ chọn cách cởi áo và chạy thi với Nám Nám tại đây hay là bộc lộ sự chế giễu, sau đó ngồi xuống chọc tức Dương Nám Nám và tiếp tục làm trò?

Đây quả là một vấn đề phức tạp.

Có điều, Ninh Hạo Nhiên đã quăng ra điều thứ ba hoàn toàn ngoài dự đoán của khán giả.

Anh ta nói một cách lạnh nhạt: “Tuần sau hãy đấu, bây giờ thì ai về phòng làm việc của người ấy!”

Tất cả thầy giáo và sinh viên xung quanh đang háo hức xem kịch hay liền tui nghỉu, thở dài thất vọng.

Đối với việc Ninh Hạo Nhiên hiểu chuyện và biết lễ nghĩa như vậy, thầy hiệu trưởng đang đứng trên hội trường nước mắt lưng tròng, may mà Ninh Hạo Nhiên vẫn đủ bình tĩnh, nếu không thì tin “vào ngày khai giảng, hai giáo viên Thể dục thi đấu tại sân tập, hàng ngàn giáo viên, sinh viên vây xem” nhất định trở thành hot news trên báo chí ngày mai. Tuy nhiên thầy hiệu trưởng chưa kịp bày tỏ lòng cảm kích vô hạn của mình đối với Ninh Hạo Nhiên thì anh ta đã lẳng lặng bước tới bên cạnh Nám Nám, cởi áo khoác ngoài của mình ra và khẽ choàng lên người Nám Nám.

Biểu hiện hòa dịu của anh ta không hề làm Nám Nám cảm kích, cô không thể chịu đựng được kiểu con trai bất lực chưa chiến đã lui và hơn nữa, theo cô biết, Ninh Hạo Nhiên tuyệt đối không phải kiểu người hòa nhã với mọi người như vậy. Hành động của anh ta nhất định là ví dụ điển hình cho sự bất an như câu mà Oa Oa thường nói: “cáo chúc tết gà”. Cô hỏi thẳng: “Sợ rồi cứ nói thẳng ra, không cần phải từ chối mãi như vậy.”

“Bây giờ cô có thể đấu ư?” Ninh Hạo Nhiên trầm tư một lát rồi đột nhiên phát ra ngữ khí chẳng lạnh.

“Đương nhiên”. Quả nhiên là năm năm trôi qua nhưng anh ta vẫn trước sau như một, giữ nguyên thái độ xem thường cô. Nám Nám đang chuẩn bị tìm những lời lẽ sắc bén để phản bác lại thì thấy Ninh Hạo Nhiên

trùm áo lên người cô, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Vào toilet đi!”

Môi Ninh Hạo Nhiên cọ xát vào tai cô, khiến cô bỗng mất hết lí trí, không kịp suy nghĩ kĩ ý tứ sâu xa của câu nói ấy, rồi nghe thấy anh ta lại nói thêm: “Cô bị ra quần rồi kìa.”

Đoàng!!! Nám Nám tối tăm đầu óc.

Thôi, thế là mỗi nhục năm năm trước của cô cơ bản đã không còn cô hội để rửa, đối với một kẻ mà khi học trung học còn để băng vệ sinh từ váy rơi ra thì thời kì đèn đỏ quần bị ra màu không có gì là lạ nữa. Nhưng...nhưng... trước mặt hàng ngàn giáo viên, sinh viên thế này, trước mặt cả kẻ địch Ninh Hạo Nhiên nữa, bị mất thể diện như vậy thật khiến người ta đau đớn vô cùng!

Cô thật lòng muốn thay tám đời tổ tiên gửi lời hỏi thăm của Thượng đế tới anh ta, hoặc gửi lời thăm hỏi của Thượng đế đến tám đời tổ tiên nhà anh ta.

“Vấn đầu chứ?”. Ninh Hạo Nhiên nhìn bộ mặt đỏ ửng như quả cà chua của Nám Nám, biết cô đã hiểu ý mình nên dừng dừng hỏi.

“Hôm nay mặt trời chói quá, nắng quá!” Nám Nám cười một cách thiếu tự tin.

“Ừm, nắng quá!” Ninh Hạo Nhiên ra sức phụ họa.

“Hôm nay là ngày trọng đại, không thích hợp cho việc vận động”. Nám Nám nghiêng răng.

“Đúng vậy, ngày trọng đại không thích hợp cho việc vận động”. Ninh Hạo Nhiên gật đầu, lặp lại đầy giấu cợt.

Ninh Hạo Nhiên đứng bên cạnh cô, trước khí thế mạnh mẽ bao trùm của anh ta, cô không thể duy trì được bình tĩnh quá lâu, khoe miệng hơi giật giật, cẩn thận đi ra khỏi chỗ ngồi, lùi sang một bên, gật đầu vờ mọi người rồi chạy trốn.

“Vậy thì tuần sau hãy nói nhé!”

Tưởng rằng Ninh Hạo Nhiên vẫn vào hùa giúp mình, không ngờ anh ta lại hét to về phía cô bằng một giọng “vừa phải” mà tất cả mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy: “Chạy chậm thôi, cẩn thận lượng máu tăng lên đấy!”

Chỉ nhìn thấy thân hình mảnh khảnh của Nám Nám lúc đó lắc lư, cô cảm thấy dường như quanh mình đang có hàng nghìn tia chớp lóe sáng, sau đó là tiếng sấm đùng đoàng chấn động vang lên. Trong nháy mắt, khối bụi bay tứ phía. Cái trán nhẵn nhụi của Nám Nám giống như bảng điện tử hiện lên dòng chữ: “Ninh Hạo Nhiên, tôi chân thành gửi lời chào tới gia đình anh!!!”

22. Chương 20

Chương 20: Một trăm mét

Ngã ở đâu thì đứng dậy ở đó, một người vô tâm như Nám Nám luôn động viên bản thân mình như vậy.

Đáng tiếc, câu nói đầy ý chí này luôn luôn không có đất dụng võ.

Hôm nay là tiết học đầu tiên kể từ khi khai giảng, phòng giáo vụ sắp xếp Nám Nám lên lớp cùng cô Từ, người đã gần năm mươi chín tuổi. Cô Từ phụ trách quản lí sinh viên, Nám Nám làm trợ giảng phụ trách ghi điểm, kẻ vạch, thực hành và cả đứng nhìn.

Những ngày tháng Chín, ánh mặt trời vẫn chiếu gay gắt, luồng hơi nóng hừng hực tỏa ra, từ xa, Nám Nám đã nhìn thấy một lớp học Thể dục khác đang chạy tới gần. Tuy giờ Thể dục ở đại học không yêu cầu khấp khe như cấp hai, cấp ba, nhưng tổ chất của lớp này rõ ràng là tốt hơn rất nhiều, không chỉ nhịp bước thẳng đều mà ngay cả tiếng hô khẩu hiệu cũng tràn đầy sức lực. Giáo viên nào dạy mà lại nghiêm túc như vậy nhỉ?

Đang nóng bức, Nám Nám lại càng khó chịu khi nhìn thấy Ninh Hạo Nhiên chạy sát bên cạnh, cô thậm chí có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống từ đầu anh ta.

Có lẽ người giáo viên có thể làm cho mình toàn thân ướt đẫm mồ hôi cả nước này chỉ có một mình Ninh Hạo Nhiên.

Nám Nám bĩu môi coi thường tất cả những gì anh ta làm, thu lại ánh mắt, ngẩng đầu, đặt đồng hồ bấm giờ cho vòng tiếp theo rồi đồng dục hét lên: “Chuẩn bị! Chạy!”

Một hàng năm nữ sinh cùng xông về phía này, Nám Nám cũng không ngẩng đầu, chỉ chú ý vạch đích dưới chân mình, nhắm đếm: một, hai, ba, bốn, năm...Rất tốt, thành tích của năm người đều trong vòng mười lăm giây.

Bỗng bộp một tiếng, có người vỗ lên vai cô một cái. Con số trên đồng hồ bấm giờ vẫn chưa ghi lại, Nám Nám bị giật mình, chiếc bút đang cầm tuột tay rơi xuống đất.

“Các em nghỉ giải lao, tôi và cô Dương có chút chuyện cần bàn bạc”. Câu nói mập mờ của Ninh Hạo Nhiên khiến những sinh viên đã từng nghe thấy tin đồn về chuyện cãi cọ giữa hai người họ tại hội trường đều khê huýt sao, không hề sợ sự uy nghiêm của Ninh Hạo Nhiên.

Nám Nám nhìn bàn tay sồi trên vai mình, lạnh mặt. “Thầy Ninh, bây giờ đang là giờ học, thầy nên chú ý đến hình tượng giáo viên của mình.”

“Tôi nói chuyện với sinh viên cũ của tôi thì có gì đáng chú ý chứ? Không phải chuyện gì khác, tôi chỉ muốn hỏi cô đã chuẩn bị tinh thần cho thi đấu chưa?”. Trong mắt của Nám Nám, Ninh Hạo Nhiên cười còn xảo quyệt hơn là không cười, những giọt mồ hôi trong suốt và hàm răng trắng sáng, nhìn mà thấy ghét.

Nhiều người nhìn như vậy, áp lực trong lòng càng lớn, không có lợi để phát huy như bình thường, cho nên, cô nói một cách rất thông minh: “Tôi biết thầy Ninh đang rất bận, chắc hẳn không có thời gian rồi, vì vậy, thầy không cần vì tôi mà thay đổi lịch trình giảng dạy đâu”.

“Như thế này vậy, tôi để cô chạy trước, tôi đuổi theo, thế nào?”. Ninh Hạo Nhiên vượt vượt cầm, cảm thấy ý kiến của mình vừa không làm mất đi sự tôn nghiêm của Nám Nám, lại cũng bảo vệ được phong độ quân tử của mình.

Nói thực, tốc độ chạy ngắn một trăm mét của Nám Nám không hề tệ, tuy không chắc chắn sẽ thắng được Ninh Hạo Nhiên, nhưng cần rằng cố gắng hết sức vẫn có chút hi vọng. Nhưng bây giờ đang là giờ học, hai giáo viên chạy bạt mạng trên sân vận động chẳng phải sẽ trở thành một đề tài cho mọi người bàn tán hay sao? Một người cũng coi như là vẫn còn lí trí như cô lúc đó bỗng muốn từ chối. Vậy mà anh ta lại dám coi thường cô, nói rằng để cô chạy trước, có khác nào giẫm lên cái đuôi nhỏ bé của Nám Nám, làm con mèo nhỏ lập tức gờ hết móng vuốt sắc nhọn lên.

“Không cần, cùng chạy đi!”. Nám Nám hùng dũng trả đòn, vỗ “bốp” một cái vào đầu Ninh Hạo Nhiên.

Ninh Hạo Nhiên lấy chiếc đồng hồ bấm giờ từ tay Nám Nám đưa cho cô Từ, cười nói: “Tôi thực sự muốn nhìn xem sinh viên mà tôi từng dạy có bản lĩnh như thế nào, bắt đầu đi!”

Cô Từ đã nhiều tuổi, lại có cái bệnh mà tất cả những người cao tuổi đều thích, đó chính là làm bà mối. Trong mắt cô, Ninh Hạo Nhiên và Dương Nám Nám vô cùng đẹp đôi (cô từ gần đây mới đổi kính loạn thị), tính cách cũng bổ sung cho nhau (nếu những lời cãi cọ cũng coi là bổ sung cho nhau), cộng thêm độ tuổi vừa thích hợp (cho dù là kém mười tuổi, tám tuổi cũng không sao, lại từng là thầy trò (bây giờ, sinh viên đều được phép kết hôn rồi, thầy trò yêu nhau thì sao chứ?), vì vậy, tất cả các yếu tố này đều thôi thúc cô hoàn thành tâm nguyện làm bà mối năm mươi năm vẫn chưa toại nguyện của mình.

Cô Từ cười híp mắt, bấm đồng hồ, hết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Nám Nám rồi lại nhìn về mặt bình tĩnh, lãnh đạm của Ninh Hạo Nhiên, trong lòng vô cùng vui mừng: Nhìn kia, cô Dương đỏ mặt rồi, ánh mắt thầy Ninh cũng không rời khỏi khuôn mặt của cô Dương. Rõ ràng hai người đều là “Tây Thi trong mắt người tình”, tuy về ngoài còn có hơi ngưỡng ngưỡng. Được rồi, hãy để mình làm người nhiều chuyện vậy, hai đứa nó không kết hôn, mình sẽ không từ bỏ!

Kì thực, suy nghĩ lúc này của Nám Nám chính là: “Xong rồi, đáng chết, thời khắc quan trọng này mà để giày mình lại bị rách.”

Nám Nám đã từng rất ủng hộ hàng nội, đôi giày thể thao ngoại được bỏ tặng lại càng khiến cô thêm kiên định trong việc lựa chọn. Cô ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy trời muốn hại chết mình, rõ ràng nếu lúc này thay giày chắc chắn sẽ không kịp, chưa biết chừng còn bị gán cho tội danh chạy trốn, vừa mất mặt lại vừa không cam lòng, dù gì đây cũng là chuyện liên quan đến danh tiếng. Cô chỉ có thể khuyên bản thân hãy nghĩ đến những điều tốt, ví dụ như chạy được nửa đường, để giày bay ra đập chết một con gián, cũng coi như là vì đất nước diệt trừ tứ hại, vì nhân dân tiết kiệm thuốc diệt con trùng.

Khi cam chịu số phận ngồi xổm bên cạnh Ninh Hạo Nhiên, cô cố dùng ngón chân kéo đế giày, điều khiển hướng đi của nó. Cũng may đế giày rất nghe lời, ngoan ngoãn quay trở lại. Nám Nám nhìn nó than thở, đế giày ơi là đế giày, ta tin mày thêm một lần nữa, nếu mày muốn bay thì hãy bay ngay vào đầu cái tên họ Ninh đó, hãy bay chuẩn một chút, nếu đập trúng đầu hắn, ta nhất định sẽ đem mày đến cửa hàng để sửa, nếu đập lệch một chút, ta sẽ đem mày đến chỗ người sửa giày để sửa, nếu bay đi lung tung mà không đánh trúng...thì ta còn cần cái đồ bỏ đi là mày làm gì nữa? Bị vứt đi là điều không tránh khỏi, mày hãy nhớ rõ cho ta.

Ninh Hạo Nhiên đứng bên cạnh bỗng máy mắt một cái. Anh không nhìn cô mà chuẩn bị tư thế trước khi thi đấu. Đối với người như Ninh Hạo Nhiên, Nám Nám đương nhiên có chút mù quáng. Khi nghiêm túc, Ninh Hạo Nhiên khí khái hơn một chút, sự tập trung thể hiện rõ trên trán dường như không giống với dáng vẻ khi hành hạ Nám Nám năm đó.

Năm năm, người ta có thể thay đổi nhiều như vậy sao?

Lúc đó, Ninh Hạo Nhiên đứng tại điểm đích với một nụ cười giấu cợt, lè lưỡi, vẻ mặt dữ tợn nhìn Nám Nám đang nghiêng ngả, nhấp nhô với tư thế sấm nhanh không kịp bịt tai, động tác chậm chạp, giọng nói kì quái khiến anh được phen cười nghiêng ngả.

Đồng hồ, sổ chấm điểm, tất cả đều rơi xuống đất, cái người đáng chết này sao lại không có một chút cảm giác tội lỗi nào, Nám Nám tưởng mình sẽ một chết trên đường chạy một trăm mét lần đó, nhưng kết quả của cô chưa đạt. Khi cô quỳ trên điểm đích, lập kỉ lục người chạy một trăm mét chậm nhất hồi cấp ba với tốc độ hai mươi hai giây, Ninh Hạo Nhiên đành phải cúi xuống dùng tay quạt cho cô, tiện thể nói ra một câu châm chọc: “chạy chậm hơn rùa”.

Hai mươi hai giây, đó là điều sỉ nhục của một sinh viên thể dục được giữ lại trường. Cả đời Nám Nám sẽ không quên tại sao mình lại ngã tại điểm đích, vì vậy lần này, cô nhất định phải từ đó đứng dậy.

Cô thề!

“Mẹ ơi! Lần này nhất định phải phá kỉ lục”. Nám Nám cố gắng nói cho mình nghe.

Nghe cô lảm bảm, dáng vẻ vốn nghiêm túc chuẩn bị của Ninh Hạo Nhiên nháy mắt bị phá vỡ, anh rũ ra cười ngặt nghẽo, vai rung lên bần bật. Kết quả là chưa đợi cho khoe miệng ngừng cười, trở lại bình thường thì anh đã nghe thấy cô Từ hô lên một tiếng: “Chuẩn bị...! Chạy!”

Nám Nám bên cạnh kéo lê đôi giày thể thao đã rơi mất một nửa đế lao đi như mũi tên.

Dưới màn bụi bay mù mịt, hình bóng sau lưng cô có vẻ vô cùng cố gắng.

Cảnh tượng kinh điển thầy Ninh đuổi theo cô Dương được học trò của thầy Ninh và học trò của cô Dương miêu tả lại với hai phong cách hoàn toàn khác nhau:

Sinh viên của thầy Ninh: Trời, không ngờ thầy Ninh lúc xuất phát lại lơ đãng như vậy, khẩu lệnh đã hô được mấy giây rồi mà thầy lại không hề phản ứng, vẫn còn phục trên đường chạy. Nhưng ngay sau đó, thầy đã bùng nổ sức mạnh dự trữ trong cơ thể, phát huy tốc độ như một con báo, hướng về phía cô Dương, toàn lực xông lên.

Sinh viên của cô Dương: Phải thừa nhận rằng dáng chạy của cô Dương có chút kì quái, nhưng chúng ta tin đây là vũ khí tuyệt mật, giúp đẩy nhanh tốc độ một cách thần kì trong chốc lát của cô, vũ khí bí mật này

sẽ khiến cho tiềm năng nội tại của con người bộc lộ ra, đạt được thành tích ngoài dự đoán của mọi người. Rõ ràng, khi hai thầy cô chạy được hai mươi mét đầu, vũ khí bí mật này chính là cái khiến cô Dương dẫn trước khá xa.

Sinh viên của thầy Ninh: Gần hết cuộc đua, thầy Ninh dùng ưu thế về thể lực vốn có, sửa chữa sai lầm lớn vừa mắc phải. Trong năm mươi mét cuối, thầy bắt đầu dồn lực toàn thân, sải bước rất nhanh. Ngay lập tức, thầy đã vượt qua bóng dáng mềm mại của cô Dương. Khi chuẩn bị kéo dài được khoảng cách giữa hai người thì một chuyện bất ngờ đã xảy ra khiến thầy Ninh không thể xoay chuyển cục diện cần khôn.

Sinh viên của cô Dương: Nhìn kìa, vật thể bay không xác định. Một vật thể màu trắng có hình sóng từ trong đám bụi phía sau cô Dương bay ra, khi mọi người còn đang mải mê tìm hiểu nguyên nhân vì sao lại xuất hiện vật thể kì lạ đó thì cô Dương đã làm một động tác khiến mọi người càng không thể lí giải được, đó là dùng lực nâng đùi lên, dốc sức vung về phía trước, một vật thể khác rõ ràng là chiếc giày từ chân của cô lại bay ra...

Sinh viên của thầy Ninh: Sự xuất hiện của hai vật thể này rõ ràng đã làm gián đoạn nhịp chạy của thầy Ninh, dường như thầy đã phát hiện ra chuyện gì đó, thầy vừa quay người tránh vật thể đó bay đến vừa không ngừng hướng về phía cô Dương, cũng chính vì lí do đó, bước chân của thầy rõ ràng đã lệch khỏi đường chạy...

Sinh viên của cô Dương: Dáng vẻ lao đầu chạy của cô Dương rất đẹp, kiểu liếc mắt nhìn người khác của thầy Ninh thật xấu...

Sinh viên của thầy Ninh và cô Dương cùng hét lên: “A!!! không ngờ hai người lại về đích cùng lúc!!!”

Cô Từ hô: “Mười hai giây ba mươi ba!”

Thầy Ninh nói với cô Dương: “Dương Nám Nám, đế giày của cô bị rơi rồi.”

Cô Dương hét với thầy Ninh: “Tôi biết rồi, cho nên tôi đã chạy chân đất.”

Người chứng kiến trận đấu này đều nhìn thấy trên chân cô Dương là một chiếc giày rơi mất đế và một chiếc giày đã bay đi, rơi trong đám bụi...

Nám Nám quay đầu nhìn Ninh Hạo Nhiên. Chạy xong một trăm mét, người ta vẫn oai phong đầy khí thế, bộ đồ thể thao màu trắng dường như không bị dính một chút bụi bẩn nào, toàn thân sạch sẽ, gọn gàng. Điều đó càng tôn thêm hình tượng bối rồi, vô cùng đáng cười giống như chó mất nhà của cô.

Được rồi, cô thua một chút về hình tượng, nhưng khí thế vẫn toát lên sự mạnh mẽ.

Đám sinh viên im lặng vài giây, sau đó rộ lên một tràng pháo tay chúc mừng nhiệt liệt, trong tiếng hoan hô rung trời, Dương Nám Nám cảm thấy mình chết lúc này cũng không hối hận, mặc dù bây giờ, mồm mũi đang thở phì phì, lá phổi đang vô cùng đau đớn, thêm nữa là bàn chân bị đá cửa rách, nhưng tựu trung cũng không vấn đề gì, cô có thể yên tâm cười nơi chín suối.

Đương nhiên cô có suy nghĩ đó là vì cô vẫn chưa nghe rõ lời hoan hô của sinh viên.

“Thầy Ninh...thầy Ninh...Trời ơi, thầy đẹp trai quá!!!”

“Các cậu nhìn kìa, tôi chảy nước miếng rồi, trong trường đại học có thể gặp được một thầy giáo đẹp trai hiếm thấy thế này thật khiến cho người ta cả đời cũng không hối hận!”

“Sao thấy có thể đẹp trai như vậy, sao có thể chứ? Quả là vẻ đẹp khiến cho thần thánh phải ngưỡng mộ!”

Nhắm nhí! Anh ta khiến cho thần thánh phải phẫn nộ mới đúng!

Nám Nám tức giận cúi đầu đi về phía trước giày thể thao bị rơi, trong lòng rất khó chịu. Xin người, cô và anh ta cùng lúc về đích, đó là thành tích tốt nhất trong cuộc thi chạy một trăm mét nam đại học, nữ sinh chưa từng ai đạt được, tại sao không ai khen ngợi cô? Nữ sinh bây giờ thật không có chút mục tiêu phấn đấu nào, chỉ cần xinh đẹp, có tiền là thỏa mãn rồi, hoàn toàn không biết có sự khác biệt giữa tính cách và hình thức con người.

Cô tập tễnh đi tìm chiếc giày thể thao của mình, nhìn theo hướng bay hình parapol của chiếc giày, cô ước chừng nó rơi trong phạm vi khoảng mười mét...

“Cô đang tìm gì vậy?”. Có người hỏi từ phía sau lưng, Nám Nám không nghĩ gì buột miệng trả lời: “Tìm chiếc giày còn lại.”

“Quay lại nhìn xem có phải chiếc này không?” Giọng nói trong trẻo của Ninh Hạo Nhiên cho thấy hơi thể hồn hển trong lúc vận động hồi nãy đã hoàn toàn biến mất, Nám Nám sợ mình bị lừa, do dự một chút mới dám quay đầu lại, chỉ thấy Ninh Hạo Nhiên đang nhìn chân cô, trong tay cầm chiếc giày đã bay đi như người ta nói.

Thời gian như ngừng lại.

Dương Nám Nám chớp chớp mắt, gật gật đầu. “Đúng rồi, cảm ơn thầy Ninh”. Tay cô vừa mới đưa ra một nửa chuẩn bị lấy lại chiếc giày, không ngờ hình bóng tuần tú ấy lại ngồi xổm xuống trước mặt cô. Động tác nhanh như chớp của Ninh Hạo Nhiên khiến Nám Nám giật mình, vội vàng lùi lại hai bước, anh muốn làm gì? Có phải anh ta đang chuẩn bị lại động tác truyền thống kinh điển là nam diễn viên chính đi chiếc giày thủy tinh cho nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết tình yêu không?

Cô đang thất thần, liền nghe thấy ai đó đang nói phía dưới chân cô: “Lớn như vậy rồi, sao lại còn hiếu thắng như vậy? Mau đi vào đi!”

Bàn chân bị tuột giày vẫn còn đang lạnh ngắt, nhưng lại không có cái gì đi vào.

Thất vọng là điều khó tránh, nhìn chiếc giày đặt cạnh chân mình, lại nhìn xuống chiếc dây giày anh ta vừa cúi xuống xỏ vào, Nám Nám cứng đờ ngồi xuống, đi giày trước mặt anh ta, cố gắng xỏ dây giày.

Không đợi cô đứng dậy, Ninh Hạo Nhiên đã bình tĩnh đứng lên nói với cô Từ: “Giày của cô Dương hỏng rồi, tiết này hai lớp chúng ta học chung nhé!”. Nói xong, anh ta liền đi thẳng tới nói với sinh viên: “Các em, hãy cổ vũ cho cô Dương một tràng pháo tay, cô ấy là sinh viên chạy nhanh nhất mà tôi từng dạy.”

Sinh viên hai lớp cùng vỗ tay hoan hô, Nám Nám lê chiếc giày thể thao đã hỏng tới trước mặt sinh viên, nét mặt có vẻ rất bình thản, nhưng ai biết được trong lòng cô đang nổi giông bão như thế nào, cô muốn giết chết tên Ninh Hạo Nhiên ngay tại chỗ.

Cái tên này...thật...thật vô sỉ quá chừng!

Không ngờ hần lại biểu hiện tình cảm lớn lao như mặt trời màu xuân của người thầy giáo tiểu học vào đúng lúc này để lừa gạt sinh viên của hần mà không nghĩ xem hồi đó, mình đã làm bao nhiêu chuyện bỉ ổi rồi, thật là vô sỉ hết mức. Nám Nám nheo mắt lại: “Các em sinh viên, các em cũng dành cho thầy Ninh một tràng pháo tay nào, phải biết rằng thầy Ninh cũng là thầy giáo chạy chậm nhất từng dạy tôi.”

Sinh viên hai lớp đồng loạt chuyển hướng ánh mắt khiến cho nụ cười của Nám Nám dần dần mở rộng ra, cùng lúc đó, ánh mắt của Ninh Hạo Nhiên cũng theo dòng người hướng về Nám Nám, dừng lại giây lát trên khuôn mặt đỏ ửng của cô rồi nhú mày, nói đầy vẻ coi thường: “Cô Dương, đừng quên là chúng ta còn chưa thi bơi nhé!”

Hình như...đúng vậy.

Vậy thì sao? Dương Nám Nám trời không sợ, đất không sợ, lập tức ưỡn ngực nói: “Tôi lúc nào cũng sẵn lòng đấu một phen để chia phần cao thấp với thầy Ninh tại bể bơi.”

Một câu nói không hề có ý nghĩa khác gì, truyền đi truyền lại, tam sao thất bản thế nào mà đến chiều ngày hôm đó lại biến thành “Tôi lúc nào cũng sẵn lòng cùng với thầy Ninh vui đùa dưới nước giống như một đôi uyên ương.”

Đây là thời đại truyền miệng, đây là một vũ trụ vô ơn, lời nói ra có thể sai lệch tới mức này, ngay cả người vô tâm vô tính như Dương Nám Nám cũng phải cảnh giác. Khi tan ca, nhìn thấy một chiếc xe ở cổng trường, cô bắt giắc lùi lại vài bước.

“Giày sửa xong rồi ư?” Ninh Hạo Nhiên liếc nhìn đôi giày thể thao dưới chân cô.

“Chưa, trong tủ của tôi vẫn còn một đôi dự trữ”. Nám Nám ngập ngừng nói. Không biết Ninh Hạo Nhiên có biết lời hẹn giữa hai người đã bị lan truyền thành tin đồn như thế nào không, nhìn thì có vẻ anh ta không biết, nếu không, anh ta nhất định sẽ cho cô biết thế nào là lẽ độ.

“Ồ, tưởng là cô không có giày đi, tôi chuẩn bị lái xe đưa cô về nhà, xem ra...”. Đang nói, Ninh Hạo Nhiên chợt ngừng lại.

“Không cần đâu, tôi tự về được”. Quả nhiên anh ta còn chưa biết chuyện, Nám Nám rất tự biết mình, vội vàng từ chối ngay.

“Xem ra chúng ta có thể đi ăn rồi.”

Câu nói này của Ninh Hạo Nhiên đã khiến khuôn mặt ủ dột của Nám Nám trở nên sáng sủa hơn đôi chút.

“Nhân tiện thảo luận một chút vấn đề uyên ương liền cánh.”

Câu nói sau của anh ta khiến nét mặt Nám Nám từ trạng thái sáng sủa chuyển sang sáng ngời, và tiếp sau đó là sáng ngời vô tận.

23. Chương 21

Chương 21: Đồng nghiệp

Nếu nói năm năm trước, trong mắt Dương Nám Nám, Ninh Hạo Nhiên cùng lắm chỉ là một chàng thanh niên đẹp trai có thể gặp đầy rẫy trên khắp các đường phố, vậy thì bây giờ, trông anh ta hoàn toàn là một tiền bối đẹp trai nhưng thiếu mất tinh đời.

Thử hỏi khi đi ăn với một đồng nghiệp bình thường, ai lại chọn phòng ăn cho những cặp tình nhân? Ngập tràn phòng ăn là tiếng nhạc du dương, cuốn hút, ấm áp và đầy hương thơm. Hình như muốn tăng thêm độ thân thiết của các cặp tình nhân mà chỗ ngồi ở đây hẹp vô cùng.

Đây đâu phải là phòng ăn, đó căn bản là nơi để tăng thêm hương vị tình yêu đôi lứa.

Khi ngồi xuống, cơ thể của hai người bị kẹt lại, Nám Nám phải hóp bụng ưỡn ngực mới có thể tránh được luồng khí nóng cuộn cuộn trong người Ninh Hạo Nhiên truyền qua mấy lớp áo.

Khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt vốn rất tuần tú của Ninh Hạo Nhiên cũng được phóng to hơn vài lần, Nám Nám muốn giả bộ mắt mình bị hoa, cố nhìn ra xa, vậy mà cũng không được.

Mũi thẳng, mắt sáng và sâu, mặt góc cạnh, những nhân vật nam chính trong tiểu thuyết tình yêu đều đẹp đến độ chuẩn mực như vậy, Nám Nám vô thức lật quyển sách bên cạnh mình, bên trong không thiếu những từ ngữ miêu tả chi tiết về ngoại hình của anh ta.

“Năm đó, sau khi ăn tất niên, tôi nhận được thông báo trở lại trường, vì vậy, tôi đi mà chưa kịp chào mọi người.” Khi nói những lời này, thái độ của Ninh Hạo Nhiên rất kì lạ, có vẻ chần chừ, anh ta dường như muốn mượn cớ để gọi lại cái gì đó, lại có vẻ do dự không biết rốt cuộc có nên nói hay không.

Nám Nám một lần nữa dựa vào thành ghế, tựa sát lưng vào tay vịn, nói một cách dứt khoát và khách khí: “Thầy Ninh, điều này tôi biết.”

Năm đó, việc anh ta đột nhiên biến mất đã trở thành chủ đề yêu thích cho các giáo viên nữ và nữ sinh lớp mười một tò mò suy đoán suốt một năm, từ phiên bản giết người vì tình đến phiên bản vâng mệnh kết hôn rồi phiên bản mĩ nhân giang sơn, tất cả những phỏng đoán về sự biến mất đột ngột của anh ta dường như đều gắn liền với hai chữ: “Tình sắc”.

Đẹp trai không phải là sai, vì vậy, chỉ có thể nói là nhân phẩm của Ninh Hạo Nhiên có vấn đề.

Buổi liên hoan tất niên năm lớp mười hai, toàn trường lấy lớp mười hai làm đơn vị tổ chức gói bánh chưng, một vài nữ sinh trong lớp muốn mời Ninh Hạo Nhiên tham dự nên đã dùng tất cả các thủ đoạn, từ khóc lóc đến làm ầm lên rồi dọa thất cổ tự tử, nhưng vẫn không thể làm lay chuyển bước chân của anh ta. Khi tất cả mọi người đều cho rằng tính tình anh ta cô độc lập dị, không thích tham gia những trò chơi vô vị của học sinh thì không ngờ anh ta lại đến lớp 12/3.

Lớp 12/3 có gì nhỉ?

Đáp: Lớp 12/3 có Dương Nám Nám- người chịu ảm ức.

Khi Ninh Hạo Nhiên xuất hiện trước cửa lớp, ánh mắt của tất cả nữ sinh đều đổ dồn về anh ta, chỉ có Dương Nám Nám không dám nhìn về phía ấy. Trong lòng cô vừa xấu hổ, vừa vô cùng tức giận, phẫn nộ. Trước đó không lâu, cô mới bị anh ta chế giễu, nếu bây giờ, trước anh ta, cô vẫn phải giả như không có chuyện gì xảy ra, chuyện này cô thực sự không thể làm được.

Đáng tiếc, có người dường như không biết trên đời này vẫn có chuyện ai ghét ai, ai làm cho ai phải phiền lòng.

Nám Nám giống như người vừa bị chọc giận, cô trừng mắt nhìn Ninh Hạo Nhiên đang nhẹ nhàng bước về phía nhóm của mình, cười nói với mọi người, còn vui vẻ tham gia hoạt động gói bánh chưng cùng học sinh. Lúc đó, một số nữ sinh cùng nhóm với cô mặt mày hớn hở, tất cả các ánh mắt nóng bỏng đều ngưng tụ lại, khiến khu vực xung quanh nơi anh ta đứng trở thành cái lò nung, tỏa sáng một cái đã tăng nhiệt độ lên mức cao nhất. Tất nhiên, Nám Nám đứng bên cạnh anh ta cũng khó mà tránh được, con đã biến thành con cừu nung.

“Tôi vốn muốn nói lời tạm biệt em, đến lớp tìm em, nhưng nghe nói em xin nghỉ một tuần, không còn thời gian nên đã không đợi được em.” Ninh Hạo Nhiên nói.

Lý do xin nghỉ một tuần là vì Nám Nám bị gãy chân, trong buổi liên hoan, Nám Nám đã uống rượu và không hiểu vì sao mà bị ngã, rồi về nhà bằng cách nào. Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy mắt cá chân rất đau, lúc bố đưa đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện ra bị bong gân, nằm nhà dưỡng bệnh một tuần mới trở lại trường học tiếp được. Vừa đến lớp, cô đã được nghe những cái loa phóng thanh của lớp thông báo, giáo sinh thực tập môn Thể dục, người làm cô xấu hổ đã trở về trường rồi, anh ta phải tay ra đi, để lại bao trái tim vỡ vụn, sáng lấp lánh trên mặt đất. Nhưng bây giờ, Ninh Hạo Nhiên lại nói, khi đó muốn nói lời từ biệt với cô, điều đó có ý gì đây?

Anh muốn thông qua cô để nói lời tạm biệt với cả lớp ư?

“Thực ra, thầy Ninh chỉ cần nói với cái loa phát thanh của lớp thì ngày hôm sau toàn khóa sẽ biết hết, tôi dám chắc như vậy. Không cần phải nói với tôi, nói với tôi thì cũng chỉ mình tôi biết thôi, không có tác dụng gì”. Nói đến đây Nám Nám còn đập bàn một cách khoái chí với một điệu bộ rất vô tư.

Ninh Hạo Nhiên vốn muốn rót cho cô một ly nước, nhưng vừa đặt xuống bàn thì bị lực đập của cô làm rung lên mấy cái, nước sứt nửa tràn ra ngoài. Thấy thế, anh nhú mày nói. “Em...quên hết rồi sao?”. Ninh Hạo Nhiên nhú mày, tựa hồ như phát hiện ra một sự thật không thể tin được.

“Quên điều gì? Thầy Ninh, thầy yên tâm, điều gì đáng quên, tôi sẽ không bao giờ nhớ, nhưng điều gì không nên quên, tôi nhất định sẽ nhớ”. Nám Nám vỗ ngực đảm bảo.

Ví dụ, anh ta đã từng đã kích lòng tự trọng trẻ thơ của cô như thế nào, cô sẽ không bao giờ quên!

Ninh Hạo Nhiên nhếch nhếch mép rồi lập tức im lặng với những suy nghĩ kín đáo, một lát sau mới nói: “Ồ, tốt, vậy hãy nhớ tuần sau, chúng ta còn phải thi bơi nữa nhé!”

Như vậy mới đúng, Ninh Hạo Nhiên buộc phải nhận thức rõ tình hình, không nên cho rằng nhờ mối quan hệ mà đi cửa sau thì có thể xóa đi tất cả những chuyện ân oán của quá khứ. Tuy buổi nói chuyện hôm nay rất kì lạ, hàm chứa rất nhiều chân lí rất huyền diệu, nhưng Nám Nám hiểu rõ đạo lí hiểu kì giết chết mèo, đối với những lời khi nghe cảm thấy kì lạ thì không nhất thiết phải quan tâm, tuyệt đối không tăng thêm sự bối rối sâu hơn. Đây cũng là sự khác biệt lớn nhất giữa cô và người chị em tình nghĩa sâu nặng Oa Oa.

Trong vài giây, Nám Nám đã kịp ổn định lại tinh thần, bắt đầu dừng dừng với chuyện cũ để vui đầu vào những món ngon trước mắt, cô vừa múa đũa, vừa nói một cách mơ hồ: “Lát nữa thanh toán, chúng ta sẽ chia đều, nhưng khi trả tiền thì hãy để tôi, khi nào ra ngoài thì hãy trả phần của thầy cho tôi, chứ không nên chia tiền tại đây, tránh thái độ không hay của nhân viên phục vụ.”

Ủm?! Ninh Hạo Nhiên cau mày, không ngờ khi gặp lại anh, cô vẫn có ý nghĩ tính đũa trả tiền, anh nhìn thẳng vào hai mắt Nám Nám một cách giận dữ: “Em quên thật rồi sao?”

Nám Nám lập tức cảnh giác liếc anh ta một cái, cố nghĩ về điều mà Ninh Hạo Nhiên cứ nhấn mạnh vài lần trước đó. Liệu có khả năng cô mượn tiền anh ta mà chưa trả không nhỉ? Cô liền gặng hỏi: “Có điều gì cần tôi phải nhớ thật sao, thầy Ninh? Hay là thầy cứ nhắc lại cho tôi đi! Đã lâu quá rồi, tôi không còn nhớ rõ nữa.”

Đôi mắt sáng lóe lên, Ninh Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Không cần nữa. Lát nữa nhớ thanh toán, cô nợ tôi!”

Ngữ khí bức bối của anh khiến Nám Nám cảm thấy khó chịu nhưng lại ngại, không tiện hỏi nhiều, cô chỉ còn biết cúi đầu tập trung vào ăn. Biểu hiện kì lạ của anh làm cô nghĩ hình như cô đã thực sự nợ anh ta điều gì đó. Cô cố vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn không có bất kì manh mối nào cả.

Cho tới khi cô nhận được tờ hóa đơn thanh toán thì một vầng sáng đột nhiên xuất hiện, cuối cùng cô đã nhớ Ninh Hạo Nhiên chọn món A, giá một trăm sáu mươi tám tệ một suất.

Cô vẫn chưa nhận được lương, tiền làm thêm tháng trước đã đưa cho Oa Oa đi mua đồng phục công ty rồi, cả túi chỉ còn lại mấy đồng tiền lẻ bố cho. Vì vậy lúc này, thái độ của cô rất khiêm tốn, run lên một lúc, cô mới lúi lúi ra, cắn răng đưa ba trăm năm mươi tệ cho nhân viên phục vụ.

Cô rất xót ruột, vừa ra khỏi cửa đã lẩm bẩm: “Thực ra, tôi không cần phải mời anh, chúng ta là đồng nghiệp, chia đều thì tốt hơn. Đương nhiên anh không đưa thì tôi cũng không chủ động đòi, nhưng nếu anh đưa thì tôi cũng không khách khí.”

Mấy chữ “đồng nghiệp” lập tức khiến sắc mặt Ninh Hạo Nhiên tối sầm lại, anh nhìn chằm chằm vào đôi môi đang tính từng đồng không chịu thôi của Nám Nám, miễn cưỡng nén cơn giận đang cháy hừng hực trong lồng ngực, lấy ví tiền từ trong túi ra, đưa cho Nám Nám bốn trăm: “Bữa cơm này tôi mời, hãy nhớ cuộc đầu tuần sau!”

Nám Nám vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhận tiền nên khi thấy đồng nhân dân tệ, cô lập tức như được tái sinh, nên cơ bản đã quên là phải giả vờ từ chối để thể hiện sự rộng rãi, lịch sự, cất thẳng tiền vào túi và gật đầu một cách đầy tự tin: “Yên tâm, thầy Ninh, tuần sau tôi nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn sức để giành chiến.”

“Ngoài ra, thầy có thể nhắc cho tôi rốt cuộc là chuyện gì không? Tôi thực sự không nhớ nổi nữa rồi”. Nám Nám hỏi một cách ngây ngô.

Ninh Hạo Nhiên bị câu nói của cô kích thích, không đợi cô có thêm phản ứng nào nữa, liền gật đầu với Nám Nám một cách thờ ơ và rời khỏi đó trước mà không hề quay đầu lại, bộ đồ thể thao màu trắng mặc mặc trên người anh bay theo gió.

Ủm, trông rất quyết đoán đấy!

Nám Nám đứng ngẩn người ra đó rồi sờ sờ ví tiền trong tay, nhú mày nhìn theo bóng anh mà suy nghĩ...

Chẳng lẽ cô đã thực sự nợ tiền của anh? Nhìn thái độ giận dữ của Ninh Hạo Nhiên thì rất có khả năng cô đã từng mượn tiền của anh ta.

Nhưng vì sao anh lại không trực tiếp bảo cô trả chứ?

Lẽ nào do cô đáng thương quá nên dẫn đến tình huống người lẽ ra phải trả nợ lại nhận được sự thương cảm của chủ nợ, và sau đó, chủ nợ không những không lấy lại tiền mà còn đưa thừa cho cô năm mươi tệ?

Nhân viên phục vụ phụ trách việc đóng mở cửa thấy Nám Nám vẫn chưa đi, hai mắt tròn xoe nhìn về phía Nám Nám, trong bụng thầm cảm thán: cô gái này thật đáng thương, bị bạn trai đá mà chỉ được có bốn trăm tệ.

Nám Nám ngẩng đầu quay lại nhìn một lúc, cảm thấy mình phải nói một cái gì đó để xua tan cái không khí lúng túng khó xử lúc này. Vì vậy, cô cười với nhân viên phục vụ một cách ngượng ngùng: “Này anh, chỗ các anh không lấy tiền boa ư?”

“Oa Oa, chuyện em uống say vào buổi liên hoan tất niên năm lớp mười một chị còn nhớ không?”. Nám Nám nằm trên giường nhú mồm hỏi.

“Nhớ chứ, đó là lần duy nhất trong đời em uống say mà. Về đến nhà, nằm trên giường như một con lợn chết, mẹ gọi thế nào em cũng không tỉnh, mẹ ngồi cạnh giường em, khóc thảm thiết, còn tưởng em chết luôn tại trận cơ, sau đó, bố phải lôi mẹ ra, không thì em đã chết chìm trong nước mắt của mẹ rồi. Sao? Bây giờ em mới cảm thấy hối hận ư? Đúng rồi, đêm đó em còn ra sức ngăn không cho chị lột quần áo, giầy giữa liên tục, suýt nữa đánh chị thành người tàn phế rồi, thật đen đủi cho người đã đưa em về hôm đó...”. Oa Oa để hai chân trên đầu giường, không ngừng lắc đi lắc lại, tay một quyển hướng dẫn về thị trường việc làm, đang nghiên cứu làm thế nào để thâm nhập sâu hơn vào nội bộ Hoa Hạo để nghe ngóng tin scandal nhiều hơn.

“Có người đưa em về ư? Ai?”. Nám Nám ngạc nhiên đến nỗi đang nằm liền đứng bật dậy.

Oa Oa không thèm nhìn cô một cái, trả lời một cách lạnh lùng: “Đàn ông.”

“Đây chẳng phải là lời nói thừa ư? Người đàn ông như thế nào? Có phải đáng người cao to và rất đẹp trai không?”. Nám Nám không để ý rằng mình đang tăng bốc Ninh Hạo Nhiên.

Oa Oa liếc nhìn Nám Nám một cái. “Mơ à? Em còn tưởng có bạch mã hoàng tử xuất hiện sao? Bên cạnh em xuất hiện người cao to, đẹp trai khi nào vậy?”

“Lẽ nào không phải?”. Trong lòng Nám Nám đầy hoài nghi rồi hựt hẫng, không xác định được ý tứ trong lời nói của Ninh Hạo Nhiên chiều nay. Cô dường như không có hồ sơ phạm tội của một kẻ say rượu gây chuyện, làm sao anh ta có thể đề cập đến chuyện hôm tất niên rồi dựng lông mày lên mà nghiêng răng nghiêng lợi chứ?

“Không biết, chị không nhìn thấy”. Oa Oa ngáp và liên tục suy nghĩ, rốt cuộc đó là ai chứ? Một nam giới trung niên hay là một nữ minh tinh Sơn Tây khiến anh ta thích nhỉ? Không được, ngày mai đến công ty, nhất định ta phải đánh vào nội bộ quân địch chứ không thể cứ đoán này đoán nọ, thật hao phí tinh thần quá.

Xem ra không phải là anh ta. Nám Nám kéo chăn, lẳng lặng nằm xuống. Oa Oa thấy cô không nói gì nữa liền tắt đèn, rèm cửa đã ngăn tất cả những tia sáng từ bên ngoài, chỉ còn lại một màu tối đen phủ khắp phòng, làm hồi ức giống như vực sâu không đáy không thể nào với tới được. Rốt cuộc chân tướng của buổi tối hôm đó là thế nào đây?

Trời ơi, sao lại giống săn tìm kho báu thế này? Ôi, thật đau đầu quá! Thôi, không quan tâm đến nó nữa, đi ngủ cái đã! Trời có sập thì rơi xuống người cao to trước mà, chưa đến lượt mình.

Oa Oa vừa nằm xuống đã ngủ say rồi, còn Nám Nám vẫn trở mình, trần trọc, thao thức không sao ngủ nổi.

Quả thực chuyện này, cô không thể để trong lòng, vì vậy, cô lặng lẽ bò ra khỏi giường, cầm điện thoại và gửi tin nhắn cho tất cả những đứa bạn ham chơi của cô: “Các huynh ơi, rốt cuộc tiểu đệ đã làm gì sau khi buổi liên hoan tất niên cuối năm lớp mười một nhỉ?”

Mười phút sau, tin nhắn trả lời đến liên tục.

Nhị Mao: Trời, cậu lại đổi giới tính rồi ư? Chẳng phải lần trước, hki uống rượu, cậu đã đánh vào đầu tớ và bắt tớ gọi là chị sao? Còn nói chính vì cách xưng hô của tớ làm lỡ mất mấy chuyện tình duyên của cậu, sao mới có mấy ngày lại muốn trở về thời thơ ấu huynh đệ rồi? Lẽ nào tình duyên đã hết mùa?

Rosa: Cả một đất nước rộng lớn như vậy, việc đại sự ai mà biết hết được, việc này phải hỏi trưởng thôn chứ!

Tiểu Lục: Đồ dở hơi! Nửa đêm rồi con không ngủ, gửi tin nhắn làm phiền vợ chồng người ta đang ân ái, sau này cái đó của tớ mà có vấn đề gì thì cậu phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đấy!

Cầu Đản: Này người anh em, cậu gửi nhầm rồi, lớp mười một tớ không học cùng cậu, nếu có người bám đuôi cậu, tớ dám lấy đầu mình ra để đảm bảo, chuyện đó nhất định không phải do tớ làm!

Đại Nhân: Lớp mười một? Gì vậy? Trời, cậu đã mượn rượu để cướp của ư? Giờ đi đâu thú vẫn còn kịp đấy, nghe nói vẫn chưa mãn hạn đâu.

Một người anh kết nghĩa: Lại ăn no rừng mỡ đấy à? Không có việc gì thì ra ngoài mà dạo, đừng có ngồi đoán mò nữa! Năm cậu học lớp mười một, tớ ra nước ngoài, ai mà có thời gian để ý cậu làm gì chứ!

Một cậu em kết nghĩa: Đại huynh, lúc đó đệ mới vào tiểu học, câu hỏi này khó quá, huynh muốn thách đố chỉ số IQ có hạn của đệ ư?

Tinh Tinh Quân (bạn nữ duy nhất): Đáng ghét, biết ngay kể từ lúc đó, cậu bắt đầu có ý định xấu với người ta mà. Nói đi, chuyện đó khi nào?

Một bạn nam quen trên mạng đã từng gặp mặt: Kì thực, tớ vẫn muốn nói với cậu, cậu không phải mẫu người mà tớ thích, tớ rất xin lỗi, vì đó chỉ là ảo giác của tớ với cậu.

Một bạn thời đại học đã từng làm tổn thương cô: Hôm qua tớ tập tạ, cơ tay bị căng ra nên không có thời gian giúp cậu nhớ lại chuyện vợ vẫn đó được!

Các bạn cùng lớp mười một. mười hai là có tình người nhất, gửi đi mười tám tin thì trả lời lại hần năm tin.

Lớp phó học tập: Hôm đó, cậu đã uống rất nhiều (rất ngắn gọn, giống y như tướng mạo của cậu ta).

Lớp phó lao động: Cậu đã ôm chổi và hát bài Đau lòng Thái Bình Dương tới mười ba lần (thật không hổ là lớp phó lao động, kết quả của sự hồi tưởng cũng liên quan đến dụng cụ mà cậu hằng hái chiến đấu bao năm).

Lớp phó văn nghệ: Tối hôm đó, cậu hát một câu mà không đúng giai điệu (đây đúng là tố chất nghề nghiệp, cần phải được thừa nhận).

Tổ trưởng: Chỉ chú ý đến việc ăn bánh chẻo nên không biết gì hết (tổ trưởng từ đầu chí cuối chỉ để mắt đến việc làm bánh).

Lớp trưởng: Cậu kéo tay tớ và thừa nhận việc lần trước, khi tổng vệ sinh, cậu đã đuổi chuột, và làm vỡ kính cửa sổ. Việc này bọn tớ đã điều tra một năm rưỡi, nhưng đều không đoán là cậu, không ngờ...cậu lại giấu anh em lâu như vậy, thật uổng phí sự tín nhiệm của các anh em. Sau đó, tớ nói với mọi người, đợi cậu tỉnh rồi thì cũng không cần nhắc lại nữa, vì người ta khi uống nhiều rồi thì lời nói cũng không có hiệu lực pháp lý.

Chao ôi các anh em...Thật mất công bồi dưỡng. Đúng vào giờ phút quan trọng mà không cung cấp được một thông tin nào hữu ích, có điều từ trong từng câu, từng chữ của họ cũng không khó để nhận ra rằng tối hôm đó, quả thực cô đã uống rất say, nếu vậy thì chuyện ân oán giữa cô và Ninh Hạo Nhiên rất có thể đã phát sinh trong lúc cô không ý thức được và việc đó gây vướng mắc cho đến tận bây giờ.

Kinh hoàng!

Cay nghiệt như Ninh Hạo Nhiên, nếu thực sự phải trả thù cho ân oán trước đây...

Anh ta sẽ không đổ axit nitric xuống bể bơi vào tuần sau chứ?

Run rẩy...

Cô vô thức sờ sờ vào cánh tay của mình đã nổi hết da gà từ lúc nào, nuốt nước bọt ừng ực, lẩm bẩm nói: “Cái gọi là người uống nhiều không lạ, các anh em sẽ không đoạn tuyệt là như thế phải không?”

Nhìn từ việc năm lần bảy lượt nhắc nhở của Ninh Hạo Nhiên, chắc hẳn những kí ức của anh ta về chuyện này vẫn như mới, mức độ khắc cốt ghi tâm thế này nhất định khiến cho anh ta sẵn sàng giở trò hiểm độc với cô.

Xem ra cuộc thi bơi tuần sau phải mặc đồ bơi da cá mập rồi!

Hừm, cứ làm vậy đi, phòng ngừa bất trắc là thượng sách.

Thoáng cái đã một tuần trôi qua, trời khô ráo, nhiệt độ thích hợp, Dương Nám Nám phụ trách dẫn đội đến bể bơi của trường, thật không may, lần này lại là lớp của cô Từ.

Dọc đường đi, sinh viên lặng lẽ theo sau lưng cô, bên cạnh tiếng chân đi lộn xộn là chủ đề không bao giờ kết thúc của cô Từ, cùng với những con quạ bay quanh trên đỉnh đầu của Nám Nám.

“Thầy Ninh đẹp trai quá!”

“Thầy Ninh không hút thuốc, không uống rượu.”

“Nhà thầy Ninh ở Hồng Viên, rất gần trường mình.”

“Bố mẹ thầy đều sống ở nước ngoài, thầy là con một.”

Thoáng cái, gia cảnh của thầy Ninh bị cô Từ tiết lộ ra, Nám Nám bất đắc dĩ sờ lên trán: “Cô Từ, những điều này em đều biết hết rồi.”

Vốn dĩ Nám Nám chỉ muốn tìm một cái cớ để né tránh những câu nói luôn miệng của cô Từ, không ngờ cô Từ lại lập tức nhảy nhót mừng vui: “Thế thì quá tốt rồi, hai người thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ thuở bé, biết rõ gốc rễ của nhau. Em có cần cô đi làm bà mối, nói với thầy ấy một tiếng không? Cô biết em vừa mới tốt nghiệp, vẫn còn quá trẻ, nhất định là còn xấu hổ, nhưng chuyện này ra tay trước thì sẽ tốt hơn. Hai lớp chúng ta cùng học là do thầy Ninh chủ động đề xuất, đây có lẽ là cơ hội ngàn năm có một, em hãy nhân lúc này mà nhanh chóng bắt đèn xanh, sau này, ngộ nhỡ có người chạy đến cạnh tranh thì cũng không sợ.”

Cô Từ càng nói càng hưng phấn, ngay sau đó, chiến lược đối địch đã bị tan biến, Nám Nám chỉ có thể bất lực nhìn trời, giả vờ như mình không nghe thấy gì cả. Cô Từ có lẽ cũng cảm thấy một vở kịch độc diễn chẳng có gì thú vị cả nên tự động ngừng lại. Nám Nám chưa kịp hoan hô đã lại nghe thấy tiếng cô Từ tiếp tục phấn khích nói: “Em nhìn kìa, thầy Ninh đến rồi đấy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn suýt nữa hoan hỉ của Nám Nám lập tức chuyển sang ủ rũ, cô ưỡn oai nói: “Thầy Ninh cũng có giờ dạy, đương nhiên phải đến rồi ạ.”

“Thật kì lạ, chàng trai này thường ngày đều lên lớp đúng giờ, hôm nay sao lại đến sớm vậy? Xem ra anh ta đã cố ý đến sớm trước mười phút”. Sự phấn khích của cô Từ thoắt cái đã biến mất, còn lời khen ngợi trái lại lại biểu hiện rõ rệt ra ngoài.

Trời ạ, chỉ là Ninh Hạo Nhiên đến sớm mười phút thôi mà. Là một người nhạy bén, từ việc này, cô Từ cũng có thể nhìn ra chồi non tình yêu đang chớm nở giữa hai người!

Cô ấy định làm cho người ta không sống nổi đây mà!

Cô đang định giải thích thì thất Ninh Hạo Nhiên đi thẳng về phía hai người, điềm tĩnh chào hỏi: “Cô Từ và cô Dương đến sớm quá!”

“Chào...chào thầy. Hôm nay, thầy Ninh cũng đến sớm thật. Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi tìm người quản lí để điền vào đơn”. Cô Từ biết ở-đây-tôi-là-người-thừa nên nhanh chóng rút lui với bộ dạng sớm đã biết hai người này sẽ nói chuyện yêu đương.

“Cô Từ, để tôi đi!”. Nám Nám gọi lại từ sau lưng cô nhưng cô Từ không nghe thấy, vừa đi đã biến mất.

“Ha ha ha ha, vì chuyện thi đấu của hai chúng ta mà cô Từ còn lo lắng hơn cả người trong cuộc”. Nám Nám cười khẩy, khoe miệng khê động đây. Cứ nghĩ tới việc mình uống rượu rồi gây chuyện, tạo ra những tổn thương không thể xóa nhòa đến tình thầy trò với Ninh Hạo Nhiên là khắp người cô lại cảm thấy khó chịu.

“Chút nữa thực sự sẽ thi đấu?”. Ninh Hạo Nhiên nhú mày hỏi. Cho dù là Nám Nám dễ quên hết mọi chuyện của năm năm trước, nhưng khi gặp cô, dù chỉ phải đối mặt với thực tại nhưng cũng đủ khiến cho người ta phải đau đầu rồi.

Câu hỏi mà anh buột miệng nói ra khiến cho Nám Nám sững sờ trong giây lát, ngay sau đó, cô nghĩ đến cái hồ bơi đóng băng mà hôm qua, cô không hề nghĩ đến, trong người căng thẳng, khoe miệng cũng vì thế mà run rẩy.

Thấy cô trầm mặc, Ninh Hạo Nhiên cũng không nói gì. Biết tính khí của cô, chưa biết chừng cô lại nghĩ ra thứ quái quỷ gì đó, anh không nói lời nào, chỉ vẫy tay ra hiệu cho sinh viên. Đám sinh viên lập tức tự động phân thành hai nhóm, một nhóm đi theo Dương Năm Năm, một nhóm đi theo Ninh Hạo Nhiên đến phòng thay đồ nam nữ.

Hai nhóm đi lướt qua nhau, Năm Năm cảm thấy sau lưng mình đang bị những cặp mắt sắc nhọn theo dõi. Cô run rẩy, một lần nữa cảm thấy việc mang theo bộ đồ bơi da cá mập của mình thật là đúng đắn.

Ngộ nhớ năm đó, cô đã từng có hành động bạo lực với người con trai kia...

Được rồi, chút nữa, trước khi xuống nước, cô sẽ đeo thêm một chiếc kính bơi để bảo vệ mắt!

24. Chương 22

Chương 22: Bơi

Giờ học bơi là dịp tốt nhất để xác định quê quán của sinh viên. Tính chính xác cao, cách tiến hành thuận tiện, Năm Năm được phen cười thỏa thích.

Những đứa trẻ đến từ khắp nơi của Tổ quốc trong giờ học thể dục không những thể hiện những động tác chạy thoát chết kì quái khi nhảy xuống nước của người dân địa phương mà còn dùng kiểu bơi chó mang đặc trưng vùng miền để thể hiện sâu sắc bối cảnh văn hóa của từng tỉnh.

Ví dụ như những đứa trẻ vùng Đông Bắc đạp chân rất mạnh, những đứa trẻ quê hương Giang Nam khua tay rất uyển chuyển, những đứa trẻ vùng đất Sơn Đông uống nước rất tinh tế, còn em nào là dân tộc thiểu số thì lặn xuống đáy rất kín đáo.

Dương Năm Năm ngồi xồm trên bờ, đầu quay đi quay lại, bất đắc dĩ nói với em sinh viên số mười tám cứ nổi ở đó mà không hề cử động kể từ khi cô hô khẩu lệnh xuất phát: “Sinh viên số mười tám, em hãy cử động một chút được không? Chúng tôi đang kiểm tra kĩ thuật bơi ếch chứ không kiểm tra em nổi trên mặt nước. Cảm ơn!”

Sinh viên số mười tám ở dưới nước phảng phất nghe thấy tiếng cô Dương, có vẻ rất muốn mở miệng bác bỏ, vì vậy nhe nanh múa vuốt cong móng lên, cố gắng móc chặt ngón chân chìm xuống đáy, bộ tóc vừa đen vừa dài xòa xuống khắp mặt, từ trong nước thờ bong bóng ngoi lên, vừa sặc vừa thờ nói: “Thưa cô...(khụ khụ)...không phải em muốn nổi...đạo mọi người, đó là tại vì chiếc chun buộc tóc của em bị tuột ạ.”

“Tóc của em dài, nổi trên mặt nước giống như cỏ dại, cô cũng không nói gì, nhưng tại sao em không hề cử động vậy?”. Năm Năm ngồi trên bờ, vẻ mặt khó hiểu, cố truy ra nguyên nhân.

“Thưa cô, em rất xin lỗi, vừa rồi em quên mất là phải khua tay trước hay đạp chân trước, hãy cho em thêm một cơ hội nữa được không ạ?”

“Ừm, được rồi, thấy thái độ của em rất thành khẩn, cô sẽ cho em thêm một cơ hội...hãy nhớ...ừm, là đạp chân trước”. Không phải là Năm Năm dung túng cho sinh viên mà sinh viên số mười tám này quả thực sinh ra đã có vấn đề. Trong hai năm cuối của đại học, Năm Năm luôn nghe thấy những truyền kì có liên quan đến em sinh viên số mười tám này, không ngờ trong bốn học kì của bốn năm đại học, em này luôn luôn phải thi lại Thể dục. Nghe nói những môn học khác đều qua cửa rất thuận lợi và có thể tốt nghiệp, duy nhất có môn Thể dục, mỗi lần đều phải tham gia huấn luyện cuối năm để thi lại. Năm Năm luôn không thừa nhận năm đó, mình cũng ngốc nghếch và khiến người ta tức giận giống như cô bé này, nhưng phải nói rằng, cô bé này giống như con thiêu thân xuất hiện trong kì thi Thể dục, quả là kiên trì.

Nhảy xa tại chỗ chưa bao giờ nhảy qua chiều cao của mình, luôn quanh quẩn trong khoảng một mét sáu mươi.

Xà nhảy cao kiểu úp lưng và đường kẻ chỉ cách có một mét mà cô ấy nhảy cả buổi chiều cũng không qua, móng ngồi lên xà, phát ra tiếng kêu cọt kẹt, thành công vẫn còn xa mới có thể vươn tới. Để bảo vệ dụng cụ

thể dục của trường, năm ấy người giáo viên Thể dục đó đành phải đổi xà bằng dây chun, hơn nữa còn thể rằng chỉ cần sinh viên số mười tám có thể nhảy qua dây chun là sẽ cho em đạt, bất luận là kiểu vượt, úp lưng, chạy hay nhảy đều cho phép...nhưng kết quả là em ấy vẫn phải thi lại.

Được rồi, chống đẩy không dậy nổi, coi như sức không đủ, chỉ có thể chống đẩy mười chín cái là cô ấy kiệt sức rồi, thế còn bằng thành tích trên tay cô thì sao? Nói thi chạy tám trăm mét học kì trước, cô không có thành tích là sao? (Sinh viên số mười tám dưới nước đang kêu oan: Đâu có, thưa cô, tám trăm mét của em thực ra cũng có thành tích, có điều khi chạy đến đích, thầy giáo tính điểm tưởng rằng phía sau không còn ai nữa nên đã cho đồng hồ dừng lại. Oan uống quá, thực ra em mới chỉ chạy sáu mươi phút, thầy lại không đợi thêm một chút...)

Nám Nám đứng dậy chờ sinh viên số mười tám vừa trôi vừa bò đến điểm cuối của bể bơi, lại lần nữa phát lệnh: “Chuẩn bị!...Bắt đầu!”

Lần này, sinh viên số mười tám biểu hiện rất dũng mãnh, vừa nhảy xuống...đã...không thấy lên nữa, chỉ thấy một đường sáng dưới màn nước lao thẳng tới đích nhanh như chớp, dũng mãnh như hổ một cách tự nhiên, thoải mái. Khí thế hào hùng ấy làm chấn động tất cả giáo viên và sinh viên có mặt, hầu như tất cả mọi người đều muốn hét lên một câu trong khi cô ấy đang đùa với tính mạng dưới nước:

“Chị ơi, chị bơi lệch rồi...” (Sinh viên số mười tám dưới nước không đeo kính bơi, trong lòng thấy khó hiểu: Một quá, sao vẫn chưa tới đích vậy, rõ ràng là mình đã rất cố gắng, mắt rất khó chịu, hẳn là sắp đến đích rồi? Sao vẫn chưa sờ thấy bức tường của điểm đích nhỉ?)

Nám Nám nhìn bóng dáng mờ mờ mặc bộ đồ bơi màu hồng phấn gần như rơi ngay trước mặt, thấy cô sinh viên số mười tám đang men theo đường đích bơi về phía bên phải chín mươi độ, thoáng cái đã rẽ thành hình chữ L, sau đó mới chuẩn bị rẽ hình chữ U bơi quay về điểm xuất phát, đành phải kịp thời quyết định thôi còi thật to.

Cô sinh viên số mười tám đang cố gắng vùng vẫy dưới nước cuối cùng đã nghe thấy tiếng còi chói tai, cô không hiểu, giãy giụa ngoi lên khỏi mặt nước, đang khó chịu vì chưa tới đích mà đã bị cô giáo thổi còi, chỉ thấy hai mắt Nám Nám phát sáng chạy tới ngồi xổm xuống phía trước mình, kinh ngạc nói: “Nhân tài à, tròn hai mươi phút đồng hồ em không nghỉ rồi đấy. (Lời tác giả: Nám Nám à, cô ấy đổi lại đã uống nước cùng khá không ít đâu, điểm này tôi có thể chứng minh.)

Sinh viên số mười tám: “...”

Nám Nám: “Em có hứng thú tham gia vào đội tuyển bơi của trường không? Tổ chất của em như vậy tuy hơi kém một chút nhưng bồi dưỡng cũng có cơ hội.”

Sinh viên số mười tám: “...”

Nám Nám: “Em đồng ý không, em nói đi chứ!”

Sinh viên số mười tám: “Vâng, thưa cô, em vẫn đang bị sặc đây ạ. Cô có thể tha cho em không ạ?”

Nám Nám: “...”

Đang định đi sâu trao đổi với thiên tài bơi lội thêm một lần nữa, khước mắt cô chợt lóe sáng, phát hiện ra đôi chân trắng đang chậm chậm đi tới. Nám Nám ngẩng đầu nhìn về phía vật thể trắng ngần, nhìn thẳng vào chiếc quần bơi hình tam giác màu đen, bên ngoài có một vật thể đáng nghi, lại ngẩng mặt lên nhìn về mặt không chút biểu cảm của Ninh Hạo Nhiên đang nhìn xuống cô: “Khi nào thi đấu đây?”

Nám Nám cảm thấy cái tên Ninh Hạo Nhiên này rất thông minh. Anh ta biết làm thế nào để cho đối thủ bị phân tâm, sau đó lại khiến cho đối thủ thân tàn trí kiệt. Cô cảm thấy dấu hiệu của một dòng chất lỏng nóng hổi đang chảy từ mũi xuống, vội vàng hít sâu một hơi, trong nháy mắt xóa sạch dấu vết của chất lỏng bị nghi ngờ là máu mũi.

Cô vẫn ngẩng đầu, có điều, lại hướng về phía không có Ninh Hạo Nhiên, uể oải chống tay đứng dậy, khách sáo cười mỉa: “Tùy anh, tôi sẽ chiến đấu.”

Ninh Hạo Nhiên im lặng, đây là cơ hội cuối cùng anh dành cho cô, thế mà vẫn bị Nám Nám để lãng phí. Anh ta tức giận, ném ra một câu: “Vậy thì cô hãy làm vài động tác khởi động cho ấm người một chút đi,

đừng có xuất hiện với tình trạng như năm đó.”

Năm đó...năm đó, Ninh Hạo Nhiên vẫn còn không biết xấu hổ khi nhắc lại năm đó sao? Nếu anh ta không nhắc lại, có thể cô sẽ khoan dung độ lượng mà tha thứ cho anh ta. Kết quả là không chỉ có chút tình nghĩa nào mà lại còn bộc lộ ra thái độ và vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo. Rốt cuộc thì hẳn thật sự vô liêm sỉ hay hẳn giả bộ vô liêm sỉ, sao có thể quên đi rốt cuộc lúc đó, hẳn đã từng làm gì điều gì với cô?

Khi đó, lực tay của cô không đủ, lực chân thì thừa, vận động ở bên cạnh bể bơi lớn như vậy, đừng nói là không tiến được lên phía trước, trái lại còn lùi năm bước. Đây không phải sai lầm của cô, nhưng hành vi chế nhạo cô chính là sai lầm của anh ta. Ninh Hạo Nhiên tuyên bố trước mặt mọi người rằng anh sẽ làm cho cô đầu hướng tới điểm xuất phát, mông hướng về đích, sau hai mươi phút chưa biết chừng mông sẽ hoàn thành nhiệm vụ khó khăn nặng nề lần này. Sinh viên hai lớp đều cười ồ lên, Nám Nám suýt nữa tự nhảy xuống nước.

Nám Nám dùng ánh mắt vô cùng giận dữ liếc qua đó, nhìn thấy anh ta cũng đang quay đầu nhìn mình, khuôn ngực vạm vỡ, đôi chân mạnh mẽ, gương mặt lạnh lùng cộng thêm với vẻ phẫn nộ.

Mẹ kiếp! Vừa rồi, suýt nữa vì vóc dáng hoàn hảo của anh ta mà hai má cô đỏ ửng lên, máu mũi lại tiếp tục chảy ra. Cô đã cố gắng bình tĩnh để dẹp yên tất cả sự hỗn loạn trong lòng mình, vội vàng cúi xuống thực hiện những động tác làm ấm người. Trái ba vòng, phải ba vòng, cổ xoay xoay, mông xoay xoay...

Đúng vào lúc này, sinh viên số mười tám đáng thương đang từ bể bơi leo lên, khẩu khí vô cùng ai oán: “Cô ơi, cô hãy cho em thêm một cơ hội nữa, lần này em nhất định sẽ đạt.”

Nám Nám cắn răng nói: “Không cần nữa, nếu lần này cô có thể bơi thắng thầy Ninh thì em sẽ đạt, nếu không, em đợi cuối kì thi lại nhé!”

Sinh viên số mười tám quay đầu nhìn thầy Ninh với thân hình vạm vỡ rồi lại nhìn cô Dương với vóc người gầy gò như gà ốm, lập tức cảm thấy trước mặt mình là cả một sự vô vọng, liền ngắt lịm đi, rơi luôn xuống nước.

Có lẽ chúng ta nên tích cực tăng cường giáo dục tác phong và đạo đức của giáo viên, không nên đem lại sự xui xẻo cho sinh viên!!!

Khi Nám Nám chấm thành tích cho sinh viên, trên người cô vẫn chưa mặc đồ bơi. Lí do rất đơn giản, cô không quen đi chân đất ngồi xổm bên bể bơi để bấm giờ.

Nhận lời tuyên chiến của Ninh Hạo Nhiên, cô buộc phải lấy túi xách, bí mật đi vào phòng thay đồ. Đồ đạc ba lô thể thao, đồ đạc rơi lèng xèng xuống đất, cô tự cười thầm một mình. Bộ đồ bơi vẫn còn chưa mở ra nằm trên mặt đất, đây chính là bộ đồ da cá mập kiểu hai thân mà người ta nói là bí không thoát gió. Phần áo có nửa tay, che đậy một nửa đôi cánh tay trắng nõn, quần dài đến đầu gối, mũ đội kín đầu, toàn thân giống như người dơi. Hồi học cấp bà, cô quyết chí khổ luyện tập bơi, Dương Tiêu thương yêu cô con gái bảo bối cô con gái bảo bối của mình nên đã hạ lệnh cho thuộc hạ cố gắng thu thập các loại bảo bối hiếm có để nâng cao thành tích bơi lội, một thời gian sau, hàng loạt người với các mục đích khác nhau ngày ngày đến nhà cô hiến dâng vật quý. Nghe nói có người vì chuyện này mà tìm đến tận đội tuyển bơi của Mỹ và mai phục ở đó.

Bộ đồ bơi này Nám Nám cất giữ đã nhiều năm, không nở mặc và cũng không khi nào cần đến. Trận đấu lần này, cô sợ dĩ đem nó ra, hoàn toàn là vì muốn ngăn cách cái nhìn sắc nhọn của những người muốn cô toàn thân không thoải mái. Phải phải bộ đồ bơi rồi mặc vào, Nám Nám lúc này giống như người nhái lặn dưới nước, sau đó đeo kính bơi, tạo hình siên nhân trứng mận màu xanh, nhìn không ra người, không ra thú.

Vắt hai chân chạy đến bể bơi, nhìn thấy sinh viên hai lớp đã được cô Từ nhiệt tình gọi lại ngồi xem trận đấu, Nám Nám bắt lực xoa lên trán, những nếp nhăn nổi lên, than thở: “Cô Từ này thật là khó hiểu.”

Khi Nám Nám đang đứng ngăn người ở đó, bỗng từ bên cạnh truyền đến một giọng nói: “Cô dùng bộ đồ bơi này để làm tôi sợ rụt lại rồi sau đó giành chiến thắng sao?”

Nám Nám đột nhiên nhìn lên, phát hiện ra Ninh Hạo Nhiên đã đứng bên cạnh mình không biết từ lúc nào. Hơi thở nóng hổi càng làm tăng thêm sự bí bách của bộ đồ da cá mập, làm cho cô vô cùng khó chịu, Nám Nám lập tức đứng thẳng người trả lời: “Anh...sao anh lại đứng gần tôi như vậy?”

Ninh Hạo Nhiên chau mày, trên khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai đối với sự nhát gan của cô và không thèm trả lời lại câu hỏi đó.

Nám Nám không vui, “hừ” mạnh một tiếng đáp trả: “Còn anh định dùng cách này để dọa tôi, sau đó giành phần thắng à?”

Ninh Hạo Nhiên không thèm để ý đến sự đả kích của cô, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, lập tức phát hiện ra bộ đồ bơi cô mặc quá chật, bèn tiến lại gần, tiến sát đến mức khoảng cách giữa hai người chỉ còn cách 0,01mm mới cau mày uy hiếp: “Cô hãy đi thay ngay bộ đồ bơi khác!”

“Dựa vào cái gì?” Giọng Nám Nám lại càng to hơn.

“Chẳng dựa vào cái gì cả, chỉ là tôi nhìn thấy không thoải mái. Nếu cô không đi, tôi sẽ kể cho các em sinh viên nghe chuyện bể bơi của cô giáo Dương”.

Thấy Nám Nám có vẻ không muốn thỏa hiệp, Ninh Hạo Nhiên quay đầu hướng về phía các em sinh viên đang lặng lẽ quan sát, tình nghịch cười nói: “Tôi đã từng dạy một sinh viên, cô ấy thích để chân hướng về đích...”

“Được rồi thầy Ninh, anh hãy đợi đấy!” Nám Nám bị tên Ninh Hạo Nhiên đáng ghét bức hại đến mức chỉ có thể cắn răng cắn lợi vắt ra từng chữ.

Cô quay người, cố lê từng bước về phòng thay đồ, hít thở thật sâu, tự nói với mình: “Ta là thánh nhân, không so đo, không tức giận với tên khốn kiếp. Tên khốn kiếp bảo ta thay, ta cứ không thay, xem ai vẫn được ai?”. Nhưng nói là nói thế, cô vẫn đi tới quầy dịch vụ để mua đồ bơi, chấp nhận làm tiểu nhân vì chộc tức anh ta kết cục sẽ càng thảm hơn, do đó, một cô gái thông minh như cô sẽ không vì cái lợi trước mắt mà để mai này ôm hận.

Quầy dịch vụ hàng năm đều có đại lí bán đồ bơi. Nếu bộ đồ thú lặn dưới nước này cái tên khốn kiếp kia đã nhìn không thuận mắt thì cô sẽ thay một bộ còn hung mãnh hơn. Nám Nám đứng trong một dãy đồ bơi, chọn đi chọn lại. Một bộ đồ bơi in hình hoa hướng dương thích hợp với yêu cầu chắc chắn sẽ làm Ninh Hạo Nhiên kinh hãi đã đập vào mắt cô.

Bộ đồ bơi này hai mảnh trên dưới tách rời, quần bơi có bốn góc, còn trên áo chỉ có một cái dây nhỏ vòng qua cổ để giữ cho nó không bị rơi xuống.

Nám Nám xoay đi xoay lại và mặc bộ đồ này vào, bỗng phát hiện ra nó làm cho vóc dáng bằng phẳng của mình trở nên nữ tính, có phần hơi hở hang, nhưng nghĩ đến việc trang phục này có thể kích thích mắt của Ninh Hạo Nhiên, để mình được thưởng thức vẻ kinh hãi của anh ta, cô nghĩ mình cũng nên thử một lần. Thế là Nám Nám cố kìm nén những bản khoăn trong lòng, do dự bước ra khỏi phòng thay đồ.

Cô vừa đi ra khỏi phòng thay đồ đã trông thấy Ninh Hạo Nhiên với vẻ mặt vô cùng kì lạ, khóe miệng còn đang giật giật. Anh vốn đang đứng bên bể bơi để bấm thời gian cho sinh viên, nhưng sự xuất hiện của cô đã làm chiếc đồng hồ bấm giờ trong tay anh lập tức rơi xuống thành bể, thiếu chút nữa là lặn xuống nước. Nám Nám thấy vậy thì dương dương tự đắc, lập tức lộ ra vẻ tôi-thuần-khiết-nhất, ngẩng đầu chống nạnh nói: “Thầy Ninh, theo thầy chúng ta nên thi đấu ở đâu?”

Đồ trẻ con, anh sợ quá rồi phải không? Điều cô muốn có chính là hiệu quả như vậy!

Ninh Hạo Nhiên nheo mắt nhìn từ đầu đến chân người đang mặc bộ đồ bơi hai mảnh, mím miệng lại, sắc mặt thâm trầm. “Tùy cô quyết định, tốt nhất là nhanh lên một chút, tôi còn phải dành thời gian để đo thử cho các em sinh viên.”

Nám Nám cảm thấy thủ đoạn bỉ ổi để quấy phá đối thủ đã thành công, trong lòng cực kì hân hoan, mừng rỡ, vừa nhảy vừa chạy đến bên bể. Ninh Hạo Nhiên từ bỏ cách thức trốn tránh, trái lại còn quay người nhảy xuống nước. Cánh tay dẻo dai khua trong nước, khiến nước bắn tung tóe tứ phía. Có lẽ tất cả giáo viên và

sinh viên có mặt không có một ai chống lại được sức hấp dẫn cực lớn từ thân hình với cơ bắp cuộn cuộn và làn da nâu đồng hấp dẫn của anh.

Cảnh tượng tràn đầy sức sống này thật khiến cho người ta...khiến cho người ta...không thể khống chế nổi mình, máu cam từ trong mũi không ngừng chảy ra...

Ninh Hạo Nhiên chạm tường rồi lên bờ, bắp vai hoàn hảo với tỉ lệ ba góc khiến cho các sinh viên không ngừng hò hét cổ vũ. Ngược lại, đây là lần đầu tiên Nám Nám mặc đồ bơi hai mảnh nhưng lại không hề gây được sự chú ý cho ai.

Hừm, dù một đồng tính nữ mặc đồ bơi hai mảnh thì cô ta vẫn là đồng tính nữ.

Trước sự reo hò của các nữ sinh, Ninh Hạo Nhiên vẫn giữ nụ cười cũ. Nám Nám chẳng để ý gì đến việc mình bị bỏ rơi vì đã quen với chuyện mình bị ánh hào quang trên người Ninh Hạo Nhiên che khuất, thà rằng suy nghĩ xem chút nữa sẽ làm thế nào để giành phần thắng còn hơn là chuốc sự không vui cho bản thân mình. Cô kéo kéo đai áo bơi rồi lại xách quần bơi, toan dùng thủ đoạn mỹ nhân kế thì thấy hai mắt Ninh Hạo Nhiên lộ ra sát khí, sắc mặt lạnh như băng ở Nam cực, Nám Nám sợ hãi liền dừng mọi hành động.

Sao như thế lại đắc tội với anh ta, cảm thấy quần áo không thoải mái, cô chỉnh lại cũng sai ư? Đạo lí gì vậy?

Cô Từ đứng dậy hô to: “Chuẩn bị...”, hai chữ “bắt đầu” vẫn chưa kịp nói ra, Ninh Hạo Nhiên đã trừng to mắt nhìn hai tay của Nám Nám đang sải cánh vụt qua, anh liền kéo Nám Nám lại cạnh mình, tay anh nắm chặt lấy vai, vặn mạnh cô nửa vòng, Nám Nám chưa kịp mở miệng kêu cứu, cái dây quàng trên cổ mình thoáng cái đã được tháo ra rồi thoáng cái lại được siết chặt lại. Trong bối rối, cô vẫn kịp hiểu ra và cũng biết ơn cái sức mạnh này.

“Ôi đau quá!”. Anh ta đang làm gì vậy, định dùng dây buộc áo bơi giết chết cô ấy sao?

Chỉ thấy mặt Ninh Hạo Nhiên như cái nồi đen, còn sắc mặt Nám Nám lúc thì xanh, lúc thì trắng, rõ ràng, giữa hai người tràn ra một bầu không khí ảm áp. Ngay cả những sinh viên đang ngồi bên bờ quan sát trận đấu cũng cảm nhận được cái vị chua chua thoát ra từ bể bơi. Đợi đến khi Ninh Hạo Nhiên hoàn tất mọi thứ mới bỏ Nám Nám đang giãy giụa hồi lâu ra và quay về chỗ cũ, bình tĩnh nói với cô Từ: “Cô Từ, cô làm ơn hô lại lần nữa ạ.”

Sinh viên và cô Từ lúc này đều hiểu ngầm và giữ im lặng, không có bất kì một đánh giá nào về màn ảm áp vừa rồi, vì vậy trận đấu cuối cùng cũng bắt đầu.

Sắc mặt Ninh Hạo Nhiên rất khó hiểu, Nám Nám cũng không hiểu, cô chỉ phi xuống bể bơi khi khẩu lệnh của cô Từ phát ra. Tiếng nước róc rách che đi vẻ bối rối bất thường vừa rồi, bơi hết sức cũng thay đổi được trạng thái trống rỗng của đầu óc. Hồi nãy, cô thay đồ bơi rất vội vàng, lại quên mang theo kính bơi. Ở dưới nước, cô không chỉ nhìn thấy cánh tay sải rộng của người nào đó mà còn trông thấy ai đó cũng đang mở to hai mắt nhìn mình. Đây đâu phải một trận thi bơi. Trong tình hình tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, tốc độ tiến về phía trước của hai người cực chậm.

Khó khăn lắm Nám Nám mới giữ được đến cuối trận đấu, đang muốn lấy hết sức để xông về đích, không ngờ, trong thời khắc quan trọng, Ninh Hạo Nhiên lại vô cùng không biết lựa chiều, chắn ngay trước mặt cô. Cái loại người vô sỉ này tưởng rằng ở dưới nước không ai có thể nhìn thấy, không ngờ, không ngờ lại bị ối ắn cô xuống đáy. (Ninh Hạo Nhiên: “Đồ ngốc, tôi bị ối cái đầu cô! Tôi đang kiểm tra dây buộc của cô, phòng nhỡ khi ra khỏi nước sẽ bay mất.”)

Đợi cho đến khi áp lực nặng nề trên vai biến mất, Nám Nám phát hiện ra mình đã chìm xuống đáy, bất luận là thở ra hay hít vào đều không có cách nào ngoi lên mặt nước một cách thuận lợi được, hình bóng mờ mờ chắn trước mặt đã trở thành thứ duy nhất trong bể bơi có thể bầu vịu vào nhưng cô chỉ thấy cái bóng đó có vẻ như chuẩn bị tiếp tục bơi về phía trước. Dựa vào cái gì, tại sao anh ta lại bỏ rơi cô, còn có thể coi như không có chuyện gì mà hoàn thành trận đấu? Tức giận, cô bùng phát lên nguồn lực lớn nhất từ trước đến giờ, đạp mạnh chân xuống đất, mạnh mẽ xông tới ôm vào eo của anh ta và bơi lên.

Lúc này, trên bờ, tất cả sinh viên đều đang thở dồn dập, thấy khi thấy Ninh đang chuẩn bị tăng tốc về đích, một cánh tay gầy guộc run rẩy giơ lên khỏi mặt nước, ôm lấy đầu thầy Ninh, tay còn lại vung vẩy dưới nước,

ôm chặt lấy tay thầy.

Ninh Hạo Nhiên bị giật mình bởi hành động bất ngờ đó, theo phản xạ có điều kiện, lập tức quay lại đẩy con hổ đối Nám Nám ra, không ngờ cô vẫn không buông tha, lại còn giơ móng vuốt, chuẩn bị túm lấy chiếc quần đùi của Ninh Hạo Nhiên. Tưởng đã sắp tóm chặt được eo anh, cô lại bị anh dễ dàng đẩy ra. Anh không tiếp tục bơi về phía trước nữa mà tự tránh đi, rõ ràng chỉ cần quay người lại là nhìn thấy đích nhưng anh ta không sải tay ra, có lẽ anh muốn xem cô đang nhào lộn dưới nước rốt cuộc là vì muốn cái gì.

Cuối cùng, Ninh Hạo Nhiên dừng lại, không hề động đậy, Nám Nám cũng vừa cố gắng ngoi lên mặt nước, thở hổn hển, ngực phập phồng không yên, dựa sát vào anh và trách mắng: “Ninh Hạo Nhiên, suýt nữa anh làm tôi chết sặc đấy!”

Trong bể bơi lặng lẽ, chỉ còn tiếng nước tí tách.

Da thịt trên người Nám Nám dính chặt vào người Ninh Hạo Nhiên, nước là chất kết dính da thịt hai người. Ninh Hạo Nhiên nhú mày, quay đầu nhìn “người nào đó”, muốn kích thích sự tự giác của “ai đó”, nhưng có vẻ cô vẫn chưa nhận ra hành vi của mình hình như không thỏa đáng.

Rất nhanh sau đó, Nám Nám nhớ ra trận thi đấu giữa hai người, cô liền gạt màn nước phía trước, ngẩng đầu lên, phát hiện ra điểm đích điểm đích ở ngay trước mắt. Vô cùng hưng phấn, Nám Nám lập tức lách qua cổ anh, chuẩn bị vượt qua cái chướng ngại vật tên là Ninh Hạo Nhiên, vui mừng phi về đích. Nhưng khi toàn thân cô lướt qua, sắc mặt anh lại thay đổi, toàn thân căng thẳng, không nói gì, cắn chặt lấy răng.

Với sức mạnh của Ninh Hạo Nhiên, anh hoàn toàn có thể dễ dàng bỏ qua Nám Nám, nhưng không hiểu tại sao, trong phút chốc bị cô giở trò, anh lại không muốn hất cánh ta đang bám chặt lấy anh như dây leo của cô ra.

Động tác của Nám Nám vẫn đang tiếp diễn, bàn tay của Ninh Hạo Nhiên trượt qua vòng eo thon gầy của cô, ngón tay hơi run rẩy.

Phát hiện ra điểm đích ở ngay trước mắt, Dương Nám Nám kích động như cắt tiết gà, hoàn toàn bỏ qua ngón tay đang lưỡng lự giữa eo mình, mạnh mẽ khua tay, bây giờ chỉ cần một bước là cô có thể hoàn thành trận thi đấu này.

Đột nhiên, giữa eo lại có người dùng lực đẩy cô về phía trước, vì vậy, chỉ cần một giây, cô đã chạm tới đích.

Leo lên bờ, Nám Nám đắc ý quay đầu lại, định nhìn xem kẻ đang bị bỏ lại phía sau thì đột nhiên thấy Ninh Hạo Nhiên lặng lẽ bơi về phía ngược lại, hai tay nắm lấy thang và leo lên, không hề quay đầu lại, đi thẳng tới phòng thay đồ nam.

“Hừ, đồ hẹp hòi, thua rồi mà không chịu nhận”. Nám Nám có chút chột dạ về sự chiến thắng không mấy vẻ vang của mình, chỉ có thể vừa nhìn trộm theo bóng Ninh Hạo Nhiên vừa không biết tại sao Nám Nám lại chẳng vui về gì khi đối mặt với chiến thắng may mắn này, cô thở phì phì, nhặt khăn lên lau tóc.

Dưới vòi nước trong phòng thay đồ, Ninh Hạo Nhiên mở vòi nước lạnh, nước xối mạnh như lao dốc, nén ép rất nhiều thứ xuống...

25. Chương 23

Chương 23: Xà kép

Tin tức Nám Nám giành chiến thắng trong trận quyết đấu thứ hai với Ninh Hạo Nhiên đã bay đến tất cả các khoa các lớp. Tất cả mọi người trong trường đại học XX không ai là không biết. Các thầy trò vừa kinh ngạc nhận ra Nám Nám sở hữu một nguồn năng lượng to lớn ẩn chứa trong một hình dáng nhỏ bé như ion tinh thể lỏng, lại vừa không tài nào lí giải nổi nguyên nhân Ninh Hạo Nhiên hai lần đều mắc phải lỗi không đáng có. Đúng là một bước sa chân, cả đời ôm hận.

Thế là đủ các loại truyền thuyết vĩa hê cứ không chân mà chạy đi khắp nơi, sau khi được chỉnh sửa lại thì nhìn chung còn tồn tại hai phiên bản sau:

Một bản là “uyên ương tương luyện bị người nhiều, uyên trọng tình thâm bị chen ngang”, tức là Ninh Hạo Nhiên từng có cô người yêu xinh đẹp tuyệt trần, tình yêu hai người ví như keo với sơn, nhưng vì Năm Năm xen vào giữa, khiến cho hai người có tình ý với nhau buộc phải chia xa.

Một bản là “uyên ương tương báo bao giờ hết, ương đứng bên lề vẫn dõi theo”, tức là Ninh Hạo Nhiên và Năm Năm từng là một cặp ân ái, mặc dù có người đẹp tuyệt trần xen ngang nhưng hai người dù có chết vẫn không thay đổi.

Còn về việc tại sao cả hai bản đều xuất hiện người con gái đẹp tuyệt trần thì...

“Oa Oa, lẽ nào em lại trở nên có lỗi với khán giả, có lỗi với đất nước, có lỗi với xã hội hài hòa như vậy sao?”. Năm Năm nằm trên giường ôm đầu than khóc một cách đau khổ.

“Vớ vẩn! Ai nói vậy? Chị em mình bắn một phát đạn nguyên tử cho hấn tan tành ra.”

Câu an ủi tràn đầy tình thân ấy của Oa Oa khiến Năm Năm bỗng cảm thấy thật quý giá, cô đang muốn nói câu chị em gì đó thật tình cảm để bày tỏ lòng cảm kích đối với Oa Oa, nào ngờ Oa Oa lại nói tiếp: “Nếu em thấy có lỗi với khán giả, có lỗi với đất nước, có lỗi với xã hội, vậy thì em để người chị song sinh này ở đâu hả?! Chị đường đường là một thiếu nữ xinh đẹp nhất vũ trụ này! Chị tuyệt đối không cho phép ai bôi nhọ vẻ đẹp của mình! Cho dù chỉ là thông qua việc đả kích em để làm lu mờ hình ảnh của chị cũng không được!”

Thực ra, Oa Oa chỉ cảm thấy bất bình trước việc mình bị liên lụy, vì hai người là chị em song sinh mà, cho nên, lí do mà cô nhất trí chia mũi dao vào người ngoài cũng rất đơn giản. Đương nhiên điều này cũng khiến Năm Năm rất phiền muộn, có điều, cô hiểu rõ rằng nếu kích Oa Oa trong lúc này là không hề thông minh chút nào, cô chỉ có thể vượt giận vào trong, chia mũi dao vào người ngoài.

“Vậy ai có thể nói cho chúng tôi biết, tại sao lại phải xen vào một cô gái xinh đẹp tuyệt trần để làm nổi bật lên sự thô tục và vô liêm sỉ của chúng tôi!”. Năm Năm thấy Oa Oa tự sướng, thấy điều đáng chê trách mà không trách, chỉ biết quần chặt chiếc chăn bông khắp mình mà không ngừng xoay ngang xoay dọc, cứ như một con sâu béo ú to lớn đang phản đối tại sao người ta không chịu gọi nó là bướm bướm vậy.

“Năm Năm, chị nhắc lại một lần nữa, em chấp nhận chịu tổn thương cũng không vấn đề gì, nhưng xin đừng lôi chị vào là chị cảm ơn lắm rồi! Em quên rồi sao, đây là chân lí muôn đời của tiểu thuyết, cả trăm ngàn bộ cũng đều như nhau cả. Vai nữa bao giờ chẳng xinh đẹp không ai sánh bằng, vai nam bao giờ chẳng nặng tình và bất thọ. Hai vai chính ấy đã tít mít nhau rồi thì những lựa chọn linh tinh bên ngoài dù còn tốt hơn đi nữa, họ cũng không nhìn thấy gì hết, đây chính là một thủ pháp mà tác giả hay dùng để cố ý lôi kéo người đọc. Em có thể thoát khỏi bàn tay đấng tạo hóa của tác giả không?”. Oa Oa đập chiếc gối vào Năm Năm, đợi Năm Năm ló cái đầu ra, liếc mắt nhìn và uể oải trả lời: “Không thể”. Năm Năm lộ ra ánh mắt tuyệt vọng.

“Vậy thì được rồi, đừng tự giày vò mình nữa, hôm nay em còn phải lên xà kép nữa đấy!”. Oa oa tiếp tục lấy nắp hộp cơm để đập đồ trang điểm.

“Oa Oa, sao chị vẫn còn lấy nắp hộp cơm để đập đồ trang điểm vậy, bố vẫn chưa sửa xong kính trong nhà tắm à?”. Năm Năm xưa nay chẳng bao giờ soi gương, buổi sáng nhiều nhất chỉ rửa mặt rồi lên lớp ngay, vì vậy nên cô không nắm bắt được tình hình sửa chữa những đồ dùng sinh hoạt hàng ngày quan trọng thế nào đối với mẹ và Oa Oa.

“Chị nghỉ ngơi bố cố ý làm hỏng chiếc gương đấy. Lần trước, mẹ đi siêu thị mua thức ăn, cái chú bán thịt lọc sạch thịt thăn rồi mới bán cho mẹ, nửa cân mà chú ý bán có mỗi bảy đồng tám, lại còn lưu số điện thoại, nói là để thường xuyên liên lạc. Ông bố đáng thương của chúng ta cảm thấy có nguy cơ rình rập nên cố ý làm hỏng gương, như thế thì mẹ sẽ không thể trang điểm đi chợ được nữa...Như thế chẳng phải tự nhiên mỗi nguy hiểm lại được giải tỏa rồi ư? Hồi nhỏ, chị vẫn luôn lấy làm lạ là vì sao nhà ta ba tầng mà ngay cả một cái bàn trang điểm cũng không có...Ôi, ông bố lòng dạ đen tối, bà mẹ đáng thương, nếu tất cả đàn ông trên đời đều có cái tính cách xấu xa là ngang ngược và hay ghen ấy thì phụ nữ quả thực đáng thương quá đi...”. Oa Oa lắc đầu, thở dài bất lực.

“Này...Oa Oa, em hỏi chị một câu cuối cùng thôi, chị phải nói cho em biết sự thật”. Nám Nám lưỡng lự trong một khoảnh khắc rồi miễn cưỡng nói.

“Nói đi!”. Oa Oa trịnh trọng nhìn Nám Nám.

“Chị nghĩ xem, rốt cuộc khả năng em lọt vào mắt xanh của người đàn ông như vai nam chính trong tiểu thuyết ấy lớn đến đâu?”. Nám Nám hỏi mà tay nắm lại hình quả đấm như kiểu anh hùng đi làm việc nghĩa vậy.

Oa Oa bỗng dừng việc đang làm lại và nhẹ nhàng đến bên giường Nám Nám, vuốt mớ tóc bù xù như đám cỏ dại của cô, nhìn cô như nhìn con chó săn lông vàng của ông đại gia hàng xóm, nói rõ từng câu, từng chữ: “Dương Nám Nám, mặc dù em và chị giống hệt nhau, đều là một khuôn thiếu nữ xinh đẹp cả, nhưng em phải biết rằng giờ đây, chỉ số IQ quyết định tất cả, em có học thế nào cũng không thể đạt tới mức IQ như của chị được đâu, vì vậy em...cứ từ bỏ cái ý tưởng này đi là hơn!”

Nói xong, Oa Oa bước ra khỏi phòng trong khi Nám Nám nghiêng răng nghiêng lợi gào thét. Với nụ cười thật ảm áp, Oa Oa dịu dàng nói với bà mẹ đang đứng bên ngoài nghe trộm: “Không sao đâu mẹ, nó còn trẻ con quá, mới bước vào tuổi thanh xuân, vẫn còn hơi khó chấp nhận hiện thực, hai ba ngày nữa chắc là sẽ ổn thôi.”

Rồi cô dương dương tự đắc đi ra, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên, khó hiểu của bà mẹ.

Môn xà kép ở bậc đại học xưa nay thi cử vốn rất dễ dàng. Các giáo viên thể dục đều biết rằng mong các sinh viên đạt đến trình độ quốc tế là quá xa vời, vì vậy, chỉ cần lên được xà, gập cánh tay và đẩy thân mình lên, đứng thẳng người trên không, quay hai vòng rồi dậm chân, cuối cùng nhảy xuống khỏi xà kép và kết thúc bài thi, nếu tất cả các động tác trên đều diễn ra thuận lợi thì sẽ được thành tích tốt. Riêng đối với sinh viên nam thì phải trồng cây chuối nửa người mới được tính là tốt.

Vì vậy, Nám Nám ung dung cầm cuốn sổ ghi điểm bước đến bên xà kép, vỗ vào thanh xà, cười tít mắt nói: “Người thứ nhất, lên xà!”

“Cô ơi, cô có thể đỡ em lên được không?”. Một âm thanh quen thuộc lại vang lên bên tai.

Nám Nám ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, thấy sinh viên mang số báo danh mười tám đang đứng cạnh xà, sợ sệt nhìn về phía cô, rụt rè vẫy bàn tay nhỏ.

“Lại là em à?”. Nám Nám nhìn chiếc xà kép chiều cao chỉ đến cằm của cô sinh viên, cô vừa đau buồn vừa căm giận hỏi. “Cao có chừng ấy thôi mà em cũng không leo lên được à?”

“Dạ, thưa cô, có hơi khó một tí chút thôi ạ, hi hi”. Cô sinh viên khom lưng cúi đầu nói với Nám Nám, mặt cười đầy vẻ thành khẩn, thật khiến người ta không nỡ từ chối.

Nám Nám đành đặt cuốn sổ ghi điểm xuống và đi đến, đỡ eo cô sinh viên, cố hết sức đẩy lên, thót bụng lấy hết hơi hét: “Lên!”

Nám Nám chỉ cảm thấy một sức nặng ngàn cân đè xuống, bao nhiêu calo tổng hợp được từ việc uống sữa sáng nay cô đã tiêu tốn hết để đỡ cô ta trong mười mấy giây, còn cô sinh viên kia thì chẳng có một tí chút phản ứng nào cả. Cô không kim được, ngẩng đầu lên, nén giận nói: “Em làm gì thế, lên xà đi chứ!”

“Thưa cô, hai cánh tay em không chống được!”. Cô sinh viên đang lảo đảo trong lòng Nám Nám cũng lo lắng không kém, hai cánh tay chống lên mấy lần rồi mà vẫn không vững được.

Nám Nám chẳng biết làm gì hơn, chỉ có thể cố đỡ cô ta lên cao hơn nữa, nhìn cô sinh viên ngay cả đặt hai chân lên thanh xà cũng không xong, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em đạp chân lên xà đi đã rồi hãy nói!”

Sinh viên số mười tám rất nghe lời, chân thì đạp lên rồi, chỉ có điều là cô ta đạp chân lên từ phía sau mà thôi. Nám Nám chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, không biết là thứ gì mơ mơ hồ hồ bay vụt qua, bỗng nhiên bị đạp một cái vào mũi, một dòng máu tươi ào ào tuôn ra, cứ từ trong lỗ mũi mà chảy dài xuống.

Rất tốt.

Dù trước mặt là một anh chàng đẹp trai đến mức nào thì rốt cuộc vẫn không sánh được với một cái đập sơ ý của kẻ bạo lực, máu mũi của cô cứ tuôn ra một cách khoái trá.

Nám Nám đứng ngây ra đó, mặc cho hai dòng máu mũi như hai sợi mì treo trên mặt, không thèm quệt mũi. Ôi...nói một cách chính xác hơn, nguyên nhân cô không cử động gì là do ngôi sao vàng trước mắt vẫn chưa “đổi ngôi”, ánh sáng vàng vẫn cứ lấp lánh trước mắt.

Cô sinh viên số mười tám ngạc nhiên và sợ hãi quá, vội vàng nhảy xuống khỏi xà, tay chân luống ca luống cuống, lôi ra một cái khăn giấy từ trong túi quần đưa cho cô Dương lau mũi. Nám Nám cầm tờ khăn giấy dí vào mũi, định thần lại, cúi đầu mới phát hiện tờ khăn giấy là do cô sinh viên đưa cho. Cô bỗng nổi giận, nghiêm giọng hỏi bằng cái tiếng khi bịt mũi: “Khó khăn lắm mới leo lên được, sao em lại nhảy xuống rồi? Tôi đã bị thương thế này rồi, ai đỡ em lên đây?!”

Điều này quả thật rất thành vấn đề. Đúng là cô giáo bao giờ cũng nhìn xa trông rộng hơn sinh viên...

Thế là sinh viên số mười tám lại tỏ cái vẻ mặt như thể đang mặc niệm với Nám Nám, cảm thấy vô cùng có lỗi về hành động tùy tiện, thiếu suy nghĩ của mình.

“Thôi được rồi, Lạn Tư, em đỡ bạn ấy lên xà đi!”. Nám Nám chọn ủy viên thể dục cao một mét tám mươi chín, nặng hơn một trăm cân để hoàn thành môn có độ khó cao và đầy thử thách này.

Nám Nám hiểu rất rõ vẻ mặt khó xử của Lạn Tư, vì thế, cô tốt bụng nói thêm một câu: “Đỡ được bạn ấy lên thì em sẽ qua môn xà kép!”

Dù sao dáng vóc của Lạn Tư cũng là một thử thách lớn đối với chiếc xà kép.

Không đợi Nám Nám nói hết câu, với tinh thần có vẻ rất phấn chấn, Lạn Tư lập tức khom người xuống, lùi chân về phía sau, nói to: “Chị hãy giẫm lên vai em mà lên xà đi, coi như là em cầu xin chị đấy!”

“...”

Khi Lạn Tư đứng trước xà và ngồi xuống, Nám Nám bỗng nhớ lại hình như có một người cũng từng làm động tác như thế.

Bóng hình đó vẫn luôn lưu lại trong kí ức vốn đã ẩn giấu ở đâu đó của Nám Nám.

Đôi vai rộng, đôi chân khỏe mạnh, lưng thẳng và khỏe miệng luôn nở một nụ cười, sao mà giống Ninh Hạo Nhiên quá đi mất!

Yêu cầu của môn xà kép ở cấp ba đơn giản hơn bậc đại học nhiều, chẳng qua chỉ là lên xà đu người ra trước ra sau, thêm hai lần chéch chân vươn người ra, cuối cùng đu người ra trước ra sau hai lần rồi nhảy xuống là được. Vậy mà Nám Nám chẳng biết làm thế nào, chống tay để lên xà cũng là cả một vấn đề, thế là Ninh Hạo Nhiên, vốn là thầy giáo thực tập môn Thể dục liền tiến giúp đỡ.

Lúc đó, anh ta còn chưa chế giễu thành tích chạy một trăm mét và cái tư thế bơi tàn tạ của cô, vì thế, trong ánh mắt của mọi người, trong đó có cô, anh ta vẫn cứ là một thầy giáo thực tập Thể dục đẹp trai mới ra lò.

Không biết bao nhiêu năm đã qua rồi, Nám Nám vẫn cứ nhớ mãi vẻ mặt ngượng ngùng của mình năm đó. Mặc dù rất mất mặt nhưng phải thừa nhận rằng khi Ninh Hạo Nhiên ôm cô lên xà, tim cô đập loạn xạ cả lên, dường như bao nhiêu lông tơ trên người cô đều biến thành loa khuếch đại âm thanh hết cả, không ngừng tuyên cáo với thế giới bên ngoài về cái thân hình nhỏ bé, gầy gò của cô.

Nếu lúc đó, cô ngoảnh đầu lại thì sẽ nhìn thấy gì nhỉ?

Cô mãi mãi không bao giờ biết, bởi vì cô không hề ngoảnh đầu lại, cô không có cái dũng khí đó.

Cô sinh viên số mười tám cuối cùng cũng đã nhảy từ trên xà xuống rồi, Nám Nám cũng tỉnh lại từ trong hồi ức, cúi đầu xuống như một cỗ máy và ghi lại thành tích môn xà kép của sinh viên. Ngòi bút hơi run run trên mặt cuốn sổ ghi điểm. Mắt cô liếc khắp một lượt qua hàng ngũ lớp nghèo nghèo như một con rồng không đầu, tự nhiên cô thấy trong lòng trống trải, lạnh lẽo vô cùng.

Cô Từ đã luống tuổi, lại chuẩn bị nghỉ hưu nữa, vì thế nhà trường sắp xếp Nám Nám làm trợ giảng cho cô, cũng là để sau này tiếp tục sẽ kế nhiệm. Lớp của Ninh Hạo Nhiên chỉ có mỗi một mình anh ta dạy, lại vừa hay hôm nay, cô Từ ở nhà có việc xin nghỉ phép, Ninh Hạo Nhiên không đến mà không báo một lời, buộc cô phải trông nom cả hai lớp.

May mà anh ta không đến, nếu anh ta mà đến thì không biết sẽ còn cười nhạo cô thế nào nữa, cười nhạo cái vẻ xanh non của cô năm đó trước lúc lên xà.

“Thầy Ninh!”. Tiếng hoan hô đồng loạt của sinh viên đã kết thúc triệt để cái ý nghĩ viễn vông vụng trộm của Năm Năm. Cô đứng trước xà, hơi ngoảnh đầu nhìn ra, quả nhiên gã oan gia đó đang đứng đúng chỗ ánh hoàng hôn chiếu rọi. Chiều thu, dưới tán lá cây ngân hạnh đã ngả sắc vàng, Ninh Hạo Nhiên bộ đồ thể thao màu đen, lại càng làm nổi lên gương mặt trắng trẻo của anh ta, nụ cười trên khóe môi thật đẹp đến mê hồn.

Trên đời lại có loại người như vậy đấy, từ nhỏ đến lớn luôn được ông trời hậu đãi. Rõ ràng anh ta cũng giống cô, đều là giáo viên dạy ngoài trời, nhưng chỉ vài ngày sau, cô đã bị phơi nắng trông chẳng khác gì một con gà châu Phi, còn người ta thì cứ trắng trẻo như một anh chàng thư sinh, không có một chút dấu vết gì cho thấy anh ta từng phải phơi nắng cả. Đây chính là sự khác nhau giữa người với người, một sự khác nhau đến trần trụi trọi ra đấy!

Năm Năm chào hỏi một cách dừng dưng: “Thầy Ninh, thầy đến rồi à?”

Tiếng Ninh Hạo Nhiên trả lời rất trầm, khuôn mặt lại có chút gì không tự nhiên: “Nếu không đến thì không được yên tâm lắm, có người cứ hay làm những chuyện kì quái ngoài sức tưởng tượng của tôi, vậy nên đề phòng vẫn là hơn.”

“Thầy Ninh đang nói tôi sao? Thầy thật biết đùa đấy, hi hi hi hi”. Năm Năm vờ cười vài tiếng, vội vàng dời cả ánh mắt vào cuốn sổ ghi điểm, giả bộ như mình chẳng hiểu gì cả.

Ninh Hạo Nhiên im lặng một lúc, có vẻ như bỗng nhiên nhớ ra một cái gì đó: “Đúng rồi, hôm nay chúng ta có so tài nữa không?”

Nói thật, bây giờ, Năm Năm đang ở vào thế cưỡi cọp, nhất là sau khi vừa vì Lạn Tư mà liên tưởng đến Ninh Hạo Nhiên, lúc này, anh ta còn nhìn chăm chú như thế, cô chắc chắn không thể leo lên xà và thực hiện động tác được, vì như vậy sẽ làm cô nhớ đến việc tìm đập loạn xạ năm đó. (Tác giả nhắc nhở: Năm Năm cô đừng ngang bướng nữa. Xà kép là môn duy nhất cô chưa từng tập luyện chăm chỉ, biểu hiện của cô bây giờ chính là kết quả của sự thiếu tự tin! Đừng cố ngụy biện nữa!)

“Như vậy là cô chịu thua rồi à?”. Khóe miệng Ninh Hạo Nhiên nhếch lên, Năm Năm như con chó hoang ương ngạnh hiềm khi tỏ ra ngoan ngoãn thế, thi thoảng lại hiền lành, dễ bảo khiến người ta thấy mà tâm trạng dễ chịu vô cùng. Huống hồ, giờ cô lại biết khó mà lùi bước, điều này sẽ bớt đi không ít phiền toái cho cả hai người sau này khi làm việc cùng nhau, thật là một công n việc.

Anh đang mừng thầm trong bụng, chợt người phụ nữ bên cạnh lại nói một câu thật ngớ ngẩn: “Được...được thôi, thầy Ninh, mời thầy thi trước!”

Ninh Hạo Nhiên ngậy người ra rồi sầm mặt xuống, nói lại: “Hay là cô Dương cứ thi trước đi!”

Năm Năm nhanh mồm nhanh miệng, đầu nghĩ gì là nói nấy: “Thầy Ninh không thi trước, liệu có phải là do tình hình sức khỏe không cho phép chẳng? Hôm đó, bơi bị căng cơ hay là bị sao vậy? Sắc mặt thầy vẫn luôn không được tốt, có phải thầy bị thương ở đâu rồi mà chưa phát hiện ra không?”

Ninh Hạo Nhiên bị cô khích bác tức tối nổi nghiêng răng kèn kẹt, điệu cười lộ rõ vẻ âm u, đáng sợ: “Tôi rất khỏe, người cần chú ý phải là cô Dương mới đúng, cẩn thận đừng để gãy tay đấy!”

Điều này...rõ ràng là có kẻ không muốn nhắc đến chuyện được mất trong cuộc thi bơi hôm đó, Năm Năm tự giác bước đến trước xà, liếc một cái về phía sinh viên số mười tám đang đợi xem một màn kịch hay. Cô thầm nghĩ, nếu trước mặt sinh viên mà để lộ ra mình ngay cả việc lên xà cũng không lên được thì muốn mọi người phục mình quả thật hơi bị khó, thế là Năm Năm vờ lảo đảo, cố ý làm ra vẻ yếu ớt, kiểu như bị ánh mặt trời chói thẳng vào mắt, tay vừa day day huyệt thái dương vừa nói với Lạn Tư: “Hôm qua, cô thức đêm để tính điểm môn bơi nên giờ hơi đau đầu, trong người thực sự chẳng có chút sức lực nào, Lạn Tư, em đến đây đỡ cô một tay nào!”

Lạn Tư ngoảnh lại thấy nét mặt sa sầm như muốn ăn thịt người ta của thầy Ninh, cúi đầu suy nghĩ cặn kẽ về tầm quan trọng của thành tích môn thể dục kì sau của mình rồi sợ sệt quay sang nói với Năm Năm:

“Cô Dương...em...em còn phải thi thể dục học kì ba nữa”. Nếu năm nay đắc tội với thầy Ninh, năm sau chắc chắn sẽ bị treo môn này mất thôi!

Mặt mũi Dương Nám Nám đột nhiên dữ tợn hẳn lên, lộ ra chiếc răng nanh nhọn hoắt như một con ma cà rồng: “Vậy năm nay cậu có muốn qua môn này không?”

Muốn chứ! Lạn Tư nước mắt lưng tròng, không thể không thừa nhận, thành tích thể dục lần này cũng rất quan trọng.

Kì thực, cậu ta chính là “chiếc bánh sandwich” trong truyền thuyết bị hai bên kẹp chặt ở giữa.

Lạn Tư đành co đầu, rụt cổ, nhắm mắt đưa chân, nghe lệnh bước đến trước mặt Nám Nám thì thầm: “Cô Dương, cô nhất định phải bảo đảm rằng năm nay em sẽ qua môn Thể dục đây.”

“Yên tâm, cô bảo đảm môn Thể dục năm nay, em sẽ qua hết”. Dương Nám Nám bất đắc dĩ kí thỏa thuận bán nước khi lâm trận.

“Xuất sắc!”. Có người không hài lòng chỉ đủ điểm qua, cố gắng mặc cả thêm.

“Giỏi!”. Dương Nám Nám dù bị uy hiếp vẫn cắn răng cắn lợi không chịu nhượng bộ.

“Chấp nhận!”. Lạn Tư miệng đồng ý, lập tức khom người xuống, can tâm tình nguyện làm thân phận của chiếc thang vượt tường.

Nám Nám thực hiện một vài động tác làm nền bắt buộc (tức là khởi động khớp chân, nghiêng mặt nhìn trời thở ngắn than dài, một tư thế như thể tôi vốn không hề muốn nhưng biết làm sao được, thể sự đã ép buộc phải vậy) rồi chậm chậm bước đến bên Lạn Tư, tay vừa đặt lên đôi vai mũm mĩm của cậu ta, sức cánh tay vẫn chưa mượn được đà để chống lên xà mà đã có người không kìm nén được tức giận, thẳng tay giằng bộ móng vuốt của cô lôi xuống.

Ninh Hạo Nhiên cảm thấy lỗi lầm lớn nhất mà mình đã mắc phải trong đời chính là năm năm trước đã không nhân lúc đỡ Dương Nám Nám lên xà mà bóp chết cô ta luôn, để bây giờ hận đến nỗi ngứa răng ngứa lợi thì trước mặt mọi người cũng không có cánh nào hủy diệt được người đàn bà cứ men theo cái quỹ đạo suy nghĩ kiểu người ngoài hành tinh này.

Vì vậy, anh chỉ có thể tức giận thái quá mà thành ra việc gì cũng dám làm, tóm Nám Nám như kiểu tóm một con gà, hất Lạn Tư sang một bên và tự mình phụ trách những hành động tiếp theo.

Rơi vào vòng tay của ai đó, Nám Nám chẳng kịp nghĩ gì nhiều đã bị người ta đẩy mạnh người lên. Hiển nhiên là Ninh Hạo Nhiên đã ước tính hơi bị quá so với trọng lượng thực của Nám Nám, Nám Nám thì lại ước tính hơi thấp lực cánh tay khỏe mạnh của Ninh Hạo Nhiên, và thế là theo lệ thường, cô mượn đà, và “ái chà” một tiếng, cô bị người ta đẩy lên cao.

Dù có phản ứng nhanh thế nào thì cũng phải bó tay thôi, chỉ thấy Nám Nám vượt qua xà, bay qua hàng rào sinh viên, lao thẳng, ngã lộn ra con đường gạch cạnh xà...

Mọi động tác chỉ diễn ra trong nháy mắt...

Cuối cùng thì Nám Nám cũng biết vì sao bánh pizza của Ý trước khi làm xong đều phải làm một động tác cuối cùng là tung lên, bởi vì như vậy thì bề mặt bánh sẽ xốp và mềm hơn. Rất nhanh, chỉ một tiếng “bịch” đã kết thúc cuộc so tài ngắn ngủi giữa Nám Nám và Ninh Hạo Nhiên, đồng thời kích thích cho đám học trò tha hồ thỏa sức tưởng tượng, bay bổng vô tư.

Ừ, căn cứ theo khoảng cách bay thì thành tích môn nhảy xa của cô Dương chắc chắn cũng không tồi chút nào đâu...

26. Chương 24

Chương 24: Nhảy xa

Nám Nám nhấc một chân lên, đập cửa phòng ngủ ra, chân chấm chân phẩy rề sang bên giường mình, không thèm để ý phía sau bà mẹ đang đuổi theo và Oa Oa đang trong phòng, giật mình ngã người ra kêu “ôi trời, ôi trời ôi”, nét mặt trông có vẻ rất chi là đau đớn, ít nhất thì đã xảy ra một chuyện to lớn đối với Nám Nám, đó là bị gãy chân và tay.

“Em mới làm giáo viên Thể dục có hai mươi bảy ngày đã bị ngã thành ra thế này rồi à?”. Oa Oa kích động, có phần xem thường Nám Nám chỉ được cái tứ chi phát triển, chỉ biết động chân động tay mà không biết động não, xét cho cùng, cũng chỉ là chỉ số IQ có hơi thấp một chút mà sao lại dễ bị ngã thành ra thế này được? Trong thời buổi khủng hoảng kinh tế bây giờ, kiếm tiền thật không dễ dàng chút nào, ai ngã thì được, chứ sao lại để mình ngã bao giờ...

“Sao con biết nó bị ngã?”. Mạc Sầu hỏi con gái.

“Mẹ nhìn cái mặt tím bầm của nó thì biết”. Oa Oa vừa nói hết câu giải thích, bà liền nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, lại vừa thấy hổ thẹn vì bản thân không đáng làm một người mẹ.

“Sau khi bị ngã thì nó gọi cho con đầu tiên, đây là nguyên nhân chính mà con biết là nó bị ngã”. Oa Oa chậm rãi khẳng định tiếp.

Đứa con đáng chết này...Biết sống thế nào đây? Mạc Sầu đưa tay vuốt tóc Nám Nám đầy vẻ quan tâm: “Nám Nám, con không sao chứ?”

“Nó không sao. Nghe nói nó vừa bị ngã thì có thầy giáo gọi điện thoại cho phòng y tế của trường rồi, lúc bác sĩ của phòng y tế chạy đến hiện trường xảy ra vụ án thì tình hình còn căng thẳng lắm. Bác sĩ kiểm tra kĩ lưỡng từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân đều nói nó không sao cả. Nó da thô thịt dày như thế, người ta làm cho bị ngã mà một giọt máu cũng không chảy ra cho hợp tình hợp cảnh, để bác sĩ đưa cho nó hai túi thuốc đỏ rồi đi luôn. Mẹ nghĩ nó có thể xảy ra chuyện to tát thế nào được?”. Oa Oa nói như thể không hề bận tâm một chút nào.

Mặc dù Oa Oa nói Nám Nám không sao, nhưng Nám Nám vẫn cứ nằm đó rên rĩ “ui da...ui da...” mãi, bà mẹ xót cô con gái dịu dàng hỏi: “Ngoan nào...Con gái, thế con đau chỗ nào àm sao cứ kêu ca, rên rĩ mãi thế?”

Nám Nám nhăn mặt méo máo ngồi dậy, hai hàng lệ chảy tuôn ra từ trong hai khóe mắt: “Mẹ ơi, thực ra, con, con đang đau trong lòng mẹ ạ.”

“Đau lòng vì cái gì?”. Oa Oa và mẹ cảm thấy vô cùng khó hiểu trước câu trả lời của Nám Nám, cùng nghển cổ hỏi.

“Cái để giày con vừa dán mất ba mươi đồng, lúc ngã lại bị rơi mất rồi.”

“...”

Nám Nám cảm thấy nghề nghiệp, kế sinh nhai của mình không thể vì một cú ngã ở vai mà bị tiêu hủy được, vì vậy sáng thứ hai tỉnh dậy cứ nằng nặc đòi đi dạy. Oa Oa miệng nhai bánh bao nhân thịt, tay ôm hộp sữa đậu nành, tay cầm quyển tuần báo vừa chăm chú xem vừa khẳng khái phần chấn hứa với ông bố, bà mẹ đang vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Nám Nám rằng nhất định con sẽ bảo vệ em con đến trường an toàn.

Hai người xuống xe bus, lão đảo tập tễnh đến trường. Oa Oa nghĩ lại chuyện hôm qua ợ hơi ngay trước mặt sếp Lang mà lòng thấy đau buồn vô tận.

Nám Nám tập tễnh khoác vai Oa Oa, nghe cô trút nỗi bất bình trong lòng: “Chị thấy đàn ông đều là một lũ sói cả, lòng dạ thật đen tối độc ác!”

Ừ, không sai chút nào, người đen tối độc ác như Ninh Hạo Nhiên quả là chúa của những tên vua độc ác! Nám Nám hoàn toàn đồng tình với cách phân tích thẳng vào vấn đề của Oa Oa.

“Họ mà đã muốn hại người ta rồi thì sẽ tìm đủ mọi cách biến hóa khôn lường, hết chiêu này đến chiêu khác, quả thật khiến người ta có đề phòng cũng không chống lại được”. Oa Oa vừa nghĩ đến hai đĩa thịt vừa ăn hôm qua, khóe mắt lại tuôn trào những giọt lệ, thật sự chỉ muốn cắn chết cái gã gọi là Lang Hách Viễn ấy.

Nám Nám cúi đầu nhìn chiếc giày mẹ mới mang đi sửa dưới chân, ngậm ngùi gật đầu, hai dòng nước mắt chảy dài, quả đúng như vậy, câu này quả thật nói đúng với tâm trạng của cô.

Oa Oa nhìn thấy bộ dạng uất ức đáng thương của Nám Nám đằng sau liền vỗ vai an ủi: “Em yên tâm, em sẽ không bao giờ gặp phải loại người như vậy đâu, cho dù ngộ nhỡ sau này không may mắn gặp phải đi chăng nữa thì chị sẽ giải quyết cho.”

Nám Nám nhìn cái cổ tay khẳng khiu như thanh củi của Oa Oa còn nhỏ bé hơn cả cô tay mình, trầm lặng một lúc...sau đó tìm lại dũng khí và nói một cách dứt khoát: “Ừ, em lên trước, chị đứng đằng sau chỉ đạo nhé!”

Oa Oa khóe mắt ngấn lệ, quả nhiên trên thế gian này chỉ có chị em ruột là tốt, những tên đàn ông khôn kiếp ấy làm sao sánh được, cô nhìn Nám Nám và thấy thương xót em gái xiết bao, kẻ làm chị là cô đây có khó khăn gì sẽ đi trước, có nguy hiểm gì cũng sẽ tiến lên trước...

Nám Nám lặng lẽ đón lấy hộp sữa đậu nành từ tay Oa Oa, bóp thật mạnh, cái hộp nhựa bỗng nứt toác ra, nước mắt cùng sữa đậu nành cứ thế tuôn chảy, thầm nghĩ: “Chị à, chị tiến lên trước, em chỉ đạo, hai chị em mình đều bị đánh. Em tiến lên trước, chị chỉ đạo, như thế còn sót lại một mạng người chạy đi gọi 110...”

“Chẳng phải cũng chỉ có ít tiền, tướng mạo có hơn người một chút thôi sao? Quý giá lắm chắc! Những anh chàng đẹp trai, nhà giàu không nhiều à?”. Oa Oa nhắc đến Lang Hách Viễn lại căm hận đến điên người lên.

Đúng là rất quý giá! Những con lợn giàu có thì khá nhiều, những gã đàn ông độc thân giàu có mang hình người, nét người đúng là được ưa chuộng hơn những gã đàn ông độc thân giàu có hình người mà nét lại của hình “dog”.

“Em nói xem, khả năng giành thắng lợi có lớn không?”. Oa Oa quay mặt sang hỏi Nám Nám một cách vô cùng trịnh trọng.

Điều này...hôm nay học bài nhảy cao...khả năng giành thắng lợi...vô cùng...

“Chị muốn em nói thật lòng sao?”. Nám Nám do dự mãi rồi mới ngập ngừng hỏi.

“Đương nhiên, em là đứa em gái thân thiết nhất của chị, không hỏi em thì chị còn biết hỏi ai chứ?”. Oa Oa bặm môi gật đầu cho phép.

“Không lớn...”

“...”

Ninh Hạo Nhiên có thói quen ngày nào cũng chạy bộ đến trường, bất kể mùa đông hay mùa hè. Sáng sớm nay khi tập thể dục, tinh thần anh không được ổn cho lắm, chạy thể dục mà hồn phách cứ như trên mây. Không biết tiểu nha đầu Dương Nám Nám ấy hôm nay còn đến lớp được hay không, hình như hôm qua bị thương cũng không nhẹ chút nào. Mặc dù da thịt không nhìn thấy vết thương nào là có vẻ nghiêm trọng nhưng bộ dạng cô cắn răng cắn môi bước ra khỏi phòng làm việc khiến anh không dám tưởng tượng tình trạng thương tật thật sự của cô.

Khom lưng đến bên đường nghỉ ngơi, từng giọt mồ hôi long lanh trên trán rơi xuống mặt đất nghe rõ tiếng tí ta tí tách. Anh bỗng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở phía xa xa, Nám Nám đang khoác vai một người, chậm chạp đi về phía mình, mới đột nhiên nhận rằng mình lại chạy đến con đường Nám Nám buộc phải đi qua để đến trường. Một sự ấu trĩ không thể tha thứ được! Giờ có quay lưng lại cũng không kịp nữa rồi, vì anh lại bất giác bắt gặp nụ cười nhếch lên trên khóe miệng cô.

Cô ấy...không sao chứ?

Nám Nám đã nhìn thấy Ninh Hạo Nhiên ngay sau đó, sắc mặt lập tức chuyển sang trắng bạch, cánh tay khoác vào vai Oa Oa bất giác cũng kẹp chặt hơn. Oa Oa phát hiện ra sự bất bình thường ở Nám Nám, toàn

thân cô cứng đờ, ánh mắt nhìn đăm đăm về phía trước, nhìn theo hướng ánh mắt của Nám Nám. Trời vẫn còn sớm, trên đường toàn các cô các bác đi bộ thể dục và những người buôn bán đang bày biện hàng hóa, bất thành lình xuất hiện một anh chàng đẹp trai đứng ở phía trước quả là vô cùng bắt mắt. Chiều cao nổi trội, ăn mặc kiểu thanh nhã, có lẽ nào đây lại là người đàn ông đã khiến Nám Nám bị ngã?

“Không phải là anh ta khiến em bị ngã đấy chứ?”. Oa Oa lấy tay trẻ miệng, hỏi thăm Nám Nám.

Nám Nám tức điên người, nghiêng răng nói: “Không sai, chính anh ta, chính là anh ta đã khiến em ngã khỏi xà kép hôm ấy”. Cô vừa nói vừa kéo Oa Oa vòng qua Ninh Hạo Nhiên vượt lên. Tên ôn thần này, không chọc được chẳng lẽ không tránh được sao?

Ninh Hạo Nhiên vốn định bước lại phía cô, thấy cô tránh mặt mình, tâm trạng lập tức trở nên cực kì không vui, mặt mày cau có, sa sầm, trong khoảnh khắc Nám Nám đi ngang qua, anh lạnh lùng nói: “Nhìn từ tốc độ chạy ngắn thì sức khỏe cô Dương cũng bình phục khá nhanh nhỉ!”

Phì! Hừ, chớ tưởng anh ta chủ động nói chuyện trước là cô sẽ tha thứ cho anh ta nhé, đừng có mơ!

Nám Nám không trả lời, chỉ có Oa Oa mặt mày tươi cười khom lưng nhìn Ninh Hạo Nhiên: “Cảm ơn anh đã quan tâm, em tôi khỏi bệnh rồi.”

Này chị, bà chị đừng mong moi được tin tức vĩa hè gì từ chúng tôi...hãy trở về vùng trời của chị đi!

Nám Nám mặt mày nhăn nhó kéo tay Oa Oa lôi đi, nhưng Oa Oa vừa gặp anh chàng đẹp trai lập tức đã có tinh thần sống chết quên thân, dù có biến hình, biến dạng thế nào cũng không thể làm gì được, vì vậy, Nám Nám dù đã dùng toàn bộ sức lực của mình thì cũng không thể di dời nổi bước chân của cô một li một tí nào.

Ninh Hạo Nhiên tỏ ra rất lịch sự, giơ tay ra tự giới thiệu với người con gái đáng yêu hình dáng giống Nám Nám: “Chào cô, tôi là Ninh Hạo Nhiên, đồng nghiệp của cô Dương.”

Không tồi! Lịch sự, phong độ, cộng thêm năm mươi điểm!

“Điều này không quan trọng!”. Oa Oa cười tít mắt, chẳng để ý đến những lời anh ta giới thiệu, dường như nước dãi nhỏ cả xuống mu bàn tay.

“Những tin đồn moi ra từ anh mới là quan trọng”. Nám Nám trong lòng thầm bổ sung câu tiếp theo cho Oa Oa, không ngừng than thở.

“Oa oa, sắp muộn rồi, hai người cứ nói chuyện đi, em đi trước đây”. Dương Nám Nám biết lúc này đã không thể nào ngăn được những tế bào buồn dưa lê của Oa Oa nữa rồi, thực sự lấy làm mất mặt, liền thử đánh trống lảng, một mình chuẩn đi.

“Sắp muộn rồi à? Vậy thì em và thầy Ninh cùng đi đi, giao em cho anh ấy là chị yên tâm rồi, bố mẹ cũng yên tâm nữa”. Thái độ dịu dàng tốt bụng của Oa Oa lúc này chỉ được dùng trong những lúc tính toán công thức nhỏ nhặt mà thôi, Nám Nám sờn tóc gáy, muốn hét lên một tiếng cũng không được, vội vàng chuẩn bị rút lui.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, tiếp đó, Oa Oa lại nở nụ cười tươi roi rói hỏi Ninh Hạo Nhiên: “Thầy Ninh năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đã có bạn gái chưa? Gia đình, bố mẹ thế nào? Tôi có một đứa em gái bướng bỉnh nghịch ngợm, tư chất gốc gác, thích giúp đỡ người khác...”

Về mặt khó lường và nụ cười không tắt trên mặt Ninh Hạo Nhiên làm Nám Nám đau đớn muốn chết, muốn lôi Oa Oa mau chóng trốn khỏi cái tình cảnh khiến người ta vô cùng khó xử này.

Nám Nám cố sức hơn nữa, bắt đầu chạy như bay, động tác nhanh mạnh, không ai phản ứng lại được, mặc kệ đôi giày cao mười phân dưới chân Oa Oa. Oa Oa bị lôi đi lảo đảo, loạng choạng.

Tiếng Oa Oa vẫn còn men theo dọc đường hai người đi qua, vang vọng bốn phía: “Nếu chưa kết hôn, có thể hẹn hò hay...”

Nhật kí Oa Oa

“Thứ 2, ngày 29 tháng 9 năm 2008, trời nắng. Dương Nám Nám nói mình phải cùng chết với nó. Đây là lần thứ 1006 trong suốt cuộc đời 22 năm của mình, nó đưa ra ý này. Mình không thêm bận tâm, bác bỏ đơn kiện!”

Chiều nay có tiết học nhảy cao, cuối tháng Chín, thời tiết Bắc Kinh vẫn nóng bức, Nám Nám chỉ đứng ở bên hồ cát, không động chân động tay gì mà mồ hôi cứ túa ra như mưa.

Thật bất ngờ, trong lúc san bằng hồ cát, Ninh Hạo Nhiên lại đưa cho cô một chai nước, sau đó đỡ lấy cuốn sổ ghi điểm, bảo cô vào chỗ tán cây râm mát nghỉ ngơi. Có cá mà không bắt thì là đồ ngu, vì vậy, cô gắng dầu bước qua đó, vừa đặt móng xuống thì đau đến nhăn nhó mặt mày, cô đành chỉ ngồi nửa móng trên ghế và hóng gió.

Từ góc độ này nhìn ra phía sân vận động, bộ quần áo thể thao màu trắng với vài đường kẻ sọc đơn giản càng làm tôn thêm vẻ anh tú của Ninh Hạo Nhiên. Anh lượn đi lượn lại giữa đám sinh viên, nên không muốn chú ý cũng khó. Điều này khiến cô không có thời gian để điều chỉnh lại tâm trạng đang rối bời và cả cái móng đang đau đớn của mình nữa.

Trong vòng một tháng, hai người luôn phiên đánh nhau, mặc dù số lần thắng nhiều hơn số lần thua nhưng trong lòng cô vẫn cứ cảm thấy kì lạ thế nào ấy. Bất kể là cô tìm anh ta thi thố hay tìm anh ta khiêu khích, Ninh Hạo Nhiên đều bằng lòng cúi người chấp nhận, lại càng không có một lời oán thán. Một hiện tượng siêu kì lạ như vậy có lí giải thế nào cũng không ổn. Còn nhớ hồi học cấp ba, anh ta từng nói với tất cả con gái trong lớp là anh ta không có ấn tượng tốt đẹp gì với loại con gái chủ động đi khiêu chiến, vì như vậy đa phần là có mục đích gì khác, nhưng thái độ mà anh ta đối với cô lại rất lạ, vứt cái nguyên tắc xưa nay đi đầu mất, thật sự lạ lùng đến nỗi người ta không thể nào không nghĩ lung tung được.

Không biết có phải là anh ta...

Bỗng nhiên, một bóng đen cao lớn che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu cô, hai má vốn nóng bừng bừng lập tức lạnh ngắt, Nám Nám giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy Ninh Hạo Nhiên đang híp mắt đứng trước mặt cô: “Cô vừa nhìn ai mà như mất hồn thế?”

“...Nếu tôi nói tôi đang nhìn một con tinh tinh, anh có tin không?”. Nám Nám bị câu hỏi tưởng chừng rất bình thường ấy của Ninh Hạo Nhiên làm tái mặt, quay sang một thái cực khác.

“Tôi lại cứ tưởng cô đang nhìn tôi...”. Nói xong, Ninh Hạo Nhiên bỗng nhận ra hình như mình đã nói điều mà đáng ra không nên nói, nhưng không chịu thừa nhận sai lầm của mình, anh lại cố tính úp úp mở mở, lấp liếm: “Tinh tinh ở đâu ra vậy?”

“Mơ giữa ban ngày”. Cái tính khí vốn ương bướng của cô bị đáng vẻ đứng đắn của Ninh Hạo Nhiên làm bay biến đi đâu mất, Nám Nám cũng nuốt trọn vào bụng những lời muốn nói, tiếp đó, cô ngoảnh đầu đi chỗ khác, tỏ vẻ chán nản, vô vị.

Ninh Hạo Nhiên mặt không một chút sắc thái biểu cảm, lườm Nám Nám với một cái vẻ không cam chịu rồi quay người, chuẩn bị ra chỗ hồ cát, tiếp tục đốc thúc sinh viên, thì nghe thấy tiếng cô gọi sau lưng. Tưởng cô có lời gì muốn nói với mình, anh vội quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Nám Nám mặt nhợt nhạt run rẩy đôi môi: “Vậy ...hôm nay, chúng ta...có thi tài nữa không?”

Ninh Hạo Nhiên trong lòng đang vui sướng bỗng lạnh đi, vô cùng bức mình, ánh sáng vừa lóe lên trong mắt lập tức tắt ngúm. “Bộ dạng cô thế này thì thi được không?”

“Đúng là tôi không ổn thật”. Không ngờ lần này, Nám Nám lại dễ dàng thừa nhận thế.

Thầy giáo Ninh Hạo Nhiên rất rất không quen với việc người vốn quen tranh cãi lại đột nhiên từ bỏ sự nghiệp tranh cãi đầy nhiệt huyết và lý tưởng như thế nên chỉ có thể đứng ngây ra, trố mắt nhìn Nám Nám, đợi một lời giải thích từ cô.

Nám Nám cười mĩa mai, bình thản ngắm nhìn mặt trời treo lơ lửng trên không trung, cố làm ra vẻ tự nhiên nói: “Thực ra...haizz...thực ra, tôi hơi bị đau móng.”

Ninh Hạo Nhiên gật gật đầu, không có sắc thái biểu cảm gì, ra vẻ như mình có thể hiểu được: “Vâng, vậy cô đứng mà uống nước đi, đừng làm khổ cái mông đáng thương của mình nữa”. Nói xong, anh vội sai những bước dài biến khỏi tầm mắt của Nám Nám, chạy thẳng đến khu giảng đường.

Nám Nám lấy mười đầu ngón chân của mình mà thề rằng cái gã Ninh Hạo Nhiên này chắc mười mươi là không nhịn được cười, phải chạy gấp vào phòng vệ sinh để cười nhạo mình, nhìn cái tần số “rung vai” của anh ta là cô biết ngay! Chắc chắn là thế rồi!

Mông đau thì có gì mà đáng cười cơ chứ? Mông cô đau chẳng lẽ lại không phải là do anh ta hại cô chắc? Anh ta là kẻ gây chuyện mà lại không hề cảm thấy có lỗi chút nào trước thương tật mình gây ra cho người bị hại, muốn cô tha thứ cho anh ta ư? Có quỳ xuống cũng đừng hòng!

Ninh Hạo Nhiên một thoáng sau đã quay lại, Nám Nám ngồi đó không thêm để ý đến hình bóng anh ta đang chạy đến, ngoảnh mặt đi chỗ khác, lạnh lùng quay mông về phía anh ta. Anh bước đến trước mặt Nám Nám, đang định nói thì cô quay đầu lại, bình tĩnh nói với anh: “Thầy ninh, anh không cần phải giải thích gì cả, tôi biết chắc là anh cười sảng khoái lắm, phiền anh lần sau có lên cười thì cũng đừng để tôi biết, tôi xin cảm ơn.”

Ninh Hạo Nhiên không hề giải thích gì trước những lời cáo buộc của cô, vì thực ra thì chẳng có gì phải thanh minh cả, anh vừa nghe thấy hai tiếng “mông đít” thôi là đã không tài nào nhịn được cười, phải gấp rút quay mặt đi và “rung vai” bần bật.

Cho đến khi Nám Nám tức điên người lên, nghiêng rằng nghiêng lợi thì anh mới lấy tay che kín mặt, quay người lại nói với cô: “Cô cầm lấy cái này đi!”

Rượu xoa bóp vết thương? Cái loại thần dược chỉ xuất hiện trong phim Hồng Kông này làm sao mà anh ta lại có được nhỉ?

Ninh Hạo Nhiên dừng lại chốc lát, nói thầm: “Về nhà bảo chị cô xoa giúp cho nhé!”

“Cái này tốt lắm sao? Thứ này có lẽ chỉ có tác dụng tâm lý thôi, chứ mông tôi không bầm không sưng, có dùng cũng chẳng có tác dụng gì, anh cầm về đi!”. Nám Nám không thêm nhận lòng tốt của anh ta, ngộ nhỡ anh ta trộn cả dầu ớt vào đấy thì sao, chuyện này ai mà biết được!

Ninh Hạo Nhiên quăng lọ thuốc cho Nám Nám, giận dữ quay người đi khỏi.

Nám Nám cảm thấy rõ sự không bình thường của Ninh Hạo Nhiên, rõ ràng là có gì đó kì quặc mà cô không phát hiện ra được, cô bấu môi, vội vàng nhặt lọ thuốc lên xem xét kĩ càng, có gì đâu cơ chứ, chẳng phải chỉ là nhãn hiệu Hoàng Đạo Ích thôi sao? Có gì quý hiếm đâu, đã bảo không cần rồi mà cứ quăng vào mặt mình. Thật buồn cười quá đi mất!

Khoảng mười phút sau, ủy viên thể dục Lạn Tư đầu ướt đẫm mồ hôi chạy đến đưa cho cô một cái quạt sạc điện mini, Nám Nám rất muốn khen cậu ta thật biết tôn sư trọng đạo, nhưng hai chữ “cảm ơn” cô chưa thốt ra thì cậu ta đã nhăn nhó than thở: “Cô Dương, trời nóng thế này, em dùng cái quạt này có gì là sai chứ?”

Dương Nám Nám trở tay không kịp, im lặng trong giây lát, suy nghĩ kĩ càng rồi mới trả lời: “Chẳng có gì sai cả, có chuyện gì à?”

“Thầy Ninh nói không cho phép dùng quạt sạc điện, bắt em phải mang quạt ra chỗ cô để bảo quản”. Lạn Tư oán thán, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu.

Nám Nám ngẩng đầu lên, liếc sáng hướng Ninh Hạo Nhiên đang ở đó, từ đầu đến cuối, anh ta không hề liếc nhìn cô lấy một lần.

Muốn dùng rượu xoa bóp vết thương và quạt sạc điện để thay lời xin lỗi sao? Xin lỗi mà có ích thì còn cần đến cảnh sát làm gì?

Suốt hai mươi mấy năm nay, Nám Nám chưa bao giờ thù ai dai như thế, xưa nay cô cũng không hề biết mình lại nhỏ nhen đến không thể nhỏ nhen hơn được nữa, cô không hề muốn tha thứ cho Ninh Hạo Nhiên một chút nào, không muốn một chút nào...

Thế là Nám Nám lấy lại tinh thần, đứng dậy, nghiêng rằng trợn mắt đến bên hố cát, gạt những sinh viên đến trước mặt mình ra, đứng trước hố cát gào thét tên Ninh Hạo Nhiên: “Ninh Hạo Nhiên, cho dù anh có tặng Bạch được Vân Nam, tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, mãi mãi, mãi mãi không bao giờ!”

m vang tiếng nói chưa lắng xuống, cô mới phát hiện tất cả sinh viên đều đang im lặng và đổ dồn ánh mắt có phần xem thường về phía mình.

Chỉ có Ninh Hạo Nhiên đáp lại những tiếng gào thét của cô với thái độ thản nhiên như không: “Cô yên tâm, tôi sẽ không tặng Bạch được Vân Nam đâu. Vì Bạch được Vân Nam chẳng có tác dụng điều trị gì đối với chỉ số IQ cả.”

27. Chương 25

Chương 25: Đêm mưa

Dự báo thời tiết nói chiều tối hôm nay sẽ có mưa kèm theo sấm chớp nên giờ lên lớp của Nám Nám phải chuyển sang tuần sau. Cả buổi chiều cô không có việc gì làm, ngồi ở bàn gần người ra.

Lúc Ninh Hạo Nhiên vừa bước vào cửa văn phòng bộ môn Thể dục, cô Từ đột nhiên ra vẻ nhớ là chưa khóa bình ga ở nhà, vội vội vàng vàng đứng dậy tạo không gian riêng cho đôi nam nữ có tình ý với nhau trong truyền thuyết được tự nhiên bên nhau.

“Hai người cứ làm việc của mình nhé!”. Cô bước đến cửa phòng, vỗ vai Ninh Hạo Nhiên, ánh mắt tràn đầy sự cổ vũ.

“Cô cũng vậy ạ”. Ninh Hạo Nhiên nhìn cô Từ, ánh mắt như thể chẳng biết làm thế nào được.

“Cứ bận một chút là tốt rồi”. Cô Từ lại vỗ vai anh, ánh mắt vô cùng kiên định, chum miệng cười.

“Chỉ sợ cứ bận rồi lại càng bận thôi”. Ninh Hạo Nhiên lắc đầu cười một cách đau khổ, tiễn biệt cô Từ, vừa ngoảnh đầu lại đã nhìn thấy bộ dạng sống dở chết dở của Nám Nám, không nhịn được cau mày hỏi: “Cô vẫn còn đau à?”

“Đau hay không chẳng liên quan gì đến thầy Ninh cả, dù sao thì thầy cũng không tặng tôi Bạch được Vân Nam trị liệu chỉ số IQ mà”. Nám Nám nhỏ nhen đương nhiên là vẫn nhớ những lời cay độc mà Ninh Hạo Nhiên nói bên hố cát nên không có chút động lòng nào trước sự quan tâm của anh cả.

Thực ra, lũ bạn xấu của Nám Nám nếu đã định làm tổn thương người khác thì còn cay độc gấp vài chục lần so với Ninh Hạo Nhiên, thậm chí vài trăm lần ấy chứ. Nhưng không hiểu sao cô lại cứ chỉ nhớ những câu anh ta châm chọc cô, một câu cũng không thể nào quên được. Nói cho cùng, những người kia đều là anh em của cô, muốn làm tổn thương thế nào cũng được, cùng lắm thì ăn miếng trả miếng, nhưng anh ta thì là gì của cô cơ chứ, anh ta dựa vào cái gì mà chế giễu cô?

Hiển nhiên là Ninh Hạo Nhiên đã quá quen với việc Nám Nám chấp nhặt từng li từng tí nên chẳng hề đáp trả gì, chỉ ngồi vào bàn của mình và bắt đầu làm việc. Cho dù Nám Nám có giận đối thế nào thì cũng chẳng còn đối thủ nữa, cô hậm hực vứt cuốn vở, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt thư giãn.

Bỗng nhiên, một tiếng ho phá vỡ bầu không khí yên lặng trong văn phòng, Nám Nám mở mắt liếc nhìn, thấy anh đang ngồi ngay gần thì quay người lại, tiếp tục nhắm mắt, nhưng chẳng lâu sau lại bị một trận ho nữa đánh thức. Mặc dù cô vẫn còn giận anh nhưng bản chất cô vốn lương thiện, thế là cô mở mắt, mở miệng lạnh lùng quát ra vài tiếng: “Uống nước, uống thuốc vào!”

“Vâng, tôi biết rồi”. Miệng thì nói thế nhưng Ninh Hạo Nhiên vẫn không động đậy gì.

Cả đời này Nám Nám không chịu được cảnh người ta cứ ngược đãi sức khỏe bản thân, ngược đãi sức khỏe tức là ngược đãi cô, có chết thì chi bằng cố sống còn hơn, việc gì mà phải làm khổ mình như thế? Vì vậy, cô

đẩy mạnh ghé ra, bước đến chỗ máy nước, rót một cốc nước nóng, đặt cạnh một cái xuống bàn, trước mặt Ninh Hạo Nhiên, ra vẻ độ lượng: “Anh uống đi!”

Anh chưa kịp trả lời thì đã có người bên ngoài gõ cửa, Nám Nám ngẩng đầu lên thì thấy một nữ sinh vừa thi xong đứng thập thò ở ngưỡng cửa, đang do dự, rụt rè ngó vào trong.

“Em vào đi, em đến để hỏi điểm thi môn nhảy xa đúng không? Tạm thời vẫn chưa có đâu”. Nám Nám lớn tiếng trả lời.

“Không ạ, em đến có việc khác ạ”. Cô sinh viên đó xoay xoay ngón tay, mấp máy cái miệng nhỏ xinh, lắc đầu biểu thị không phải là vì mục đích mà Nám Nám nói.

Vậy thì là gì? Nám Nám chau mày.

Chỉ thấy cô bé bên lên bước đến trước bàn Ninh Hạo Nhiên, mò mẫm mãi mới lôi từ trong túi ra một lọ thuốc đen sì sì.

“Thầy Ninh, lúc này khi thi Thể dục, em nghe thấy thầy bị ho, đây là si rô trị ho Sơn Trà, lúc em bị ho, mẹ em mua cho đây, nhưng em vẫn chưa uống đâu ạ. Họ nói dùng rất tốt, thầy mau uống đi!”

Cầm Nám Nám trong khoảnh khắc bỗng rơi xuống bàn làm việc, tay bắt đầu dùng hết sức nắm chặt tờ báo vô tri vô giác trên bàn.

Bọn trẻ con này thật là... để anh ta dạy bọn chúng thì có gì tốt cơ chứ? Nhìn trong trường có biết bao nam sinh đẹp trai trẻ trung, theo đuổi ai mà chẳng được, tại sao lại chọn một kẻ vô lương tâm, vô đạo đức như Ninh Hạo Nhiên vậy? Nếu thích mẫu người già dặn một chút thì các bộ môn khác cũng không ít thầy giáo đấy thôi. Xét về chiều cao, Ninh Hạo Nhiên không sánh được với trường bộ môn bóng rổ; xét về dáng người, anh ta không bằng thiếu soái Trương của đội bơi biệt hiệu “Ian Thorpe [1] của Trung Quốc”; xét về tướng mạo, vẫn còn kém thầy giáo của bộ môn khiêu vũ thể thao, nhưng tại sao cô bé này lại có cảm tình đặc biệt với Ninh Hạo Nhiên đến thế cơ chứ? Lẽ nào bình thường lúc không lên lớp, Ninh Hạo Nhiên còn thả câu dụ dỗ các nữ sinh? Đây chẳng phải là trong lòng đã có mầm mống chà đạp lên tương lai của Tổ quốc sau này hay sao? Thật là mất hết đạo đức của người thầy rồi!

[1] Ian Thorpe: Vận động viên người Australia từng giành huy chương vàng Olympic và giải vô địch thế giới.

Nám Nám càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng nổi cáu lên, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ rất thấu hiểu, miệng tuôn ra những lời ngọt nhạt: “Chắc em cũng biết công tác chăm sóc y tế ở trường ta vô cùng tốt, lúc này, y tá ở phòng y tế trường đã đưa cho thầy Ninh thuốc trị ho rồi, tạm thời bây giờ không dùng hết nhiều như vậy. Lọ thuốc này em cứ mang về đi, giáo viên chúng tôi cũng không tiện nhận đồ của các em, thầy Ninh sẽ sớm khỏe lại thôi.”

“Nhưng em thấy bệnh tình của thầy Ninh chẳng có tiến triển gì cả. Hay là lọ thuốc đó không phải là thuốc chính hãng? Lọ thuốc này của em là Niệm Từ Am [2] đấy”. Giọng nói ngọt ngào đáng yêu của cô sinh viên ấy khiến người ta nghe thấy mà da thịt tê tê dại dại, ngứa từ gót chân ngứa lên đỉnh đầu.

Bà ơi là bà, tôi còn là Đồng Nhân Đường [3] đây này! Nám Nám quả thật rất muốn mở miệng ra chửi một câu, nhưng may là vẫn ý thức được lúc này mình là ai và mình đang ở đâu, cô nhẫn nhịn một hồi rồi mới lộ ra nụ cười hung ác: “Em cần phải biết là còn có rất nhiều nữ sinh khác cũng tặng thầy Ninh những thứ còn tốt hơn nữa cơ, thầy ấy giấu đi không cho chúng ta biết đấy thôi.”

[2] [3] Tên công ty thuốc nổi tiếng ở Trung Quốc.

Ninh Hạo Nhiên nhếch đuôi lông mày lên, nhưng không phản bác lại những lời nói dối mà Nám Nám vừa thuận miệng nói ra, chỉ cúi đầu lấy cốc nước nóng cô vừa mang đến ngậm một ngụm, không nhìn được nhếch mép cười tủm một mình.

Nám Nám với khuôn mặt đáng ghét và cô sinh viên đáng thương đang chờ sự hồi đáp của Ninh Hạo Nhiên đứng đối mặt nhau, trong phút chốc hai ánh mắt như hai con dao găm, lia vèo vèo vào đối phương, thật khó mà tách ra được. Đúng lúc này thì Ninh Hạo Nhiên ngẩng đầu lên, cười nhạt đáp: “Đúng vậy, còn có người tặng thầy nước sôi trị bách bệnh đây, tôi cũng rất lấy làm cảm kích.”

Cô sinh viên nghe thấy có người nhanh chân đến trước một bước, khuôn mặt hồng hào bỗng trở nên đau khổ, Nám Nám nhân cơ hội này vừa đẩy vừa tiến, nhanh chóng đưa cô sinh viên ra khỏi văn phòng, lại an ủi vài câu như một bà mẹ chồng cáo già. Sau khi đã chắc chắn rằng cô sinh viên đó không có ý định quay lại nữa, Nám Nám mới quay vào phòng, đứng trước mặt Ninh Hạo Nhiên, đang định lạnh lùng nói kháy anh ta vài câu, nhưng chợt thoáng thấy lọ thuốc trị ho ấy lại tức điên lên, liền giăng cốc nước từ trong tay anh ta, vút vào một cái vào thùng rác, cười híp mắt đẩy lọ thuốc đến trước mặt Ninh Hạo Nhiên, rành rọt từng chữ, từng tiếng một tuôn ra: “Mời – thầy – Ninh – uống – thuốc!”

Ninh Hạo Nhiên càng lúc càng cười to hơn, không hề chấp nhặt thái độ của cô, ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì giận dữ.

Nám Nám bị anh ta cười, có phần chột dạ, nhìn anh ta với ánh mắt dè phòng, chỉ sợ mình lại trúng kế, lập tức lùi lại vài ba bước, nghi hoặc trở về bàn làm việc của mình rồi lại liếc nhìn nụ cười kì lạ vẫn còn trên mặt Ninh Hạo Nhiên mà không hiểu tại sao.

Vì vậy, cô đẩy mạnh cái ghế, giận dữ lục các thứ trên bàn làm việc ầm ĩ cả lên, lúc chuông điện thoại reo, cô suýt chút nữa có ý định đá nó đi.

Nhưng thật là nhanh, cô nghe điện thoại rồi lập tức cười vui vẻ: “Sao, cùng ăn cơm à... Nhưng hôm nay tôi có chuẩn bị gì đâu, tối nay được không... Ngủ ở nhà ông? Như thế không tốt đâu... Hay là thế này, tối nay chúng ta đặt phòng... Được, cứ thế nhé!”

Trong lúc Nám Nám trả lời điện thoại, sổ ghi điểm trước mặt Ninh Hạo Nhiên đã biến thành mớ giấy vụn. Anh không nghe thấy tiếng người đầu dây bên kia nói nên mới dần vật tức tối đến vậy.

Thực ra, đây mới là chính xác những lời người đầu dây bên kia nói trong điện thoại: “Bọn tôi định ra ngoài đánh chiến đội CS [40], bà cũng đến chơi cho vui đi, thằng Đôn béo mời cơm. Không chuẩn bị gì cũng không lo đâu, cùng lắm bọn tôi mang thêm cho bà cái máy xách tay nữa chứ gì... Buổi tối ngủ ở nhà tôi chứ sao, bà cũng có phải là chưa ngủ bao giờ đâu... Đặt phòng à, tìm chỗ có mạng không dây ý, tập thể chiến đội bọn tôi sẽ đến đó... Ừ, cứ thế đi, bà phải đến nhanh đấy nhá! Mọi người đều đang đợi bà đấy!”

[40] Game bắn súng.

Nám Nám nhìn nét mặt sa sầm của Ninh Hạo Nhiên, cười đắc ý: anh tưởng anh có nữ sinh theo đuổi mà tôi lại không có các anh em, bạn bè sao? Tôi cũng tốt duyên lắm chứ bộ!

Ninh Hạo Nhiên nhìn vẻ mặt thách thức của Nám Nám, để lộ ra nụ cười đen tối: không ngờ cô ta lại dám bàn chuyện đi đặt phòng khách sạn với người ta ngay trước mặt mình, hổ không ra oai thì cô cho tôi là mèo Kitty sao?

Thế rồi anh sải vài bước dài, vòng qua chiếc ghế và bước đến, hai cánh tay tóm chặt lấy cổ áo cô, ngay sau đó, chỉ trong một giây, cô đã bị anh ghì chặt vào lòng, hai cánh tay anh siết chặt lấy cô không cho nhúc nhích.

Nám Nám cảm thấy xương mình cứ như sắp bị cánh tay to khỏe của Ninh Hạo Nhiên bóp vụn ra nên dù đang bị anh ghì chặt trong ngực vẫn cố hét lên: “Kẻ sĩ có thể giết người chứ không thể làm nhục người, dùng thủ đoạn bóp chết người ta bằng cánh tay thật không vinh quang tí nào cả!”

Ninh Hạo Nhiên đã bị người con gái trong lòng chọc tức đến nghẹn cổ, đầu óc không còn tỉnh táo nữa. Anh vốn tưởng rằng có lẽ cô sẽ hiểu ra cái gì đó, kết quả cô lại lạnh lùng nói những câu như vậy, anh lại càng tức hơn, quyết không chịu buông tay.

Nám Nám phát hiện thấy tay anh ta càng ghì chặt hơn, để tránh khỏi bị người ta mưu hại đến chết, cô vội tìm cách đấu tranh để tự cứu mình, thế là cô dùng tay chống làm điểm tựa, đầu đập hết sức vào ngực anh ta, hai tay nắm chặt eo anh ta, đang chuẩn bị thoát khỏi cảnh bị ghì chặt đến chết, thoát khỏi sự ngược đãi của con người này thì nghe thấy ngoài cửa, giọng nói dịu dàng ban nãy lại vang lên: “Thầy... thầy Ninh, lẽ nào người yêu của thầy chính là cô ấy sao?”

Hai người đang giằng co bỗng nhìn nhau, im lặng trong khoảng thời gian đếm từ một đến ba, trong nháy mắt lại tách hẳn nhau ra, vờ như không ai quen biết ai cả.

Chỉ nhìn thấy cô sinh viên kia tay xách thêm một cân lê, đứng trơ trọi đáng thương trước cửa, hiển nhiên là tất cả những hành vi mờ ám của hai người lúc này đều đã lọt hết vào tầm mắt của cô bé rồi.

Ninh Hạo Nhiên nghĩ: Đúng vậy, coi như em có mắt nhìn đấy, thầy cũng đỡ phải giải thích với em nữa.

Nám Nám nghĩ: Em ơi là em, mắt em nhìn thế nào vậy, cô sắp bị ghì đến chết mà em không nhìn ra sao?

Nữ sinh kia nghĩ: Thảo nào thầy Ninh không thèm để ý gì đến các nữ sinh, hóa ra thầy ấy thật có mắt thẩm mĩ! Vì danh tiếng của thể tộc mà thầy chỉ có thể tìm người có ngoại hình phù hợp như cô Dương đây để đánh bóng bản thân...

Tác giả nghĩ: Ba người đã thôi chưa đấy? Đảo đi đảo lại cũng phải nhanh lên cái chứ, tôi còn phải đi chợ mua đồ ăn đây!

Ông trời xưa nay khi mưa to cũng chẳng bao giờ có quy luật nào cả, cứ nhằm đúng vào lúc người đi làm tan ca, lúc người già người trẻ tắm nắng, lúc các bà nội trợ phơi chăn phơi chiếu mà trút mưa rào rào xuống, thường thì những người tránh không kịp cũng đành chịu, coi như số mình đen đui thôi.

Sáng nay, Nám Nám không nghe dự báo thời tiết, ra ngoài quên mang theo ô, lại vì trong lòng lo lắng vội đến chiến đội CS của anh em nên để không mất thời giờ, cô lấy tạm tấm ni lông che lên, hết giờ làm là lập tức chạy ra khỏi văn phòng.

Mưa to thật. Con đường mịt mù lúc ẩn lúc hiện trong mưa, những hạt mưa to như những hạt đậu rơi xuống mặt, hơi đau một chút, mắt gần như không mở ra nổi, cô chẳng nhìn rõ cái gì phía trước cả. Mái hiên trước cổng trường chật cứng những người trú mưa, nhưng cô không thể trú mưa được, chỉ có thể đi về phía trước. Các anh em chiến hữu đang đợi cô. Đến muộn và thất tín xưa nay vốn không phải là tác phong của Nám Nám này, vì vậy cô lấy tinh thần, chuẩn bị cẩn thận chạy về phía trước, nhưng chiếc quần thể thao ướt sũng và đôi giày sũng nước đến nỗi có thể bắt cá bên trong lại làm giảm tốc độ chạy, khiến cái tư thế cố chạy thật nhanh của cô tự nhiên lại thành ra như đi bộ trên không vậy.

Một ông bác đang trú mưa trông thấy vậy thật khó coi mới tốt bụng nói: “Con trai, vào trú mưa một lát rồi hãy đi!”

Nám Nám đang chạy chột sững lại, suýt nữa thì ngã. Ngoảnh đầu lại, chẳng biết làm thế nào, cô cười đáp: “Cảm ơn bác, cháu không sao ạ, mưa cũng không to lắm!”

Mặc dù lúc đó, mái tóc ngắn dựng ngược của cô đã cụp xuống trước trán, những giọt mưa long lanh lăn từ tóc xuống hai bên má chạy ngược chạy xuôi, nhưng không thể nào so sánh được với việc trong lòng cô đang đầy ắp ức.

Bác ạ, sau khi bác về nhà, tạnh mưa rồi thì đến cửa hàng kính thay một cặp kính khác đi, không cần phải tiết kiệm tiền cho bác gái đâu...

Đi tiếp một đoạn nữa là đến bến xe bus rồi, chỉ có điều, cô đang không biết anh phụ xe có cho cô lên không, người cô ướt như chuột lột thế này mà.

“Người anh em, có cần tôi chở đi một đoạn đường không?”. Một anh chàng hơn hai mươi tuổi đi xe máy vỗ mạnh vào vai Nám Nám, tốt bụng mời cô lên xe.

Nám Nám đang đau khổ, nghe thấy câu đó lại điên tiết lên, quát vào mặt anh ta: “Tôi là con gái!”

Anh con trai đó vừa nghe thấy cô mở miệng đã tỏ ra kinh sợ thái quá, phóng chiếc xe cà tàng vọt thẳng vào trong màn mưa mênh mông, vừa đi vừa hét: “Mẹ kiếp, coi như hôm nay đã được mở rộng tầm mắt rồi, ở đâu cũng có yêu quái!”

Phía trước mắt Nám Nám bỗng tối sầm lại, những vệt đen cũng chỉ chít như mưa vậy, rơi tí ta tí tách.

Nếu không phải vì để kịp đến chiến đội CS thì Nám Nám đã nghĩ đến chuyện ra cửa Nam của trường mà tự vẫn ở đó rồi. Nhưng bị tổn thương lần thứ hai rồi nên cô cũng dần quen, ngoài việc tức giận, phải dừng lại trong ba giây làm anh con trai kia khiếp sợ chạy mất vía thì tốc độ chạy vẫn không có thay đổi.

Khó khăn lắm mới đợi được xe bus đến, Nám Nám sung sướng leo lên, nhìn về phía hàng ghế sau cùng đã hết chỗ ngồi, cô đành đứng bên lan can, cạnh chỗ người soát vé, nắm tay cầm và ngăn người ra.

Cơn gió lạnh lùng bên ngoài đã bị cái không khí bí bách, cùng với tốc độ di chuyển chậm chạp của chiếc xe, khiến cô dường như chìm vào giấc ngủ.

Lúc này cảm giác thật dễ chịu, thế giới này tươi đẹp biết bao...

Đột nhiên lái xe hét một tiếng: “Có biết lái xe không đấy?”. Hành khách còn chưa phản ứng kịp thì anh ta đã phanh gấp một cái. Nói thật, lúc đấy nhanh quá, theo quán tính, một phụ nữ trung niên đứng sau cô đu một cái về phía trước xe với tốc độ như của thiên thạch trên Sao Hỏa rơi xuống Trái Đất vậy. Phanh xe rất ăn, nhưng cũng không mạnh bằng sức mạnh vĩ đại của người phụ nữ hơn một trăm cân này! Chỉ nhìn thấy bà ấy giơ tay ra nắm lan can, tìm sự cứu trợ khi bị lao về phía trước theo quán tính, nhưng khổ nỗi tay không nắm được vào lan can. Bà ấy không đứng vững được, tưởng như sắp ngã chống cả bốn chân lên trời luôn rồi, Nám Nám vội vàng ôm chặt eo bà để đỡ bà khỏi ngã, vì thân hình người được cứu quá to lớn nên cô không thể không quay nửa vòng mới đỡ được. Cảnh ấy đẹp hết như những pha kinh điển trong phim tình cảm lãng mạn vậy, giống như kiểu hoàng tử dùng ánh mắt trìu mến nhìn công chúa, bên tai thì thầm giọng nói ngọt ngào: “Nàng không sao chứ?”

Đét! Đôi vai nhỏ mềm yếu của Nám Nám bị người phụ nữ đó đánh đét một cái, cũng may là không gãy xương. Có lẽ, bà ta có sức mạnh trời sinh đây mà, mình đành nhịn thôi, trong bụng Nám Nám nghĩ vậy.

Nhưng câu nói vang lên từ phía sau đã hủy diệt hoàn toàn niềm an ủi cuối cùng của Nám Nám: “Thằng nhóc thối tha này, đừng tưởng nhân cơ hội này mà lợi dụng người ta nhá!”

Cô ơi là cô, không phải thế chứ, không cần nói cô trẻ hơn mẹ tôi có mấy tuổi thôi đâu, chỉ cần nhìn cái thân hình cô là biết, tôi có muốn lợi dụng cũng chẳng biết lợi dụng chỗ nào ý chứ.

Nám Nám đau đớn vô cùng, bắt đầu từ cái ánh mắt của cô bé không tặng được thuốc trị ho cho Ninh Hạo Nhiên đến giờ, cô liên tiếp bị những sự đả kích khiến cô gần như nghiền nát vụn cả hàm răng, nước mắt chảy tràn.

Cô rất muốn vạch bộ quần áo thể thao cho mọi người xem, xin mọi người đẩy, thế này mà nói tôi là đàn ông sao? Các người có thấy đàn ông mặc áo đệm ngực bao giờ không, có không? (Đáp: Có chứ! Bây giờ Nhật Bản đang mốt đàn ông mặc áo đệm ngực. Nám Nám, không thể không nói cô lạc hậu quá so với thời đại rồi). Có người đàn ông nào da dẻ mịn màng thế này chứ, có không? (Đáp: Có rồi. Bây giờ sản phẩm dưỡng da dành cho nam của Nivea còn bán chạy hơn cả sản phẩm dành cho nữ ấy chứ! Nám Nám, phải nói là cô out rồi). Có người đàn ông nào có những đặc điểm nữ tính rõ ràng thế này không, có không? (Đáp: Đây bà chị, tôi không trừng mắt thế này mà lại nói mò đâu. Nói cô không có một chút nữ tính nào thì có vẻ vu oan cho cô, nhưng tôi kiên quyết cho rằng nhô khô nhất định không thể cho là nữ tính được!)

Nám Nám im lặng thầm tranh luận trong bụng, không dám nói ra khiến người ta được thể, bà ta cho rằng anh chàng này sau khi lợi dụng mình, bị mình nói trúng tim đen, không dám cãi lại là do thấy xấu hổ. Vì thế bà ta lại càng không nể nang gì, từng câu từng chữ thách thức sự nhẫn nại của Nám Nám.

“Cậu nói xem rốt cục cậu muốn làm gì?”

“Cậu nói xem có phải là cậu thấy sắc mà nảy sinh ý đồ không?”

“Cậu nói xem có phải cậu thấy tôi rất dễ bắt nạt không?”

Nám Nám không thêm hạ thấp mình cãi nhau với bà ta, cô không thêm mở miệng phản bác lại những câu càng lúc càng quá đáng ấy, chỉ lấy ra tờ khăn giấy lau bàn tay vừa ôm eo bà ta, lại còn phủi tay hai cái rõ mạnh. Động tác này trong mắt người phụ nữ nặng hơn một trăm cân kia lại biến thành sự châm biếm đối với trọng lượng của bà, thế nên bà ta lại càng gào đến hết hơi khản tiếng chưa thôi.

Vỡ kịch độc thoại một vai diễn được đến hơn mười phút, Nám Nám cứ giả bộ làm như tai điếc không nghe thấy gì, người soát vé đứng bên cạnh nhìn thấy chướng mắt, đang ngồi đành phải đứng dậy nói: “Cậu ta cũng chỉ vì muốn tốt cho chị mà thôi, nếu lúc này để chị ngã chống kênh ra đấy thì có đẹp mặt không? Sao chị lại cứ để ý mà không nhượng bộ cho người ta chút nào thế? Người ta lợi dụng chị gì nào? Chẳng lẽ lại lợi dụng sờ mó cái bụng mỡ, đến một tháng sau cũng không muốn ăn thịt nữa sao?”

Mức độ đặc sắc trong tiết mục cãi nhau của hai người phụ nữ trên bốn mươi tuổi này đã vượt xa sức tưởng tượng của Năm Năm. Chẳng mấy chốc, cô đã liên tưởng đến các vai diễn bá vương đầu đường xó chợ: cô soát vé đầu đeo băng rôn trắng viết chữ “Năm Năm, tôi yêu bạn” rộng lượng và đáng mến xông tới đá cho bà béo một phát ngã lăn quay, đang định giơ nắm đấm lên trời, khẳng định chiến thắng của mình thì bị bà béo từ phía sau ôm dậy, ôm ghì lấy, suýt chút nữa thì chết vì ngạt thở.

“Có phải cô thích cái khuôn mặt trắng trẻo của cậu ta rồi không mà lại cứ muốn nói đỡ hộ cậu ta thế? Lớn tuổi như vậy rồi mà còn không đứng đắn một chút. Tuổi cậu ta cũng đáng làm con trai cô rồi đấy...”. Câu nói ấy của bà béo lại kích thêm ngòi nổ chiến tranh, Năm Năm đang trốn giữa hòng súng lưỡi kiếm nơi chiến trường, cứ mặc sức tưởng tượng. Ôi! Cả một mớ hỗn độn.

Thật đáng tiếc, xe sắp đến bến đỗ rồi. Nếu không thì cận cảnh phim đầu đường tranh bá chắc chắn sẽ làm người ta no con mắt cho mà xem.

Cứ muốn vẫy tay chào tạm biệt hai người, nhưng lại phát hiện ra rằng hai người đang mất to trừng mắt bé, vốn dĩ chẳng có thời gian để ý đến mình, tiếp tục đấu đá như thể hai con gà chọi đang đá nhau vậy.

Thật cô đơn! Cuộc đời này tràn ngập nỗi cô đơn vô bờ bến!

Thế là cô lặng lẽ xuống xe mà không ai thèm để ý đến, ánh mắt tiễn chiếc xe từ từ đi khỏi. Cả chiều nay đã đen đủi lắm rồi, lẽ nào lại còn có chuyện đen đủi hơn nữa sao? Cô tự an ủi mình, chẳng đáng bận tâm để nghĩ nhiều hơn thế, nghĩ thế, cô lại tiếp tục đội mưa chạy đi.

28. Chương 26

Chương 26: Năm năm

Trời vẫn mưa to, con đường nhựa đã bốc lên hơi nước trắng mờ che phủ trời đất, cả con đường dài và rộng mà chỉ có mỗi một người đang chạy, quần áo trên người đã ướt sũng từ lâu, mặc dù biết đến nhà Cầu Đán có thể mượn quần áo của chị hần để mặc, nhưng quần áo lót thì phải làm thế nào đây? Không thể chân không thả rông như thế mà đánh trận chứ? Cô cúi đầu nhìn nước mưa chảy rùng rùng trên quần áo, lại để ý các cửa hàng xung quanh, cách đó không xa có một dãy cửa hàng. Cô lập tức bước đến, trong đầu nghĩ có thể ở đó sẽ có một cửa hàng chuyên bán đồ lót cũng nên.

Quả nhiên, ông trời không phụ người tấm mưa, cửa hàng cuối cùng là chỗ bán đồ lót giải cứu cho cô.

Vừa mở cửa ra, một luồng khí nóng ập vào mặt, Năm Năm suýt chút nữa thì bị kinh sợ.

Cái tiệm nhỏ, rộng chưa đến hai mươi mét vuông nhét đến hơn ba mươi người phụ nữ, đủ thể loại, đủ sắc màu chen chúc nhau. Có lẽ toàn là người đến trú mưa cả, nếu trú mưa ở tiệm nhà người ta thì quả là ngại nên đành mua mấy thứ gì đó coi như là để bồi thường, vì thế hầu như ai trong đây cũng đang lật qua lật lại chọn lựa. Chủ tiệm cũng vui sướng vì ngày mưa lại vớ được vụ làm ăn lớn, nghe thấy tiếng mở cửa thì chẳng thèm ngần đầu đã lên tiếng gọi: “Xin mời vào, cứ lựa chọn tự nhiên, nếu thích thì tôi giảm giá cho.”

Tiếp đó, bao nhiêu chị em trong tiệm đồ lót ngoảnh mặt lại liếc nhìn cô, nhìn suốt từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, ánh mắt như gai đâm khiến cô hổ thẹn, đi không được mà ở cũng không xong. Nhưng nghĩ đến sự bất tiện khi đến nhà bạn, cô đành nhắm mắt bước vào, vờ như không thèm để ý đến ánh mắt khinh thường của họ, đi vào sạp hàng phía bên trái chọn đồ lót.

Những chị em đang chọn đồ lót trong sạp phía bên trái nhanh chóng dạt sang bên phải, cả một nhóm di chuyển đi như thể đàn chim gặp thú dữ vậy. Việc những người xung quanh mình giảm ít đi, Năm Năm không hề hay biết gì cả, nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải một lượt, toàn là xanh xanh đỏ đỏ, cô cũng muốn thay đổi một chút, chọn lấy một cái, nhưng thật sự là không được, hôm nay áo ba lỗ thể thao cô mặc bên trong là màu trắng, nếu chọn màu lòe loẹt thì chắc chắn sẽ bị cả lũ cười nhạo chết mất.

Cô không cam tâm, bèn tiến sang sạp hàng phía bên phải, ngay khi cô vừa bước đến, những chị em vốn lúc này đang chọn đồ ở sạp bên trái chuyển sang đây lại đồng loạt dạt cả về chỗ cũ.

Bên này cũng không được, các cỡ B, C, D, E, F, G đều có cả, chỉ mỗi cỡ A là không có. Nám Nám ngại không dám hỏi bà chủ, ngại nhất là trước mặt bao nhiêu người ở đây để lộ ra số đo vòng một vô cùng khiếm tốn của mình, vì thế, cô lại lặng lẽ chuyển sang sạp bên trái.

Các chị em vừa chạy sang sạp bên trái này chưa kịp thở đã ngay tức khắc chạy cả sang sạp bên phải. Ngay khi đó thì Nám Nám lại nảy ra ý định đáng xấu hổ là chọn tạm lấy một cái cỡ B vậy, thế là cô lại quay sang sạp bên phải, khiến họ lại phải đi ngược lại.

Cô cứ đi đi lại lại ngập ngừng, do dự, vô tình chọc tức một nhóm chị em, khiến họ không quản thân mình chạy ra ngoài trời mưa và mang theo nỗi tức giận thà bị dính nước mưa cũng kiên quyết không chọn đồ lót cùng với tên đàn ông vô liêm sỉ trong cùng một nhà.

Đương nhiên, vẫn còn một nhóm chị em cũng tức giận như thế nhưng không chịu rời đi, bắt đầu đồng loạt công kích: “Này, cậu có thể ra ngoài đứng được không? Ở đây là chỗ bán đồ lót cho phụ nữ! Cậu mua gì mà mua?”

“Tôi? Sao tôi lại không được mua?”. Lại một lần nữa Nám Nám bị sự hiểu nhầm vô tình làm tổn thương. Trời ơi, lần đầu rồi lần thứ hai, lần thứ hai rồi lại lần thứ ba thì cũng thôi đi cho qua, không ngờ giờ lại bị cả nhóm chị em làm tổn thương. Hic, không biết hôm nay cô ra ngoài chưa thấp hươ hay chưa dập đầu lạy đây, chỉ là chọn đồ lót thôi mà, việc gì mà phải làm um lên thế chứ?

“Cậu không đi thì chúng tôi đi!”. Ngọn lửa khởi nghĩa của nữ giới một khi đã đạt đến đỉnh cao cách mạng thì tất nhiên là khó có thể dập tắt được.

Nám Nám đang định trả lời một câu: “Các người có thích đi hay không thì mặc, dù gì thì tôi cũng không đi” thì bà chủ đã không thể kìm nổi sự tức giận trong lòng. Cũng không thể trách bà ta được, chỉ trong một giây, rõ ràng trong tiệm đầy chật những hơn ba mươi khách mà giờ chỉ còn lại có năm, sáu người. Trong tình hình doanh thu giảm như thế, đương nhiên bà chủ không thể không chế nổi sự hung tợn trên khuôn mặt rồi, bà gào thét trước mặt Nám Nám: “Cậu kia, cậu ra ngoài được không? Tôi còn phải mở cửa làm ăn, cậu đường đường là một người con trai mà lại vào đây làm loạn lên thế hả?”

Nám Nám khóc ngay ở đó.

Thế là người đàn ông dung tục trong mắt mọi người cuối cùng phải bỏ chạy dưới sự công kích không ngừng của đội quân chính nghĩa.

Nám Nám trong cơn mưa vừa chạy vừa nghĩ: “Bà đây là con gái! Con gái hàng thật giá thật hửn hoi! Các người là một lũ không có mắt, sớm muộn rồi cũng sẽ có ngày bị báo ứng thôi!”

Quả nhiên siêu nhân nữ chỉ có trong phim mà thôi, trong nhân gian thì nghe thấy được mấy lần chứ? Làm sao cô ta có thể dễ dàng sống và tồn tại ở thế gian này? Sao ông trời lại ghen tị với hồng nhan thế chứ?

Cùng lúc đó, Ninh Hạo Nhiên ngồi trong xe, mím chặt môi, suýt nữa thì anh không khống chế nổi bản thân, giận dữ định chạy ra, lời con nhóc ngu ngốc này vào hỏi cho ra nhẽ, tại sao lại không đi trú mưa? Tại sao lại phải đội mưa chạy đi? Lẽ nào thằng cha đó tốt đến thế sao, đáng để cô ta chỉ hận một nỗi là không thể bay được đến đó, cam tâm tình nguyện đội mưa chạy đi hẹn hò với hắn, không muốn đến trễ cho dù chỉ là một tích tắc? Lẽ nào cô ta còn thấy mình khỏe quá hay sao, không sợ sẽ bị cảm cúm chắc? Mấy hôm trước, cô ta lại vừa mới bị ngã xong, sao lại không chịu chú ý gì cả thế chứ?

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô tiếp tục điên cuồng chạy trong cơn mưa như trút nước, tay nhấn còi chỉ trong một giây rồi ngẩng lên, vỗ mạnh vào bên cạnh tay lái, phần nộ quay mặt đi không thèm nhìn Nám Nám.

Cô ta thích làm thế nào thì làm, anh làm sao mà quản lý được!

Bây giờ cô ta thế nào vốn dĩ không hề liên quan gì đến anh, cho dù là phải đội mưa đi hẹn hò với một tên đàn ông nào hay là đi đặt phòng cùng thằng cha nào đấy thì cũng đều không liên quan gì đến anh cả.

Đúng vậy, giờ anh dần vật, buồn bã cũng chỉ vì luôn cảm thấy hổ thẹn bởi sự việc năm đó chứ không hề có chút tình cảm nào xen vào trong đó cả. Nếu như tối hôm đó, anh đã từ chối cô thì bây giờ chẳng có tư cách đường hoàng chính đáng gì mà đứng ra can thiệp cả. Vì vậy, cô ta làm gì thì cũng không liên quan đến anh.

Dù sao thì cô ta cũng chẳng là gì của anh cả!

Nám Nám người ướt như chuột lột chạy đến, ra sức gõ cửa nhà Cầu Đán, trong bụng thầm thề với bản thân, nếu lát nữa bọn họ ra mở cửa, nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của cô, ai mà dám cười ra tiếng thì cô sẽ vật cổ tất cả bọn họ xuống làm bóng đá, làm cái bồn cầu mà ngồi lên.

Trong nhà có tiếng người trả lời, giọng nghe có vẻ không quen lắm, Nám Nám ngẩng đầu nhìn lên, thấy đằng sau cánh cửa là khuôn mặt mà trước kia đã từng đem lại cho cô biết bao nghi hoặc, cũng đồng thời cướp luôn nửa câu cô chưa nói hết.

“Cậu là kẻ vô lương tâm ấy... Phạm Dục Trân?”

Nám Nám dám cá với mọi người rằng, lúc đó cái miệng của mình có thể nhét nổi một quả trứng đà điểu. Cô đã từng tưởng tượng ra vô số hoàn cảnh gặp mặt Phạm Dục Trân, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng vừa gặp đã mắng anh là “kẻ vô lương tâm” như thế.

Biết nói gì đây nhỉ, lời mắng mỏ này nghe có vẻ rất mờ ám, nghe giống như kiểu một thiếu nữ bị người ta phụ tấm chân tình vậy, cuối cùng, tái ngộ sau bao nhiêu năm, trong lòng lại trào lên bao ai oán, hận thù.

Phạm Dục Trân cười nhạt: “Dương Nám Nám, cậu vẫn cứ ăn nói bông bột như xưa, tốt nghiệp lâu như vậy rồi mà vẫn chẳng thay đổi gì cả.”

Nám Nám quả là thần kinh còn thô sơ hơn cả sợi dây điện vậy, cũng chẳng còn mặt mũi nào nói gì nữa. Hai má đỏ ửng lên, nóng ran, cô cúi đầu đi vào trong, vừa nhìn thấy Cầu Đán liền túm lấy cổ áo cậu ta, lôi ra ngoài ban công, gầm gừ hung dữ tra hỏi: “Ông giải thích cho tôi, tại sao cậu ta lại có mặt ở đây?”

“Phạm Dục Trân là do Đôn béo đưa đến đây”. Cầu Đán đối mặt với sức mạnh của cả một đại binh, việc đầu tiên là đẩy trách nhiệm cho Đôn béo, chẳng có tinh thần anh em nghĩa khí gì cả, mà cũng không hề cảm thấy một chút nào gọi là áy náy.

Không thể nện cho Đôn béo một trận, như thế thì thu hút sự chú ý của mọi người quá. Nám Nám vô tình bị tổn thương, đành nhắm mắt bước vào phòng. Phòng khách rộng ba mươi mấy mét vuông nhà Cầu Đán bị sáu bảy anh em cùng với bảy tám cái dây mạng lằng nhằng rối vào nhau, tưởng như nước có chảy cũng không thể thoát. Đã thế, hình ảnh Phạm Dục Trân ngồi ở góc phòng lại dễ dàng lọt vào tầm mắt của Nám Nám.

Anh ta cho rằng chỉ cần dùng ánh mắt nai tơ là cô sẽ tha thứ sao?

Cô đã từng oán hận anh ta như vậy đấy, chỉ tức là không thể đá cho hấn hai phát vào mông để rửa hận thôi.

Sau vụ hôn năm đó, trong kí ức của Nám Nám chỉ dừng lại ở thời điểm cô đuổi theo, chồm lên người cậu ta mà nôn thốc nôn tháo, còn các chuyện tiếp diễn thế nào nữa cô chẳng nhớ gì cả. Hôm sau đi học, thái độ hai người đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, trở nên hoàn toàn lạnh nhạt với nhau. Nám Nám cho rằng cậu ta vừa muốn bảo vệ tình cảm bạn bè lại vừa muốn tránh khỏi sự phiền nhiễu của cô nên mới đành phải sử dụng phương pháp xử lí “lạnh”, thôi thì coi như lượng thứ cho cậu ta. Kết quả là vào cái ngày tốt nghiệp, lúc chụp ảnh, cô lấy hết dũng khí mời cậu ta chụp chung một bức ảnh thì bị những lời từ chối khéo làm cho đứt gan đứt ruột, tức điên lên mất.

Anh bắt nhân thì đừng có trách tôi bất nghĩa, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, vì thế, hôm đó, Nám Nám cũng tức giận, không thèm ngó ngang gì đến cậu ta nữa.

Hồi đó, tuổi vẫn còn nhỏ, làm gì cũng không biết nhượng bộ cho người khác, bây giờ cô không thể nào làm được chuyện như vậy nữa. Vì thế, cô ngồi vào chỗ đã được sắp xếp trước đó, ngoảnh đầu vờ hỏi một câu vô ý: “Phạm Dục Trân, cậu có chơi không, tôi cho cậu mượn máy của tôi?”

Phạm Dục Trân cười nhạt, lắc đầu xua tay, cậu ta vẫn trầm lặng ít nói y như hồi cấp ba vậy, chỉ biểu đạt ý của mình bằng cách gật hoặc lắc đầu.

Bị anh ta im lặng từ chối, Nám Nám cảm thấy vô vị, liền quay người lại mở game, hét khẩu hiệu khi lâm trận với mọi người: “Khẩu hiệu của chúng ta là...”

“Không có Hán gian!”

Đúng vậy, chính là câu khẩu hiệu này.

Sau không biết bao nhiêu lần bị đồng bọn “giải quyết” trong lúc chiến đội thực hiện nhiệm vụ công kích, Nám Nám tức giận đề ra khẩu hiệu này. Mặc dù vẫn nói điều đau khổ nhất trong chinh chiến là xuất binh chưa giành được chiến thắng mà mạng đã mất, nhưng cũng không thể nào lại chết bởi tay người của mình, đó là nỗi đau lớn nhất trong những nỗi đau. Vì thế, cô một mực yêu cầu, trước khi chơi game phải nhắc nhở các chiến hữu không được hại người vô cớ, không được bức hại kẻ không may.

Vừa đối súng vào trận, còn chưa tìm được chỗ trú ẩn thì Phạm Dục Trân đang ngồi im lặng bên cạnh bỗng nhiên đứng dậy, Nám Nám vốn đang căng thẳng bị giật mình một cái, và theo phản xạ có điều kiện, ngón tay trở nhấn chuột.

“Đại ca, sao lại nhắm trúng tôi thế?”. Cậu Đán đang ngồi trên thảm bỗng kêu một tiếng bi thảm.

Nám Nám ho một tiếng: “Vớ vẩn, ai bảo ông trốn ngay trước họng súng của tôi làm gì? Bác bỏ lời cáo buộc!”

Một tên khóc cũng không phải là nhiều, cô lấy lại tinh thần khai chiến, trốn ở sau chiến hòm, lên đạn cho súng.

Phạm Dục Trân bước qua chân cô, bước qua dây mạng và đi ra khỏi phòng khách, Nám Nám cúi đầu, nhìn có vẻ như đang dán mắt vào chiếc máy tính nhưng thực tế thì hai con mắt cũng theo cùng đôi mắt màu đen kia ra ngoài.

“Á, đại ca, tôi cũng bị bà giết chết rồi đây này!”. Đôn béo cắn môi, hai hàng nước mắt chảy dài quay sang nhìn Nám Nám.

Nám Nám bĩu môi, không thêm bận tâm nói: “Ai bảo cậu chắn đường của mọi người, đây là tôi đang trừ hại cho dân!”

Hiển nhiên những người còn lại không hề cảm kích chút nào, lần lượt quay người lại giơ ngón tay giữa trước mặt cô, điệu bộ vô cùng khinh thường, sau đó lại vùi đầu vào khai chiến.

Bình tĩnh, bình tĩnh, có gì đâu cơ chứ, chẳng phải chỉ là năm đó bị người ta hôn một cái thôi mà! Việc gì mà phải nhớ mãi thế chứ? Lớn thế này rồi, ai mà chẳng bị muỗi nó gặm vài miếng, cô cảm thấy hoang mang luống cuống như vậy vì là hổ thẹn năm đó hành động thất lễ quá chứ tuyệt đối không phải là vì cô vẫn còn thích cậu ta, nhất định không phải thế!

Đột nhiên trên đỉnh đầu bị một cái khăn to đoàn phủ lên, tầm nhìn trước mắt bị che khuất, theo phản xạ, cô tiện tay lại nhấn chuột một phát, chỉ nghe thấy bên cạnh có người kêu “ui da” một tiếng, không biết lần này là kẻ nào đen đủi bị trúng đạn. Cô tóm lấy cái khăn ngẩng đầu lên nhìn, dưới bóng đèn, Phạm Dục Trân đang cười dịu dàng với cô: “Cậu xem, trên đầu cậu toàn là nước mưa, nhỏ cả xuống máy tính rồi, đừng có mà làm hỏng máy tính luôn đấy!”

Lý do này thật xác đáng, xác đáng đến nỗi Nám Nám có hơi hoảng hốt, suýt nữa thì tin.

Đại ca, cậu cứ thế này thì tôi đánh tiếp thế nào được? Nám Nám thầm nói trong lòng, nhưng không dám nói to lên, nhiều lắm cũng chỉ nắm lấy cái khăn, lau tạm bộ cái mớ tóc ngắn bù xù trên đầu, sau đó tiện tay quăng nó sang một bên, cười để lộ ra hàm răng trắng nõn: “Cảm ơn, cậu còn có lương tâm hơn mấy đứa xấu xa này nhiều.”

Lương tâm là dựa vào so sánh mà ra, có người vô lương tâm hơn thì mới làm nổi lên cái người vốn vô lương tâm nhưng lại rất lương tri.

Trên mặt cậu Phạm hiện ra thái độ gì đó mà không thể nói rõ ra được, cậu ta dừng lại một chút rồi mới nhặt chiếc khăn lên đặt lên đầu cô, mạnh tay xoa xoa: “Đương Nám Nám, cậu cứ chơi đi, tôi lau đầu giúp cậu.”

Cậu ta lau khiến đầu cô cứ đảo đi đảo lại, cô thấy hơi chóng mặt, ánh mắt hết nhìn trên nhìn dưới, lại liếc trái liếc phải, xem thái độ của các anh em, không biết có ai phát hiện ra đại ca của họ đang phải chịu sự giày vò trong im lặng mà rơi cả cằm xuống không. Kết quả là trong những anh em vô lương tâm ấy, chẳng có tên nào phát hiện ra điều không bình thường cả, chúng vẫn còn đang dán mắt vào màn hình máy tính của mình, toàn lực công kích.

Cũng đúng thôi, thường ngày thì cô và họ vẫn thế, Đôn béo đã từng thay tất cho cô, Cầu Đán đã từng thất dậy giày cho cô, giữa bọn họ vốn chẳng bao giờ để ý đến sự khác biệt về giới tính cả.

Nhưng tại sao cũng với động tác như thế mà Phạm Dục Trân làm thì cảm giác lại hoàn toàn khác thế nhỉ?

Cô cúi đầu nói “cảm ơn” rồi giằng lấy chiếc khăn trong tay cậu ta, cúi đầu tiếp tục chiến đấu. Phạm Dục Trân bên cạnh có lẽ cũng phát hiện hành vi của mình hôm nay có vẻ hơi khác thường, khó khăn lắm mới gượng cười được rồi lại tắt luôn.

Trong phút chốc, không khí có vẻ gượng gạo, bên tai chỉ có tiếng gõ bàn phím, tiếng ầm ầm trong trò chơi và cả tiếng kêu bi thảm của ai đó bị trúng đạn. Chắc là lại có người làm Hán gian rồi.

Tối nay, trò chơi của các đồng chí kết thúc rất sớm (Đôn béo thầm nghĩ: “Không sớm không được, ai mà chống đỡ được đại ca cứ ngắm súng bắn quân ta cơ chứ, quả thật là dù có cố ý ngắm thì cũng không ai ngắm được chuẩn xác đến như vậy!”)

Cả nhóm người dúi sắp chết đến nơi rồi, ra khỏi nhà Cầu Đán tìm đồ ăn, đương nhiên Nám Nám là người đi đầu trong nhóm người đó, bước theo sau là các anh em và cả Phạm Dục Trân nữa. Gió lạnh, đường trơn, vừa mới ra ngoài, quần áo vốn được hong khô bởi nhiệt độ cơ thể cứ dính vào người, lúc này, cô bỗng cảm thấy lạnh tê cả người, toàn thân nổi da gà, Nám Nám chỉ quan tâm đến việc xoa ấm hai cánh tay mà không hề chú ý gì đến dưới chân mình, thế là trượt một phát, tí chút nữa là cô bị ngã.

Các anh em kia thì xưa nay đã quen nhìn thấy cô gặp nguy hiểm quá nhiều rồi, không có chút động tĩnh gì, duy nhất chỉ có Phạm Dục Trân giơ tay ra, vừa hay ôm eo cô, kéo cô vào lòng, Nám Nám quen miệng đáp lại: “Không sao, chuyện nhỏ ý mà”. Vừa ngoảnh đầu lại phát hiện thấy người ôm mình là Phạm Dục Trân, cô liền im bặt.

Bầu không khí tiếp tục im lặng, cô lập tức lảng tránh sự giúp đỡ của cậu ta, kết quả là động tác chưa kịp hoàn thành thì trước mặt đã tối sầm lại, không biết mình lại rơi vào vòng tay của một ai khác nữa.

Nám Nám ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt giận dữ, bốc lửa ngùn ngụt trên đầu mình, bỗng nhiên lạnh lợi hẳn lên, nở nụ cười tươi đẹp nhất từ trước tới nay: “Ninh Hạo Nhiên, sao anh lại đến đây?”

29. Chương 27

Chương 27: Thầy giáo

Tục ngữ có câu: “một ngày là thầy, cả đời là cha”. Từng là thầy giáo thực tập môn Thể dục, như thế cũng được xem là cha rồi, vì vậy, khi gặp lại Ninh Hạo Nhiên, đám cựu sinh viên, đứng đầu là Phạm Dục Trân không biết nói gì hơn ngoài ánh mắt nhìn chằm chằm vào Nám Nám vẫn còn đang nằm trong lòng anh, không cử động gì được.

Biểu hiện của Nám Nám thì vẫn còn khá tự nhiên, cô phải tay đứng dậy, giậm chân trút giận lên mặt đường trơn nhẵn bóng, lầu bầu: “Con đường này nên sửa được rồi đấy, suýt chút nữa thì làm mình ngã què chân”. Phát hiện ra ánh mắt mọi người đang đổ dồn vào mình, nhất là biểu cảm phức tạp của Phạm Dục Trân, cô liền quay mặt đi, làm như thể mình không để ý, không hiểu, cũng không tính toán chấp nhặt gì cả.

Phạm Dục Trân tiến lên phía trước một bước, cười đầy thiện ý: “Từ khi tốt nghiệp đến giờ mới gặp lại thầy Ninh, không biết bây giờ, thầy đang giảng dạy ở trường nào ạ?”

Ninh Hạo Nhiên đang vô cùng tức giận vì ý đồ bắt chính ban này của Phạm Dục Trân đối với Nám Nám, anh điềm nhiên trả lời: “Tôi đang dạy cùng trường với Nám Nám.”

Hóa ra khi xưa, cô thi vào trường đại học XX là để nối gót anh ta. Nét mặt Phạm Dục Trân ngay lập tức tối sầm lại.

Năm lớp 12, anh và Nám Nám đăng kí thi cùng một ngày, chỉ nghe nói cô từ bỏ khoa Văn mình thích nhất để thi vào trường đại học XX với danh nghĩa là sinh viên có sở trường môn thể dục chứ anh không hề biết nguyên nhân thực sự là gì. Chỉ thấy ngày ngày cô đều hờ hững nỗ lực phấn đấu, cố gắng tiến lên, không ngờ lại là vì Ninh Hạo Nhiên.

Cô vì anh ta mà từ bỏ cả mơ ước của mình, chỉ có điều, không biết là cuối cùng, khi đã theo kịp bước anh ta rồi, giờ cô sống có vui vẻ hay không.

Khóe mắt Phạm Dục Trân như mờ đi, cười nhạt nói: “Nói như vậy cũng coi như Nám Nám đã đạt được tâm nguyện rồi.”

Trong mắt Ninh Hạo Nhiên, cái vẻ mặt tối sầm, buồn rầu của Phạm Dục Trân lại như có ý vị khác hẳn, anh đang tức giận nhưng bỗng ý thức ra rằng năm đó không phải là cô nàng ngốc nghếch ấy yêu đơn phương mà hai người họ vốn đều có tình ý với nhau, chỉ là tạo hóa sai lầm thế nào khiến họ không đến được với nhau. Nếu lúc này không phải vì anh kịp thời xuất hiện thì có lẽ cô nàng đã bị Phạm Dục Trân ôm mất và viết tiếp khúc nhạc tình dang dở ngày xưa rồi cũng nên.

Ninh Hạo Nhiên mặt lạnh băng, không thèm trả lời Phạm Dục Trân, ánh mắt hướng thẳng đến Đôn béo còn đang ngây ngô đứng sau lưng Phạm Dục Trân: “Ông Dương, mọi người đang chuẩn bị đi ăn có phải không?”

Một thầy giáo Thể dục chỉ dạy trong ba tháng mà sau bao nhiêu năm trời như thế vẫn nhớ tên mình, Đôn béo thật sự cảm động, lập tức gạt đầu khom lưng, lễ phép nói: “Đúng vậy, đúng vậy, thầy Ninh cũng sẽ đi cùng chứ ạ?”

Cùng lúc Nám Nám và Phạm Dục Trân đều muốn nói: “Không!”, chỉ là Nám Nám thì đã nói ra lời còn Phạm Dục Trân thì đã kịp thu lại. Hai người nhìn nhau trong tích tắc rồi lại ngoảnh mặt đi khó xử.

Ninh Hạo Nhiên không vui, siết chặt cánh tay Nám Nám, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào khuôn mặt bối rối của cô. Ánh mắt hung dữ, lạnh lùng ấy khiến Nám Nám bất giác nổi cả da gà, để không bị phanh thây ngay tại trận, cô bắt buộc phải khuất phục trước hành động thô bạo của anh: “Ý tôi là nếu thầy Ninh cũng đi thì chúng ta đừng chọn quán ăn vặt mà hãy chọn một nơi nào tốt tốt một chút, ăn một bữa thật thoải mái vào!”

Chết tiệt, cánh tay bị Ninh Hạo Nhiên nắm giờ đau quá đi mất. Quả nhiên, sức mạnh của người đàn ông đã từng luyện tập thể dục không hề giống với người đàn ông bình thường, cô cũng hay chơi đấu vật, vật tay với bọn Đôn béo, nhưng bọn họ chẳng ai có thể mạnh tay được đến như vậy. Hôm nay gặp phải Ninh Hạo Nhiên thì chỉ có thể coi như mình xui xẻo, dựa vào cảm giác đau đớn thì biết chắc chắn tay bị sưng rồi, nếu còn bị thâm tím nữa thì không biết về nhà phải giải thích thế nào với Oa Oa đây.

Quan trọng là cô thấy uất ức, đến giờ cô vẫn không hiểu rốt cuộc là kẻ nào đã đắc tội với gã Ninh Hạo Nhiên này để đến nỗi hấn trút hết giận lên đầu cô thế này.

“Được, vậy chúng ta sẽ đi ăn một bữa thật ngon”. Ninh Hạo Nhiên gạt đầu tán thành nhưng vẫn không chịu buông tay tha cho Nám Nám.

Thế là mọi người hẹn đi đâu đó ăn đêm, bốn người ngồi một chiếc taxi, đến lượt Nám Nám, chưa đợi Cầu Đán lên tiếng sắp xếp thì Ninh Hạo Nhiên đã cất tiếng bên cạnh: “Dương Nám Nám ngồi xe tôi, các cậu đi trước dẫn đường là được.”

“Tại sao Dương Nám Nám lại ngồi xe thầy Ninh?”. Rõ ràng là Cầu Đán chưa kịp động não chút nào đã hỏi một câu thật ngốc nghếch.

Phạm Dục Trân đứng bên cạnh cười cay đắng: “Vì cô ấy là con gái!”

“Cô ấy đâu phải con gái, cô ấy vốn là một thằng đàn ông khỏe mạnh khoác cái vỏ bọc mềm yếu của đứa con... gái chứ!”. Chưa đợi Cầu Đán nói hết câu, Dương Năm Năm đã bay đến tặng cho cậu ta một cú đá. Cầu Đán bị đá ngay tại trận, vội ngồi tốt vào ghế sau xe, im lặng triệt để, không thấy kêu than gì nữa.

Phạm Dục Trân nhìn Năm Năm một cách chăm chú: “Cậu có biết... tôi...”

Thật không may, không đợi anh ta lấy hết dũng khí để nói hết câu, Ninh Hạo Nhiên đã lái xe đến, đỗ bên cạnh hai người. Cửa xe mở ra, Ninh Hạo Nhiên cố ý lơ đi về mặt Phạm Dục Trân đang có lời muốn nói, mắt nhìn Năm Năm đứng như tượng bên lề đường, ra lệnh: “Dương Năm Năm, lên xe!”

Dương Năm Năm vô tư cứ thế hồn nhiên chạy đến, ngồi vào trong xe rồi mới sực nhớ ra Phạm Dục Trân còn đang đứng bên lề đường, bèn quay sang nhìn cậu ta và lớn tiếng gọi: “Phạm Dục Trân, cậu cũng ngồi lên xe này đi!”

Phạm Dục Trân thấy Năm Năm như con chim non vui vẻ bay vào trong xe Ninh Hạo Nhiên, liền thu lại tất cả những lời muốn nói, lắc đầu buồn bã: “Thôi, tôi sẽ đi taxi”. Nói xong, anh bước vào xe taxi, đóng cửa lại, mắt không dám nhìn Dương Năm Năm còn đang hân hoan, hào hứng.

Ánh đèn đỏ đằng đuôi chiếc taxi phía trước vừa sáng lên, xe chuyển bánh, Ninh Hạo Nhiên cũng xoay vô lăng lái xe theo sau. Năm Năm thu lại cái vẻ cố ý làm ra vui tươi ban nãy, ngồi yên lặng lẽ. Hai người không nói gì, bầu không khí trong xe bỗng như ngưng trệ, không biết có phải là vì khí áp đêm mưa thấp quá hay không mà không khí trong xe có vẻ bức bí thế này, đến hít thở cũng thấy khó khăn lạ thường.

“Làm sao thầy lại tìm đến được đây?”. Năm Năm ổn định lại tinh thần và cất tiếng hỏi nhỏ. Anh đừng nói với tôi là anh đã từng đến chơi nhà Cầu Đán đấy nhé!

“Đi theo cô nên biết”. Ninh Hạo Nhiên thản nhiên thừa nhận hành vi bám đuôi Dương Năm Năm của mình.

“Tại sao lại đi theo tôi?”. Dương Năm Năm ngẩng người nhìn khuôn mặt nghiêng tuấn tú của anh ta, không suy nghĩ gì hơn.

“Nhà bạn tôi ở ngay gần đây, tình cờ lúc dừng xe thì nhìn thấy cô”. Anh gượng gạo nhìn lên kính chiếu hậu. “Nhìn thấy cô đi vào nên không gọi.”

“À...”. Năm Năm gật đầu, cảm thấy anh ta giải thích rất hợp lí. Đèn giao thông chỗ ngã tư bỗng đổi màu, anh phanh gấp xe lại, ánh đèn đỏ đã giữ chiếc xe của họ lại phía sau vạch sơn trắng.

Mắt ngóng nhìn chiếc xe taxi biến mất trong bóng tối mênh mông bên kia đường, cô sốt ruột vỗ vào cánh tay anh: “Thôi rồi, thôi rồi, mắt hút rồi, thế này thì làm sao đây?”

Ninh Hạo Nhiên không nói gì, cánh tay nắm chặt vô lăng không động đậy.

Năm Năm cảm thấy vừa rồi mình có vẻ hơi căng thẳng thái quá, nhỏ tiếng bổ sung thêm: “Ý tôi là mắt hút rồi thì chúng ta sẽ không biết họ đi đâu ăn nữa.”

“Cô lo lắng cho Phạm Dục Trân như vậy sao?”. Giọng nói của anh có vẻ vô cùng không nhẫn nại, như thể đã nhẫn nhịn rất lâu rồi, giờ mới bùng phát lên.

“Hả? Đâu có!”. Câu trả lời theo phản xạ có điều kiện của Năm Năm phối hợp rất ăn ý với vẻ mặt đầy kinh ngạc của cô, khiến Ninh Hạo Nhiên bỗng nhẹ lòng hẳn đi, khóe miệng đang mím chặt dường như cũng hơi nhếch lên.

“Chỉ là cảm thấy mọi người đều là bạn học cũ của nhau, tình cảm trước kia cũng khá tốt, vì vậy...”. Năm Năm thì thầm.

Ninh Hạo Nhiên định thần lại, hai tay nắm chặt vô lăng, hỏi: “Ồ, tình cảm trước kia của hai người khá tốt sao?”

Nhắc đến trước kia, khuôn mặt này giờ không thay đổi sắc thái gì của Năm Năm bỗng đỏ ửng lên, gương mặt, xấu hổ, khó xử, oán hận, bao nhiêu cảm xúc đều hiện rõ trên khuôn mặt.

Nhận ra sự thấp thỏm không yên của cô, anh tiếp tục nói, mặt mày không có chút động thái gì: “Nói như vậy tức là hai người đã từng là người yêu của nhau?”

Lúc này, mưa đã tạnh, trên đường lác đác vài bóng người đi lại.

Bầu trời u ám nhưng chắc đã không còn muốn mưa nữa, Nám Nám cảm giác như trong lòng có gì đó đang vỡ nát ra, như thể còi ô tô phía sau đang vang lên inh ỏi, dùng âm thanh để đả kích góc mềm yếu nhất trong nội tâm cô.

“Hay nói cách khác là hai người đã từng thân thiết với nhau?”. Anh cười, cổ làm ra vẻ thoải mái, mãi sau mới thốt ra được câu hỏi.

Nám Nám không muốn trả lời, cũng không biết nên trả lời thế nào. Cô chỉ có thể nhắc nhở anh một cách khó khăn: “Thầy Ninh, phía trước đã đèn xanh rồi, chúng ta đang chắn đường của người ta, nếu mà còn không đi thì sẽ bị ăn chửi đấy.”

Ánh mắt của Ninh Hạo Nhiên vốn đang nhìn chăm chăm vào cô bỗng nhiên thức tỉnh: “Ồ...”

“Họ đâu rồi nhỉ?”. Anh vừa xoay vô lăng lái xe đi vừa hỏi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nám Nám ngược mắt lên, liếc nhìn xung quanh: “Tôi cũng không biết, chẳng nhìn thấy họ đâu cả. Đợi chút, để tôi gọi điện cho Cậu Đán.”

Cô ấy nói là gọi điện cho Cậu Đán chứ không phải là Phạm Dục Trân.

Ninh Hạo Nhiên đang lo lắng đã yên tâm, tâm trạng bình tĩnh trở lại.

“Này, các cậu đi đâu rồi đấy?.. Phạm Dục Trân, sao lại là cậu nhận điện thế?”. Cái giọng nói xưa nay vốn làm người ta kinh ngạc vang lên.

Xe lại lắc một cái, Ninh Hạo Nhiên không thể khống chế cảm xúc của mình, lần đầu tiên anh thấy tim mình mệt mỏi, còn mệt hơn gấp một trăm lần so với chạy bền mười nghìn mét xong.

—

Thực tế cho thấy, Ninh Hạo Nhiên lại nhầm một lần nữa.

Thực ra, so với lúc này, việc ăn cơm cùng Dương Nám Nám còn mệt mỏi hơn cả vạn lần.

Ninh Hạo Nhiên ngồi bên trái Dương Nám Nám, Phạm Dục Trân ngồi phía đối diện, hai bên là vài ba con mèo không hiểu rõ tình hình, mắt chỉ chăm chú nhìn vào cao lương mỹ vị, không thèm ngược mắt lên quan sát thế trận.

“Đại ca, chẳng phải đại ca thích ăn thịt nướng nhất hay sao? Nào, nào, nào, để đệ đây bón cho huynh”. Cậu Đán vươn tay qua bếp lửa, giơ một miếng thịt trâu nướng sang.

Nếu như trước kia thì nhất định Nám Nám sẽ há miệng ra đón ngay và xoa đầu Cậu Đán ra vẻ khen ngợi. Thực ra hôm nay, cô cũng định làm vậy đấy, chỉ có điều mặt vẫn còn chưa hướng ra đón thì miếng thịt đã nằm gọn trong đôi đũa của gã họ Ninh kia, kèm theo đó là một câu “cảm ơn” xua tan đi cảnh tượng thân tình có lẽ đã làm người ta chướng tai gai mắt ấy.

Nám Nám rất bức xúc nhưng lại không dám phản kháng, đành cầm đầu tự lực cánh sinh, tự nướng cho mình một miếng thịt trâu to tướng, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến ngon lành rồi lại gấp một miếng thịt, vờ như vô ý vứt vào bát của Cậu Đán. Cả lũ mèo con kia lập tức tay bưng bát lên, tay gõ bàn, hết như lũ đệ tử Cái bang vậy, không cam tâm chịu thiệt thòi, đồng thanh kêu gào: “Đại ca thiên vị quá, chúng em cũng muốn ăn.”

Dương Nám Nám gầm lên một tiếng oai vệ, dập tắt sự oán giận của đám người kia: “Từ từ, chị sẽ gấp cho từng người một!”

Ánh mắt Phạm Dục Trân lặng lẽ liếc nhìn Nám Nám hào phóng, nhìn cô chỉ lo cho người khác mà không hề chăm lo cho bản thân, lặng lẽ gấp một miếng thịt lên định đưa sang cho cô, nhưng vừa đúng lúc đôi đũa của Ninh Hạo Nhiên như vô tình giơ lên giữa khoảng không, khiến miếng thịt ân cần ấy rơi xuống vỉ nướng. Nhanh như cắt, Nám Nám gấp lấy, vô tư bỏ vào bát của Phạm Dục Trân.

“Không sao, không bận đâu, ăn đi!”. Cô an ủi Phạm Dục Trân như an ủi một con thú nhỏ.

Phạm Dục Trân ngáy ra trong chốc lát.

Ninh Hạo Nhiên bỗng cười vui vẻ: “Đúng vậy, ăn đi, không phải tôi cố ý đâu.”

Nám Nám gật đầu, miệng nhét đầy thịt trâu cũng lúng búng nói: “Anh ta không cố ý đâu, mà cứ cho là cố ý đi thì cũng chẳng việc gì phải sợ, chẳng có gì to tát cả.”

Mấy đôi đũa đang bận bịu khi nghe thấy lời lẽ khinh miệt ấy của cô bỗng nhất tề dừng lại, có kẻ hỏi: “Nám Nám, cô nói chuyện với thầy Ninh chẳng khách sáo chút nào, hai người là...”

“Ngày ngày ở cùng nhau”. Mắt Ninh Hạo Nhiên liếc nhìn Phạm Dục Trân một cái, thản nhiên giải thích.

Phạm Dục Trân nghiêng mặt nhìn Nám Nám như có ý đợi một lời giải thích từ chính người trong cuộc.

“Cái khí gió ấy, chúng tôi dạy trong một tổ thể dục, đương nhiên ngày ngày ở cùng nhau...”. Cô chưa nói xong, bàn chân đã bị một kẻ dẫm cho một cái đau điếng, Nám Nám nhịn đau một cách khổ sở, nhưng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cô lập tức ngoảnh đầu lại, giận dữ hét lên: “Ánh lên giẫm vào chân tôi hả?”

Khóe miệng Ninh Hạo Nhiên hơi động đậy, không trả lời.

Chỉ là cái cố mà thôi! Lời lí giải cô ấy với anh ta không có quan hệ gì là lời nói dối trắng trợn nhất thiên hạ, ngay cả người lãnh đạo như Ninh Hạo Nhiên cũng biết cái mảnh khóe mắt giấu lên mũi chân người khác thì chỉ có thằng ngốc mới tin họ không có quan hệ mờ ám gì. Mọi người hai bên dãy bàn quay sang nhìn nhau, nhất trí gật đầu cười gian xảo, sau khi đã tự hiểu ngầm với nhau thì lại cắm đầu vào ăn.

Phạm Dục Trân trấn tĩnh, tự rót cho mình một cốc bia, nói thản nhiên: “Tôi tin cậu, Dương Nám Nám. Cậu mới vào làm được một tháng, trước kia ba tháng còn chẳng làm sao, giờ mới một tháng thì có thể có chuyện gì được cơ chứ?”

“Đúng, đúng, đúng, Phạm Dục Trân, cậu thật là thông minh, chuyện chính là thế đấy”. Nám Nám gật đầu tán đồng, mặc dù vẫn giữ khoảng cách với Phạm Dục Trân, nhưng chí ít vẫn thân thiện hơn một chút so với Ninh Hạo Nhiên.

Ninh Hạo Nhiên biết rõ nội tình, nét mặt sa sầm xuống, bặm chặt môi, liếc nhìn Nám Nám và Phạm Dục Trân một cái, mãi lúc sau mới chậm rãi nói: “Phạm Dục Trân, còn có người ngồi cạnh nhau đến ba năm mà vẫn không có chuyện gì cả, cậu có tin không?”

Phạm Dục Trân phút chốc bỗng thay đổi sắc mặt.

Hai người đàn ông nhìn nhau, mặt đối mặt, nhưng vẫn không thu hút được sự chú ý của những gã đàn ông còn lại, đám người kia không còn tâm trí mà để ý đến chuyện khác, chỉ có ăn rồi lại uống. Nám Nám vờ làm gã đàn ông, cũng giữ nguyên trạng thái chỉ lo ăn không lo ị, chỉ lo cái này không lo thứ kia như vậy. Chỉ có điều, trong khi cái miệng vẫn chưa nhàn rỗi, cô gấp một miếng thịt bỏ vào bát Phạm Dục Trân, do dự một giây, lại gấp một miếng bỏ vào bát Ninh Hạo Nhiên.

Tốt nhất là nên phân phối đồng đều.

Đây là bảo pháp trị an mà bà mẹ của Nám Nám vô cùng sùng bái. Tất cả những tranh chấp giữa Nám Nám và Oa Oa xưa nay đều giải quyết bằng phương châm này cả. Năm đó, khi hai đứa vẫn còn “chị ăn mười bảy cái bánh chèo thì em cũng phải được ăn mười bảy cái”, nếu không thì cứ khóc bù lu bù loa lên, quả thực Mạc Sâu không còn cách nào khác, cách giải quyết duy nhất bà nghĩ ra lúc đó chính là chia đều. Mắt nhìn hai người đàn ông, người này trừng mắt nhìn người kia mãi không thôi, cô lại chợt nhớ tới bảo pháp của mẹ, lập tức áp dụng làm vũ khí đập lửa để giải quyết đám lửa giận dữ giữa hai người.

Hai người đàn ông cùng lúc nhìn vào bát của mình, miếng thịt dầm nước chấm dẫn đến hai phản ứng khác nhau của hai người đàn ông.

Ninh Hạo Nhiên rất khó đoán được, Phạm Dục Trân thì lại cực kì trầm mặc.

Nám Nám cau mày nhìn phản ứng của hai người, chẳng hiểu mô tê gì, không biết là họ có ý gì nữa, chắc không phải là chê miếng thịt to nhỏ không đều nhau chứ?

Ninh Hạo Nhiên ngoảnh đầu sang nói với Nám Nám: “Ăn mau lên, lát nữa ăn xong, tôi sẽ đưa cô về.”

Phạm Dục Trân cúi đầu cười nói: “Bạn học lâu lắm rồi mới được gặp nhau, Dương Nám Nám, ăn xong chúng ta lại về nhà Cậu Đán chơi tiếp, cậu thấy sao?”

Đề nghị của Phạm Dục Trân được sự đồng tình của tuyệt đại đa số mọi người ngồi đó, đương nhiên là cũng bao gồm cả Dương Nám Nám. Nụ cười trên khóe miệng của Ninh Hạo Nhiên có chút lạnh lùng: “Dương Nám Nám, cô nên nhớ là ngày mai còn phải đi làm đấy!”

Đúng rồi, suýt nữa thì nhận lời đề nghị của Phạm Dục Trân, Nám Nám bỗng nhớ ra hôm nay mới là thứ Hai, liên chẳng muốn ăn nữa, còn phải trải qua bốn ngày nữa cơ, hôm nay chơi thả phanh thì ngày mai làm sao mà đi dạy được? Cô liền gật đầu nghe lệnh: “Đành làm phiền thầy Ninh đưa tôi về vậy”. Làm giáo viên thật chẳng tự do chút nào, chẳng bằng là sinh viên, là sinh viên còn có thể ngủ quên được, là giáo viên thì lúc nào cũng phải tỉnh táo.

Lần này thì đến lượt Phạm Dục Trân hơi động đây, nhưng không nói gì, bắt đầu cúi xuống ăn.

Bữa thịt nướng đầy gai góc cuối cùng cũng đã ăn xong, Ninh Hạo Nhiên chuẩn bị đi ra bãi đỗ để lấy xe, bảo Nám Nám đứng bên đường đợi anh. Những người còn lại vì lạnh quá nên hỏi hỏi bắt xe đi khỏi, Ninh Hạo Nhiên liếc thấy Phạm Dục Trân vẫn còn lưu luyến không muốn rời đi, bèn cúi đầu nhắc nhở Nám Nám: “Cô Dương, đứng cẩn thận nhé!”

Nám Nám cũng không chịu yếu thế, đáp lại: “Thầy Ninh, lái xe cẩn thận!”

Ninh Hạo Nhiên rất hài lòng với câu trả lời của Nám Nám, quay người bước đi, Nám Nám bủi môi thầm thì: “Ngày mai lên lớp hãy đợi đấy! Xem rốt cuộc là ai sợ ai!”

Phạm Dục Trân đứng bên cạnh, nghe cô lâu bầu, bỗng thở dài một tiếng. Trong đêm yên tĩnh lại có âm thanh kinh hãi đến vậy, khiến Nám Nám sợ suýt nhảy tót lên: “Phạm Dục Trân, cậu dọa chết người ta không đền được mạng đâu, sao đứng sau tôi mà không nói?”

“Có lẽ xưa kia vẫn không cam tâm lắm, giờ nhìn thấy cậu như vậy thì lại chẳng còn gì nữa”. Thần sắc Phạm Dục Trân bỗng thay đổi, miễn cưỡng cố làm cho mình trông có vẻ dễ nhìn một chút. “Không ngờ tôi lại dễ lỗ mất, vả lại chỉ lỗ một bước mà bao năm đã trôi qua rồi.”

Dương Nám Nám cảm thấy mình mới thực sự là người đã không ngờ rằng, cô không ngờ rằng ngày mưa to gió lớn, mặt trời lại mọc lên từ đằng Tây, cũng không ngờ đạn nguyên tử nổ lại bung ra toàn là bóng ngô, lại càng không ngờ rằng, đời này kiếp này, Dương Nám Nám này lại được một sinh viên gương mẫu như Phạm Dục Trân tỏ tình trực tiếp ngay trước mặt thế này.

Khoan đã, thế này cũng được coi là tỏ tình chứ, không phải là cô lí giải nhầm nhọt gì mà liên tưởng ra phải không? Không phải là anh ta nhắm Ninh Hạo Nhiên rồi đùa cợt với cô để tìm sự an ủi đấy chứ? Lạy hồn, cô chưa từng nghĩ mình sẽ là kẻ bị cho ra rìa đâu.

“Đợi... đợi một chút, cậu có thể nói rõ hơn không?”. Mặc dù trong lòng có chút chua xót buồn chán, nhưng kẻ bị cho ra rìa cũng có sự tự trọng của mình, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ bị người ta đả kích thế được.

“Cho dù là bây giờ hay là xưa kia, tôi vẫn luôn thích...”. Phạm Dục Trân nhìn Nám Nám với ánh mắt thật dịu hiền, giọng nói cũng nhẹ nhàng, nhưng chưa đợi anh nói hết câu, lập tức đằng sau đã có người lạnh lùng nói: “Dương Nám Nám, lại đây!”

Ninh Hạo Nhiên hai tay siết chặt nắm đấm, không biết từ lúc nào anh ta đã đứng sau lưng hai người, vẫn chưa lấy xe đến, chẳng lẽ anh ta đã sớm phát hiện Phạm Dục Trân chuẩn bị hạ độc thủ với Nám Nám nên mới không thể không lấy xe nữa mà quay lại đây hay sao?

Tính tò mò không phải là bản quyền của riêng Oa Oa, Nám Nám cũng có tính tò mò không kém. Nhưng tính tò mò dù lớn thế nào, khi gặp phải sự phản nộ càng lớn hơn thì...

Đương nhiên là sẽ không đời nào chịu khuất phục như Oa Oa rồi.

Vì vậy, cô chọn giải pháp đứng hiên ngang tại chỗ nói với Ninh Hạo Nhiên: “Tôi đợi Phạm Dục Trân nói xong rồi sẽ đi, anh yên nào!”

Sau đó, cô đứng đàng hoàng nhìn Phạm Dục Trân: “Mặc dù tôi rất bận, nhưng tôi hi vọng anh nói tiếp.”

Nếu anh ta muốn giải thích rõ ràng về chuyện năm xưa, sau khi hôn cô xong rồi phải dứt bỏ đi thì cô tình nguyện nhẫn nhịn miễn cưỡng chấp nhận lời xin lỗi; nếu anh ta muốn giải thích về chuyện anh ta thích Ninh Hạo Nhiên, cô cũng sẽ tặng anh ta một cú đá chí mạng đủ đoạn tử tuyệt tôn để thể hiện thái độ, dù sao thì sau này anh ta cũng không còn cần dùng đến cái đó nữa.

Phạm Dục Trân cúi đầu nhìn vẻ thành khẩn của Nám Nám và do dự. Ninh Hạo Nhiên chậm chậm bước tới, mang theo nỗi tức giận ngút trời đứng đàng sau cô, nơi ánh mắt Phạm Dục Trân dừng lại. Đứng sau cô ấy đã có anh ta, anh không còn kê hở dư thừa dành cho người khác. Vì vậy, anh chỉ có thể âm thầm siết chặt nắm đấm, ra sức kìm nén nỗi phiền muộn trong lòng.

“Không có gì!”. Phạm Dục Trân ngoảnh mặt đi, mắt bỗng như tối lại. Cho dù năm xưa, tình cảm có sâu sắc đến thế nào thì đã để vượt mất rồi, giờ đây, bên cạnh cô đã có người khác chăm lo. Nếu không phải năm đó, cô nữ sinh kia mỗi khi nhìn trộm anh mặt lại đỏ ửng lên thì đương nhiên sẽ không có những tình cảm khó nói như vậy trong lòng anh.

Vừa bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, Nám Nám chợt thấy hồ nghi khó hiểu, rõ ràng là Phạm Dục Trân có điều gì muốn nói mà, vì sao muốn nói lại thôi? Cô quay đầu lại nhìn Ninh Hạo Nhiên, mới phát hiện không biết từ lúc nào anh ta đã đứng sát ngay sau lưng mình.

Nhất định là vì sự can thiệp của anh ta nên Phạm Dục Trân mới không đáp lại lời thỉnh cầu của cô, anh ta đang bẽn lẽn, anh ta đang xấu hổ...

“Thực ra, anh cũng có thể...”. Nám Nám đang định nói, Ninh Hạo Nhiên đã kéo mạnh cô vào lòng, nửa câu chưa nói xong cũng lặn mất tăm trong vòng tay một ai đó.

Cái lặng lẽ của đêm mưa cuối thu luôn khiến người ta buồn nao lòng. Cho dù là Phạm Dục Trân muốn nói gì lại thôi, hay là cô lại cố ra vẻ kiên cường đối mặt với quá khứ, đều có thể trách thời tiết khiến người ta rầu rĩ. Nám Nám vốn định vùng thoát khỏi sự khống chế của Ninh Hạo Nhiên để hỏi cho rõ ràng đầu đuôi, nhưng vòng tay ấm áp nhiệt huyết của anh đã ngăn cô lại, khiến tất cả những vẻ kiên cường mà cô cố gắng thể hiện ra đều tiêu tan hết.

Đúng vậy, cô luôn để ý đến sự lãnh đạm của Phạm Dục Trân đối với cô, canh cánh trong lòng suốt năm năm, càng bận tâm thì lại càng vờ như không thèm để ý, càng vờ như không thèm để ý lại càng phải đối mặt với nó, cô thực sự đã rơi vào chốn ngục tù không lối thoát. Ninh Hạo Nhiên nhận ra nỗi phiền muộn của cô, cũng là lần đầu tiên anh ta cho cô một cái cớ để vờ tỏ ra mềm yếu một lần, không phải quay đầu lại đối mặt với chuyện này.

Hóa ra là con gái thật tuyệt.

Ít nhất là khi không muốn đối mặt với chuyện gì đó, còn có thể làm con đà điểu vùi mặt trong lòng người đàn ông.

Còn về chuyện vòng tay này là của ai...

Thực ra cũng chẳng hề quan trọng.

30. Chương 28

Chương 28: Thái cực

Hỏi Nám Nám đi học, bộ môn thể dục vẫn còn chưa có môn thái cực quyền.

Năm nay, không biết ông lãnh đạo nào vỗ cái đầu quả dưa mà nảy ra cái quyết định này, nói cái gì mà biểu dương văn hóa truyền thống, tinh túy của quốc gia, nhất định phải nhét cái môn thái cực quyền vào trong giáo trình môn Thể dục, lại còn phân rõ ràng tỉ mỉ ra làm nam quyền và nữ quyền.

Nam quyền thì khoan thai, thư thái, nữ quyền thì bay bổng, khéo léo, không thể không thừa nhận rằng tranh minh họa trong giáo trình rất đẹp, DVD dạy học cũng quay rất tốt, nhưng chỉ thiếu mỗi một giáo viên diễn tập trên lớp thôi.

Ngoảnh đầu lại nhìn Ninh Hạo Nhiên đứng một bên thả lỏng như không có chuyện gì xảy ra cả, lại nhìn cô Từ với tay chân già nua đung đưa trong gió, không còn nghi ngờ gì nữa, việc diễn tập này chỉ có thể để cho người khỏe mạnh như Dương Nám Nám hoàn thành thôi.

Cô mặt nhăn mày nhíu khổ sở, giật cái mũ bóng chày vút sang một bên, xoay khớp cổ, khởi động cổ chân, cổ tay xong rồi đứng dạng chân nghiêm trang, mấy chục sinh viên phía sau thì làm theo cứ như thể nhìn hồ lô vẽ ra quả dưa vậy, ai nấy đều đứng ngồi đúng tư thế.

Dương Nám Nám vốn mù mờ về thái cực quyền nhưng đã như đuối gà lên chuồng rồi không thể không lên. Cô chỉ có thể nghĩ về các bước bỏ tảo, cứ làm qua loa đại khái sao cho giống giống hình vẽ trong sách thôi.

Một quả táo to: Hai tay tạo thành vòng tròn trước ngực.

Cắt một nhát dao: Tay phải dựng đứng, bỏ thẳng xuống.

Bên trái chia một nửa: Hai tay đẩy về bên trái.

Bên phải chia một nửa: Hai tay đẩy về bên phải.

Mặc dù cô làm rất kém, nhưng ít nhất cũng đã rất chăm chú, Nám Nám không ngừng tự cổ vũ mình như vậy. Có câu, chưa nhìn thấy lợn đi chẳng nhẽ lại chưa ăn thịt lợn sao? Không biết đánh thái cực quyền thì ít nhất cũng biết làm thế nào để qua mặt người ta chứ!

Không đợi Nám Nám múa xong bài quyền, phía sau đã rộ lên những lời trầm trồ khen ngợi, cô mừng thầm trong bụng, tiếp tục tạo dáng, chỉ lo có người phát hiện ra, rồi lại nhớ đến Ngũ bộ quyền hồi cấp ba mình đã từng tập, cô không hiểu Thái cực quyền nhưng Ngũ bộ quyền thì cô tập thành thục đến nỗi không thể thành thục hơn được nữa. Vì vậy, cô liền biến hân giọng và nói: “Thái cực quyền coi trọng tu dưỡng nội công, và có một quyền pháp khác là cái gốc của tu dưỡng nội công. Chỉ có học được loại quyền này thì múa Thái cực quyền mới bay bổng khéo léo, xuất quyền mới có vẻ phong độ và nhanh nhạy được...”

Ngũ bộ quyền vừa mới ra chiêu thức đầu tiên, Nám Nám đã thoáng thấy Ninh Hạo Nhiên vốn đang dựa vào bên xà kép nghe cô giảng bài bỗng nhiên cúi thụp xuống, hai vai không ngừng run run, nên chỉ nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết anh ta đang nhớ về ngũ bộ quyền đó. Tâm trạng vốn đang sung sướng của Nám Nám bị điệu cười xảo trá của anh ta làm cho mất cả hứng. Trông cái bộ dạng không chịu trách nhiệm của anh ta, cô lại nhớ đến chuyện khó xử của mình tối qua. Quyết định lờ đi cái vẽ làm mất hình tượng của người nào đó, cứ coi như là không khí không màu, không mùi, không vị, cô tiếp tục đá chân: “Đá chân phải có lực, mọi người có thể học theo tôi!”

Hôm nay, Nám Nám mặc bộ đồ thể thao màu trắng, tư thế đá chân hiên ngang trông thật oai phong. Giơ lên, hạ xuống, không ai nhìn rõ hai vật thể gì màu trắng đá đi đá lại trên không trung, lại giơ lên, lại hạ xuống, dạng chân, ngả người ra sau, dang tay, ầm...

Tất cả lũ sinh viên đằng sau đang bắt chước từng động tác của cô bỗng đứng ngây ra, không ai dám mạnh động.

Chỉ thấy Dương Nám Nám bị ngã, không cử động gì.

“Hay!”. Ba giây sau, mọi người vừa định thần lại đã nhiệt liệt hoan hô, mặc dù vẫn hay xem biểu diễn võ thuật trên ti vi đều thấy sàn gỗ kêu rình rình rình rình, nhưng hôm nay được tận mắt chứng kiến ngoài đời cảnh cô Dương hi sinh bản thân, quả là đáng khâm phục, vì vậy sinh viên đứa nào cũng vô cùng sùng bái cô.

“Cô Dương, cô thật là lợi hại!”

“Cô Dương, cô giỏi quá!”

Như thế gọi là Nám Nám có nổi khổ trong lòng mà không thốt ra được, dây giày bị tuột không phải là lỗi của cô, đâm phải dây giày để rồi tự bị ngã cũng không phải là lỗi của cô, lỗi là tại bị ngã một cú mà cũng có bao nhiêu khăn giấy vẩy quanh như vậy, xem ra tuổi này vấp ngã một cú cũng đáng. Nghĩ mãi hồi lâu, cô mới đành cười mỉa, nói: “Tư thế này khó ở chỗ ngã là phải ngã cho thật, mọi người phải nhớ rõ, nhất định không được ngã kiểu rất bôi bác nghề nghiệp như C.Ronaldo!”

Ninh Hạo Nhiên không tài nào nhịn thêm được nữa, lăn ra cười phá lên, cái mặt u ám suốt cả buổi sáng cuối cùng cũng đã bừng nắng.

Tối hôm qua, cứ nghĩ sau khi ôm Dương Nám Nám thì ít nhất cô cũng phải có vẻ gì đó thẹn thùng của một cô gái, nào ngờ cô vuột mất một cái, coi như chưa từng xảy ra chuyện ôm ấp gì cả, đợi Phạm Dục Trân đi rồi, tung tăng chạy ra xe, đợi anh lái đưa về nhà, hai tay giơ huyệt hăng hồi lâu, mãi đến khi đối tượng hết vài tiếng mới tỉnh lại.

Anh nên làm thế nào với cô đây? Chẳng lẽ cứ chịu giày vò mãi với cô gái có cái đầu thần kinh thép này hay sao?

“Thưa cô, có cách đánh tiêu chuẩn nào không ạ?”. Lạn Tư xưa nay vốn đóng một vai diễn thật khó chiều, nhưng bộ dạng thật tình ham hiểu biết của cậu ta lại khiến người ta thật sự không tìm ra được lí do chính đáng nào để bác bỏ.

Nám Nám ngậy ra một lúc rồi quay người lại, nheo mắt nhìn thẳng cậu ta, uy hiếp: “Cậu có muốn thử làm mẫu cùng tôi không?”

“Thầy Ninh mới là người cùng đẳng cấp kĩ thuật với cô, em không dám đâu ạ!”. Lạn Tư tự biết lượng sức mình, đối mặt với lời mời lạnh lùng, nham hiểm của cô giáo Nám Nám, chỉ có thể vái tay xin lui.

Nghe cậu ta nói vậy, Nám Nám cứ như con lừa đứng dưới chân dốc, không nhận thức được tình thế vậy, ngược mắt liếc Ninh Hạo Nhiên, thấy anh ta không phản ứng gì, lòng mừng thầm, lập tức kích đùi: “Thực ra, thầy Ninh cũng không có sở trường môn Thái cực quyền.”

Ai mà tưởng tượng được là một quán quân chạy bền lại có sở trường môn Thái cực quyền được cơ chứ, ha ha ha...

“Ai nói vậy?”

Trong bụng Nám Nám vẫn còn chưa cười xong, con quỷ đen tối trong sâu thẳm nội tâm vẫn còn đang chống nạnh đắc ý thì đã bị câu nói ngoài sức tưởng tượng của Ninh Hạo Nhiên đập tan nát. Cô đau khổ quay đầu nhìn kẻ xui xẻo là anh ta một cách ai oán, mãi hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thầy Ninh, hôm qua thầy không mệt sao?”. Còn giả vờ giả vịt gì nữa, thừa nhận mình không biết đánh Thái cực quyền thì có gì mà mất mặt chứ?”

Cô biết trên đời này luôn có một loại người chuyên môn thích tỉ thí với người khác, cô chính là loại người đấy, nhưng thật không ngờ gã đàn ông mặt dày kia cũng có sở thích giống cô. Anh ta nhún vai nói: “Vấn ồm, lâu lắm rồi không vận động, vừa hay nhân dịp này giãn gân cốt một chút.”

Anh thần nhiên bước đến, xoay khớp cổ tay, cổ chân thật tự nhiên rồi giơ tay ra hiệu cho Nám Nám xuất chiêu trước. Dương Nám Nám không biết làm gì hơn, như thể gà bị đuổi lên chuồng, đành phải đứng dạng chân, nhớ đến Vua Kungfu của Thành Long, Lý Liên Kiệt, đứng theo thế võ kinh điển của Hoàng Phi Hồng, coi thường cái chết, hất cằm: “Ra chiêu đi, thầy Ninh!”

Lần trước tập xà kép, cô đã bị anh ta làm cho ngã một cú đau điếng, đến giờ nữa mông vẫn còn trong trạng thái tê liệt, nếu hôm nay lại để bị quá chiêu nữa, xem ra cái mạng nhỏ nhoi này cũng bị mất một nửa rồi, cô chấp nhận số phận, sẵn sàng hy sinh trên thao trường để làm tròn chức phận.

Tư thế quá xấu của cô khiến Ninh Hạo Nhiên bỗng thu lại chiêu thức, bước thẳng đến bên cạnh cô.

Thấy anh ta đột nhiên đứng gần sát mình, đầu óc Nám Nám trở nên trống rỗng, lại chợt nhớ đến cái ôm của anh ta tối hôm qua, mặt cứ nóng bừng lên. Cơ thể cô xưa nay chưa bao giờ nhạy cảm đến thế, giờ có thể cảm nhận rõ mồn một anh ta đang đỡ hông cô, nhưng cô không dám ngoái đầu lại nhìn.

Ninh Hạo Nhiên từ tốn nói với sinh viên: “Mọi người hãy nhìn vào đây! Tư thế của cô Dương là muốn làm mẫu cho mọi người, thực ra rất nhiều tư thế trong phim ảnh không chuẩn chút nào hết!”

Đáng ghét! Nám Nám tức giận ngoảnh đầu lại, đang định nói, một tay Ninh Hạo Nhiên men theo hông đưa lên phía trên cánh tay, nắm cổ tay cô và giơ lên cao, đạt đến độ cao tiêu chuẩn thì tay cũng dừng lại ở đó.

Bùng! Nám Nám cảm giác trên đỉnh đầu mình bắt đầu bốc khói lên rồi, miệng khô lưỡi nóng, mất ý thức, cũng chẳng nói rõ được là cảm giác gì, chỉ biết tim đập nhanh đến quá mức một trăm tám mươi nhịp một lần, lông tơ trên tay trở nên vô cùng nhạy cảm. Nhiệt độ lòng bàn tay Ninh Hạo Nhiên rất cao, nóng đến nỗi khiến cô bắt đầu run run. Cô không muốn mất hình tượng trước mắt mọi người, liền cố gắng định thần lại, giữ tư thế theo cách uốn nắn của bàn tay anh ta.

Lạy hồn, hãy mau mau làm mẫu xong đi, nếu anh ta nện cho cô một trận, hoặc nếu cô cũng nện cho anh ta một trận còn hơn, miễn là đừng chơi ác kiểu này là được!

“Sau đây sẽ xuất quyền. Động tác xuất quyền kinh điển nhất trong phim ảnh cũng có vấn đề”. Ninh Hạo Nhiên tiếp tục giảng giải.

Nám Nám cảm thấy bỗng nhiên lưng mình dựa vào thứ gì đó, ấm ấm, cứng cứng, thoáng thấy anh ta đã vay lấy cả người mình từ phía sau, nắm cánh tay cô để ở thế xuất quyền.

Phản kháng là điều không thể. Vì cô cảm thấy rõ ràng tên khốn Ninh Hạo Nhiên này đang dùng tay trái ra sức khống chế hông mình, nếu tránh ra như thế này, bọn sinh viên nhất định sẽ cho rằng hai người đang làm trò gì mờ ám đáng xấu hổ. Dương Nám Nám này quang minh chính đại, sao phải sợ chứ? Cho nên, sau khi xuất quyền, Nám Nám còn giả mồm nói với sinh viên: “Đúng vậy, tôi muốn các bạn nhìn cho rõ nên mới có ý xuất quyền chậm một chút”. Ninh Hạo Nhiên cười nhạt một tiếng, không bàn luận gì về việc cô tự chống chế cho mình vừa rồi.

Cười thì cứ cười đi, lại còn cười ngay sát bên tai cô, ngày trước, Oa Oa thổi hơi một chút thôi mà ngón chân cô cũng cứ thấy ghê ghê mất một hồi lâu. Vì vậy, bây giờ cô kìm nén sự khó chịu trong lòng một cách vô cùng khó khăn, đang cố nghĩ cách để không bị lộ ra điều gì và nhảy lên phía trước vài bước.

Ninh Hạo Nhiên cũng bị động tác nhỏ ấy của cô làm cho hồi tỉnh.

Vừa nãy, anh đứng sát sau lưng cô vốn là định trêu đùa cô, nhưng không ngờ mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người con gái ở trong lòng mình lại khiến anh quên cả buông tay. Anh vờ như không chú ý đến động tác né tránh của cô, buông bàn tay đang nắm chặt ấy ra, cố ổn định lại nhịp thở của mình.

“Tiếp theo là đá chân”. Ninh Hạo Nhiên ho một tiếng rồi dặn dò sinh viên một cách rất tự nhiên trước những đôi mắt trong sáng của chúng: “Mỗi người tìm một bạn tập với mình, mô phỏng theo tôi và cô Dương mà tập!”

Nám Nám cũng nhẹ cả người, xem ra vừa rồi anh ta không có ý đồ gì xấu xa, Ninh Hạo Nhiên lù lù tiến tiến thông tình đạt lý như vậy lại khiến cô tự nghĩ ngợi lung tung cả lên, giờ thì tỉnh lại rồi.

Ninh Hạo Nhiên cúi mặt, bước đến trước mặt cô, đứng đúng tư thế: “Cô Dương, ra đòn đi!”

Mặc dù chưa được luyện tập võ thuật chuyên nghiệp nhưng đá chân thì cô cũng biết. Dương Nám Nám giơ chân lên đá một cú, Ninh Hạo Nhiên nghiêng người né được. Lúc hai người lướt qua nhau, Ninh Hạo Nhiên lại ngửi thấy cái mùi hương thoang thoảng đó, tâm trạng rối bời, không đề phòng và bị Nám Nám ghì chặt cổ, cùng lúc đó, tất cả đám sinh viên cũng đều mô phỏng động tác của Nám Nám, cả lũ bóp chặt mạng sống của đứa bạn tập cùng mình.

Ngực Nám Nám mềm mại chạm vào sau lưng Ninh Hạo Nhiên, vô tình hóa giải ý muốn phản kháng của một ai đó.

“Bà đây thắng rồi!”

Nám Nám thì thầm một tiếng, kẹp cổ Ninh Hạo Nhiên, quay người lại đá một cú, nhẹ nhàng đẩy người trên vai ra xa.

...

Bầu trời vẫn cứ là bầu trời ấy, mây vẫn cứ là mây ấy. Ngoài Ninh Hạo Nhiên ra, những người khác vẫn cứ là những người khác.

Khi Nám Nám ý thức được rằng mình vừa làm một việc oai phong, kinh thiên động địa đến ma hồn quỷ khốc, cô cũng không thể không khâm phục thần khí bẩm sinh trời cho của mình.

Oách, oách thật, không hề bốc phét chút nào!

Một con người to lớn nặng chín mươi kilôgam mà nói ngã là ngã ngay được, ngã xuống đất mà không hề phát ra một tiếng động gì, một người đàn ông nhẹ nhàng nằm trên mặt đất quả thật có chút gì đó kì dị khó tả.

Cô đứng ngây ra, giây phút đầu tiên sau khi định thần lại là chạy đến bên Ninh Hạo Nhiên hỏi han này nọ.

Lưng tiếp đất, anh nằm sòng soài ra đó, hai con người không động đậy gì cứ ngược lên trời, mặc cô gọi thế nào cũng không lên tiếng.

Thôi rồi, có lẽ cột sống bị tổn thương rồi. Nghĩ đến khả năng này, cô liền hoảng loạn tinh thần.

“Thầy Ninh, thầy Ninh, thầy không sao chứ?”. Dương Nám Nám sắp khóc mất rồi. Xưa nay trong mắt sinh viên, Ninh Hạo Nhiên luôn cao to, dũng mãnh là thế, vậy mà giờ đây lại thành ra cái bộ dạng thất hồn lạc phách, khiến cô cảm thấy áy náy không yên. Có câu, người quen bị ức hiếp, cho dù thắng rồi cũng không cho là mình thắng, ngược lại, người thường ngày hiểu thắng thì lại càng dễ cảm nhận thấy những trắc trở, chỉ hơi gặp phải một tí xúu thất bại thôi cũng đau khổ không chịu được. Ninh Hạo Nhiên nhất định đừng có nghĩ quẩn mà làm chuyện gì đại dột, nếu không thì cô thật sự có chết vạn lần cũng không thoát được cái tội này.

“Thầy Ninh, thầy có thể cử động được không? Nếu không cử động được, tôi sẽ đi gọi y tá”. Khi Nám Nám nói, nước mắt gần như tung tóe khắp nơi.

“Dương Nám Nám, cô nói xem, nếu tôi không cử động được thì phải làm sao đây?”. Ninh Hạo Nhiên nằm dưới đất, im lặng hồi lâu, bỗng nhiên hỏi một câu như vậy.

Nám Nám đang chìm trong sự áy náy vô bờ vì đã vô tình làm hại Ninh Hạo Nhiên, vội vàng trả lời: “Không sao, tôi sẽ nuôi anh.”

Đó chính là giết người đền mạng, có nợ thì phải trả, đều là đạo nghĩa làm người trên trời đất, không phải nói dài dòng phí lời làm gì cả.

Ninh Hạo Nhiên chớp chớp mắt nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Nếu phải nuôi tôi, lương của cô có đủ không?”

Quả nhiên người lớn hơn vài tuổi bao giờ cũng nhìn xa trông rộng hơn, một trợ giảng vừa mới nhậm chức như cô, tính tất cả các khoản trợ cấp vào cũng không hơn hai nghìn đồng, còn phải đưa cho mẹ một khoản tiền tiêu ở nhà, còn phải choa Oa Oa một khoản tiền tiêu vặt, rồi phải giữ lại một khoản nhỏ mua tiểu thuyết ngôn tình, coi như đã hết bảy tám phần rồi, chỉ còn lại có vài trăm tệ ăn uống nọ kia, nếu tính thêm cả tiền mời bọn Cầu Đán ăn uống nữa thì...

“Không đủ”. Nám Nám vốn đang buồn bã bỗng càng bi sầu hơn, vì cô chợt nhận thức ra rằng con nợ không phải là không muốn trả mà là thực sự không có tiền để trả...

“Vậy để tôi nghĩ một cách...”

Ninh Hạo Nhiên còn chưa nói xong, cô Từ đã gọi y tá trong bệnh xá của trường đến kiểm tra tình hình của anh. Nám Nám lùi ra một bước, căng thẳng nhìn y tá kiểm tra Ninh Hạo Nhiên một lượt.

Y tá trường kiểm tra xong thì nhìn mặt Ninh Hạo Nhiên, nhăn trán hỏi: “Mới chưa được một tháng mà hai người, mỗi người ngã một lần, không có việc gì làm nên kiểm chuyện chơi à?”

Lúc này, Ninh Hạo Nhiên đã cử động được rồi, từ từ chống tay ngồi dậy, cười mỉm: “Có lẽ là có người cảm thấy bị ức hiếp, nhất định phải làm tôi ngã một lần thì mới có thể chứng minh được thực lực của mình.”

Y tá trường bĩu môi, nhìn anh và Nám Nám với ánh mắt nhìn những kẻ thần kinh, lại để đẩy hai túi thuốc đỏ rồi cất bước đi.

Nám Nám cầm hai túi thuốc đỏ, mân mê nghĩ ngợi, y tá không khuyên anh ta vào viện điều trị, phải chăng điều đó có nghĩa là tình trạng thương tật của Ninh Hạo Nhiên khác xa so với những gì mình tưởng tượng? Lần trước, cô bị ngã dập mõng, y tá cũng để lại cho hai túi thuốc đỏ, thực ra, lúc đó cô còn chưa cảm thấy đau (Ninh Hạo Nhiên: “Tiểu tử, cuối cùng thì cô cũng đã thừa nhận rồi chứ, cô vốn dĩ chỉ giả bộ thôi!”). Nám Nám: “Vớ vẩn, tôi chỉ thấy đau thần kinh, mỗi ngày chỉ làm việc năm tiếng, thời gian còn lại đều dành để nghỉ ngơi”).

Sinh viên tạm thời được cô Từ đưa ra khỏi hiện trường, mặc dù đôi lúc vẫn có đứa ngoái đầu lại nhìn nhưng không nghe thấy hai người nói gì.

“Thầy Ninh, ban này là thầy giả vờ phải không?”. Hàng lông mày lá liễu của Nám Nám dựng lên, nhe răng sói, nói ra những ý nghĩ ác độc trong lòng.

Ninh Hạo Nhiên chống hai tay xuống đất, từ từ đứng dậy, trông mặt có vẻ rất đau đớn: “Cô trông tôi giống giả vờ lắm hả?”

Hành động và vẻ mặt của anh lại làm mê hoặc bộ não nghèo nàn đáng thương của Nám Nám, một trăm khả năng cứ nhảy loạn xạ lên trong bụng, nhưng đứng đầu vẫn là suy đoán lương thiện nhất. Ninh Hạo Nhiên đúng là một tên đàn ông sĩ diện, y tá đến rồi mà anh ta cũng không nói nhiều về tình trạng bệnh tật, chắc vì sợ mất mặt.

Quả là...đáng thương quá.

“Thầy còn đau không?”. Nám Nám sợ anh chịu uất ức, vội ân cần hỏi han, tay cũng tự động đỡ anh. Ninh Hạo Nhiên hất tay, không cho cô đỡ, nhưng hiềm nỗi hông đau, phản kháng không được, đành ngoan ngoãn để cô nắm cánh tay rồi nhìn cô với ánh mắt khó xử: ‘Cô Dương, thể này coi như chúng ta không ai nợ ai cả, cô cũng không cần phải áy náy?’”

“Như vậy sao được?” Việc này đều do tôi mà ra cả, là do tôi hạ thủ không biết nặng nhẹ nên mới hại thầy thành ra thế này. Đây gọi là ai làm nấy chịu, thầy Ninh, thầy không phải bận tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm với thầy!”. Trọng nghĩa khí là đức tính tốt đẹp mà Nám Nám luôn giữ vững kể từ khi trưởng thành, nhưng cũng có thể coi là nhược điểm chết người duy nhất của cô.

Ninh Hạo Nhiên im lặng trong chốc lát, khóe miệng hiện lên cái cười khó mà phát hiện được, anh cố hết sức để không chế giọng điệu của mình. “Được, cô cứ đỡ tôi dựa vào cạnh xà kép là được rồi.”

“Như vậy sao được? Tại sao không về nhà nghỉ ngơi, giờ thầy không đứng được lâu đâu”. Nám Nám ôm cánh tay Ninh Hạo Nhiên, không hiểu ý anh.

“Tiết học còn chưa kết thúc mà, tôi không yên tâm”. Anh thản nhiên nói.

Đột nhiên Nám Nám thấy mình có chút sùng bái Ninh Hạo Nhiên. Anh ta quả là người gương mẫu nhất, tận tâm làm tròn nghĩa vụ trong ngành giáo dục, nếu là cô, sau khi bị ngã dập lưng như thế, nhất định cô sẽ không đứng trên sân vận động dưới ánh nắng chói chang kiên trì dạy học nữa. Đều là giáo viên dạy Thể dục mà sao giữa anh và cô lại khác biệt lớn đến thế?

Sau khi tự phê bình và tự kiểm điểm, cô thỉnh cầu thật sự thành khẩn: “Thầy Ninh, cứ coi như thầy không nghĩ cho sức khỏe của mình thì cũng phải nghĩ cho những sinh viên của chúng ta chứ, dù gì thì thầy có khỏe lại mới công tác tốt được, mới có thể dạy dỗ chúng tốt hơn, hay là cứ để tôi đưa thầy về nhà đi!”

Ninh Hạo Nhiên không nói gì thêm, im lặng dựa vào xà kép. Im lặng tức là đồng ý, Nám Nám đi gặp cô Từ xin nghỉ phép, nói là mình chuẩn bị đưa Ninh Hạo Nhiên về nhà nghỉ ngơi.

Về cái kết cục hoàn mỹ như hoa tươi với trăng tròn này, cô Từ đã mong đợi từ lâu và rốt cuộc cũng đã thấy rồi, khóe mắt đầm những giọt lệ hạnh phúc, cô nói với Nám Nám “Mau đi mau, đi đi, đừng chậm trễ thêm nữa, chậm vài ngày thì nước sôi cũng nguội hết cả đấy!”

Quả nhiên cô Từ cũng cảm thấy bệnh tình của Ninh Hạo Nhiên không thể đợi lâu thêm nữa, cần mau chóng nghỉ ngơi, thế nên, Nám Nám nhất quyết giữ ý định đưa Ninh Hạo Nhiên về. Sau khi được sự đồng ý của cô Từ, cô vội vàng chạy đi, vừa đỡ vừa dìu Ninh Hạo Nhiên ra cổng phía Đông, đứng bên đường gọi một chiếc xe taxi.

Về lý mà nói, cô hoàn toàn có thể không tiễn Ninh Hạo Nhiên về đến tận cửa nhà, nhưng lại thấy làm vậy có hơi không nhân đạo, không nhân nghĩa, vì vậy, cô đẩy người Ninh Hạo Nhiên vào phía trong rồi cũng khom người chui vào trong xe.

“Thầy Ninh, nhà thầy ở đâu?”

“Di Viên.”

“Chú ơi, đi Di Viên ạ”. Nám Nám lập tức cao giọng.

Tài xế gạt đầu rồi đạp ga, khởi động xe.

Trên đường, xe chạy như bay, chỉ mười phút đã đến Di Viên, Ninh Hạo Nhiên hình như đã ngủ quên mất, đầu dần dần ngã vào vai Nám Nám lúc nào không biết.

Thầy Ninh thật vất vả quá. Nám Nám nhìn bộ dạng anh ngủ say mà bất giác thở dài một tiếng, cô gọi anh với giọng nói nhỏ nhẹ mà trăm năm khó lòng thấy được: “Thầy Ninh, thầy Ninh!”

“Cô gái, thầy giáo của cô ngủ rồi à?”. Tài xế ngoái đầu lại nhìn và nói.

“Anh ấy không phải là thầy giáo của tôi”. Nám Nám lập tức phủ nhận. Trời ạ, cô đã thành niên lâu lắm rồi, chú tài xế đoán đúng giới tính rồi nhưng tuổi tác thì vẫn còn chưa đoán đúng.

“Hả? Vậy anh ta là bạn trai cô à?”. Vừa nói vậy, lại nhìn kĩ hơn một chút, thấy cũng có thể lắm, nhìn hai người rất đẹp đôi, mặc dù tóc người con gái hơi ngắn một chút, nhưng ngoại hình cũng rất xinh đẹp.

“Anh ấy cũng không phải là bạn trai tôi”. Biết tài xế đã hiểu nhầm thật rồi, Nám Nám lập tức cao giọng, lấy tay che khuôn mặt đang đỏ bừng lại.

“Vậy hai người có quan hệ gì?”. Chú tài xế bị Nám Nám mấy lần phủ nhận làm cho hồ đồ và chau mày hỏi lại.

“Chúng tôi... chúng tôi không... không có quan hệ gì cả!”. Nói xong, Nám Nám vội vàng vàng mở cửa xe, lôi Ninh Hạo Nhiên đang ngủ say như chết xuống rồi quay lại đóng sập cửa xe lại.

Tài xế nhìn hai người lếch thếch đi qua chiếc kính chiếu hậu, lắc đầu cười: “Thời buổi này, cách những đôi tình nhân trẻ làm chuyện xấu hổ cũng thật kì quặc, rõ ràng là một đôi, lại cứ nói là không có quan hệ gì, rõ ràng cậu con trai đang tỉnh, lại cứ giả vờ ngủ say, thế chẳng phải là lười thôi, vô ích hay sao?”. Cảm thán xong, người tài xế liền lái xe đi thẳng.

31. Chương 29

Chương 29: Gian kế

Nám Nám nhìn Ninh Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi lê từng bước cạnh mình, lại ngóng lên không biết kiến trúc sư kém cỏi nào thiết kế cái cầu thang tầng trệt, hình xoắn ốc vòng to thế này. Khi đã cảm nhận sâu sắc nỗi khổ rồi lại vẫn không cam chịu số phận, cô hỏi ngay: “Thầy Ninh, bên trên nhà thầy có thang máy không?”

Ngộ nhỡ bên trên không có thang máy, cô có thể trực tiếp đào một cái hố rồi tự chôn mình ngay tại đây.

Ninh Hạo Nhiên gạt đầu: “Bên trên có, không sao, cô cứ để tôi ở đây, để tôi từ từ tự đi lên là được, cô đừng lo nữa”. Nói xong, anh chống hông lê vài bước lên phía trước, bước lên bậc thang một cách khó khăn, dường như mỗi bước lại có vài giọt mồ hôi châu ngọc rơi xuống vậy, khiến người ta nhìn mà không khỏi đau lòng, xót xa.

Như vậy sao được? Nám Nám lại chống nạnh đứng sau nhìn Ninh Hạo Nhiên một hồi lâu, cảm thấy bỏ rơi bệnh nhân thật chẳng ra gì, cuối cùng kiên quyết bước đến trước mặt anh, khom lưng cúi xuống: “Lên đi, tôi nhìn thầy lê từng bước mà đau cả lòng, sốt cả ruột.”

Trong thời đại ngày nay thì thật khó mà tìm được Lôi Phong [1], nhất là một nữ Lôi Phong người chỉ cao một mét sáu mươi lăm lại đi công một bệnh nhân cao một mét tám mươi thì quả là thứ khó tìm nhất trong những thứ khó tìm. Bệnh nhân rất cảm động, nhưng hậu quả xảy ra ngay sau đó thật nghiêm trọng, Ninh Hạo Nhiên vừa trào lên lưng cô, suýt chút nữa khiến Nám Nám ngạt thở, mắt trợn ngược.

[1] Một anh hùng thời kì trước Cách mạng của văn hóa Trung Quốc, là tấm gương mình vì mọi người.

“Tôi có nặng không?”. Hơi thở của Ninh Hạo Nhiên nóng hổi thổi vào cổ Nám Nám, đùa cợt hệ thần kinh yếu ớt của cô. Lần đầu tiên Nám Nám cảm thấy hơi thở của đàn ông sao mà đáng ghét thế, nửa bên mặt cô đã nổi màu đỏ chót như quả cà chua, vội vàng hoang mang trả lời: “Thầy Ninh không nặng chút nào, chỉ là ghì người ta chết đi được!”

“Haizz, hay là tôi xuống, tôi biết cô công tôi lên lầu cũng chẳng phải là cam tâm tình nguyện gì, việc cô làm tôi bị ngã, cũng đừng bận tâm quá! Không sao đâu, tôi ở nhà nghỉ ngơi vài tháng là khỏe thôi. Cô cứ buông tôi ra để tôi tự đi lên lầu!”

Sau khi lên án thái độ vô trách nhiệm của Nám Nám, Ninh Hạo Nhiên bỗng buông tay khỏi vai cô, người lảo đảo.

Anh ta làm như vậy là có ý gì chứ? Cô chỉ là nói đúng sự thật thôi mà, việc gì mà Ninh Hạo Nhiên phải thấy uất ức như thế nữa? Con bị bà mẹ kể ngược đãi vậy? Anh ta càng lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử như thế, cô lại càng không thể để anh ta đạt được mục đích! Nhất định phải cho anh ta thấy cô cũng là người biết liêm sỉ, hiểu đạo đức chứ bộ!

Thế là cô ép Ninh Hạo Nhiên phải để cô dìu anh ta trên vai, cho dù hai cái chân vừa to vừa dài của anh ta còn đang lê trên mặt đất hay không, cô ra sức khom lưng leo lên. Kết cục là vừa mới leo được mười bước, cô đã hỗn hển, thở không ra hơi.

“Mệt lắm phải không? Có cần tôi lau mồ hôi giúp cô không?”. Ninh Hạo Nhiên nói với giọng điệu của một người ngây thơ, vô tội.

“...”

“Có nóng không, có cần tôi quạt giúp cô không?”. Ninh Hạo Nhiên nói với giọng điệu rất câu nệ.

“...”

“Cô Dương, sao cô không nói gì cả vậy? Có phải là cô không vui lòng dìu tôi lên lầu không, cô cứ nói thẳng ra đi!”. Ninh Hạo Nhiên bỗng nói với giọng rất khó xử.

Trán Nám Nám nổi rõ gân xanh, mắt trừng lên phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi, giọng khàn khàn nói: “Nói... nói vớ vẩn gì vậy, tôi đang mệt đứt hơi đây này, còn sức đâu mà nói... nói cái khỉ gì chứ?”

Ninh Hạo Nhiên chớp chớp mắt, trông bộ mặt gian trá đến khó tả. Anh bỗng ngoảnh đầu sang phía người đi bên cạnh, cười chào hỏi: “Dì Đặng, dì đi chợ à?”

Nám Nám liếc mắt nhìn theo hướng anh ta nói, quả nhiên có một bà dì lớn tuổi xách chiếc túi bảo vệ môi trường đang đi xuống, thấy hai người thì dừng chân lại, mỉm cười: “Cậu Ninh, sao cậu lại ức hiếp bạn mình như thế hả?”

Dì Đặng vừa nói xong, Nám Nám đã nước mắt lưng tròng. Đúng vậy, đúng là hắn đang nhân lúc bệnh tật để ức hiếp cô, quả nhiên là dì ấy có con mắt nhìn đời, vừa nhìn đã thấu hiểu hết bản chất của sự việc rồi!

Dì ấy vừa đi vừa cười nói: “Ông nhà tôi không làm gì được, một mình tôi thì lại không biết sửa, tối hôm qua đường ống nước lại hỏng rồi, lần trước cậu đã giúp tôi sửa...”

“Anh ấy ốm rồi”. Nám Nám khan cổ tiếp lời. Ninh Hạo Nhiên đã thế này rồi mà còn sửa đường ống nước sao? Anh ta có thể sửa chữa được bản thân mình thì đã là tốt quá rồi.

“Hả, vậy sao, vậy thì phải làm thế nào đây? Tôi vốn định nhờ cậu lại giúp nhà tôi sửa cái đường ống nước đây. Cậu ốm rồi thì không sang được, hay là nhờ cậu bạn đây sang giúp nhà tôi xem thế nào?”. Dì Đặng đến gần nói với Nám Nám: “Này cháu, cháu biết sửa đường ống nước không?”

Nám Nám quyết định thu hồi lại câu nói khi nãy khen bà dì này có con mắt nhìn đời, buộc phải thế thôi, bởi vì lúc này, tim gan cô đã vỡ nát ra thành từng mảnh rời.

“Được không cháu?”. Thấy Nám Nám không trả lời, dì Đặng cho là cô chưa nghe rõ, lại lớn tiếng hỏi.

Lưng vác gánh nặng khùng khiếp, lúc này, đôi chân Nám Nám đã run lẩy bẩy, cánh tay cũng run run theo, mắt sắp nổ tung ra đời tự do vì đã cố gắng quá sức rồi, nếu bà dì mắt kém này còn không tha cho họ leo lên tiếp thì cô phải trở thành tráng sĩ trên thang máy mắt, vì vậy, cô long lanh nước mắt nói: “Được, miễn là tôi có thể sống được đến lúc đó.”

“Gi cơ?”. Dì Đặng lấy tay áp sát tai nghe Nám Nám nói, cái động tác điển hình của bệnh nặng tai này đã đoạn tuyệt triệt để sự day dứt cuối cùng trong lòng Nám Nám. Hóa ra bà dì này không những không có con mắt nhìn người mà tai còn có vấn đề. Cô vừa đau buồn vừa phẫn nộ, chỉ có thể khảng khái, sục sôi cảm hờn hét lớn về phía dì Đặng: “Được, dì về nhà đợi đi!”

Cô vừa dứt lời, bóng bà ấy đã vụt khỏi tầm mắt, một làn khói biến mất ở đầu thang máy, chiếc túi bảo vệ môi trường cầm trên tay nghênh gió, bay bay như lá cờ phấp phới, bà nhắc đi nhắc lại tầm quan trọng của một lời hứa đáng giá ngàn vàng...

“Cô biết sửa đường ống nước thật à?”. Ninh Hạo Nhiên đang im lặng đột nhiên quay sang hỏi Nám Nám. Cô bé có biết rõ rốt cuộc mình đã nhận lời người ta cái gì không đây?

Nám Nám nuốt nước bọt, nhìn bóng bà dì ấy đi mất hút, nói: “Không sửa được tốt thì chẳng nhẽ không sửa cho hỏng được à? Dù sao thì nó cũng đã hỏng sẵn rồi, cùng lắm thì không sửa được, chẳng sao cả!”

Nhà Ninh Hạo Nhiên ở tầng mười hai, Nám Nám khó khăn lắm mới leo được hết cái cầu thang xoắn ốc to đoành ấy, mắt đến nửa tiếng đồng hồ, lại thêm việc vừa lê, vừa diu anh ta vào thang máy nữa, coi như cô đã mất hẳn nửa cái mạng này rồi. Sau khi nhấn nút số tầng lầu, cô chỉ còn chút sức lực cuối cùng để dựa vào cửa thang máy mà thở dốc, tạm nghỉ lấy hơi.

Mắt nhìn đèn báo hiệu số tầng lầu lần lượt lướt qua, hai người im lặng đứng tách nhau ra trong thang máy. Không khí có vẻ rất gượng gạo, không tự nhiên, lúc này, nếu không nói gì thì có vẻ hơi kì cục, vì vậy, cô nhẩn nại thở hổn hển nói: “Thầy Ninh, thầy về nhà chịu khó nghỉ ngơi.”

“Ừm”. Ninh Hạo Nhiên dựa vào thành thang máy cũng có vẻ gượng gạo nhìn số tầng lầu tăng lên mãi.

Nám Nám liếc nhìn anh một cái, nhìn nghiêng trông Ninh Hạo Nhiên thật cao lớn oai dũng, đôi vai rộng cường tráng khiến người ta rất muốn dựa vào vai anh, nhất định sẽ rất mãn nguyện... Nghĩ mãi nghĩ mãi, mặt cô bỗng nóng cả lên. Phải thừa nhận rằng đây là lần đầu tiên cô và một người đàn ông cùng ở chung trong một không gian kín bưng thế này, không thể không có những trạng thái đỏ mặt, tim đập nhanh kiểu kì quái này. Đương nhiên lần trước, khi hôn Phạm Dục Trân thì khác, dù sao thì lúc đó là ở trong sân vận động lớn, người ta không thấy ngột ngạt, khó thở như thế này.

“Này, thầy Ninh có cần gọi điện thoại cho bạn gái thầy đến chăm sóc không?”. Nám Nám có chút băn khoăn, như thể không có chuyện gì để nói nên kiếm chuyện vậy.

“Tôi không có bạn gái”. Ninh Hạo Nhiên nghiêm túc trả lời.

“Vậy, bạn nữ khá thân thiết cũng được”. Nám Nám cười nhạt, tiếp tục nói cho có chuyện.

“Tôi không có bạn nữ khá thân thiết”. Ninh Hạo Nhiên vẫn nghiêm túc đáp.

“Vậy sinh viên nữ khá thân thiết thì sao? Lần trước chẳng phải là có một cô sinh viên tặng lọ thuốc sirô ho anh đào...”. Nám Nám chưa nói hết câu đã bị Ninh Hạo Nhiên kéo vai, ngăn không cho cô nói. Vì kéo quá mạnh nên răng cô va vào môi anh, Ninh Hạo Nhiên chau mày, hơi tránh ra và tiếp tục hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Lúc này, trong đầu Nám Nám chỉ nghĩ: cái hông bị thương quả nhiên không làm ảnh hưởng gì đến cái miệng, cái hông chậm chạp và cái miệng linh hoạt này quả là một ví dụ so sánh hết sức điển hình...

Có điều cảm giác này sao lại quen thuộc đến thế, cả hơi thở và mùi vị đều rất quen thuộc, hơi giống...

Môi mới chỉ dính vào nhau trong vài ba giây, cửa thang máy bỗng mở ra, Nám Nám thấy vậy lập tức kích động, vùng vẫy rứt tay lại, miệng rời khỏi môi Ninh Hạo Nhiên, la lên: “Đến rồi, đến rồi, thầy Ninh, mau đi thôi!”

Lời nói của cô không có tác dụng gì, vai vẫn bị giữ chặt, hông bị ôm ghì lần nữa, miệng tiếp tục dính vào nhau, rồi cửa thang máy khép lại, nhanh chóng đi xuống.

Nám Nám tuyệt vọng nhìn cửa thang máy đóng chặt, tiếp tục bị Ninh Hạo Nhiên lợi dụng mà không chống cự nổi, không thể đẩy anh ta ra được. Cô bỗng nhiên đau buồn nhận ra rằng cô không thể đưa Ninh Hạo Nhiên về đến nhà được rồi.

Hôn là một chuyện làm chậm trễ những việc khác vô cùng. Vô cùng và rất vô cùng.

Nám Nám bị Ninh Hạo Nhiên cưỡng ép ôm eo, ôm cổ hôn, mặc dù người cô đã không thể có hành động gì phản kháng được, nhưng lại nghĩ trong đầu cả biển chuyện.

Chuyện thứ nhất: Ngộ nhờ sau khi xuống dưới kia, cửa thang máy mở ra, bên ngoài có biết bao người sống trong tòa nhà này đang đứng đó, hai người làm như thế này, liệu có khiến họ sợ ngã ngựa người ra không? Cho dù lúc cửa mở, không khiến người ta sợ ngã ngựa người ra thì cũng khiến cây cỏ xung quanh sợ hãi, thật không tốt chút nào.

Chuyện thứ hai: Cái hông của Ninh Hạo Nhiên liệu có đau hơn không? Xem ra động tác vừa rồi của anh ta rất mạnh, xoay hông còn mạnh hơn xoắn miệng nhiều. Ngộ nhờ vì thế mà cơ hông bị thương tổn thì phải đền bù tổn thất, đến lúc đó, người khổ nhất chẳng phải là kẻ xui xẻo đây sao?

Chuyện thứ ba: Thang máy đi xuống rất thuận lợi, khi xuống rồi thì biết làm thế nào đây? Liệu anh ta có tiếp tục không chịu nhả miệng ra không? Nghe người già nói bị ba ba cắn thì phải biết học tiếng lừa kêu, bị Ninh Hạo Nhiên cắn... chắc cô không phải học tiếng lừa kêu chứ?

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm tra khả năng của chân lí, Nám Nám nhanh chóng có được hạnh phúc mà nụ hôn đem lại cho cô.

Đầu tiên, giả thiết thứ nhất của cô không xảy ra, sau khi thang máy nhanh chóng đi xuống, cửa thang máy mở ra, bên ngoài vẫn trống không, không có ai vào cả, và đương nhiên cũng chẳng có ai đi ra. Kể đó là Ninh Hạo Nhiên đang bận tối mắt tối mũi, giờ tay ra ấn nút số tầng mười hai, thang máy lại đi lên thật nhanh.

Cùng lúc đó, giả thiết thứ ba cũng được xác định rõ, vì Nám Nám vẫn chưa cần học tiếng lừa kêu thì môi Ninh Hạo Nhiên đã rời ra rồi.

Miệng thì đã rời ra rồi, nhưng trán anh ta vẫn còn chạm vào trán cô. Vì sau nụ hôn vừa rồi, Ninh Hạo Nhiên đã quyết định không thể tiếp tục che giấu tâm ý của mình nữa, đúng vào giây phút Nám Nám đỏ mặt liếc trộm anh, anh bỗng cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc, trong lòng thật ấm áp. Nếu có thể ở bên cô cả đời cũng là một chuyện rất hạnh phúc, chẳng phải thế sao? Anh sốt sắng muốn chớp lấy hạnh phúc trước mắt mình, hôn người mà mình mong tưởng suốt năm năm qua một nụ hôn thật nồng cháy, môi cô vẫn thơm ngọt mềm mại như trong kí ức, phản ứng của cô vẫn ngại ngùng e ấp như trong kí ức, mắt của cô... đang nhìn gì vậy?

Chỉ thấy trong lúc ngênh mắt ra khi bị anh hôn, suốt từ đầu đến cuối mắt cô lại giữ trạng thái nhìn nghiêng, cứ nhìn chằm chằm vào số tầng lầu trên thang máy.

Ninh Hạo Nhiên rất không vui, hỏi với giọng điệu chẳng có thiện cảm chút nào: “Em đang nhìn gì vậy?”

“Sắp đến nơi rồi, chúng ta phải ra khỏi thang máy thôi”. Nám Nám trả lời thành khẩn.

Ninh Hạo Nhiên cảm thấy đầu mình sắp bốc cháy lên rồi, trong cái thời khắc bị anh hôn say đắm như thế, Nám Nám vẫn còn tâm trí quan tâm đến chuyện cái thang máy, thật tình anh không biết mình nên khóc vì kĩ thuật hôn của anh quá kém hay là tự an ủi mình rằng đó là vì cô ấy quá cảnh giác. Anh xoay mặt Nám Nám lại, hỏi với thái độ hung dữ: “Không cần em phải bận tâm những thứ đó! Em hãy nói đi, em đã nhận ra anh hay chưa?”

Hơ... Ninh Hạo Nhiên có ý gì vậy? Nhận ra anh ta? Chẳng phải ân oán ngày xưa nay đã kết thúc rồi ư, tại sao lại còn nhắc đến chuyện này nữa? Hai con người trong mắt Nám Nám chụm lại: “Thầy... thầy Ninh, thực ra hôm đó, thầy hỏi tôi xong, tôi cũng suy nghĩ kĩ càng lắm rồi, còn hỏi cả các bạn cùng lớp nữa, năm lớp mười hai tôi uống say là thật, không hề sai, nhưng tuyệt đối chưa từng mượn tiền của thầy!”

Ninh Hạo Nhiên thấy một làn sóng nóng rực tràn lên trong lòng ngực, suýt chút nữa thì phun máu tươi lên đầy mặt Nám Nám, anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Nhưng tôi và cô đã mượn thứ khác!”

“Cái gì?”. Nám Nám mặt dày nhún nhó hỏi, trong lòng đã dự đoán có điều gì không hay.

Quả nhiên là không thể uống say tùy tiện được, nhìn mức độ tức giận của Ninh Hạo Nhiên bây giờ, sau khi uống rượu say, chắc chắn là cô đã gây nên đại họa gì rồi, lẽ nào cô... đã ném trẻ con nhà người ta xuống giếng sao?

Chuyện này biết mở lời thế nào đây? Chẳng lẽ lại gài lên rằng cô đã cướp đoạt nụ hôn đầu đời của anh rồi à?

Ninh Hạo Nhiên nhẫn nhịn mãi hồi lâu mới lí nhí nói: “Cô... hôm đó... với tôi... đã...”. Chữ “hôn” còn chưa nói ra khỏi miệng, cửa thang máy đã mở ra, Nám Nám không thèm để ý đến việc anh còn chưa nói xong đã nắm tay anh lôi ra ngoài. Ninh Hạo Nhiên rất không vui trước việc cô không hề chú ý nghe anh nói, chân cứ đứng lì đấy không chịu nhúc nhích, Nám Nám lấy hết sức kéo cũng không di chuyển lấy được nửa centimet.

“Sao thầy không chịu đi?”. Nám Nám sốt ruột hỏi.

“Tôi còn chưa nói xong!”. Ninh Hạo Nhiên vẫn còn dửng dăng.

Nhìn cửa thang máy sắp đóng lại, Nám Nám không kiên nhẫn được bỗng lớn tiếng kêu lên: “Thôi được rồi, không phải nói nữa, tôi biết, tôi đã nợ thầy một cái hôn đúng không nào?”

“Hả?”. Cô bất ngờ lớn tiếng nói làm Ninh Hạo Nhiên giật cả mình, bước chân thả lỏng, Nám Nám nhân cơ hội vội ra sức dìu anh ta ra khỏi thang máy, kết quả là vừa chạm vào cạnh cửa thang máy, nó lại đóng sập lại một cách vô tình. Cô lập tức buông tay anh ra, điên cuồng nhấn vào nút mở cửa, nhưng hận một nỗi thang máy lại một lần nữa nhanh chóng lướt xuống không chút nề tình.

Trời ạ, trời có định cho người ta ra khỏi thang máy hay không đây?

“Cô... làm sao cô biết tôi và cô đã hôn nhau?”. Ninh Hạo Nhiên đang trầm lặng sau lưng Nám Nám bỗng yếu ớt lên tiếng. Vốn dĩ anh đã nhảy nhót vui sướng vì rốt cuộc ông trời đã rủ lòng thương xót anh, giúp Dương Nám Nám nhớ ra rốt cuộc mình đã làm chuyện gì đáng hổ thẹn, nhưng nhìn thấy động tác lúc này của cô... không thể không thừa nhận, khả năng mà cô nhớ ra là vô cùng, vô cùng nhỏ bé.

Nám Nám lại dựa trên nút bấm thang máy, cất giọng thê thảm nói: “Tôi biết tôi còn mượn thầy một cái mạng nữa, bây giờ tôi sẽ trả cho thầy!”

“Nám Nám, cô sao vậy?”. Giờ Ninh Hạo Nhiên mới phát hiện ra cô có chút không bình thường, vội xoay người cô lại nhìn, sờ trán, kiểm tra hơi thở, chỉ thấy Nám Nám ngẩng ra nhìn nút bấm xuống tầng, đau khổ nói: “Tôi khát, khát chết đi được.”

Thực ra lúc này, trong bụng Nám Nám còn có một tiếng lòng khác, đó chính là mình nhất định phải giả bộ khát lắm, nếu không, ngộ nhờ Ninh Hạo Nhiên tỉnh lại và tính sổ với cô, nói là nợ anh ta tám mươi ngàn tệ gì đấy, như vậy thì lấy luôn cái mạng này của cô đi cho xong.

Ninh Hạo Nhiên vốn tưởng cô bỗng tỉnh ngộ ra, giờ lại thất vọng dựa vào thành thang máy, như đang trong trạng thái sùi bọt mép trắng nhìn Nám Nám, chẳng còn gì để nói.

Thang máy chạy xuống dưới, không có ai.

Lại đi lên, Nám Nám chuẩn bị kéo tay Ninh Hạo Nhiên đưa anh ta ra trước, chợt phát hiện anh ta đang dựa vào thành thang máy ngăn ngõ ngõ ngăn. Nám Nám cảm thấy nếu lần này còn không đưa được anh ta ra ngoài, chắc mình phải chết ở đây mất, cũng may Ninh đại gia tỉnh lại rất nhanh. Khi cửa thang máy mở, anh ta ra ngoài theo cô một cách thuận lợi. Nhìn hai người rốt cuộc cũng đã thoát khỏi cái không gian nhỏ bé ngột ngạt ấy, Nám Nám thở một hơi nhẹ nhõm cả người, cũng coi như là thoát nạn rồi.

Ninh Hạo Nhiên cúi đầu móc chìa khóa ra mở cửa, hai người bước vào nhà. Nám Nám đỡ anh vào phòng ngủ để anh nằm nghỉ trên giường, bỗng nghe thấy Ninh Hạo Nhiên trầm giọng nói: “Trong tủ lạnh có Coca đấy!”

Suýt nữa thì Nám Nám mở miệng hỏi anh ta cần Coca làm gì, nhưng nhanh chóng nhớ ra rằng ban nãy mình mượn có khát nước, bèn gật đầu, vội đi lấy Coca trong tủ lạnh, lúc quay lại cũng rót một cốc nước suối đưa cho anh.

“Nám Nám...”. Ninh Hạo Nhiên dựa lưng vào thành giường, tay cầm cốc nước, vẻ mặt thất thần, giọng trầm hẳn đi.

“Sao?”. Nám Nám ngoái đầu lại, ngậm lon Coca trên miệng, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào Ninh Hạo Nhiên.

“Tôi hơi hối hận khi đã quen biết cô”. Dáng vẻ nghiêm túc, ngay thẳng hiem thấy này của anh khiến người ta có cảm giác bây giờ anh đang rất khó xử.

Nám Nám không hiểu anh định nói gì, đành chăm chú ngồi nghe tiếp.

“Cô như thế này thì biết làm sao đây? Thể dục không giỏi, cái đầu cũng không ổn, ngay cả tư duy cũng không giống với những người con gái bình thường, bố mẹ cô không thấy lo cho cô sao?”. Anh chau mày hỏi.

Nám Nám nghe đến đây liền nổi nóng, lửa giận bốc ngùn ngụt: “Thầy mới thể dục không giỏi, cái đầu không ổn ấy! Bố mẹ tôi đều rất tự hào về tôi đấy chứ!”

“Vậy cô có thể cũng khiến tôi tự hào về cô một lần được không?”. Ninh Hạo Nhiên đương nhiên không tin lời cô bốc phét, chau mày hỏi thật lòng.

Nám Nám nghĩ ngợi một lát rồi đứng lên, đặt lon Coca lên trên bàn. “Thầy Ninh, nhà thầy có kìm không?”

“Có”. Ninh Hạo Nhiên dừng lại nửa giây mới trả lời, mắt nheo lại nhìn cử chỉ của cô.

“Tua vít và cờ lê thì sao?”. Nám Nám nghiêng cổ lên hỏi tiếp.

“Có”. Ninh Hạo Nhiên nhếch lông mày, mắt dần mở to ra.

“Băng dính và dụng cụ bít kín?”. Nám Nám cười gian trá.

“Có”. Khớp các ngón tay cầm cốc nước của Ninh Hạo Nhiên bắt đầu cử động.

“Cô định làm gì?”. Ninh Hạo Nhiên và cô nhìn nhau vài giây, anh thấy mí mắt mình hơi nháy nháy, chẳng lẽ cô ta định giết anh hòng phi tang?

“Tôi đi sửa đường ống nước?”. Nám Nám siết chặt nắm đấm, sôi nổi phẫn chấn nói.

“Tôi phải để cho thầy tự hào vì tôi một lần!”. Cô nói chắc như đinh đóng cột.

32. Chương 30

Chương 30: Chạy cự ly dài

Chưa được ba tiếng đồng hồ, Nám Nám đã quay về thuận lợi, vẫy vẫy tay, lại còn mang theo một mùi hương gì đó rất đáng nghi, hình như là mùi hôi của cống thoát nước, lao như bay đến trước mặt Ninh Hạo Nhiên, lấp ba lấp bắp kêu: “Thầy Ninh, van tổng đường nước dẫn vào đây là ở chỗ nào?”

“Ý cô là gì?”. Ninh Hạo Nhiên trố mắt lên, từ trên giường bật phắt dậy.

“Tôi không tìm thấy van tổng, vừa nãy, tôi vặn vớ cả đường ống nước nhà dì Đặng rồi, giờ nước tràn đầy ra nhà dì ấy, nếu còn không nhanh chóng đóng van tổng lại thì xem ra hai vợ chồng dì ấy sẽ phải bơi trong nhà đấy”. Nám Nám vô cùng căng thẳng khi nói những lời vừa rồi, cứ như thể nước sắp tràn qua hành lang vào nhà Ninh Hạo Nhiên đến nơi.

Đến lúc này mà còn giả vờ bình tĩnh thì đúng là nào có vấn đề!

Ninh Hạo Nhiên lập tức hành động thật nhanh và mạnh, đầu tiên là bật ra khỏi giường, rồi khom lưng tìm giày, cuối cùng là kéo bàn tay như cái chân gà của Nám Nám cùng chạy băng ra ngoài, động tác diễn ra nhanh như chớp, mạnh như sét đánh không kịp bịt tai vậy, chỉ hận một nỗi không thể học cách đi xuyên tường của đạo sĩ Lao Sơn [1] ngay lúc này.

[1] Một nhân vật trong tiểu thuyết Liêu Trai chí dị của Bồ Tùng Linh, rất giỏi pháp thuật, trong đó có công phu đi xuyên tường.

Hai người vừa đi đến cửa, Nám Nám bỗng nhiên đứng sững lại, buông tay Ninh Hạo Nhiên ra, ôm ngực liếc nhìn anh: “Thầy Ninh?”

“Sao?”. Ninh Hạo Nhiên nhăn mày dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

“Hông... không đau nữa sao?”. Nám Nám cười tươi sáng, để lộ mấy chiếc răng trắng.

Ninh Hạo Nhiên chớp chớp mắt, chỉ ngưng một giây rồi lập tức bắt đầu hoạt động tay vai xoay hông: “Hình như... đúng vậy.”

“Anh ăn bột Yak giúp xương chắc khỏe hay sao mà khỏe nhanh thế?”. Nám Nám tiếp tục cười hồn nhiên ngây thơ, không hề thấy một chút vẻ giận dữ nào trên mặt.

Ninh Hạo Nhiên thấy xương cốt mình như chợt có làn gió lạnh luồn qua vậy, mặc dù cô bé Nám Nám này hơi ngốc, nhưng một khi đã lên cơn giận rồi thì cực kì kinh khủng. Nghe nói cô từng có thành tích là chỉ trong năm phút đã đánh cho Cầu Đán một trận sưng như một cái thủ lợn, ngộ nhờ cô ta muốn...

“Ninh Hạo Nhiên, anh chết đi!”. Nám Nám bỗng cởi chiếc áo hôi rình bên ngoài ra chụp lên đầu anh, tiếp đó dấm cho hai quả thật mạnh vào bụng anh mà trút giận rồi xông ra khỏi phòng. Khi Ninh Hạo Nhiên bỏ áo ra đuổi theo đến nơi thì cửa thang máy vừa đóng vào, anh điên cuồng nhấn nút thang máy nhưng chỉ vô ích, thang máy nhanh chóng đi xuống, anh đành đi một thang máy khác, đến tầng trệt mới phát hiện thang máy mở, bên trong trống rỗng.

Chuyện lừa dối lần này đã vượt quá xa so với mọi lần đả kích và châm chọc Nám Nám hồi cấp ba, dù sao thì khi anh ta nói và làm như vậy, cô còn có thể tự an ủi là vì mình không giỏi môn Thể dục, không nâng đầu lên được, thế cũng là đáng mừng lắm. Nhưng thủ đoạn ngày hôm nay của Ninh Hạo Nhiên rõ ràng là đã khinh miệt chỉ số thông minh và làm nhục nhân cách của Dương Nám Nám này!

Vì vậy, Dương Nám Nám quyết định từ hôm nay trở đi, nếu cô còn nói với Ninh Hạo Nhiên nửa câu thì sẽ bị sét đánh năm lần!

Mạc Sầu thường nói, con bé Nám Nám này điểm nào cũng tốt, nhưng phải cái bú đờng bình, việc gì nó đã quyết rồi thì có mười con lừa cũng không kéo được nó lại.

Oa Oa nói thêm vào: “Mẹ, mẹ nói sai rồi, phải là mười lăm con lừa cũng không kéo được chứ!”

Vậy nên Nám Nám được mệnh danh là mười lăm con lừa kéo không được hôm thứ Ba đến sân vận động dạy Thể dục, một phần ánh mắt cũng không thêm liếc sang Ninh Hạo Nhiên, khi cần giao tiếp thì nhờ ủy viên thể dục Lạn Tư truyền đạt lại.

Hôm nay kiểm tra môn chạy bền, nữ tám trăm mét, nam một nghìn mét.

Ninh Hạo Nhiên đứng ở điểm xuất phát phụ trách hô lệnh, Dương Nám Nám đứng ở điểm đích phụ trách bấm giờ, rõ ràng hai người đứng hai điểm đầu và cuối trên cùng một đường, vậy mà không hề có bất cứ một sự giao tiếp về lời nói hay ánh mắt nào. Anh lén nhìn Dương Nám Nám với bộ đồ thể thao màu trắng thanh nhã đang kẻ vạch và bấm giờ, luôn muốn tiến đến giải thích, nhưng mỗi khi ánh mắt Nám Nám bắt gặp ánh mắt của anh, cô lại ngoảnh đầu ngay đi chỗ khác, coi anh như không khí vậy, không hề cho anh một cơ hội nào.

“Chuẩn bị...!”. Đây là lần thứ ba Ninh Hạo Nhiên hô chuẩn bị, bởi vì chỉ đến khi anh hô chuẩn bị, Dương Nám Nám mới nhìn về phía anh chuẩn bị bấm giờ, mới có thể cho anh cơ hội nhìn xem cô có thực sự tức giận đến thế hay không.

Khi đã nghe nhiều lần “Chuẩn bị!”, tám sinh viên chuẩn bị xuất phát đang cúi khom gối trước vạch xuất phát bất giác cần nhần khó chịu, thí sinh số báo danh mười tám lau bầu: “Thầy Ninh, em hơi bị yếu thần kinh, thầy như thế này chính là tàn phá tinh thần của thí sinh, có thể bị đi thi lại đấy ạ.”

Ninh Hạo Nhiên không trả lời, đưa mắt nhìn Nám Nám, thấy Nám Nám liếc anh ta một cái, cúi đầu không thêm đáp lễ, anh nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng nói: “Tôi hô như vậy là muốn nhắc nhở các em chú ý vào.”

Chú ý thì đã chú ý rồi, thần kinh cũng sắp suy sụp mất rồi. Sinh viên không ngớt than vãn.

Nám Nám hắt mũi một cái lạnh lùng, không thêm chú ý một chút gì đến việc ai đó đang già mồm cãi lý, quay ngoắt lại không thêm bận tâm đến anh ta.

“Chuẩn bị! Chạy!”. Thấy cô không thêm đáp lại mình, Ninh Hạo Nhiên cũng nuốt giận vào trong, vừa hô khẩu lệnh xong, sinh viên vừa rời khỏi vạch xuất phát thì anh cũng chạy ngay đến trước mặt Nám Nám: “Rốt cuộc cô muốn làm gì hả?”

Nám Nám không lên tiếng, tung tung cái đồng hồ bấm giây trên tay, vẻ mặt rất chi là hạnh phúc.

Ninh Hạo Nhiên hắt cái đồng hồ bấm giây của cô đi, chiếc đồng hồ văng xuống đất. “Cô nói đi, cô muốn làm gì?”

Dương Nám Nám không thể nhịn thêm được nữa, lườm anh ta một cách lạnh lùng. “Tôi còn đang muốn hỏi thầy Ninh muốn làm gì đây, lẽ nào mặt tôi viết mấy chữ “Đại ngu dân, không lừa hơi phí” hay sao?”

“Tôi không hề nghĩ như vậy... Cô thật ngốc quá đi mất thôi!”. Ninh Hạo Nhiên nhắm mắt, cố gắng giải thích.

Nhưng lúc này, Nám Nám thật sự nghe không lọt tai được bất cứ lời nào: “Anh... vừa nói anh không nghĩ như vậy, còn vừa mắng tôi ngốc phải không? Ninh Hạo Nhiên, anh ức hiếp người ta cũng phải có giới hạn! Không thể mắng người ta như thế chứ!”

Lúc này, Dương Nám Nám đã suy sụp lắm rồi, cô giận dữ xông lên đá một cú vào chân anh. Ninh Hạo Nhiên không chú ý đến việc xem xét vết thương mà nắm chặt tay cô kéo lại phía mình, anh tưởng đã nắm chắc được rồi, không ngờ Nám Nám lại dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của anh, hắt tay ra quay lại đá thêm phát nữa.

Ninh Hạo Nhiên né người tránh được rồi lại tiến đến kéo gấu áo Nám Nám giải thích. Cô dùng móng tay cấu mạnh vào bàn tay anh, anh rít một tiếng nhưng vẫn không chịu buông, lại xoay người nắm chặt cánh tay Nám Nám. Trong lúc hai người giằng co đi giằng co lại, các sinh viên chạy lượt đầu tiên đã lần lượt về đích, đang ngã ra trên ghế dài thở hổn hển. Cũng đúng vào lúc này, Ninh Hạo Nhiên và Nám Nám bỗng sực nhớ ra rằng hình như... hình như cả hai người đều chưa bấm giờ.

Trong chớp mắt, hành động giằng co giữa họ hoàn toàn dừng lại, mắt trừng trừng nhìn bụi trên sân vận động đang bay về phía mình, cả hai cứ thôi nhìn anh, anh nhìn tôi thay cho việc trao đổi ý kiến.

Ninh Hạo Nhiên lập tức rút tay lại, chỉnh đốn áo xống rồi ngồi ngay ngắn, nhặt sổ ghi điểm và đồng hồ bấm giờ lên đặt trước mặt, bắt đầu ghi tên, Nám Nám thì chạy đến chỗ đích chuẩn bị thực thi công tác an ủi sau khi để xảy ra sơ sót với mấy nữ sinh về đích trước.

Tám sinh viên nhanh chóng về đích, Nám Nám và Ninh Hạo Nhiên cùng lập tức bắt đầu điểm danh theo sổ ghi điểm. Lúc Nám Nám đọc đến tên của sinh viên số mười tám, anh bất giác chau mày: “Em về đích cùng với các bạn kia á, sao lại có thể thế được?”. Đối với một người môn gì cũng phải thi lại mà nói thì kết quả này rất không bình thường!

Sinh viên số mười tám cười trừ, gãi gãi đầu, ngại nói ra lí do.

“Không phải là em chạy thiếu một vòng đấy chứ?”. Chợt ngộ ra, Nám Nám lập tức mở to mắt. “Người khác chạy tám trăm mét em mới chạy bốn trăm mét?”

“Cô Dương, thực ra em cũng muốn chạy nốt, nhưng cái chính là do cô đã chặn em lại, không cho em chạy nữa...”

Nám Nám chỉ là phân ranh giới như mọi khi vẫn làm thôi mà, ai mà biết được lại có người chạy chậm hơn người khác hẳn một vòng cơ chứ?

Cô đau khổ quay sang hướng khác: “Không sao, em không cần phải tự dằn vặt mình, dù sao thì đau khổ còn ở sau nữa kia”. Nói xong, mắt cô trộm liếc một đối tượng khác.

Ninh Hạo Nhiên đón được tín hiệu từ ánh mắt Nám Nám, bất đắc dĩ lên tiếng: “Có một tin rất xấu, vừa rồi đồng hồ bấm giờ bị hỏng, các em có thể chạy lại một lần nữa không?”

Mấy cô nàng đang miễn cưỡng đứng thẳng, nghe xong liền ngã ra ghế dài cả lượt.

Hình phạt mà Dương Nám Nám tự dành cho mình vì tội không làm tròn bốn phần là chạy tám trăm mét cùng với sinh viên, cô cảm thấy mình có trách nhiệm không để cho sinh viên đau khổ cho rằng hai thầy cô làm việc không chuyên tâm (Sinh viên số mười tám: “Thực tế chính là không cẩn thận, người ta khó khăn lắm mới chạy được bốn trăm mét kết cục lại bằng không, chạy nữa, chạy nữa thì có hai trăm mét cũng không chạy nổi!”)

Ninh Hạo Nhiên vẫn đứng ở vạch xuất phát hô lệnh, khẩu lệnh vừa hô xong, Nám Nám đã vượt khỏi vạch xuất phát đầu tiên.

Cô bước thật dài, đánh tay thật mạnh, cố gắng chạy thật nhanh trên đường chạy, không lâu sau mồ hôi trên trán đã long lanh rơi xuống tứ tung, một mình cô dẫn đầu phía trước, mấy sinh viên còn lại vây đằng sau như hình cái quạt, chạy đến khúc ngoặt, mấy người xếp thành một cái đuôi dài kéo đằng sau Nám Nám, tốc độ tăng nhanh rõ rệt.

Lâu lắm rồi không chạy bộ kịch liệt thế này, Nám Nám thấy trong cổ họng có vị gì đó thật ngọt. Hồi huấn luyện trong trường đại học, cô giỏi chạy ngắn hơn, quá hai trăm mét là cô phải nghỉ ngơi vài ngày điều chỉnh trạng thái mới ổn, mấy ngày hôm nay mệt mỏi vì chuyện của Ninh Hạo Nhiên, bây giờ cảm thấy rõ ràng tim gan đang vận hành quá sức, nếu có thể, thậm chí cô muốn lè lưỡi ra vung vẩy để thả lỏng hệ thần kinh đang phải chịu áp lực quá lớn này.

Thực ra, cô cũng không cần thiết phải chạy thực mạng như thế. Chỉ là trừng phạt thôi mà, cô hoàn toàn có thể về đích cùng với đám sinh viên phía sau lưng cô là được, nhưng cô không hài lòng với việc về đích cuối cùng.

Nám Nám còn nhớ năm đó, khi dạy lớp cô môn chạy bền, tên khốn Ninh Hạo Nhiên có nói, vai trò của người dẫn đầu khi chạy bền là vô cùng quan trọng, tốc độ và nhịp chạy mà người dẫn đầu đem lại sẽ có thể thay đổi thành tích cuối cùng của cả đội theo sau, bởi vậy, cô muốn giúp sinh viên đạt được thành tích tốt nhất để bù đắp sai sót ban nãy của mình. Vì thế, cô cố gắng tăng tốc, vừa chạy vừa gọi đám sinh viên phía sau chạy nhanh lên, cũng gọi cả số mười tám chạy chậm nhất cố gắng theo kịp, không để bị tụt lại cuối hàng. Với tốc độ đó, chẳng mấy chốc cô đã chạy xong một vòng, lúc dẫm lên vạch trắng, Nám Nám liếc Ninh Hạo Nhiên một cái, phát hiện anh ta đang nhìn chằm chằm vào mình, cô liền trừng mắt nhìn lại rồi tiếp tục chạy, đám sinh viên phía sau cũng hỗn hà hỗn hển chạy qua vạch trắng.

Nám Nám thấy mình sắp ngộp thở vì thiếu oxy rồi, chỉ là không biết cảm giác kì lạ này là do ánh mắt của Ninh Hạo Nhiên hay là vì hít thở khó khăn mỗi khi chạy bền. Cô tiếp tục duy trì nhịp chạy, vừa quay đầu lại nhìn đám sinh viên xem có ai tụt lại phía sau hay không, vừa thở chậm lại, rồi lại nhanh chóng ra sức chạy lên dẫn đầu cả đội.

Đến giai đoạn nước rút của vòng thứ hai, tốc độ của mọi người đã khiến những sinh viên đứng cạnh vạch đích hoan hô rộ cả lên. Lúc Nám Nám nghiêng răng vượt qua vạch đích, Ninh Hạo Nhiên cúi đầu xem giờ, khóe miệng bất giác nhếch lên. Không ngờ cô bé này lại chạy đạt trong khung điểm 10. Anh tiếp tục nhìn thời gian phía sau, lần lượt là hai sinh viên đạt ba phút, hai sinh viên đạt ba phút mười giây, ba sinh viên đạt ba phút hai mươi giây, người có thành tích thể dục kém nhất là sinh viên số mười tám lần này cũng đạt ba phút năm mươi giây.

Dương Nám Nám đã thành công, cô hoàn toàn có tư chất dẫn đội mà một giáo viên thể dục nên có. Anh vui sướng quay đầu lại, phát hiện Dương Nám Nám không hề dừng bước chạy, cô vẫn cứ tiếp tục chạy quanh

sân vận động.

Đúng vậy, cô không muốn dừng lại.

Bắt đầu từ năm lớp mười một, đến khi học xong đại học, và rồi đến khi làm trợ giảng môn Thể dục, Nám Nám vẫn luôn căm thù môn Thể dục, cho dù là chạy ngắn, chạy bền, bơi lội hay nhảy cao. Tất cả những môn huấn luyện đặc biệt, cô đều căm rắng luyện tập, luyện tập một cách đau khổ, thậm chí luyện tập một cách thực mạng, đối với cô mà nói đều là vì thỏa mãn ý muốn trả thù Ninh Hạo Nhiên mà thôi. Cô chỉ coi thể thao là mục tiêu, chưa bao giờ có được niềm vui từ nó. Mãi cho đến thời khắc vừa rồi khi dẫn đám sinh viên chạy qua vạch đích, cô mới thực sự phát hiện, hóa ra niềm vui khi xông qua vạch đích vượt xa so với những gì cô nghĩ, cô thực sự yêu cái cảm giác vui sướng sau khi đã xong xuôi mọi việc.

Thử thách khả năng chịu đựng của cơ thể, rèn luyện ý chí tinh thần, hóa ra việc vận động có nhiều tác dụng quan trọng đến thế. Đối với mỗi người, hoặc là khỏe, hoặc là yếu, hoặc là bệnh nguy kịch hay chỉ là sơ sơ nhưng đều phải đứng lên, rời khỏi chiếc ghế sofa êm ái, vận động thoải mái một lần, cuộc sống không dừng thì vận động cũng không ngừng, chẳng có gì trở ngại cả.

Vì vậy bây giờ, Nám Nám thấy mình chạy rất nhẹ nhõm, tâm can dần dần hoạt động bình thường trở lại, hít thở cũng chuyển từ rối loạn sang bình thường. Cô ném trái việc vô tư giành lấy thắng lợi lần đầu tiên, chỉ đơn thuần là chạy bộ, mồ hôi rơi nhưng cũng rất mãn nguyện, bước chạy thật vui vẻ, nếu lúc này hỏi cô rốt cuộc cái gì khiến cô mãn nguyện nhất, nhất định cô sẽ không suy nghĩ gì mà trả lời ngay đó là vận động.

Bây giờ, Nám Nám muốn để Ninh Hạo Nhiên sang một bên, kì thực cuộc sống đơn thuần chẳng có gì là không tốt cả, kể cả việc chạy bền không cần suy nghĩ, kể cả vận động máy móc đơn giản, cũng là vị thuốc tốt giúp tâm trạng con người ta trở nên vui vẻ. Cô muốn sống vui vẻ!

Ánh mắt của Ninh Hạo Nhiên cũng chạy theo Nám Nám từng vòng từng vòng một, nhìn cô không có một chút ý muốn dừng lại nào, anh không hề tiến đến ngăn cản sự điên rồ ấy của cô mà ngược lại, anh đứng bên đường chạy, lặng lẽ đưa cho cô chai nước suối.

Vòng thứ nhất, Nám Nám không thèm nhìn cái nào, vòng thứ hai, Nám Nám liếc mắt nhìn chai nước suối rồi chạy lướt qua. Vòng thứ sáu, cô giật lấy chai nước suối trong tay anh, xoay nút chai uống ừng ực hết nửa rồi bốt nửa còn lại rót lên đỉnh đầu. Niềm vui tràn trề, say sưa trong không khí cuối thu dào dạt hạnh phúc, dường như từ giờ phút này, cô đã hiểu ra mình nên làm gì và nên làm thế nào.

Cuối cùng thì cô đã mệt lử, ngã khụy gối trên đường chạy, hai tay chống không vững, thở hồng hộc, Ninh Hạo Nhiên chậm chậm bước đến cởi áo của mình ra lau tóc cho cô, Dương Nám Nám né ra, không đáp trả lại, tiếp tục thở hổn hển.

“Nếu hôm nay cô vẫn cứ không thèm ngó ngang gì đến tôi thì ngày mai, tôi sẽ đích thân đến nhà cô để xin lỗi”. Ninh Hạo Nhiên kiên quyết nói.

Nám Nám liếc anh ta một cái rồi khinh bỉ đáp trả: “Thầy Ninh cho là tôi sẽ sợ sao? Đến tận nhà xin lỗi, chuyện khó khăn như vậy mà anh cũng làm được à?”

“Được chứ, tôi nhất định sẽ làm!”. Ninh Hạo Nhiên khẳng định chắc nịch, anh không muốn mình và Nám Nám cứ lẫn lộn mãi thế này, tính khí Nám Nám rất thất thường, xử sự không bình tĩnh, cho dù là việc gì cũng đều muốn làm trái ý người khác. Anh còn nhớ lần trước, ở cổng trường, trông chị cô ấy vẫn có vẻ rất bình thường, có lẽ anh nên nhờ chị ta đến khuyên Nám Nám bớt giận đi một chút. Mặc dù nhờ cậy người khác là cách mà Ninh Hạo Nhiên xưa nay vẫn xem thường nhất, nhưng để đối phó với người không bình thường như Dương Nám Nám thì chỉ có thể dùng thủ đoạn không bình thường này mà thôi.

Đúng vậy, cho dù anh có phải áp dụng cái cách không bình thường nhất mà ngày thường anh vẫn luôn xem thường thì anh vẫn chấp nhận làm để đổi lại nụ cười của Nám Nám.

“Hừ, vậy anh đi đi, chỉ cần anh không sợ con dao róc xương của bố tôi là được rồi!”. Được, lời hay khó khuyên được con quỷ đáng chết, Nám Nám không hề xúc động gì trước sự cố chấp của Ninh Hạo Nhiên, mà lại càng hy vọng được xem trò ông bố khai đao chém người lần nữa.

“Đừng nói là dao, ngay cả cái kéo của mẹ cô tôi cũng không sợ!”. Ninh Hạo Nhiên trả lời chắc chắn như đinh như thép.

33. Chương 31 Part 1

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Chương 31: Toàn Năng

Quá trình đến thăm hỏi nhà Nám Nám của Ninh Hạo Nhiên tiến hành rất chậm chạp, lẽ mề, từ khi đưa ra ý định đến lúc chính thức đến mất đúng hai tháng trời. Anh dường như hoàn toàn biến mất, lấy lý do với giáo vụ là vết thương cũ tái phát để xin nghỉ phép. Dương Nám Nám phải tiếp nhận lại tất cả các tiết Thể dục mà anh phụ trách, còn anh từ lúc đó trở đi không hề thấy lộ diện ở trường bất cứ lúc nào.

Hai tháng dài đằng đẳng, đủ để Nám Nám sắp sẵn một cây gậy Lang Nha trước cửa, một cây roi Cửu Tiết trong bếp, rảnh rỗi cô còn vác cây đao của bố ra lấy đá mài đi mài lại, vẫn cảm thấy chưa đã, cô còn mài thanh kiếm Xích Long Hộ Thủ của bố năm nào đã cất ngay ngăn dưới gầm giường bố mẹ.

Tóm lại, đồng chí Ninh Hạo Nhiên không tới thì thôi, hễ tới thì sẽ chết là cái chắc, không còn phải nghi ngờ gì nữa.

Ban đầu, khi cô chuẩn bị cây gậy Lang Nha trước cửa, Dương Tiêu và Mạc Sầu còn đặc biệt mở cuộc họp gia đình thứ 678 về hành động kì lạ của Dương Nám Nám, kiểu họp gia đình này 677 lần trước đây đều được kết thúc bằng hoạt động thể dục trên giường của hai người, chỉ duy có lần này cả Dương Tiêu và Mạc Sầu đều không có nhà hứng đó, không chỉ không có, mà là cực kì không có.

“Mình này, Nám Nám đã mài đi mài lại gậy Lang Nha đến nhọn hoắt ra rồi, con bé hận ai mà đến độ nghiền răng nghiền lợi như thế? Oa Oa nói, đêm nào ngủ con bé cũng nghiền răng kèn kẹt...”. Giọng Mạc Sầu run run.

“Không sao đâu, bà xã, chẳng phải đã mùa đông rồi ư? Nám Nám nhất định là sợ cây gậy cùn nên mới mài đấy thôi, còn chuyện nghiền răng, bảo Oa Oa chịu khó bịt tai lại chút là được”. Dương Tiêu trả lời qua loa.

“Ông xã, lẽ nào mình không hiểu kì muốn biết rốt cuộc kẻ nào đã chọc tức Nám Nám sao?”. Mạc Sầu nhìn Dương Tiêu ánh mắt sùng bái.

“Anh không tò mò, bà xã ạ, anh chỉ đang nghĩ, Nám Nám chưa chắc đã biết sử dụng gậy Lang Nha đúng cách, liệu có nên dạy cho nó trước một ít không nhỉ?”. Dương Tiêu suy nghĩ vấn đề theo một hướng khác.

Rất nhanh sau cuộc họp, Mạc Sầu lại tiếp tục phát hiện cái roi Cửu Tiết được giấu trong ngăn kéo nhà bếp. Mạc Sầu từ trong bếp thần thần bí bí vẫy Dương Tiêu, đợi khi Dương Tiêu mở cờ trong bụng xông lại mới lấy bấy báo cáo: “Ông xã, em phát hiện Nám Nám giấu roi Cửu Tiết dưới ngăn kéo bếp.”

“Không sao đâu, bà xã, chúng ta quan sát thêm vài ngày nữa. Em đừng nói cho nó biết là cây roi Cửu Tiết ấy có một mấu hồng rồi, con bé ngốc này có thể cũng không phát hiện ra, IQ như thế còn đòi chuẩn bị đánh trộm người khác, thật không còn biết nói gì nữa, haizz...”

“Mình này, mình thật sự không quan tâm đến con gái bảo bối của chúng ta sao?”. Trong khi Mạc Sầu sốt ruột lo lắng, Dương Tiêu đáng ghét lại chẳng mấy may lo lắng chút nào, quả nhiên chỉ có mẹ mới thương con gái.

“Bà xã, anh không lo vì anh nghĩ, Nám Nám nhà mình đến cái roi hồng cũng đem giấu thì không đáng để bận tâm, có quạ cũng không xảy ra chuyện lớn đâu”. Dương Tiêu vỗ vai Mạc Sầu, nỗ lực xoa dịu bà xã.

Sau đó, trong một lần quét nhà, Oa Oa đứng bên ghế sofa phòng khách kinh ngạc hét lớn: “Ai nhét con nhị khúc vào chậu hoa của người ta thế này? Gi hết cả rồi!”.

Mạc Sầu và Dương Tiêu đồng loạt quay lại: “Xùy, con nhỏ tiếng thôi, bố mẹ đã phát hiện ra từ lâu rồi. Ngoan nào, đừng làm bù lu bù loa lên! Ngày mai, bố sẽ mua cho con một chậu hoa xương rồng khác!”

Cho đến ngày cuối cùng, cũng chính vào lúc Ninh Hạo Nhiên lễ mễ xách giỏ hoa quả tới nhà, Nám Nám cũng đã tìm ra nơi cất dao chặt thịt, đang mài dao thì nghe thấy tiếng chuông cửa, liền lập tức nhét dao vào bên eo, ánh mắt đờ đờ sắc sảo.

Chuông cửa reo, Mạc Sầu hào hứng ra mở. Bình thường lúc mọi người đều ở nhà, hiếm có người hàng xóm nào dám sang chơi. Bà vừa mở lớp cửa kính chống đạn đã thấy một anh chàng đẹp trai, khôi ngô cười tươi rói với mình: “Chào chào cô, cháu đến tìm Dương Nám Nám ạ”.

Nghe thấy thế, Dương Nám Nám hốt hoảng đến nỗi nhảy cẫng lên, cô quay đầu lại đã thấy bố và Oa Oa cũng thò đầu ra nhìn cùng một lúc từ phòng khách. Không hay rồi, ân oán cá nhân vướng sang cả bố mẹ và Oa Oa tuyệt đối chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp! Ý nghĩ đầu tiên của cô chính là trước khi cả nhà kịp động thủ phải xử lý dứt điểm Ninh Hạo Nhiên.

Đẹp trai thật! Mạc Sầu tự đáy lòng không giấu nổi xúc động, đồng thời cũng cảm thấy e ngại cho chàng trai này: Đẹp trai thì cũng đẹp thật, nhưng không biết chịu được mấy phút ấu dả với Nám Nám đây.

Xuất phát từ lòng đồng cảm với anh chàng đẹp trai còn chưa biết tên, Mạc Sầu nhanh chóng mở cửa đón lấy giỏ hoa quả rồi vội vàng lánh người. Dương Tiêu và Oa Oa đường hoàng từ phòng khách bước ra, không kiêng nể gì, sỗ sàng quan sát khách mới đến. Oa Oa vừa nhìn đã nhận ra Ninh Hạo Nhiên, cười cười quay sang bố giới thiệu: “Anh ta là thầy giáo hồi trước của Nám Nám, và bây giờ là đồng nghiệp với em ấy. Đây cũng chính là người lần trước làm Nám Nám bị trật vai đấy ạ”.

Mạc Sầu và Dương Tiêu bưng tỉnh, đưa mắt nhìn nhau năm giây trao đổi cùng một thông điệp: À ra thế, hóa ra gậy Lang Nha là để chuẩn bị cho người này, đã hiểu rồi!

Dương Tiêu háng giọng, cố ý nghiêm mặt lại: “Nám Nám, bạn con đến rồi này, ra chào hỏi đi!”

Đang giấu gậy Lang Nha nên Nám Nám chỉ có thể ngồi trên ghế sofa, lập tức bày bản mặt con – không – quen – biết – hân: “Bố đừng hàm hồ bắt quàng, con và anh ta không có quan hệ gì hết.”

Ninh Hạo Nhiên nhìn Dương Tiêu, mỉm cười biết lỗi: “Hai tháng trước, cô Dương có chút xích mích với cháu, vẫn còn tức nên bây giờ cháu chỉ đành phải đến tận nhà xin lỗi. Làm phiền bác trai, bác gái, cháu thật có lỗi quá!”

Dương Tiêu không nói không rằng, lạnh lùng ra hiệu cho Ninh Hạo Nhiên ngồi xuống. Bên cạnh, Mạc Sầu đang đồng cảm vô hạn vừa xem xét một lượt Ninh Hạo Nhiên vừa nghĩ: Một thanh niên hoàn hảo thế này, đẹp trai là thế, tốt tính là thế, sao lại để ý Nám Nám ngốc nghếch nhà mình nhỉ?

Oa Oa hoàn toàn vô cảm trước ánh mắt uy hiếp của Nám Nám, vẻ mặt vô cùng nịnh bợ trực tiếp bám lấy Ninh Hạo Nhiên: “Thầy Ninh, hai người vì sao mà xích mích thế? Nám Nám từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ tức quá một ngày, thầy có thể làm nó tức lâu như thế, chứng tỏ thầy đã làm điều gì rất rất rất quá đáng với nó... Lẽ nào...”

Nám Nám biết ngay thế nào Oa Oa cũng sắp liên tưởng đến mấy chuyện scandal giật gân, lập tức nhướn mày cười gần uy hiếp: “Dương Oa Oa, chị còn hỏi thêm một câu nữa thì từ tháng sau, đừng mong có tiền tiêu vặt!”.

Oa Oa mím môi, quả là cái giá của scandal thực sự rất đắt, vì chuyện tiền tiêu vặt mà thú vui này đành phải bỏ thôi! Vậy nên, cô chỉ có thể cực kì khí khái, cực kì nghiêng rằng nghiêng lợi rời xa Ninh Hạo Nhiên, dùng bản mặt vô tội nhất ngồi xuống một góc sofa, tổ cáo sự ngược đãi phi nhân đạo của Nám Nám đối với mình. Nám Nám, Mạc Sầu và cả Dương Tiêu đều cố ý coi như không thấy bộ dạng đáng thương của Oa Oa. Hơn hai mươi năm nay đều thế, hầu như là Nám Nám khuất phục Oa Oa, Oa Oa quen bắt nạt Nám Nám rồi, nhưng khi Nám Nám bùng nổ thì tình thế lại xoay chuyển hẳn, Oa Oa thế nào cũng sẽ bày ra bộ dạng đáng thương để mọi người đồng cảm. Sức miễn dịch của cả nhà đối với vẻ mặt vô tội của Oa Oa đã được nâng cao đến cấp miễn dịch quốc gia, khả năng chống chịu hoàn toàn đã ăn sâu vào trong xương rồi.

Tuy nhiên, với người mới đến như Ninh Hạo Nhiên, chiêu thức này của Oa Oa vẫn có thể phát huy hiệu quả.

Không hiểu đây là thủ đoạn thường dùng của hai chị em, Ninh Hạo Nhiên hơi nhướn mày quan sát âm hiệu giữa Năm Năm và Oa Oa, vừa định nói giúp Oa Oa vài câu để Năm Năm không thể ỷ mạnh hiếp yếu: “Dương Năm Năm...”

Anh còn chưa nói hết câu đã bị Năm Năm chặn họng: “Tôi làm sao?”

Thế là Ninh Hạo Nhiên rất biết thời thế không nói gì thêm, sự im lặng đúng lúc cộng thêm dáng vẻ tội nghiệp lập tức khiến Mạc Sầu và Dương Tiêu dấy lên lòng thương cảm. Họ đã quá quen với vẻ mặt vô tội của Oa Oa, nhưng đây là lần đầu thấy một người lạ bị Năm Năm uy hiếp thế này. Dương Tiêu vì thế mà thay đổi thái độ nghiêm nghị thường ngày, hiền từ hòa nhã nói: “Thầy Ninh, thầy đừng để bụng! Mà thầy vẫn chưa nói hôm nay đến tìm Năm Năm nhà chúng tôi có chuyện gì.”

Ninh Hạo Nhiên nhận thấy trên người phụ thân Dương Năm Năm toát lên một vẻ khiến người khác khó lòng xem nhẹ, tuy ông ngoài miệng rõ ràng đang cười nhưng trong mắt lại ẩn giấu một hàm ý cực kì sâu sắc. Xem ra trước đây, người đàn ông có vẻ nhã nhặn này nhất định không đơn giản, anh bỗng nhiên nhớ tới cây đao Năm Năm từng nhắc đến.

Phong dao?

Hình thức bảo vệ nghiêm ngặt?

Lẽ nào đây là...?

“Dương Năm Năm có rất nhiều hiểu nhầm đối với cháu, bất luận cháu giải thích thế nào thì cô ấy cũng không chịu tin. Trước đây không lâu, cháu lại bị thương, thành ra để lỡ mất thời điểm thích hợp để giải thích với cô ấy, thế nên, cháu muốn đến tận nhà bày tỏ thành ý”. Ninh Hạo Nhiên lễ phép, nho nhã trả lời, hết câu còn nhìn Dương Tiêu mỉm cười biết lỗi. Dương Tiêu thầm khen ngợi, cậu chàng này cá tính dường như trái hẳn với Năm Năm. Có cậu ta tôn thêm, hành động gác chân lên sô pha của Năm Năm càng trở nên vô cùng thô lỗ.

“Cậu có phiền nếu tôi hỏi một chút về chuyện ân oán giữa hai đứa không?”. Dương Tiêu lại cười hỏi.

Năm Năm lia vèo ánh mắt sắc như dao qua, nhắc nhở ai đó cẩn thận mà trả lời. Ninh Hạo Nhiên liếc trộm về căng thẳng của cô, trong lòng như mở cờ.

“Dương nhiên không phiền ạ, cháu nhất định biết một nói một, biết hai nói hai. Thực ra cháu và Năm Năm đã quen nhau từ năm năm trước. Lúc đó, ấn tượng của cháu với cô ấy rất...tốt, không ngờ sau khi tốt nghiệp lại có thể cùng công tác, cháu nghĩ đây chính là cái duyên cái số ạ.”

“Là nghiệt duyên ư?”. Năm Năm nghe đến đây không còn khống chế nổi nộ khí đang bốc lên phừng phừng, lập tức lạnh lùng hỏi vặn. Cô trừng mắt nhìn Ninh Hạo Nhiên, thật không thể nuốt nổi bộ dạng ra dáng quân tử đạo mạo của anh ta, rõ ràng ở ngoài không từ mọi cách để bắt nạt cô, thế mà vừa gặp bố mẹ cô đã ra vẻ đạo đức, đúng là vô sỉ đến cực điểm.

Dương Tiêu nhìn Năm Năm và Ninh Hạo Nhiên đấu mắt như gà chọi, không thể không cảm thán thêm lần nữa, sự trái ngược giữa hai người này quả thật khiến người ta đau khổ.

Nếu người con trai thế này chịu lấy Năm Năm...

Đây đúng là chuyện đại hỉ khiến người dân cả nước vỗ tay chúc mừng.

“Á!”. Trong bếp đột nhiên vọng ra một tiếng kêu kinh hãi làm ai nấy nổi da gà, ngoại trừ Ninh Hạo Nhiên. Dương Tiêu cùng hai con gái chạy thẳng vào bếp: “Bà xã, em làm sao thế?”

“Làm cá sốt cà mà em lại không mua tương đậu rồi! Rõ ràng em đã viết trong giấy mua hàng, sao lại không có trong túi đồ chứ?”. Mẹ Mạc Sầu không ngừng chửi tay, đi đi lại lại trong bếp. Năm Năm đau khổ bò lên quầy bếp: “Mẹ, đây là vì mẹ quên mua rồi.”

“Nhưng rõ ràng mẹ đã cầm rồi...”. Mạc Sầu bị Năm Năm nói, cảm thấy vô cùng tủi thân.

“Vậy thì đổi cách chế biến đi là được”. Dương Tiêu an ủi vợ. “Đối với bố con anh, chỉ cần em làm thì có là cà luộc cũng thấy ngon”. Vừa nói, ông không quên phát đi ánh mắt cảnh cáo về phía hai cô con gái đang ôm miệng giả nôn.

Ninh Hạo Nhiên thoáng nghe thấy lí do hết thất thanh của mẹ Năm Năm, bèn đứng dậy định đặc đi tới cửa bếp: “Bác gái, thực ra làm cá sốt cà có thể không dùng tương đậu, bác để cháu làm thử xem.”

Ngoại trừ Năm Năm, cả Dương Tiêu và Oa Oa đều bắt đầu rơi tự do. Dương Tiêu trấn an lại Oa Oa rồi cũng tự chỉnh đốn lại mình: “Thầy Ninh, việc này sao có thể để khách làm được? Để mẹ Năm Năm làm là được rồi.”

“Bác trai đừng khách sáo ạ, bố mẹ cháu thường xuyên không ở trong nước, vì vậy trước nay, cháu luôn tự vào bếp, cháu đã quen rồi ạ”. Ninh Hạo Nhiên xắn tay áo, bước thẳng vào bếp, nhận xoong chảo từ tay Mạc Sầu, rất nhanh đã tường tận vị trí để mắm muối tương dầu, thành thạo cho cà đã cắt mỏng dính vào chảo đảo. Chưa đợi cà thơm lên, Mạc Sầu đã đứng bên cạnh vỗ tay khen tới tấp.

Năm Năm sa sầm mặt mày, lạnh sống lưng: “Mẹ có nhất thiết phải phấn khích thế không? Con giúp mẹ rán cá cũng chưa thấy mẹ khen con bao giờ. (Mạc Sầu: “Thế mà gọi rán cá à? Rán thành bột mì thì có, dùng hết cả lít dầu trám mới ép của mẹ, con vẫn còn mặt mũi mà nhắc đến sao?”)

Dương Tiêu đứng sau lưng con gái khẽ trả lời: “Đúng đấy. Mẹ con cả đời chưa thái cà được lần nào cho ra hồn, giờ bà ấy tận mắt chứng kiến một người bằng xương bằng thịt thái cà hoàn chỉnh như thế, cũng khó trách bà ấy.”

Oa Oa còn đứng phía sau hai người tán thưởng: “Đừng nói là mẹ bị thầy Ninh chinh phục, đến chị đây còn nhận thấy thầy Ninh đúng là người đàn ông hiếm có, cách anh ấy nấu ăn mới thu hút làm sao!”

“Chị bị anh ta thu hút, thế còn Tổng giám đốc của chị thì làm thế nào?”. Năm Năm thấy Oa Oa khen ngợi Ninh Hạo Nhiên trong lòng rất không vui, bèn quay sang đả kích.

Oa Oa đã quá quen với việc bị đả kích nên vẫn tiếp tục: “Tổng giám đốc thích ăn thanh đạm, chị có thể hi vọng anh ta vào bếp chắc? Nhỡ đâu luộc ra cả nồi rau, chị ăn hay là không ăn đây?”

“Ăn chứ, cho tiền là ăn hết!”. Năm Năm chẳng buồn đảo mắt, chăm chú nhìn Ninh Hạo Nhiên đang trở tài làm bếp.

Dương Tiêu đưa tay ôm lấy con gái: “Năm Năm ngoan của ta thật giỏi, chuyện gì cũng khiến ta lo lắng, riêng chọn bạn trai thật không khiến ta phải bận lòng chút nào. Chàng trai này ta nhìn thấy thuận mắt hơn con nhiều đấy. Tốt quá, tốt quá!”

Trong lúc nói chuyện, cà cũng đã xào xong, Ninh Hạo Nhiên rắc lên cà nào thịt trộn ngồng tỏi, nào mộc nhĩ, nào đậu Hà Lan, sau cùng rắc lên một lớp nước sốt cà, rồi bưng đĩa đưa đến trước mặt Mạc Sầu: “Bác gái, thức ăn đã xong rồi đây, còn món gì cần làm nữa không ạ?”

Mạc Sầu lập tức rưng rưng nước mắt, bưng đĩa thức ăn tới trước mặt Dương Tiêu, thì thầm: “Ông xã, chính là cậu này rồi, mau đi giấu gậy Lang Nha phía sau cửa đi!”

Bên trong vẻ ngoài cao lớn của Ninh Hạo Nhiên ẩn chứa vô số những điều thần kì. Đường dây điện hỗn loạn nhà Năm Năm được anh tách riêng từng cái rồi lắp lại ngay ngắn, từ giờ tạm biệt tình trạng ngày ngày chập điện. Cơm trưa và cơm tối cũng do một mình anh đảm nhận, bữa trưa sáu món mặn một món canh, bữa tối lại dùng đủ các thể loại cá tích trữ trong tủ lạnh làm thành một bữa tiệc toàn cá. Giữa buổi, anh còn đem xây xương rồng gần chết của Oa Oa đắp thuốc, đổi chậu, cuối cùng đưa ra trừ tẩm nắng. Ngoài việc đan nốt đồng len mẹ Mạc Sầu đang dang dở, tất cả mọi việc trong nhà Năm Năm đều được Ninh Hạo Nhiên một mình hoàn thành, đương nhiên cũng mua chuộc được luôn cả Dương Tiêu và Mạc Sầu.

34. Chương 31 Part 2

Nám Nám mấy lần định lôi dao róc xương ra xử lí tên chết dẫm này! Tội đẹp trai ngồi ngồi thôi thì cho qua, nhưng lại còn thập toàn thập mỹ, cái gì cũng biết, tội thập hạng toàn năng thôi cũng cho qua, nhưng lại còn cái tốt là thần tượng của nam nữ trung niên thì không thể chấp nhận được. Cô khổ sở đứng cạnh tuôn ra những nhận xét lạnh lùng làm sụp đổ hình tượng của hắn đều bị bố mẹ dùng ánh mắt lạnh lùng bỏ qua, thậm chí đến Oa Oa cũng đứng một bên kích động hét hò: “Bán đi, bán đi, lần này nhà chúng ta kiếm được món hời rồi!”

Đây... đây là những lời một người chị song sinh nên nói ư?

Nám Nám thất bại rồi, thất bại triệt để rồi. Cô một bên ruột đau như cắt, một bên cổ dùng vẻ mặt đau khổ khơi dậy sự hổ thẹn ẩn sâu trong trái tim người nào đó, nhưng rõ ràng tên Ninh Hạo Nhiên đang đường hoàng ăn cơm tối kia căn bản không biết hai chữ “hổ thẹn” nên viết như thế nào.

Mẹ gấp thức ăn cho anh ta, anh ta vui vẻ nhận hết, anh ta kính rượu cho bố, bố cũng không hề từ chối; Oa Oa kể chuyện đùa lê, mặt anh ta không chút biến sắc mà còn nghiêng đầu chăm chú lắng nghe. Tuy Nám Nám biết rõ anh ta tuyệt đối không thích mấy chuyện kiểu ấy nhưng anh ta vẫn kiên trì ngồi nghe đến cùng.

Nếu nói anh ta không có ý gì với cô thì đúng là thần kinh chập mạch rồi. Tuy lời mờ đoán được mục đích đáng sợ của anh ta rốt cuộc là gì nhưng điều khiến Nám Nám phẫn nộ hơn cả là thái độ thay đổi nhanh chóng của cả nhà.

“Nếu cậu thích Nám Nám nhà chúng tôi thì nói thẳng ra đi, đừng vòng vo nữa!”. Dương Tiêu đột ngột nghiêm sắc mặt, đập bàn một tiếng, ánh mắt lạnh giá nhìn chằm chằm vào Ninh Hạo Nhiên, đợi câu trả lời.

Ninh Hạo Nhiên trước thái độ thay đổi bất ngờ của bố Nám Nám có phần khó hiểu nhìn sang Nám Nám và Oa Oa như đang có gì mắc vào cổ họng, ra sức ho sặc sụa.

Anh suy nghĩ hồi lâu, nói một cách cực kì nghiêm túc: “Đúng thế ạ, bác trai thật có con mắt tinh tường. Cháu rất thích Nám Nám, cháu thấy Nám Nám là người con gái rất trong sáng, rất đáng yêu ạ.”

Nám Nám vẫn còn đang sặc sụa lập tức thất kinh đến trợn tròn mắt, Oa Oa bên cạnh cũng bàng hoàng tròn mắt ngạc nhiên.

“Vì vậy cháu muốn có thể cùng với cô ấy...Cháu mong có thể nhận được sự cho phép của hai bác”. Ninh Hạo Nhiên lại làm vẻ trang trọng.

Mạc Sâu lập tức gật đầu. “Được chứ! Được chứ!”

Nám Nám khóc ròng, mẹ...mẹ cô thật quá mất quan điểm!

Ninh Hạo Nhiên khách sáo cảm ơn sự chấp thuận của mẹ Nám Nám. Dương Tiêu tiếp tục mặt lạnh: “Nếu đã như vậy, đừng trách tôi không cảnh báo cậu, Nám Nám từ nhỏ tính cách đã rất khoáng đạt, trước nay chưa từng làm việc nhà.”

Ninh Hạo Nhiên không cần suy nghĩ, đáp: “Cháu biết làm là được rồi, không cần cô ấy phải làm ạ.”

“Nám Nám là bảo bối trong mắt tôi, không cần biết trong tương lai nó sẽ gây sự với ai, phạm phải lỗi gì, dù thế nào tôi cũng đều cho là nó đúng hết”. Dương Tiêu nhìn chằm chằm vào Ninh Hạo Nhiên, muốn quan sát thấu đáo người thanh niên này từ trong ra ngoài.

“Nếu Dương Nám Nám có phạm lỗi gì, cháu nhất định không dung túng cho cô ấy mà cháu sẽ giúp cô ấy sửa đổi. Nhưng cháu nghĩ dù cô ấy có làm sai, cháu vẫn thích cô ấy như thường ạ”. Ninh Hạo Nhiên nói đến đây còn quay sang nhìn Nám Nám một cách chan chứa tình cảm.

Nám Nám vừa xấu hổ vừa uất hận không màng mọi người đang nhìn mình, đập đầu bình bình bình xuống bàn mấy cái.

Oa Oa xoa xoa vai Nám Nám, cố nhịn để khỏi cười phá lên: “Đừng đập nữa, vốn đã ngốc rồi, đập nữa là ngốc chết đấy!”

Vốn đã cảm động trước màn tỏ tình của Ninh Hạo Nhiên, lại quen tính làm chủ gia đình, Mạc Sầu sập bàn một cái rồi phát biểu đầy hào sảng: “Cứ thế mà định đi, Nám Nám của chúng ta sẽ kết hôn trước, Oa Oa vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp cũng không sợ, chị em sinh đôi không phân lớn bé.”

Nám Nám lúc này chỉ cảm thấy bầu trời mờ mịt trước mắt, ngoài việc lấy con dao đang giắt bên eo ra, cô không còn nghĩ được cách nào tốt hơn để giải quyết tình trạng nguy khốn trước mắt. Quý không biết, thần không hay, cô đưa tay sờ lên eo...

“Dao đâu rồi?”. Nám Nám đột nhiên đứng bật dậy, chiếc ghế đằng sau cũng theo cử chỉ kinh động của cô mà đổ lăn ra đất.

Dương Tiêu điềm tĩnh nhìn Nám Nám, mỉm cười đầy ẩn ý.

Mạc Sầu nghi ngại nhìn Nám Nám đặt dấu chấm hỏi.

Oa Oa đồng cảm nhìn Nám Nám, không biết làm thế nào cho phải.

Ninh Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn Nám Nám hết sức điềm nhiên.

Thế là con dao róc xương lưu truyền bao năm của nhà họ Dương đã biến mất thần bí như thế. Nó biến mất lúc nào, làm sao biến mất, bị ai lấy mất, đều không ai biết rõ. Điều duy nhất mọi người biết chắc chắn là Dương Nám Nám từ giờ đừng mong thoát khỏi móng vuốt của Ninh Hạo Nhiên.

Chương 14: Cai gái

Mẹ nói con gái phải ra dáng con gái, ra ngoài hẹn hò bắt buộc phải đi giày cao gót.

Mẹ nói con gái nhất định phải tóc dài ba nghìn thước, có làm đả nữ cũng phải giữ tóc dài để phân rõ giới tính.

Mẹ nói con gái ăn nói phải đứng đắn, dịu dàng, tuyệt đối không được mở mồm ra là nói điều ác đe dọa người khác.

Mẹ nói con gái phải đáng yêu, tự nhiên, thơ ngây.

Như thế, con trai ai thấy cũng phải yêu.

Mẹ còn nói...

“Mẹ, mẹ có thôi đi không?”. Nám Nám nảo nề ngồi bên giường, đau khổ nhìn Mạc Sầu đi tới đi lui lăm lăm nhăm.

Mạc Sầu nghiêng đầu, chớp chớp mắt: “Còn chưa hết đâu! Nào, con gái cưng, đứng dậy xoay một vòng cho mẹ xem!”

Nám Nám liếc nhìn đôi giày cao gót đang đi dưới chân cùng chiếc váy ngắn không cách nào che nổi hai đùi, thêm mới tóc giả rồi rầm tung bay trên đầu, lại còn đôi khuyên tai nặng trịch trích lóa mắt do Oa Oa cố gắng hiển. Tất cả những thứ này khiến cô không còn biết đâu là thăng bằng chứ đừng nói là quay một vòng để vừa ý cặp mắt đang đáng như đèn pha của Mạc Sầu.

“Mẹ, mẹ định để con gái mẹ tối nay vô ếch vô số lần, thu hút sự chú ý của toàn thể giới đây à?”. Nám Nám thấy bộ dạng của mình bây giờ không khác gì một chú hề trong đoàn xiếc, đừng nói là đi hẹn hò với Ninh Ác Thú đêm Giáng Sinh. Ăn vận thế này mà bước ra nổi khỏi cổng nhà họ Dương cũng là điều không tưởng tượng nổi.

“Mẹ, con cứ thế này mà đi, nhờ dọa Hạo Hạo bảo bối của mẹ sợ chết khiếp thì làm sao?” Nám Nám vô cùng đau đầu trước ý nghĩ kì quặc đệ nhất thiên hạ của mẹ, bóp trán đau khổ hỏi.

“Dọa chết khiếp cũng không sao, chỉ cần giữ cho cậu ấy chút dũng cảm lấy con là được!”. Mạc Sầu cảm thấy mình đích thực là một người mẹ không màng thể sự, để con gái có thể gả đi thuận lợi, yêu cầu thấp đến như vậy là cùng, dường như thấp đến cực điểm rồi, thậm chí còn có thể khó ra cả vốc nước mắt hiền mẫu nữa, làm như vậy quả không dễ dàng gì.

Nám Nám bi thảm than trời, cô sớm đã quen với sự thay đổi đồng loạt của mọi người trong nhà, không còn nổi bất kì phản ứng quá khích nào nữa. Kể từ ngày Ninh Hạo Nhiên bắt cả nhà họ Dương làm tù binh thành công, Dương Tiêu và Mạc Sầu hôm nào cũng nhắc bên tai cô mấy chuẩn mực con gái. Oa Oa còn đặc biệt ngày ngày phụ đạo cho cô giáo thực nữ. Nám Nám ngoài việc ứng phó với sự nhiệt tình quá mức của bố mẹ và cô chị song sinh còn phải chiến đấu với sự quấy nhiễu từ các cuộc điện thoại liên tục của Ninh Hạo Nhiên.

To tiếng với anh ta, mẹ Mạc Sầu sẽ cuộn báo đánh cô.

Kém nhiệt tình với anh ta, bố Dương Tiêu sẽ dùng ánh mắt dữ dần uy hiếp cô.

Tổ thái độ này nọ với anh ta, Oa Oa sẽ tra khảo ngọn nguồn uẩn khúc bên trong.

Cuộc sống tù túng thế này đều là do anh ta “ban tặng”, vì vậy bây giờ người cô hận nhất cũng là anh ta.

Không dễ dàng gì mới thoát được sự theo dõi của mẹ Mạc Sầu, Dương Nám Nám xiêu xiêu vẹo vẹo khó khăn lắm mới bước được ra cửa. Cô đảm bảo rằng nếu Ninh Hạo Nhiên nhìn thấy bộ dạng cô lúc này, nhất định sẽ xuất huyết não ngay lập tức. Cô bắt buộc phải thừa nhận, nếu Ninh Hạo Nhiên muốn nhắm mắt yên nghỉ thì mục tiêu của anh ta chắc chắn sẽ được hoàn thành trong buổi tối hôm nay.

Vừa đẩy cửa ra, cô đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ bên ngoài khu nhà. Tên con trai dụ dỗ thành công gia đình cô khiến cả nhà ép buộc cô phải đồng ý đi chơi tối Giáng Sinh đang dựa vào bên xe bày đặt làm dáng, dùng ánh mắt rực lửa nhìn chăm chăm vào cô. Ý muốn phi thân của Nám Nám là hoàn toàn không thể, cô chỉ còn biết khó khăn di chuyển về phía trước từng bước từng bước dưới ánh mắt chiêm ngưỡng của Ninh Hạo Nhiên, nếu ánh mắt bất thường của anh ta lúc này được coi là chiêm ngưỡng...

Ninh Hạo Nhiên gọi điện thoại hẹn Nám Nám đi ăn là vào ba giờ chiều, Mạc Sầu quá mức nhiệt tình kêu anh năm rưỡi đến nhận người. Trên thực tế, lúc này đã hơn bảy rưỡi, trong bóng tối, anh nhìn thấy một sinh vật lạ tiến lại về phía mình.

Anh rất muốn nói với mình rằng người kia anh không quen, quả thực là cũng có chút lạ lắm...

“Nám Nám?”. Anh dường như không dám tin vào mắt mình, Dương Nám Nám lúc này trên đầu là mái tóc dài, bộ váy lấp lánh rất hợp với màu mắt khối ánh trên không ngớt trong bóng tối, chân đi đôi giày cao mảnh, vừa bước vừa tỏa ra mùi thơm mê hoặc đang nhào thẳng về phía anh.

Cô...thật đẹp! Thật sống động...

Nhưng lúc này, trong đầu Nám Nám chỉ có một ý nghĩ: Tức chết mất, Oa Oa không nói với cô là giày cao gót cũng có thể mưu sát người!

Ninh Hạo Nhiên đưa tay đỡ lấy eo cô, vô cùng hài lòng thấy Nám Nám như con chim nhỏ sà vào lòng mình. Tuy rằng lúc này, khuôn mặt cô nhìn có chút kì quái, nhưng anh là người thông minh, hiểu rằng những lời đó không nên nói thẳng, dựa theo tính khí hồ báo của người này, nếu nói thì chắc chắn sẽ bị ăn đòn ngay tại trận.

“Sao em lại thành ra thế này?”. Ninh Hạo Nhiên không muốn bình phẩm tài nghệ trang điểm của mẹ vợ và chị vợ tương lai, nhưng bộ dạng bó sát trong bộ váy ngắn đến mức xương như chực chui ra ngoài của Nám Nám quả thật cực kì khó coi.

“Anh còn dám hỏi tôi? Anh còn mặt mũi hỏi tôi?”. Nám Nám cảm thấy đầu mình đã bắt đầu bốc khói, tuy trong bóng tối, cô buộc phải ôm lấy Ninh Hạo Nhiên để giữ thăng bằng nhưng không có nghĩa là cô không thể tung cước kết thúc lời nói độc địa của anh ta.

“y da!”. Dương Nám Nám nghĩ thế nào làm thế ấy, nhưng cô quên mất chiếc váy đang bó thít trên người cùng đôi giày có thể đâm thủng mọi thứ dưới chân, vừa rồi, gót giày bị mắc vào nắp cống nước, làm cô không nhúc nhích được gì, cái chân vốn định đá cao cũng xui xẻo bị chiếc váy khổng chế bất lại khiến cả người cô ngã ngửa về phía sau, đập phịch lên chân Ninh Hạo Nhiên.

Được, cô thừa nhận, phụ nữ là một loài sinh vật cao cấp, các kĩ năng làm nũng giả nai sở trường lại càng là những thứ tinh tế khó bì. Người thường tuyệt đối không học nổi, người vi phạm ắt chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa.

Đây chính là cái gọi là cá không ăn muối cá ươn...

Ninh Hạo Nhiên cảm thấy Nám Nám dường như không có ý định nhắc mông ra khỏi chân mình, tuy anh rất vừa ý khi cô chọn cách này để xích gần khoảng cách giữa hai người nhưng chân anh... thật sự rất đau. Anh nhíu mày, cắn răng đưa tay ra: “Anh kéo em đứng dậy nào!”

“Không khiến, tôi tự đứng được!”. Nám Nám hơi nhướn mông, lấy cánh tay chống xuống cổ đứng lên.

Ninh Hạo Nhiên rất muốn nhanh chóng rút chân khỏi hiện trường, nhưng nếu lúc này rút ra, rất có khả năng cô sẽ ngồi xuống đất, anh đành hùng hổ kéo cô đứng lên, một tay giữ chắc eo, một tay che vấy cho cô: “Em để yên! Để anh giúp!”

Nám Nám vừa đứng lên, hai cẳng chân Ninh Hạo Nhiên mới được thả lỏng một chút.

Cô đứng không vững nên vẫn phải vịn vào Ninh Hạo Nhiên. Anh cúi xuống định nhặt chiếc giày lên, không ngờ gót vướng quá chặt, không sao lấy lên được. Hơi thở ấm nóng của Nám Nám phả phất quanh cổ khiến anh cảm thấy nhột nhột. Hương nước hoa trên người cô tuy rất thanh nhưng cũng đủ làm anh mất tập trung. Anh vội vàng che dầy vẻ bối rối của mình, chuyên tâm dồn lực kéo chiếc giày quái quỷ, uất ức trong lòng cộng thêm lực dồn lên tay khiến chiếc giày kêu “rắc” một tiếng, gót giày lìa luôn.

Nám Nám nghĩ... đây là một ý hay.

Nhân lúc Ninh Hạo Nhiên còn đang trân trối nhìn chiếc giày mình vừa bị mình tàn phá, cô đã ngồi dậy khỏi lòng anh, cởi nốt chiếc giày còn lại nghiêng răng nghiêng lợi đập lên cầu thang.

Một nhát, hai nhát, ba nhát, âm thanh thảm khốc vọng lại trong đêm khuya tĩnh mịch, giống như âm thanh khi ma quỷ sắp xô ra trong bộ phim kinh dị, nghe đến đau đầu, buốt óc. Ninh Hạo Nhiên lúc này mới ý thức được vấn đề, nhanh chóng ngăn cô: “Em định làm gì thế?”

“Bỏ gót giày, bỏ cái gót này đi, như vậy mới không bị ngã”. Nám Nám nghiêm túc trả lời, không có ý định dừng động tác này lại.

Anh trầm ngâm một lúc, cảm thấy đầu mình như bị đập binh binh: “Em có bỏ gót, giày cũng không thể trở thành đế bằng được, em biết không?”

Cô đang định hỏi vì sao không thể trở thành giày đế bằng thì chiếc giày trên tay đã gãy rắc một cái. Cô cầm chiếc giày ngẩn ngía rồi lấy chiếc còn lại từ tay Ninh Hạo Nhiên, vui sướng xỏ hai chân vào. Rất nhanh sau đó, cô bỗng thấy người mình đổ hẳn về sau. Trước nỗi sợ hãi ngã đập đầu xuống đất, cô cuống cuống tóm lấy áo khoác Ninh Hạo Nhiên, cố cứu vớt cơ thể đang ngã ngửa ra sau.

Anh điềm tĩnh xoay người ôm lấy vòng eo cong đến biến dạng của Nám Nám, giúp cô gái đang thờ hồn hển có thể đứng dậy, đương nhiên cũng thuận thế hôn lên đôi môi đang cố hít thở của Nám Nám.

Nám Nám thực sự rất muốn phân tích cho Ninh Hạo Nhiên biết một số báo cáo của Viện nghiên cứu khoa học đã chứng minh son môi của nữ giới là loại mỹ phẩm chứa hàm lượng chì cao nhất. Những người đàn ông thích hôn hôn đặc biệt phải chú ý, một khi đối tượng vẫn còn son trên môi tuyệt đối không được hôn, không được liếm môi, bằng không, có thể chết dưới hoa mẫu đơn và son môi là thủ phạm.

Bên này, Nám Nám không ngừng suy nghĩ, bên kia, Ninh Hạo Nhiên cũng không dừng động tác, anh dịu dàng luồn tay qua mái tóc dài của cô. Nhưng tóc giả vốn dĩ cũng chỉ là tóc giả nên rơi xuống là điều tất nhiên. Nám Nám cảm thấy mình bắt buộc phải bảo vệ bộ tóc giả trụ lại trên đầu càng lâu càng tốt nên khi cảm thấy mái tóc đang chậm chậm trượt xuống, cô nhân lúc Ninh Hạo Nhiên còn kiểm chế, lập tức đưa tay cố chụp lại mái tóc trên đầu. Đáng tiếc, động tác ấy vẫn chậm một bước, bộ tóc giả nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, để lộ ra mái tóc ngắn bù xù của cô.

Ninh Hạo Nhiên vẫn tiếp tục hôn, Dương Nám Nám với mái tóc ngắn xinh đẹp còn thu hút anh hơn cả bộ dạng thực nữ vừa rồi, anh căn bản không muốn để ý đến bộ tóc giả vô nghĩa rơi trên đất kia.

Nám Nám trong lòng hết lời khen ngợi khả năng ứng biến của Ninh Hạo Nhiên, chưa nói đến chuyện sự cố xảy ra mà vẫn điềm nhiên như không, ngay đến công lực nụ hôn của anh cũng thật quá siêu phàm. Động tác quen thuộc, cảm giác quen thuộc, mùi vị quen thuộc, tất cả những điều quen thuộc ấy có chút giống... có chút giống với những gì đã xảy ra năm đó khi người ấy hôn cô.

“Là anh? Năm đó, người hôn em là anh sao?”. Ý nghĩ vừa mới được khai sáng trong đầu khiến Dương Nám Nám kinh ngạc hết lớn.

Ninh Hạo Nhiên dừng lại mọi động tác, nhíu mày véo má cô, nói giọng không vui: “Ý gì thế? Anh cứ nghĩ em biết từ lâu rồi chứ.”

“Biết cái gì? Dương nhiên là em không biết rồi! Em biết bao giờ?”. Nám Nám nhướn mày, tròn tròn mắt, thảo nào lần trước bọn họ hôn nhau, cô đã cảm thấy động tác của anh ta rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không đúng. “Hôm đó, rõ ràng người hôn em là Phạm Dục Trân... Sao lại có thể...”

“Người đó là anh! Lần trước ở trong thang máy, em nói em đã biết rồi. Em biết còn nợ anh một nụ hôn, mới đó mà đã không thừa nhận hả?”. Tâm trạng hiện giờ của Ninh Hạo Nhiên rất không tốt, hóa ra trải qua bao nhiêu chuyện như thế, thời gian lâu như thế, không chừng cả nhà cô ấy đều biết, vậy mà chỉ có một mình cô ấy vẫn lảng vảng vòng ngoài. Cô bé ngốc này rốt cuộc đến bao giờ mới hiểu chuyện anh đã thích cô từ rất lâu rồi?

Đối mặt với ánh mắt tra hỏi của Ninh Hạo Nhiên, Dương Nám Nám cảm thấy hết sức hoang mang, lắp bắp trả lời: “Lần... lần trước, em cứ nghĩ anh trêu em... Nói như vậy, lớp mười hai em đã uống say rồi bắt nạt anh?”

Hơ? Cô ấy nói đã bắt nạt anh?

Ninh Hạo Nhiên dừng lại một hồi, dường như vẫn chưa hiểu rõ hàm ý sâu sắc trong câu nói của Nám Nám. Đoạn giữa này có vẻ hơi nhiều vòng vèo, không cần thận là rơi vào bẫy ngay, anh cứ thận trọng vẫn hơn.

“Ra là anh không thể quên được em là vì em đã cướp mất nụ hôn đầu của anh?”. Nám Nám chớp phát hiện ra bản chất của vấn đề, chỉ còn biết đau khổ.

Tuy cô không còn nhớ rõ tại sao khi đó lại chủ động hôn Ninh Hạo Nhiên trước, nhưng có thể khẳng định chính từ lúc đó, cô đã vướng phải cái nợ phong lưu này, khó trách cứ mỗi lần thấy cô, anh ta lại bày ra bản mặt bị người ta nợ cả đồng tiền ấy, cần phải hiểu là nụ hôn đầu của thầy Ninh đẹp trai đương nhiên còn quý hơn cả tiền.

Ninh Hạo Nhiên nhìn cô có chút kì lạ, trầm ngâm một hồi vẫn chưa biết nên giải thích đầu cua tai nheo bên trong thế nào... hay là cứ để thế, không cần giải thích nữa?

“Tính ra năm đó, anh cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, sao vẫn còn là nụ hôn đầu chứ? Sao có thể để em xui xẻo gặp phải người như anh không biết?”. Nám Nám nói đến đây còn nghiêng rằng nghiêng lợi thể hiện sự phẫn nộ của mình. Đúng thế, chính là cảm giác phẫn nộ. Cô không phản đối một tên con trai chỉ biết ru rú giữ nụ hôn đầu, dù gì cũng chẳng nguy hiểm đến xã hội, đến sinh mạng. Nhưng Ninh Hạo Nhiên vẫn còn giữ nụ hôn đầu, để gây ra hiểu nhầm lớn như thế, đương nhiên anh ta phải tự gánh lấy trách nhiệm, tự giải quyết di chứng chứ! Ai mà biết hôm đó là lần đầu tiên của anh ta, cô cũng đâu có muốn làm chuyện xấu, anh ta mà dán lên trán mấy chữ “vẫn chưa có nụ hôn đầu” thì cô dám ra tay hạ thủ hay sao?

Ninh Hạo Nhiên bỗng đỏ mặt. “Anh vẫn luôn muốn giữ cho người anh yêu, nhưng tối hôm đó đã bị em cướp mất rồi.”

Nám Nám ngây người giây lát, im lặng, trong lòng không thể không đau đớn: Hết rồi, bị người ta tóm gọn rồi.

Đã nói đến thế, Ninh Hạo Nhiên chỉ còn nước mặt dày nói tiếp: “Em nói xem, giờ anh phải làm thế nào đây? Anh chỉ có thể luôn đi theo em, cứ nghĩ rằng em có thể mau chóng nhớ ra anh, kết quả là em chỉ toàn làm anh khổ tâm.”

Nghe thật đáng thương, Nám Nám bắt đầu có chút hối hận về những gì mình đã làm, ngập ngừng đưa tay vỗ vỗ lưng anh an ủi: “Anh thật đáng thương, đừng đau lòng nữa, đều là do em không tốt.”

Hình ảnh người đàn ông đáng thương đứng bên một cô gái nhỏ nhắn ăn mặc có phần kì dị, càng nhìn lại càng thấy tội nghiệp, Nám Nám đau khổ rên rỉ: “Vậy anh muốn thế nào? Cũng không thể cả đời ôm ấp ảnh bị người ta cướp mất nụ hôn đầu chứ!”

Vừa nghe thấy thế, Ninh Hạo Nhiên lập tức đứng thẳng người, nghiêm túc trả lời: “Anh muốn em chịu trách nhiệm với anh!”

Nám Nám bị tốc độ đổi mặt của anh làm cho hoa mày chóng mặt, yêu cầu vô sỉ của Ninh Hạo Nhiên đối với cô càng khiến cô muốn khóc thét điên loạn, xã hội pháp trị sao có thể ép người quá đáng thế này? Dựa vào đâu mà người cường hôn lại phải chịu trách nhiệm với người bị hại, à nhầm, bị hôn chứ? Cô đương nhiên thấy xấu hổ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hình như tối đó chính là anh ta động thủ trước. Thế mà anh ta còn dám mặt dày vô sỉ yêu cầu cô chịu trách nhiệm sao?

“Nhưng... tối đó... chính là anh cưỡng hôn em!”. Mặt Nám Nám nhăn nhó cả lại, cô cảm thấy mình còn không nói ra thì chắc nổ tung lên mất. Ông chú này cho rằng cứ nhỏ tuổi là không biết dùng não chắc? Lại còn định làm cáo đội lốt cừu hả?

“Dù gì cũng giống nhau cả, đều là môi chạm môi, không có trước sau!”. Ninh Hạo Nhiên sau khi bị vạch trần gian kế vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh, quả là khiến người ta khâm phục, khâm phục!

Nám Nám thấy đây chính là lúc mình cần thể hiện trí thông minh, cô bắt buộc phải làm cho ra ngô ra khoai, còn phải khiến cho anh ta không phản ứng kịp mới thôi. “Vậy... em cũng có thể yêu cầu anh chịu trách nhiệm với em không?”

Ninh Hạo Nhiên khựng người, một lần nữa nghi ngờ không biết cô đang giăng bẫy gì đây. Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng giấu nổi điều gì của Nám Nám một hồi, xác định cô không có ý gì khác, anh mới thoải mái trả lời: “Thế cũng được, nếu em cho rằng nói thế làm em cảm thấy thoải mái hơn.”

Nám Nám chớp chớp mắt, dường như phát hiện ra có chỗ nào không đúng, vừa rồi, hình như cô đã tự ném mình vào bẫy, chính mồm cô đồng ý điều ước bất bình đẳng do chính mình soạn thảo ra.

Không được, phải đổi lại!

Không đợi Nám Nám có cơ hội suy nghĩ, Ninh Hạo Nhiên ôm ghì lấy cô, không nói lời thứ hai, bước thẳng về phía nhà Nám Nám.

Nám Nám vừa cuống cuống giãy giụa vừa hét: “Ninh Hạo Nhiên, anh định làm gì?”. Không phải anh ta định kiểm mẹ làm chủ chuyện cô cưỡng hôn anh ta đấy chứ? Chết chắc rồi!

Ninh Hạo Nhiên cúi đầu nhìn cô, cười: “Không làm gì cả, đưa em về nhà thay quần áo, anh không thích bộ dạng hiện giờ của em, anh vẫn thích em như trước đây hơn.”

35. Chương 32

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Chương 32: Tiễn biệt

E thiên hạ chưa đủ loạn, dưới sự cổ xúy, cổ tình đổ thêm dầu vào lửa của vợ chồng họ Dương, Ninh Hạo Nhiên khẳng khái tóm lấy Nám Nám, dùng cảm tiến lên, bắt đầu cuộc sống thử trước hôn nhân.

Nám Nám rất muốn biết vì sao khi người đàn ông của Oa Oa đưa ra đề nghị muốn Oa Oa dọn về ở cùng, bố cô mãi mới cho phép, còn lúc Ninh Hạo Nhiên vừa đưa ra yêu cầu tương tự, mẹ cô lại đồng ý nhanh gọn, ngay lập tức như thế. Mạc Sầu không chỉ thu xếp quần áo đồ dùng hàng ngày của Nám Nám với tốc độ tên lửa mà còn rưng rưng nước mắt, dặn dò cô tuyệt đối không được chọc tức Ninh Hạo Nhiên, nếu không, tên xui xẻo tội nghiệp ấy sẽ bỏ ngay cái ý định sống thử cùng cô.

Nám Nám vai đeo ba lô, tay khệ nệ khiêng hành lý, chưa nói được lời nào đã bị mẹ nhét ngay vào xe Ninh Hạo Nhiên, cũng chưa kịp vẫy tay từ biệt thì đã bị anh đưa đi khỏi gia đình đã nuôi dưỡng cô hai mươi ba năm nay. Phía này, cô vẫn còn đang hậm hực vì bố mẹ quá đối tuyệt tình, còn phía kia, Dương Tiêu và Mạc Sầu đã nghiên cứu xong địa điểm tuần trăng mật lần thứ mười của hai người rồi nâng cốc chúc mừng vì từ giờ, họ đã có thể sống một cuộc sống vợ chồng son rồi ngọt ngào mà không bị con gái làm phiền.

Có thể thấy trên đời này, chuyện bi thảm nhất không phải là cha mẹ quá lương thiện mà chính là cha mẹ quá tàn nhẫn, lúc bị Ninh Hạo Nhiên kéo lên tầng, trong đầu Nám Nám chỉ hiện lên đúng câu danh ngôn chí lý ngàn vàng này.

Đứng là đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, dù cô có bất bình với ai kia thế nào đi chăng nữa thì vẫn đủ thông minh để hiểu rằng ở trên địa bàn của kẻ khác thì phải biết nghe lời, đặc biệt là trên địa bàn của một người con trai khác lại càng cần phải biết nghe lời, nếu không thì cứ ở đấy mà chờ bed scene kinh điển trong các tiểu thuyết diễn tình thành hiện thực.

Đặt va li ở cửa, hai người không hẹn mà cùng chọn chiếc ghế sofa làm địa điểm nghỉ ngơi, ti vi được bật lên, Nám Nám chọn xong kênh lại đến Ninh Hạo Nhiên tiếp tục chọn, cả hai im lặng không nói một lời, cô thậm trọng liếc trộm anh, anh lén lút đảo mắt về phía cô, hai con người tâm địa khó lường giữ nguyên tư thế bất động trên sofa, trong lòng mỗi người đều đang tính toán một điều gì đấy.

“Ồ...”. Ninh Hạo Nhiên mở miệng trước, phá vỡ cục diện bế tắc.

“Im mồm!”. Nám Nám lập tức chặn họng, sợ anh nói điều gì liên quan đến chủ đề tình cảm.

“Anh định hỏi em có khát không?”. Hạo Nhiên mặt mày âm u, trầm giọng hỏi.

“Không khát, anh đừng có mong chuốc thuốc mê cho em ngủ, em cùng hay đọc mục xã hội trên báo đấy!”. Nám Nám vênh mặt cảnh giác.

“Được thôi, thế anh không lấy cho em nữa”. Nói xong, anh đứng dậy đi vào bếp, lấy cho mình một lon Coca rồi bước ra, đứng trước mặt Nám Nám, ngửa cổ tu ừng ực mấy hơi rồi mãn nguyện cười cười với lon nước. “Tuyệt thật, quá đã!”

Nám Nám mím môi, cổ nuốt nước bọt, an ủi cái cổ họng đang khô không khác, tuy rất khát nhưng cô vẫn khì khải vờ như mình không mặn mà gì với mấy lon Coca ấy. Ninh Hạo Nhiên thấy cô không mắc lừa, lại tiếp tục điềm nhiên lấy từ giỏ đồ ăn vặt ra một gói cánh gà muối tiêu và thịt bò khô. Nám Nám vừa nhìn thấy đã như mở cờ trong bụng, nhưng chỉ có thể trân trối nhìn ai đó đặt cánh gà xuống giữa hai người, chậm rãi xé gói, lấy ra một cái cánh, bắt đầu công cuộc thưởng thức mỹ vị.

Nhìn biểu cảm của anh đã đủ biết cánh gà ngon như thế nào, cô tròn tròn mắt, cố gắng khống chế hơi thở, hạn chế đến mức thấp nhất việc hít hà mùi cay quyến rũ đang mời gọi. Ninh Hạo Nhiên vẫn chưa tha cho cô, ăn xong cánh gà lại như vô ý đi ngang qua trước mặt cô rồi quay ngoắt vòng vào bếp, lấy nồi, đập trứng, ít phút sau đã xong một đĩa cơm chiên rang trứng thơm lừng. Nám Nám liếc qua đĩa cơm trên tay anh, màu vàng của trứng bao lấy từng hạt cơm, hành hoa xanh mơn mẩn xen kẽ những chú tôm nõn. Hạo Nhiên còn rắc thịt bò khô lên trên, trộn đều rồi vùi đầu vào ăn, có vẻ rất ngon miệng.

Nám Nám rớt cuộc cũng không thể ngược đãi khứu giác nhạy cảm của mình thêm được nữa, cô thề rằng cái bụng đói đói của mình là do làm giáo viên Thể dục tiêu hao quá nhiều năng lượng chứ tuyệt đối không phải bởi bản tính háu ăn hay vì ai đó rang cơm quá thơm.

Nhưng bất kể là vì lý do gì thì cái bụng của Nám Nám cũng đã chả còn chút nghĩa khí gì nữa, kêu lên ồ ọc. Cô vừa định mở miệng, Ninh Hạo Nhiên đã mỉm cười quay lại: “Sao, đói rồi à?”

“Đói... đói mới lạ đấy, đấy chẳng qua là dạ dày đang réo, chứng tỏ em tiêu hóa tốt!”. Nám Nám cãi cùn.

“Ồ, anh định nói nếu em đói rồi thì anh vẫn để phần cho em một ít trong bếp đấy, còn nếu chưa đói thì có thể để lát nữa ăn”. Ninh Hạo Nhiên mỉm cười giảo hoạt, chờ đợi Nám Nám chủ động mở miệng.

Nám Nám được gọi là Nám Nám là vì vẫn còn có chút khí khái nhất định, cô lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi mơ mộng nhớ đến khuôn mặt anh đẹp trai bán bánh nhân hoa quả đầu ngõ cùng mấy em bánh đáng yêu đáng mến của anh.

Nám Nám đang mơ tưởng bánh trái thì điện thoại trong túi bỗng đổ chuông, cô rút điện thoại ra, nhìn thấy số lạ, bỗng thấy hơi bồn chồn. “Alô?... Phạm Dục Trân? Sao cậu lại biết số tôi?”

Tâm trạng vui vẻ khi trêu chọc được Nám Nám của Ninh Hạo Nhiên lập tức bị cú điện thoại của tình địch dập tắt hoàn toàn. Anh im lặng đặt thìa đĩa xuống bàn, sa sầm mặt mày dựa lưng vào sofa chuyển kênh tivi, làm như vô tình nghe Nám Nám trả lời điện thoại.

“Cậu sắp đi nước ngoài á? Chúc mừng cậu nhé!”. Nám Nám tuy vẫn để trong lòng chuyện năm đó nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hồi ấy, Ninh Hạo Nhiên cũng chỉ là vật thế mạng cho Phạm Dục Trân, vì vậy, cô rất cảm thông với cậu ấy, chỉ tiếc rằng, hai người thật sự không có duyên. Nghe tin Phạm Dục Trân sắp ra nước ngoài, trong lòng cô cảm thấy có chút mất mát, biết được cậu ấy vì tránh mình mới ra đi càng muốn đi tiễn cậu ấy cho trọn tình cảm.

“Được, cậu đợi ở sân bay một lúc, tôi sẽ tới tiễn cậu, nhanh thôi”. Nám Nám tức khắc nhận lời. Ngắt điện thoại xong, cô chạy lại phía va li quần áo, bối tung tất cả lên, tìm một bộ thật đẹp để lưu lại trong Phạm Dục Trân một ấn tượng tốt đẹp cuối cùng.

“Dương Nám Nám, em định đi đâu?”. Ninh Hạo Nhiên bỗng hét to.

Cô quay lại, không biết từ lúc nào anh đã đứng ngay sau cô, mặt mũi hầm hầm: “Anh hỏi em định đi đâu?”

Nám Nám sững người trong giây lát, không hiểu ý anh: “Em định đi tiễn Phạm Dục Trân. Cậu ấy đi du học, có thể sẽ không trở lại đây nữa, vừa rồi anh không nghe thấy điện thoại à?”

“Cậu ta đi du học sao lại cần em đi tiễn?”. Ninh Hạo Nhiên đã khôi phục được vẻ lãnh đạm thường ngày nhưng dường như vẫn có chút không vui.

“Bạn học sắp đi nước ngoài, chẳng lẽ em đi tiễn một chút cũng không được hay sao?”. Nói đến đây, cơn tức giận của Nám Nám không biết từ đâu ủa tới. Chẳng qua cũng chỉ là đi tiễn bạn, anh ta dựa vào đâu mà bày cái mặt đó ra với cô chứ?

“Không được!”. Anh kiên quyết hạ lệnh.

“Sao lại không được?”. Nám Nám hùng dũng đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào anh, cô ngay không sợ chết đứng, cô chẳng làm chuyện gì đáng hổ thẹn, vì sao lại không được?

“Em là người con gái của anh, anh nói không được là không được!”. Ninh Hạo Nhiên cực kì không vừa lòng trước thái độ thiếu ý thức làm bạn gái anh của cô, thẳng tay đóng nắp va li, không cho cô bày đặt chửi chửi đi gặp Phạm Dục Trân. Thằng cha Phạm Dục Trân đó rõ ràng vẫn chưa hết gian ý, Nám Nám ngốc nghếch lại không biết đường nhận ra, cái gọi là tiễn biệt này chắc chắn chỉ là cái cớ, Phạm Dục Trân muốn gặp cô, đưa đi tiễn lại rồi cuối cùng có đuổi cũng không đi nữa. Đáng ghét nhất là cô vẫn còn thương hại tên Phạm Dục Trân lòng dạ khó lường kia, chưa từng thấy ai ngốc nghếch như cái cô bé này.

Nám Nám tròn tròn mắt, giận dữ nhìn những hành động quá khích của Ninh Hạo Nhiên.

Nếu là Oa Oa, nhất định sẽ thấy lúc này đây, Ninh Hạo Nhiên thật ra đáng nam nhi. Cô là Oa Oa sao? Dương nhiên không phải! Thế nên, Nám Nám dứt khoát mở tung va li, đeo ba lô xông thẳng ra cửa.

Ninh Hạo Nhiên mặt mũi tối sầm cũng đi theo, tới trước cửa thang máy đã bắt kịp Nám Nám. Cô không thèm nhìn sang, dùng im lặng để kháng nghị, anh cũng im lìm cố nén cơn ghen trong lòng, hai người còn chưa phân rõ thắng bại thì cửa thang máy đã mở ra. Nám Nám từ thang máy lao thẳng ra bắt taxi, cô vừa ngồi vào từ cửa bên trái, bên phải cũng có người chui vào theo, anh tài xế quay lại nói: “Thưa anh, chị này lên trước rồi ạ.”

“Cô ấy là bạn gái tôi. Tới sân bay!”. Ninh Hạo Nhiên từ đầu tới chân dán chữ “Người lạ cấm gần”, chỉ một câu nói đã khiến anh tài xế ngoan ngoãn quay lên, chuyên tâm lái xe.

“Ai bảo thế?”. Nám Nám cuối cùng cũng phải mở miệng, chỉ có điều, câu trả lời phần nộ nghe có vẻ giống quở trách nhiều hơn, đối với anh tài xế mà nói chẳng có chút uy lực gì, chiếc xe nhanh chóng thẳng hướng sân bay lao đi vun vút.

Nguyên nhân của việc cấm khẩu ngay sau đó của Nám Nám rất đơn giản, Ninh Hạo Nhiên dùng miệng chặn cơn tức giận bằng cả chiếc xe tải đang chuẩn bị bùng nổ của người bên cạnh, nộ hân cuồng nhiệt của anh làm dịu đi ý chí kiên định của cô, dập tắt sự tức giận trong cô, uyển chuyển xử lý khiến mọi vướng mắc được hóa giải trong hòa khí. Hai con người ngoài việc hít thở sâu, nở rộng mạch máu đã quên hết điểm khởi đầu của mâu thuẫn. Chiêu thức lấy nộ hân hóa giải mâu thuẫn này cực kì hiệu nghiệm, là phương thuốc thần kì mà Ninh Hạo Nhiên chuyên dùng cho Nám Nám đã khiến cô càng ngày càng nghiện nặng, và cũng chuyên dụng cho cả con nghiện là anh nữa.

Đến sân bay, Nám Nám từ xa đã nhìn thấy Phạm Dục Trân đang đứng trông về bốn phía, cô mở cửa xe, nhảy phắt xuống, vừa định gọi cậu ấy thì Ninh Hạo Nhiên cũng đã xuống xe, đưa tay ôm lấy eo cô. Thấy cô ngại ngùng lách người qua một bên, anh cúi người, thì thầm bên tai cô: “Không được quấy, không anh hôn em ngay ở đây đấy!”. Nám Nám lập tức xấu hổ, trợn tròn mắt kinh ngạc nhìn anh.

Giữa thanh thiên bạch nhật, ngay nơi công cộng đông đúc thế này mà lại dám nhắc chuyện tế nhị ấy với cô, tên này đúng là dứt hết dây thần kinh xấu hổ rồi, vậy mà hắn ta còn đường đường là một nhà giáo.

“Sao, không phục à?”. Anh găm găm dái tai cô. Nám Nám chân mềm nhũn ra, không biết làm sao đành nói: “Thầy Ninh, thầy cho em xin, thầy không cần thể diện thì cũng nên giữ cho em một chút chứ!”

Ninh Hạo Nhiên rất hài lòng trước thái độ của cô, ngẩng đầu nở một nụ cười về phía Phạm Dục Trân, lập tức cất cao giọng: “Phạm Dục Trân, chúng tôi ở đây!”

Phạm Dục Trân sớm đã nhìn thấy cảnh thân mật, quấn quýt của Nám Nám và Ninh Hạo Nhiên. Anh vốn cho rằng tình cảm của cô đối với Ninh Hạo Nhiên còn lâu mới phát triển đến mức độ này, không ngờ lại tận mắt chứng kiến cảnh tượng hai người trêu ghẹo nhau như cặp tình nhân đang thời kì yêu đương nồng cháy nên không khỏi ồ ồ trong lòng, gượng cười đau khổ: “Thầy Ninh, không ngờ thầy cũng tới đây.”

“Lúc cậu gọi điện, Nám Nám đang ở nhà tôi sắp xếp quần áo, tôi sợ cô ấy vội vàng hấp tấp nên phải đưa cô ấy đi mới an tâm được”. Ninh Hạo Nhiên trả lời với phong thái điềm nhiên.

Phạm Dục Trân nhìn sang Nám Nám. Lúc này, cô còn đang mặt mũi đỏ ửng, vướng bận chuyện dái tai của mình, căn bản không để ý tới sự gượng gạo kì lạ giữa hai người đàn ông. Đến khi Ninh Hạo Nhiên khẽ nắm lấy tay cô ra hiệu, cô mới sực tỉnh lại, cười toe toét vỗ vai Phạm Dục Trân: “Tên nhóc này giỏi thật, lại còn đi du học nữa. Tôi đợi tin cậu cần quét châu u, ở bên đó đợi thanh niên yêu nước bọn tôi tiếp tay nhé!”

“Cậu sang tiếp tay cho mình là được rồi, mình không muốn lôi kéo đến quốc tế gì đâu”. Phạm Dục Trân ý tứ sâu xa cười gượng đáp.

“Ha ha ha ha...”. Nám Nám không biết nói gì tiếp đành cười khan chữa ngại.

Ba người cùng bước vào sảnh sân bay trong im lặng. Phạm Dục Trân đứng trước cửa soát vé, do dự nhìn Ninh Hạo Nhiên rồi cúi đầu nhìn Nám Nám, nói: “Mình có thể ôm cậu được không?”

Chẳng ai nói gì. Không khí bỗng trở nên đông đặc.

Nám Nám nhớ lại buổi tối hôm đó, một mình thu hết dũng khí đi bày tỏ, nhớ đến dũng khí hăng hái quên mình ôm lấy cánh tay cậu ấy, cho dù hôm đó, đứng trước mặt cô không phải là Phạm Dục Trân, nhưng kỉ ức của cô đều là vì cậu ấy mà tồn tại, chỉ có điều, những kỉ ức ấy đã bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tình cảm non nớt vụng dại cuối cùng sẽ bị lãng quên, điều duy nhất cô có thể nhớ lại là nụ hôn với Ninh Hạo Nhiên. Cả câu anh nói với cô: “Thực ra mình cũng rất thích cậu”, và còn cái ôm cuối cùng của anh dành cho cô nữa, kỉ ức đẹp đẽ, rực rỡ cô khắc sâu bao năm nay chỉ thuộc về Ninh Hạo Nhiên, đối với Phạm Dục Trân, cô chỉ có thể nói hai tiếng “Xin lỗi”.

“Được thôi!”. Nám Nám phóng khoáng đồng ý, bó qua sự e ngại, cô bỗng cảm thấy vô tư trở lại. Nhưng cô không nhận thấy rằng cùng lúc cô vui vẻ nhận lời, bản mặt Ninh Hạo Nhiên cũng lập tức dài ra, mặt mày sa sầm: “Tôi thấy không cần thiết đâu.”

“Tôi chỉ nói vậy thôi, hoàn toàn không có ý gì”. Phạm Dục Trân cười gượng rồi vỗ vai Nám Nám: “Cậu tìm được thầy Ninh là mọi người yên tâm rồi, tuy trước đây, ai cũng lo không có chàng trai nào dám tiếp nhận cậu, nhưng thực tế chứng minh mắt nhìn người của cậu cũng không tồi”. Anh xoay đầu nhìn bảng báo chuyển bay rồi lại cười, tâm trạng rồi bởi nên nụ cười cũng cứng nhắc.

“Sao cậu có thể nói mình thăm thể chứ? Mình đây ai gặp cũng thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở, bao nhiêu anh xếp hàng dài đứng đợi đấy!”. Nám Nám muốn tạo không khí thoải mái nên lấy mình ra làm chủ đề đùa cợt, dù trò đùa này đến bản thân cô cũng không cảm thấy thú vị nhưng Ninh Hạo Nhiên đứng bên cạnh bỗng nhiên nở nụ cười vẫn khiến tim cô rõ ràng đập chậm nửa nhịp. Anh ta có ý gì đây, cười cô không biết lượng sức ư?

Ninh Hạo Nhiên dựa vào cô, nín cười xong mới ngẩng đầu lên, nhướn lông mày nói: “Các anh xếp hàng dài để làm gì, đợi em song phi chắc?”

Lập tức nhớ lại đêm Giáng Sinh đau khổ đó, Nám Nám bất giác muốn khóc thét, Ninh Hạo Nhiên thì mãn nguyện ôm lấy vai cô.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng ngọt ngào của hai người trước mặt, Phạm Dục Trân cuối cùng cũng học được cách từ bỏ, anh như trút được gánh nặng, thở phào nói: “Thầy Ninh, nếu anh và Nám Nám đi nghỉ tuần trăng mật có thể qua chỗ tôi, tới lúc đó, tôi sẽ toàn tâm toàn ý đón tiếp hai người.”

Trước thành ý của anh, Ninh Hạo Nhiên cũng mỉm cười đáp lễ: “Cảm ơn, nếu cô ấy đồng ý, chúng tôi nhất định sẽ đi.”

Nám Nám không hài lòng trước thái độ qua loa miễn cưỡng của anh đối với Phạm Dục Trân, lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Chúng tôi nhất định sẽ đi, tháng sau, hoặc qua Tết nhất định sẽ đi.”

Phạm Dục Trân ngoài cười ra không nói được gì hơn, bàn tay nắm va li của anh dần dần trắng bệch.

Ninh Hạo Nhiên kéo giật vai Nám Nám: “Em hứa linh tinh gì đấy? Biết bọn anh đang nói gì không, lại còn nói bừa!”

“Cái gì chứ? Em nói chúng ta chắc chắn sẽ đi lễ nào sai ư? Là tại thái độ của anh không thành khẩn thì có, cái cần nhận lời không nhận lời, cái không cần nhận lại đi nhận bừa”. Nám Nám lên tiếng trách móc rồi lách khỏi vuốt sồi của Ninh Hạo Nhiên, hai hàng lông mày nhíu lại thành một đường thẳng.

“Đừng quên, người ta đang nói là đi tuần trăng mật, muốn đi em phải cưới anh trước đã”. Ninh Hạo Nhiên cúi người thì thầm bên tai cô, giọng nói không lớn nhưng cũng vừa đủ để Phạm Dục Trân nghe thấy.

Mặt Nám Nám đỏ ửng, cô căng thẳng đến á khẩu, chỉ có thể thốt ra vài từ đơn âm: “Đừng... đừng có mơ, ai thèm lấy anh!”

Phạm Dục Trân ngại ngần vẫy tay về phía hai người, chen ngang đoạn đối thoại: “Tôi lên máy bay trước đây, đợi hai người đấy!”. Nói xong, anh quay người đi thẳng.

Nám Nám vùng thoát khỏi lòng Ninh Hạo Nhiên, định nói câu tạm biệt với Phạm Dục Trân mà cũng không kịp.

“Sao cậu ấy lại vội vàng thế chứ?”. Nám Nám ỉu xìu nói, sống mũi cay cay.

Ninh Hạo Nhiên ôm lấy eo Nám Nám, dụi cằm vào vai cô: “Cậu ta thấy ở đây không còn gì đáng để lưu luyến nữa, vậy nên ra đi rất thanh thản.”

“Không phải tại anh sao? Năm đó, nếu anh không bỏ ỏ như thế, cậu ấy...”. Nám Nám nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cậu ta làm sao?”. Ninh Hạo Nhiên nheo nheo mắt, đây là dấu hiệu cho thấy anh sắp tức giận.

Đúng vậy, còn có thể làm sao?

Cô và Phạm Dục Trân vốn là hai con người ở hai thế giới khác nhau, hồi đó, khi cô còn đang mãi vật lộn đánh đồng cùng lũ con trai, cậu ấy đã là một tài tử thanh cao ở một cảnh giới khác. Ngay cả khi Ninh Hạo Nhiên không xuất hiện thì kết cục của hai người họ có chăng cũng chỉ là hẹn hò được một thời gian, hai bên không tìm được cách nào hòa hợp, cuối cùng cũng chia tay sau khi tốt nghiệp cấp ba mà thôi. Thậm chí, tình hình còn tồi tệ hơn giả thiết này gấp trăm lần, chỉ bằng cứ như bây giờ, giữ lại chút nuối tiếc làm người ta cảm động còn hơn.

Chỉ có tình yêu không thành mới là kỉ niệm đáng giá nhất, nuối tiếc chẳng qua chỉ là vật kỉ niệm kèm theo của nó.

Cô đứng bên cửa soát vé, yếu ớt nói: “Ninh Hạo Nhiên, cả đời này của em bị hủy trong tay anh rồi”. Đúng thế, kể từ nọ hôn nhâm đêm giao thừa năm đó.

Ninh Hạo Nhiên mỉm cười, thản nhiên nói: “Giữa chúng ta có lẽ là nghiệt duyên, bao năm đi qua rồi mà vẫn níu lấy, bám lấy, chứng tỏ sự chỉ đỏ trên tay hai đứa mình buộc rất chặt.”

“Chứng tỏ Nguyệt Lão không có mắt thì có!”. Nám Nám tức giận nhìn Ninh Hạo Nhiên, phẫn nộ đáp trả.

“Được, được, Nguyệt Lão không có mắt, nhưng anh nguyện cả đời này ông ấy đừng có mắt. Tìm được một người con gái như em, anh rất mãn nguyện”. Ninh Hạo Nhiên cố nén cười, ôm cô vào lòng.

Ai nói Nám Nám không có đáng con gái? Trong mắt anh, Dương Nám Nám là người con gái đáng yêu nhất trên thế gian này.

Người con gái đáng yêu nhất!

36. Chương 33

Chương 33: Kết hôn

Công ty tổ chức hôn lễ Giai Ngẫu chưa từng phải tiếp nhận một ca nào khó thế này.

Chưa nói bố mẹ nhà gái yêu cầu trang trí hội trường vừa phải tinh tế vừa phải thiết thực ra sao, chỉ riêng chuyện phong cách chủ đạo đã bắt buộc phải chia làm hai trường phái, hai đôi cùng cưới ở cùng nơi cùng lúc, một bên yêu cầu lãng mạn duy mỹ, một bên đòi hỏi phải đột phá trào lưu mới, ba cặp bố mẹ cũng cùng lúc tham gia, khách quý cũng phân thành giới tài chính, giới giáo dục, lại còn cả người trong “xã hội đen”. Do phải chăm sóc hàng trăm vị khách đến từ đủ mọi ngành nghề kì lạ, lời phát biểu không được quá rêu rao, hôn lễ không được quá lạ đời, công ty tổ chức bắt buộc phải đặc biệt chú trọng từng chi tiết.

Tất cả mọi người từ nghìn dặm xa xôi đến đây chỉ vì hôn lễ của hai đôi trẻ, đủ thấy mức độ quan trọng của sự việc lần này, cũng khiến công ty chịu trách nhiệm tổ chức hai lễ cưới thế kỷ này cảm thấy kinh hoàng, khiếp sợ.

Người tổ chức hôn lễ tên Chân Đạo My, ngay từ hôm đầu tiên nhận trường hợp này đã bắt đầu nghĩ ngợi xem mình sẽ mặc gì trong ngày hôn lễ.

Áo vest, giày da tầm thường không thể làm vừa lòng yêu cầu cao của giới thánh hiền, giáo nhân được nữa. Áo khoác xường xám cũng không đủ để đại diện cho phong độ giới doanh nhân. Áo chống đạn không bảo vệ nổi tay chân, áo chống đạn bằng sắt mạ vàng có thể bảo vệ toàn bộ cơ thể lại luyện không kịp. Anh thực sự rất muốn hỏi công ty, liệu có thể trang bị kiểu mới cho người tổ chức hôn lễ trong mặc xường xám ngoài mặc áo khoác, cuối cùng xô lên người một lớp quần chống đạn không? Nhưng khi biết lão già giám đốc công ty đến kính chống đạn còn chẳng chịu lắp chứ đừng nói đến áo giáp sắt, anh đau khổ đến phiền muộn cả lòng.

Ngày 12 tháng 2 năm 2009, lịch âm là mười tám tháng Giêng, là ngày đại cát trong năm mới, hai cô con gái nhà họ Dương được gả đi thuận lợi.

Khi Lang Hách Viễn và Ninh Hạo Nhiên hùng hổ tay cầm bó ly đỏ xông vào cửa lớn nhà họ Dương, toàn bộ số phù rở đằng sau đều mất hết dũng khí, tản mát hết cả. Hai người này chỉ vì cô dâu mà phó mặc số phận, bọn họ không có cô dâu đương nhiên cũng không có khí thế xung phong như vậy rồi. Rõ ràng biết bố cô dâu là người của xã hội đen mà vẫn còn chui đầu vào chỗ chết, có lẽ trên đời cũng chỉ có hai tên đàn ông bị tình yêu đung trúng đầu này thôi.

Ba trăm cái hít đất, hai trăm cái gập bụng là bài sát hạch nhỏ đối với Ninh Hạo Nhiên, đề thi MBA Đại học Harvard, quyết sách đầu tư tài chính trước bối cảnh toàn cầu hóa là bài kiểm tra năng lực cơ bản đối với Lang Hách Viễn. Ấy vậy mà còn chưa bước nổi vào cửa, hai người đã bị một đòn bất ngờ, đánh lao tâm khổ tứ, không nề gian khổ dựa vào nỗ lực bản thân vượt qua bài kiểm tra tại trận của nhạc phụ nhạc mẫu.

Phong bao là thứ ở nhà họ Dương không lưu hành, người đàn ông có thể lấy được con gái nhà họ Dương bắt buộc phải có năng lực siêu phàm khác người mới được.

Tài nghệ văn võ song toàn của con rể nhà họ Dương đương nhiên có thể được nhìn thấy qua việc họ dễ dàng ôm được người đẹp trở về. Khi Ninh Hạo Nhiên và Lang Hách Viễn ai nấy đều thắng lợi tóm được cô dâu trong mộng của mình, Dương Tiêu và Mạc Sầu đứng trước cửa nhà nhìn theo bóng con gái bị các con rể ôm đi mà nước mắt lưng tròng, cuối cùng cũng gả đi được rồi, suýt chút nữa thành bom hẹn giờ kẹt lại ở đây...

Đương nhiên, nhìn từ phía Chân Đạo My thì cặp bố mẹ nhà gái trẻ tuổi này rõ ràng là bị cảnh tượng trọng đại bên ngoài làm cho sợ đến phát khóc. Đừng nói tới cặp cha mẹ vô tội đáng thương này, đến anh khi vừa đứng trước cổng cũng bị chuột rút một hồi, bất giác nảo nề.

Hàng chục chiếc xe thuộc những nhãn hiệu hàng đầu thế giới đỗ trước cửa một ngõ nhỏ bình dân nhất trong thành phố Bắc Kinh ồn ào, hàng trăm tay chân xã hội đen đeo kính râm tối như mực, hàng lối chỉnh tề đứng trang nghiêm trước cửa khu nhà. Hai bên khí thế lẫm liệt, dũng mãnh.

Một người đàn ông to cao khôi ngô ôm vai người vợ nhỏ bé bụng đã lùm lùm đứng trước cửa cúi đầu cung kính chào bố mẹ cô dâu, phía sau, một thanh niên mặc áo đen nhìn có vẻ rất nho nhã ghi chặt cô bạn gái đang mồm năm miệng mười đòi báo cảnh sát xông thẳng vào sảnh hôn lễ.

Dương Tiêu đứng trước cửa khẽ gật đầu với hai người, ung dung chậm rãi ôm chặt lấy eo vợ, nụ cười triu mến không rời khỏi mặt ông lấy một giây.

Không ngờ là tất cả bạn bè, kẻ thù ân oán từ xưa đều tụ họp lại trong một ngày, càng không ngờ rằng trước khi hôn lễ được tiến hành, Lôi Kinh đã nhanh chóng triệu tập anh em cũ tới san bằng đám người có ý đồ khác đó.

Lúc này, nếu bất kì bên nào có chút động tĩnh gì, bão táp chắc chắn lập tức nổi lên, Dương Tiêu dễ dàng tưởng tượng được mức độ nguy hiểm trong đó, nhưng vì vợ, vì con, ông buộc phải tỏ ra như không hề có chuyện gì. Khi các con rể đưa Năm Năm và Oa Oa lên xe, ông vẫn hiền từ cùng Mạc Sầu khoát tay bốn phía, ra hiệu cho tân lang, tân nương rời đi.

Đưa mắt nhìn theo xe hoa, nụ cười của ông cũng dần dần tắt, lạnh lùng đưa tay chào hỏi Lôi Kinh.

Lôi Kinh khoác vai Nại Nại, tiến lên phía trước: “Sư phụ, đây là vợ con, Tần Nại Nại.”

Mạc Sầu vừa nghe cái tên đã kinh ngạc kêu lên: “Chính là Tần Nại Nại trong Thục nữ PK xã hội đen ư?”

Nại Nại không ngờ danh tiếng bản thân đã lan rộng như thế, lập tức xấu hổ nấp sau lưng Lôi Kinh.

Lôi Kinh cung kính quay sang sư mẫu gật đầu: “Đúng vậy, chính là cô ấy đấy ạ.”

Mạc Sầu lập tức bồi thêm một câu: “Tên tiểu tử như cậu đúng là không xứng với cô ấy.”

Dương Tiêu và Lôi Kinh lập tức xanh mặt, cứng đờ người không biết nên nói gì.

Mạc Sầu nói xong mới cảm thấy có gì đó không đúng, khẽ bụm miệng: “Ý tôi là cô ấy hơn cậu nhiều đấy!”

Mặt Dương Tiêu từ xanh lá cây chuyển sang xanh nước biển, ông không thể đang tâm nhìn Lôi Kinh lúng túng thế kia được nữa, Mạc Sầu phát hiện thái độ lúng túng của chồng, cẩn trọng giải thích thêm lần nữa: “Ý tôi là cậu không tốt bằng cô ấy.”

Dương Tiêu gương gạo kéo vợ lại, dùng tay bịt lấy miệng Mạc Sầu: “Bà ấy trước nay vẫn như vậy, cậu chắc cũng quen rồi.”

Lôi Kinh cung kính gật đầu: “Vâng ạ, con quen rồi, đặc biệt từ khi phát hiện người phụ nữ bên cạnh con còn khiến người ta đau đầu hơn cả sư mẫu thì con đã hoàn toàn quen rồi.”

Mạc Sầu cũng có chút không tự nhiên, đành chuyển chủ đề sang bụng của Nại Nại: “Đứa trẻ là bé trai hay bé gái thế?”

Nại Nại đưa tay xoa xoa bụng. “Hi vọng là một bé gái ngoan ngoãn, có thể xinh đẹp, nghe lời như hai cô dâu nhà mình để bố mẹ bớt lo thì tốt ạ...”

Cô còn chưa nói hết câu, Dương Tiêu và Mạc Sầu đã quay sang nhìn nhau, cười gương: “Đúng thế, cô chắc chắn phải sinh một bé gái... ngoan ngoãn như hai đứa nó...”

Lôi Kinh đứng bên cạnh, chỉ thấy đau đầu muốn chết.

Hứa Thụy Dương cũng đã dùng vũ lực kéo được Cát Cát qua. “Chú Dương, đây là bạn học của Oa Oa!”

“Ta biết rồi, cô bạn này đã từng tới nhà chúng ta. Cũng học ngành hạt nhân”. Vừa nghe tới bạn học cùng ngành của Oa Oa, mắt Dương Tiêu lập tức sáng lên. Oa Oa trước nay luôn rất đau khổ về ngành học của mình, cứ oán trách ông suốt. Nhưng nó không nghĩ xem chuyên ngành này mới thời thượng làm sao, siêu phàm làm sao, không có sự bồi dưỡng này, nó sao có thể dễ dàng lừa được một người đàn ông xuất sắc như Lang Hách Viễn chứ?

“Đúng thế ạ, mẹ bom nguyên tử đây!”. Hứa Thụy Dương vừa túm chặt Cát Cát vừa mỉm cười ẩn ý với Dương Tiêu.

“Được lắm, thật không ngờ con bé lại yêu tên tiểu tử như cậu, sau này chúng ta có thể thân lại thêm thân rồi”. Dương Tiêu trước sau đều có ấn tượng rất tốt về Cát Cát, không ngờ cuối cùng lại bị thằng nhóc non choẹt này lừa dối, ông thầm mừng cho IQ của con cháu đệ tử sau này, chắc cũng khá ra phết.

“Những người khác đâu rồi?”. Ông quay đầu, nhận thấy những người nhận nhiệm vụ bảo vệ phần lớn đều là những gương mặt xa lạ, thấp giọng hỏi Lôi Kinh. “Thằng nhóc Hồng Cao Viễn đâu rồi?”

“Đi bán nhà cùng vợ rồi ạ!”. Hứa Thụy Dương vớ được cơ hội phá đám, tuyệt đối không để tuột mất thời cơ vu khống oan gia.

“Xem ra con đường phát triển của bọn trẻ các cậu từ khi giải tán cũng khá đa dạng đấy nhỉ? Sắp tới, nào công ty bất động sản, nào chế tạo bom nguyên tử cũng chỉ ngày một ngày hai thôi”. Dương Tiêu cười lớn, Lôi Kinh và Hứa Thụy Dương cũng cười theo.

“Mạn phép hỏi mấy vị lão nhân một câu, cảnh sát giao thông đã xé hơn ba trăm cái vé phạt rồi, liệu có thể để mấy vị huynh đệ rời vị trí một lúc cho xe hoa đi qua trước được không ạ?”. Người tổ chức hôn lễ Chân Đạo My biết việc làm phiền các vị đại ca lúc họ đang nói chuyện là tội lớn, nhưng để cảnh sát giao thông viết thêm vé phạt cho xe hoa thì chắc anh không sống nổi nữa, dù gì giờ đầu cũng thấy đao, rớt đầu vẫn thấy đao, nói xong, lập tức nhắm nghiền hai mắt, giờ đầu chờ chết.

Dương Tiêu giờ mới để ý, chỉ mãi nói chuyện, xe hoa của các con vẫn chưa nhích nổi một bước, tình thế nguy hiểm này sao có thể dừng lâu, không nói thêm lời nào một mình xông thẳng ra ngoài, Lôi Kinh cũng theo sát ngay sau.

Mấy phút trôi qua, Chân Đạo My mở mắt ra chỉ thấy còn lại Hứa Thụy Dương mặt mày nghiêm túc đứng trước mặt, xe hoa, mấy chiếc ô tô của đám xã hội đen thân bí cùng mấy trăm thủ hạ đã hoàn toàn biến mất không dấu vết. Chân Đạo My nhìn đại ca trước mặt, toàn thân run rẩy, lắp bắp hỏi: “Đại ca, anh có chuyện gì ạ?”

Hứa Thụy Dương thản nhiên như không: “Không có gì, chỉ là muốn nhắc nhở cậu, ấn đường [1] có vẻ hơi tối, lát nữa nên chú ý!”

[1] Khoảng cách giữa hai lông mày, là điểm quan trọng nhất trên khuôn mặt

Chân Đạo My mặt mũi đau khổ: “Em không làm gì cả!”

Hứa Thụy Dương sầm nét mặt: “Thì không làm gì cả mới đen đấy, cậu mà làm gì, tôi đảm bảo cậu chết càng thảm.”

“Rầm” một tiếng, vị trưởng phòng tổ chức hôn lễ đã mặc cả quần chống đạn này cuối cùng cũng không chịu nổi sức ép tâm lý quá nặng nề, hoa mắt chóng mặt đổ sầm xuống.

Váy cưới Oa Oa và Nám Nám mặc hôm nay đều rất đặc biệt. Váy của Oa Oa thiết kế kiểu Barbie, cô đầu đội vòng hoa, màu mắt tinh tế ánh ngọc, váy công chúa tầng tầng lớp lớp, phía sau còn có dải voan dài ba mét dính đá lấp lánh. Váy cưới của Nám Nám lại theo kiểu thể thao, bên tai gài một bông cúc, đôi má hồng hào khỏe khoắn, áo quây ngang ngực tinh tế, váy cưới màu trắng bằng lụa siêu ngắn, trang sức trên cổ là một sợi dây chuyền đá quý óng ánh phủ đầy thân trước, vô cùng thu hút.

“Oa Oa, nếu giờ em bỏ trốn, chị tính xem tỉ lệ thành công là bao nhiêu?”. Nám Nám vừa nghịch đôi giày thể thao dưới chân vừa hỏi. Từ khi chọn đồ cưới, cô đã sớm chuẩn bị cho cuộc đào tẩu ngày hôm nay nên mới có ý đi đôi giày không giống ai này.

“Em bớt nghĩ đi, nếu có thể bỏ trốn, chị đã sớm bỏ rồi, còn đợi em bùng nổ nữa sao?”. Oa Oa đau khổ túm gọn chiếc váy nặng trĩu khiến cô trông như một con búp bê, trong lòng nào nề.

“Chị trốn cái gì, chú Lang vừa có tiền lại vừa chiều chị, còn chịu đựng việc chị đọc mấy tin đưa lên, chơi Pikachu, đi đâu kiếm cho được người tốt thế nữa?”. Nám Nám nghĩ Oa Oa đòi bỏ trốn đơn giản chỉ là không bệnh cổ bói cho ra, lẽ nào đá chú Lang, quay lại phòng nghiên cứu, ngày ngày đối diện với mấy ông chú đích thực đầu bóng loáng lại là hạnh phúc?

“Em thì trốn cái gì, thầy Ninh mười môn toàn năng, tướng mạo lại tuấn tú, hơn hết còn nhẫn nhục chịu đựng bộ dạng nam không ra nam, nữ không ra nữ của em, đi đâu kiếm cho được người đen đủi như thế nữa?”. Oa Oa cho rằng Nám Nám không đáng được đồng tình một chút nào, quạ không tự thấy mình đen, cứ nghĩ là thầy Ninh không xứng với nó, không nhìn lại mình tư chất kém nhường nào.

“Haizz...!”

“Haizz...!”

Hai người cùng thở dài. Trong mắt người ngoài, hai người đàn ông ấy tốt đến nỗi không thể tốt hơn được nữa, nhưng chỉ hai cô mới biết thực tế hoàn toàn không phải vậy, hai cô thật sự không cam tâm tình nguyện!

“Lấy đi, lấy đi, lấy xong sau này có scandal để đọc, có Pikachu để chơi, ngồi đợi tiền từ trên trời rơi xuống!”

“Lấy đi, lấy đi, lấy xong có người nấu cơm, lại có người chơi vật Judo, ngày ngày đi qua đi lại ngắm nhau cười tít mắt!”

“Không lấy!!!”. Đột nhiên không biết từ đâu có tiếng hét, hai người lập tức quay đầu lại. Cửa buồng cô dâu thò vào một cái đầu: “Mình đến giải cứu hai cậu đây!”

“Cát Cát, cậu làm cái gì thế?”. Oa Oa tròn tròn mắt, không màng váy cưới quét đất, lập tức nhảy phắt tới.

“Mình tìm được một cách rất hay, ba người chúng ta có thể bỏ trốn rồi!”. Cát Cát mặt mày rạng rỡ hào hứng khoa chân tay trước mặt hai chị em.

Nám Nám ủ ê: “Lần trước hai người bỏ trốn không phải nửa ngày đã bị bắt lại ư? Sao vẫn chưa bỏ ý nghĩ ấy đi?”

“Lần này sẽ khác, mình đã vạch ra đường trốn chạy rồi, chúng ta ra khỏi cửa, vẫy taxi đi về phía Tây, thẳng tiến La Sơn Đường Cổ, mình không tin cái nơi chim không thềm để trứng ấy còn tồn tại xã hội đen!”. Cát Cát cẩn trọng rút từ trong áo lông ra một tấm bản đồ cùng ba tờ vé tàu mới mua. “Qua Tết rồi, chúng ta

có thể đi tàu hỏa, bọn họ nhất định không ngờ tới chúng ta lại không đi máy bay mà ngồi tàu! Thế nào, chủ ý này tuyệt đấy chứ?”

Nám Nám không muốn thảo luận thêm với hai thần đồng ngớ ngẩn về cái kế hoạch ngu xuẩn này, nhưng cô miễn cưỡng bị hai con người này tóm lấy, bắt thay váy cưới bằng đồ thể thao, Oa Oa vừa khuyên bảo vừa uy hiếp cô: “Không đi với bọn chị, tương lai của em sẽ rất bi thảm, em muốn tiếp tục độ xà kép với Ninh Hạo Nhiên sao?”

“Không muốn!”. Nghĩ đến chuyện mình từng bị vật qua xà kép, móng đau ê ẩm cả tháng trời, Nám Nám bất giác nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em còn muốn tiếp tục chạy đua 100 mét với Ninh Hạo Nhiên sao?”. Oa Oa nhướn mày, cười thâm thúy.

“Không muốn!”. Nám Nám đau khổ trả lời, cô tuyệt đối không muốn phải chạy mất cả gót giày nữa.

“Em còn muốn sống cuộc sống ngày ngày bị anh ta uy hiếp sao?”. Oa Oa vừa mặc lên người bộ quần áo thể thao dày dặn vừa hỏi câu chốt hạ.

“Không muốn!”. Dù từ trước tới nay, cô đều coi thường sự uy hiếp của Ninh Hạo Nhiên nhưng cứ nghĩ đến chuyện sau hôm nay phải cam tâm tình nguyện bị anh ta bắt nạt, cô lại thấy không thoải mái chút nào.

“Vậy được, thế thì hãy để ba chúng ta cùng tự do thoải mái tiến bộ trốn thôi!”. Oa Oa kích động hoan hô rầm rộ, cùng Cát Cát kéo Nám Nám chui khỏi phòng cô dâu, mất hút trong thanh thiên bạch nhật.

Sách viết: “Ngày 12 tháng 2 năm 2009 - âm lịch mười tám tháng Giêng - thứ Tư - nắng.

Người tuổi Sửu, tuổi Mão khó lòng đào hôn, ngày lành hôn sự, hôn lễ chắc thành.”

37. Ngoại Truyện 1: Em Bé

Ngoại truyện: Em Bé

Rất lâu, rất lâu sau này khi Oa Oa và Hách Viễn đã có tiểu bảo bảo...

Một buổi trưa khi Oa Oa đang miệt mài chiến đấu Pikachu trên bàn máy vi tính, đúng lúc cô đang khua chân múa tay, nghiêng răng nghiêng lợi mà bấm thì đột nhiên có cảm giác ai đó đang kéo gấu quần mình, làm cô sợ đờ người, cúi xuống nhìn hóa ra là Minh Duệ, khuôn mặt nhỏ bé cực kì nghiêm túc: “Mẹ, em đói rồi.”

Oa Oa nhìn khuôn mặt cool hết nết như Lang Hách Viễn, kinh hoàng nhận ra mình chưa chuẩn bị bữa trưa cho các con. Cô không khỏi xấu hổ, lập tức tạm dừng Pikachu, dắt tay Minh Duệ chạy sang phòng em bé. Mịch Vũ nằm trong nôi đang gào lên vì đói.

Ước chừng làm xong cơm thì hai đứa trẻ cũng đói ngắt đi rồi, Oa Oa cuống quýt lật tung cả nhà lên, tìm khắp bốn phía định tìm ít đồ ăn vặt cho bọn trẻ ăn trước. Nhưng tìm hết mọi góc ngách cô mới nhớ ra cả tuần nay, cô vẫn chưa đi siêu thị, cả nhà trên dưới chỉ còn sót lại hai cái bánh trứng là có thể ăn được.

Cần nhắc xong xuôi Oa Oa nuốt nước miếng bóc túi bánh, đưa một cái cho Minh Duệ, một cái cho Mịch Vũ rồi hiền từ, trù mến xoa đầu hai đứa trẻ.

Mịch Vũ vẫn còn quá bé nên chỉ liếm liếm được cái bánh chứ chưa ăn được. Oa Oa nhìn đứa con gái xinh xắn đang mút mút cái bánh trứng, bất giác lại nuốt nước miếng, bụng cô cũng vui vẻ réo lên phụ họa.

Cô chỉ chăm chăm chơi Pikachu mà quên cả ăn cơm, giờ nhìn con gái ăn bánh ngon lành càng không thể kìm nổi cơn đói. Cô ho một tiếng rồi mặt dày nói với Mịch Vũ: “Vũ Vũ ngoan, mẹ biến bánh trứng của con thành vàng trắng nhé, con thích không nào?”

Minh Duệ vốn đã hiểu rõ bản chất giả dối của mẹ, lập tức lắc đầu thận trọng giấu chặt cái bánh trứng của mình vào lòng.

Mịch Vũ ngoan ngoan gật đầu, Oa Oa lập tức cầm miếng bánh trứng lên, phũ phàng cắn ngay một miếng, mùi vị thơm ngọt tràn vào miệng, cô không kìm nổi lời khen ngợi, đúng là mỹ vị nhân gian, trên đời chắc chắn không có chiếc bánh trứng nào ngon hơn thế này được nữa.

Thương thức xong mỹ vị trên tay Oa Oa chỉ còn lại mẩu bánh có vết răng hình trăng khuyết, không biết ngại, cô đặt lại trước mặt Mịch Vũ. Mịch Vũ lúc đầu bị hành động của mẹ chọc cười thì cười ha ha lên vài tiếng sau mới hiểu, cái vừa rồi mẹ nuốt chính là đồ ăn ngon của mình, liền bật khóc oa oa.

Minh Duệ kiễng chân đặt chiếc bánh trứng đang cầm trên tay của mình vào tay em, lấy bàn tay bé xíu lau nước mắt trên má em rồi thất vọng nhìn sang bà mẹ ấu trĩ, vô duyên của mình, thở dài một tiếng chấp tay sau lưng đi thẳng xuống lầu.

Nói thực, Oa Oa cũng rất xấu hổ vì hành động của mình, cô đành hỏi cầu tài hỏi vớ theo: “Duệ Duệ đi đâu thế con?”

Minh Duệ chẳng buồn quay đầu lại nói: “Đi làm cơm ạ. Thân làm người đàn ông duy nhất trong nhà sau khi bố đi làm, con không thể giương mắt nhìn ba mẹ con ta cùng chết ở đây được.”

Oa Oa đau đầu nhìn theo bóng con bỗng cảm thấy ai oán vô cùng.

Đêm khuya tĩnh mịch Lang Hách Viễn rón rén mò lên giường Oa Oa.

Oa Oa xoay người lại, vẫn không thể mở mắt, lười biếng gác chân lên người Lang Hách Viễn theo thói quen, anh thấy Oa Oa chủ động rúc vào lòng mình liền rất hài lòng, nhẹ nhàng vén áo ngủ của Oa Oa cẩn thận bồng đảo trắng hồng của cô.

“Minh Duệ với Mịch Vũ đã ngủ chưa?”. Oa Oa bị đánh thức ngái ngủ hỏi

“Ừm, đều ăn rồi”. Lang Hách Viễn tiếp tục vùi đầu vào ngực cô hôn lấy hôn để, trả lời qua quýt.

“Vậy bọn trẻ đều ăn xong rồi hả?” Oa Oa bị nhột lại tiếp tục vặn người, tiếng rên rỉ phát qua kẽ miệng

“Ừm, đều ngủ rồi”. Lang Hách Viễn thuận thế cởi luôn quần ngủ của Oa Oa ra rồi vòng hai chân cô kẹp vào eo mình.

Đến thế này mà Oa Oa còn không tỉnh thì thực sự là đồ ngốc mất, cô mở to mắt, bán tín bán nghi hỏi: “Hách Viễn, nhà mình còn cái đó không?”

Lang Hách Viễn không trả lời, rướn thẳng người, mạnh mẽ thâm nhập vào cô. Oa Oa lập tức rên lên thành tiếng, cô đẩy vai anh: “Không được, có bầu mất”

Anh suy nghĩ vài giây rồi nhếch mép: “Thế cũng chẳng sao, thêm hai đứa nữa cho đủ bàn mặt chược”

“Nhưng thế lại phải hy sinh hai lần nữa”. Oa Oa nghĩ đến nỗi đau đớn khi sinh con bất giác dẩu môi. Cô không muốn sinh nữa, sinh con quả thật quá khủng khiếp, dù lúc đó Hách Viễn còn căng thẳng hơn cô, nhưng người đau vẫn là cô.

“Nhà em có gen di truyền sinh đôi, chúng ta nhân dịp này làm thêm một đôi long phượng nữa, có thể tiết kiệm thêm vài lần năng lượng” Lang Hách Viễn cười khan, cắn nhẹ vào cổ cô.

Đây chính là một chiêu lừa trần trụi mà! Lần trước, anh cũng nói là sinh một đứa là được, kết quả là sinh xong Minh Duệ thì sinh Mịch Vũ, lần này lại còn dám lừa cô tiếp. Anh thực sự nghĩ cả đời này cô thực sự không trưởng thành được hay sao?

Vì vậy, Oa Oa phản kháng triệt để nhằm thể hiện sự trưởng thành của mình. Nghĩ thế cô dùng hết sức đẩy người anh ngã xuống, lật người ngồi lên trên. Lang Hách Viễn bị tấn công bất ngờ, mặt vẫn không hề biến sắc, nằm ngửa trên giường: “Sao, em muốn nằm trên hả?”

Nhìn khuôn ngực săn chắc hút hồn dưới ánh sáng mờ ảo của chồng, Oa Oa bỗng cảm thấy vô cùng đau khổ, phát hiện ra mình lại một lần nữa trúng gian kế của người đàn ông này. Đang định trèo xuống từ người anh, cô đột nhiên nghe thấy tiếng Minh Duệ vang đến từ chỗ cửa phòng ngủ: “Bố, mẹ Mịch Vũ nói muốn ngủ cùng bố mẹ. Bố mẹ mặc thêm quần áo vào đi, đừng dọa em sợ!”

Lang Hách Viễn sầm mặt nhanh chóng lấy quần áo phủ lên cơ thể đang không mảnh vải che thân của Oa Oa rồi quay lại, điềm nhiên nói với con trai: “Con cứ qua chỗ Mịch Vũ trước, giờ bố mẹ đang có chuyện cần bàn bạc, đợi bàn xong sẽ qua chỗ em xem”.

Trước cái có của bố, Minh Duệ không nói gì, chỉ chấp tay sau lưng, bước đi mà không thềm ngoái lại, nhưng trong không trung vẫn vang vọng giọng nói của trẻ con: “Giờ đã là thời đại nào rồi mà bố mẹ lấy có đó lừa trẻ con, thật quá lạc hậu...”

“Mẹ, sao mẹ hay làm sườn xào chua ngọt cho chúng con thế?” Lang Minh Duệ dặt tay em gái, vừa bước vào nhà đã ngửi thấy mùi vị quen thuộc, nghiêm túc hỏi.

“Vì các con thích ăn mà. Lần trước con ăn ba dẻ, Vũ Vũ ăn năm dẻ. Vì các con thích ăn nên mẹ nhất định phải làm rồi”. Oa Oa vui vẻ nói rồi bốc trộm một miếng sườn lên gặm, sau đó vứt xương vào thùng rác, còn cẩn thận phủ các loại rác khác lên để che đậy bằng chứng ăn vụng của mình.

Lang Minh Duệ ngao ngán lắc đầu, rồi dắt em đi theo làm bài tập. Hôm nay là tuần thứ hai của kì nghỉ hè, tuần sau, cậu và em sẽ tới nhà dì ở một tuần để bố mẹ có thời gian riêng tư dành cho nhau.

Ngày thoát khỏi “móng vuốt” sườn heo của mẹ thật đáng mong đợi.

Tài nghệ nấu ăn của Oa Oa thật sự không thể tăng bốc nổi. Cô kiên quyết sa thải dì giúp việc là vì một người làm mẹ như cô giờ đã không còn đi làm, ngày ngày ngồi chơi Pikachu, nếu đến bữa tối cho các con cũng không làm được thì chẳng phải quá thiếu trách nhiệm hay sao? Vậy là dưới sự kiên quyết của Oa Oa, Lang Hách Viễn kháng nghị vô hiệu lực, dì giúp việc bị sa thải, Oa Oa đảm đương vai trò cầm muôi.

Lang Hách Viễn từng vô cùng hối hận nói với Lang Minh Duệ: “Mẹ con được đi truyền 98% đầu óc bà ngoại, nhưng tài nghệ nấu ăn chỉ được có 2%, vậy nên, con đừng quá kì vọng vào mẹ.”

Lang Minh Duệ vốn thích ăn cơm bà ngoại nấu, lại nhận thức sâu sắc câu nói này, vì vậy, cậu vô cùng mong chờ đến ngày được sang nhà dì làm khách.

Chắc không đến nỗi tay nghề nấu ăn cả hai chị em đều kém như nhau chứ?

Rất nhanh sau đó, Tiểu Minh Duệ hiểu ra rằng dạng xác suất giống nhau giữa hai chị em sinh đôi quả thực là rất lớn.

Lang Minh Duệ cùng em gái được bố đưa sang nhà dì. Ngay từ xa, cậu đã ngửi thấy mùi cháy khét thoảng ra từ trong bếp. Đẩy cửa nhà bếp bước vào, cậu chỉ thấy trong nhà bếp mù mịt khói đen, dường đang cuống cuồng dập lửa, sau lưng là dì Nám Nám chống nạnh quát lớn: “Ninh Hạo Nhiên, thế mà anh bảo anh biết nấu cơm, sao anh có thể lừa người ta thế hả?”

Dường tuy tay chân cuống quýt nhưng vẫn giữ được phong thái hiên ngang lăm liệt hàng ngày, điềm tĩnh trả lời: “Đúng là anh biết nấu cơm, nhưng có người toàn nhân lúc anh không chú ý vặn to lửa, anh làm sao đề phòng nổi?”

“Là em lo đến khi Minh Duệ và Mịch Vũ tới mà sườn chưa chín thôi. Em có cố ý đâu, vụn thêm có chút lửa, anh cũng đâu có nói trước với em là sẽ cháy thế này!”. Dì Nám Nám vẫn cãi cố như mọi khi, rồi hai người đấu khẩu qua lại.

Lang Minh Duệ ngán ngẩm lắc đầu, lặng lẽ nắm tay em gái, đau khổ hỏi: “Dì, sao dì lại làm sườn heo?”. Có trời mới biết rằng anh em cậu vì tránh món sườn heo mới phải đi tới đây, cứ nghĩ nhà dì sẽ là thiên đường, ai ngờ đến thiên đường cũng có sườn heo...

Thời này quả nhiên mọi thứ rẻ mạt, nghe nói năm 2008, giá sườn từng lên tới hai mươi ba tệ nửa cân. Nếu như vào thời đó, có lẽ hai anh em cậu sẽ không phải sầu muộn vì bị mẹ và dì ngược đãi bằng sườn heo như thế này.

Nám Nám thấy hai cháu tới thì vui đến nỗi mắt híp lại: “Mẹ các con nói các con thích ăn sườn heo mà, mẹ con còn gọi điện, dặn dì nhất định phải làm, ít nhất cũng phải làm một tuần. Gác điện thoại xuống, dì lập tức chạy ra chợ, mua liền mười cân sườn, giờ thì bị dường các con làm hỏng mất một phần rồi, nhưng không lo, chúng ta vẫn còn chín cân nữa, nhất định đủ cho các con ăn.”

Lang Minh Duệ bỗng thấy kì nghỉ hè của mình đang dần trở nên ảm đạm, không chút ánh sáng, khắp nơi đều là sườn heo chua ngọt bị cháy, cậu lặng lẽ dắt em gái ra khỏi bếp rồi bước về phía cửa, xỏ giày vào chân.

Nám Nám đuổi theo sau, thấy cháu đang chuẩn bị bỏ đi, lo lắng hỏi dồn: “Minh Duệ, sao vậy?”

Minh Duệ nghe di hỏi, không trực tiếp trả lời, chỉ quay sang vuốt tóc em gái, kiên định nói: “Mịch Vũ, hãy tin ở anh, anh nhất định sẽ tìm cho em một nơi không có sườn heo, chúng ta nhất định sẽ thoát khỏi móng vuốt sườn heo của hai chị em họ, anh hứa!”

38. Ngoại Truyện 2: Lễ Tình Nhân

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Ngoại truyện: Lễ tình nhân

Rất lâu rất lâu sau, khi Nám Nám đã cưới Ninh Hạo Nhiên.

Lễ tình nhân - Chuyện buổi sáng

“Cô Dương, xin hỏi buổi tối đã có dự định gì chưa?”

“Thầy Ninh, tôi không có, còn thầy?”

“Cô Dương, vậy tối nay chúng ta cùng đi ăn tối có được không?”

“Thầy Ninh, được thôi, nhưng phiền thầy có thể sắp xếp cho xong số nam sinh thi bù nhảy cao trước đã được không?”

Nám Nám bĩu môi, hất mặt sang bên trái, ánh mắt Ninh Hạo Nhiên cũng theo đó nhìn sang, đồng gậy tre dùng để thi bù nhảy cao vẫn chưa được xếp đủ. Nhân viên phụ trách xếp gậy đã dùng tay từ lúc nào, đám sinh viên chuẩn bị kiểm tra cũng quên hết môn nhảy cao thảm khốc trước mắt, dừng hết mọi động tác khởi động, hỉ hả đồng tai lên nghe lỏm, tất cả đều vì đoạn hội thoại gây tò mò giữa nơi công cộng của hai vị giáo viên Thể dục đáng kính.

“Haiz, nam sinh qua đây kiểm tra bù, nữ sinh được tự do hoạt động, cô Dương thì cứ nghỉ ngơi!”. Ninh Hạo Nhiên làm ra vẻ mặt đứng đắn, nói xong liền lạnh lùng liếc sang Nám Nám mắt mũi đang díp lại vì buồn ngủ, nhân lúc hai người đi sát qua nhau, trầm giọng đe dọa: “Được, tối nay, em cứ chờ đấy!”

Hự, tất cả sinh viên đều nhất loạt quay lại, hàm đường như sắp rơi ra khỏi miệng, rầm rì thì thầm đưa ra phán đoán đối với đoạn đối thoại ảm áp, đầy riêng tư này. Chỉ duy có Ninh Hạo Nhiên tay cầm sổ ghi điểm khóe miệng hơi nhếch, im lặng một hồi mới quay đầu sang nói: “Được, tối nay, hai chúng ta đừng ai mong dễ sống!”

Nám Nám vốn còn định tiếp tục phản bác, không ngờ cô Từ thần không biết quỷ không hay bỗng từ đâu xuất hiện, ngao ngán nói: “Thực là không thể để thế này được nữa, để tôi đứng ra nói mấy câu công bằng!”

“Cô nói đi ạ!”. Ninh Hạo Nhiên, Nám Nám không hẹn cùng kính cẩn đáp.

“Tôi thay mặt sinh viên nói một câu thực lòng, đó là... cả hai thầy cô tối này đều cứ đợi đấy, đừng ai dễ cho ai dễ sống, không cần giữ thể diện cho chúng tôi đâu!”

“...”

Nám Nám và Ninh Hạo Nhiên chỉ còn biết mắt chữ O mồm chữ A như bị sét đánh.

Toàn bộ sinh viên kiểm tra bù cũng không tránh khỏi.

Sinh viên số mười tám trước bài nhảy cao bị câu nói của cô Từ làm cho mất hồn, nháy mắt đã nhảy qua đệm, nhảy cả qua gậy, đáp xuống đất làm bụi bay mù mịt cả một góc sân.

Tiếng kêu kinh ngạc của mọi người lẫn át cả tiếng Nám Nám nhắc gọi, nếu như sinh viên số mười tám có thể nghe tiếng cô, kết quả số phận bi thảm đó có lẽ đã được sửa lại.

Nám Nám hét: “Em kia, số mười tám, em, em chạy ngược rồi...”

Lễ tình nhân - Chuyện buổi trưa

Nám Nám kết hôn xong, đường tình duyên ngày càng tốt. Chủ yếu là vì sinh viên và cô cũng sần sần tuổi, thêm vào đó, gần đây, vẻ đẹp unisex đang là mốt, bộ dạng ăn vận nam không ra nam, nữ không ra nữ của cô cũng vì thế mà được nhiều người chú ý, và quan trọng hơn cả là phần lớn sinh viên đều không biết cô đã kết hôn.

Vừa đẩy cửa bước vào văn phòng, bó hoa hồng lớn gói thư tình trên bàn làm việc của Nám Nám đã khiến Ninh Hạo Nhiên sa sầm nét mặt.

Đương nhiên, đối với mười mấy hộp chocolate và ba bức thư tình trên bàn mình, anh không thèm liếc đến, cũng chẳng thấy lạ gì. Hai mắt anh chỉ chăm chăm nhìn sang bàn Nám Nám, nhòai người qua khoảng trống giữa bàn làm việc của hai người, cầm lấy bó hoa vứt thẳng vào sọt rác không chút thương tiếc, mở tấm thiệp thờ ơ liếc qua, ghi nhớ cái tên trên đó, đặt xuống rồi trở lại bàn làm việc, mở sổ ghi điểm tìm cái tên đó, khoanh tròn bằng bút đỏ.

Nám Nám bước vào, nhìn trên bàn anh bày đủ các loại hộp chocolate, tiện tay cầm lấy một hộp, mở ra, bỏ một viên vào miệng, mặt không những không chút biểu hiện không vui mà còn bắt đầu bình phẩm: “Đây là của sinh viên nào tặng thế? Chán quá, chắc là mua hàng giảm giá ở siêu thị rồi. Tiền nào của nấy mà...”

Còn chưa nói hết câu đã có người vứt ngay trước mặt cô một cái hộp thần bí, làm cô ngạc nhiên đến cắn phải lưỡi, Nám Nám vừa bùm miệng vừa nhặt đồ lên.

Là một bông hồng trắng được gói rất đẹp.

Phía sau Ninh Hạo Nhiên lạnh lùng giải thích: “Cô bán hoa bên đường cứ giữ anh lại mua, không phải định mua cho em đâu.”

“Ừm..”. Lừa ai chứ, cô bán hoa bên đường lại có thể gói tinh tế thế này được ư, nhất định là anh ấy đã chọn rất kĩ trong tiệm hoa đấy, nhưng Nám Nám hoàn toàn không bị thành ý của anh làm cho cảm động rơi nước mắt.

Cô ngượng ngùng lục lọi ba lô một hồi mới rút ra một chiếc hộp sắt, không thèm quay đầu lại vứt luôn qua sau, chẳng buồn quan tâm xem có đụng trúng người ngồi sau hay không.

“Lại là chocolate?”. Anh nhúu mày, lạnh lùng hỏi.

Nám Nám ho một tiếng: “Không biết, nhất bữa trong siêu thị thôi, đây là cái rẻ nhất.”

Ninh Hạo Nhiên mở nắp hộp, lật giấy gói, nhẹ nhàng cắn một miếng rồi mím chặt môi.

Anh từng nói với cô anh ghét nhất là vị chocolate, vì vậy, mấy cô gái hay tặng chocolate anh đều không thích.

Thế nên lần nào, cô cũng nhớ mua cho anh bánh ít chocolate.

Cũng giống như cô từng nói với anh, cô ghét nhất màu đỏ tầm thường của hoa hồng, nhìn đã chẳng muốn ăn cơm.

Vì thế lần nào, anh cũng nhớ mua cho cô hoa hồng trắng.

Lễ Tình nhân - Chuyện buổi chiều

“Oa Oa, chị vẫn chưa bị anh rở trối lại đấy chứ? Buổi tối cùng ra ngoài hát karaoke được không?”. Nám Nám vừa gọi điện thoại vừa cẩn trọng liếc sang phía Ninh Hạo Nhiên, may là anh đang tính toán điểm thi bù, không còn thời gian đâu mà xét nét lời ăn tiếng nói của cô.

“Giờ vẫn chưa, nhưng tối qua chị bị anh ta trối đi Thiên Đài.”

“Trời chị đi Thiên Đài làm gì?”. Nám Nám không hiểu hành động kì lạ của anh rể Lang, mùa đông đi đổi gió chơi chắc?

Tiếng Oa Oa trong điện thoại nghe có vẻ rất yếu ớt. Cô thở dài, dừng lại một lúc lâu rồi mới nói: “Chẳng làm gì, anh ấy bảo là làm nóng không khí ngày lễ Tình nhân, em đừng hỏi nữa!”

Nám Nám vẫn chưa hiểu, đang định hỏi lại thì phía sau đã có người bình thản trả lời: “Em muốn biết, tối anh nói cho em biết”

“Nám Nám, em rể cũng ở đây à? Hôm nay không phải lớp em thi bù sao, sao cậu ấy cũng đến trường?”. Oa Oa nghe thấy giọng Ninh Hạo Nhiên có phần lúng túng, lập tức thì thào.

“Không biết nữa, anh ấy kêu đến giúp, em đuổi cũng không đi”. Bên này, giọng Nám Nám có nhỏ nữa, người ngồi đằng sau vẫn nghe rõ mồn một.

Đương sự nhẹ nhàng đẩy ghế, đi lại phía sau cô, ghé sát vào điện thoại: “Hôm nay là ngày quan trọng, để cô ấy đi một mình, em không yên tâm.”

Oa Oa đương nhiên nghe tiếng Ninh Hạo Nhiên ở đầu dây bên kia đang giễu cợt, cố ý hét to: “Ồ, ha ha, em rể, em cũng ở đây à? Thế mà vừa rồi Nám Nám chả nói gì, chị phải chào em một tiếng chứ.”

Ninh Hạo Nhiên làm như không có chuyện gì, lấy điện thoại từ tay Nám Nám: “Tối nay, em với Nám Nám ra ngoài chơi, vốn không định gọi điện làm phiền anh rể, em nghĩ anh rể cũng rất muốn cùng chị đi chơi, đúng không ạ? Hay là để em gọi điện cho anh xác nhận lại một chút? Nói chị không muốn một mình đón lễ Tình nhân, rất muốn cùng đi chơi với bọn em?”

“Đương nhiên... Mà thôi, không cần đâu, không cần đâu, hà hà, hai đứa chơi vui vẻ nhé! Anh chị cũng bận lắm...”. Oa Oa vội vàng dập điện thoại, chỉ sợ Ninh Hạo Nhiên nói được làm được, chạy đến hỏi anh rể thì tối nay cô chết chắc, từ tối qua đến giờ eo cô vẫn còn chưa bình thường trở lại được đây này!

Nám Nám không thể không tròn mắt kinh ngạc trước hành động vô sỉ của Ninh Hạo Nhiên, không nói được lời nào.

Làm người không nên vô sỉ tới mức này! Kể từ khi bọn cô bỏ trốn thất bại, Ninh Hạo Nhiên và Lang Hách Viễn luôn ngăn cản hai chị em cô hành động một mình. Họ dựa vào cái gì chứ?

“Anh chỉ nghĩ cho Oa Oa thôi, em hẹn chị ấy ra ngoài, tối về lại bị anh rể trừng phạt, đến lúc đó hai chúng ta đều là tội nhân thiên cổ”. Ninh Hạo Nhiên bình tĩnh giải thích, kiên quyết không thừa nhận anh và Lang Hách Viễn đã ngầm câu kết tuyệt đối không cho chị em cô gặp riêng, ai mà biết được hai người bọn họ sau này còn bày ra trò quỷ gì nữa?

Nám Nám nghĩ ngợi, thấy Hạo Nhiên nói cũng có lí, nhưng vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng, nghĩ hồi lâu vẫn không tìm được ý phản bác, đành than thở nhỏ: “Chỉ có hai chúng ta, tối nay đi chơi cô đơn biết nhường nào, đánh bài cũng không đủ một bàn.”

Ninh Hạo Nhiên nhướn mày: “Cô đơn? Em yên tâm, buổi tối, anh nhất định không để em phải cô đơn.”

Lễ Tình nhân - Chuyện buổi tối

Trẻ nhỏ không nên đọc.

Tổng kết một câu:

Ninh Hạo Nhiên: Thật không ngờ, độ mềm dẻo của Nám Nám cũng không tồi.

Nám Nám: Ninh Hạo Nhiên, anh chàng này khiến mình không còn thời gian đâu mà cảm thấy cô với chả đơn nữa.

39. Ngoại Truyện 3: Sự Thật

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

```
/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri", "sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

Ngoại truyện: Sự thật

Nguyên Đán là một dịp Tết mà người Trung Quốc cũng không lấy làm háo hức lắm, ngoại trừ lũ sinh viên sắp phải thi.

Nguyên nhân lũ sinh viên nhiệt tình với việc tụ họp trước dịp Tết Nguyên Đán như vậy là do trước khi thi, chúng phải chôn vùi khoảng khắc được vẫy vùng, bắt đầu bước vào những ngày tháng đau khổ.

Đương nhiên Dương Nám Nám cũng không nằm ngoài số đó.

Lúc ấy, Oa Oa đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, còn Nám Nám thì vẫn đang học lớp mười hai, vẫn còn ngây ngô tung tăng. Cô còn có thể lạc quan yêu đời như vậy hoàn toàn là nhờ vào đồng dây thần kinh thô như dây điện kia. Ngày ngày cô luôn tự cổ vũ mình: “Mặc dù mình không có chỉ số IQ cao nhưng mình có duyên của cái ngốc nghếch đấy, ai có thể làm gì được mình chứ?”

Cái duyên của sự ngốc nghếch chính là ở chỗ cô ngốc đến nỗi không mắt không mũi mới đi kết bạn với một lũ bạn đều cáng, trong đó bao gồm cả người mà Nám Nám đã yêu thầm từ rất lâu rồi, sau một lần tỏ tình không đạt được kết quả gì, mất hai năm cố gắng lắm, cô mới nghĩ cho thông được, chấp nhận lui một bước để làm bạn tốt của Phạm Dục Trân.

Để tán dương Phạm Dục Trân, nếu muốn ngắn gọn thì có thể ví cậu ta là “mặt trời”, dài dòng hơn thì là “chàng đẹp trai – mặt trời”. Cậu ta nhã nhặn ôn hòa, gặp ai cũng cười híp mắt hiền lành, nụ cười xán lạn, đầy thiện cảm khiến người ta nhìn một lần là thấy vui vẻ suốt nửa năm trời. Mặc áo sơ mi thì cổ áo, cổ tay lúc nào cũng sạch sẽ không một vết bẩn, phần tóc mái che kín mắt, mỗi khi có gió thổi qua lại bay bay, cũng đủ làm tim người ta lâng lâng. Nếu có dịp nói chuyện cùng cậu ta, nghe giọng nói mềm mại ấy, ánh mắt dịu hiền ấy, quả thật là gặp sát thủ vô hình, tất cả phụ nữ, bé gái trên từ bảy mươi tuổi trở xuống, dưới từ bảy tuổi trở lên, trong phạm vi năm mươi ki lô mét đều không còn đường sống.

Vì thế mà trong trường, không biết bao nhiêu nữ sinh thích cậu ta, theo đuổi, vây bám lấy cậu ta. Lúc đình đám nhất là ngoài cửa phòng vệ sinh nam mà có cả đồng nữ sinh đứng chờ chỉ để được nhìn thấy mặt cậu ta, hi vọng cậu ta ngoảnh mặt lại, cười với họ một cái là mãn nguyện rồi.

Phạm Dục Trân vẫn luôn được các nàng vây quanh như thế cho đến khi tên khốn Ninh Hạo Nhiên đó xuất hiện. Khi các nữ sinh phát hiện thấy giáo thực tập môn Thể dục mới ngoài vẻ đẹp trai ra còn rất “cool”, đám con gái trước kia đồn đồn đứng ngóng trước cửa lớp 12/3 giờ lại lập tức chạy tót sang sân vận động, nơi có Ninh Hạo Nhiên, tốc độ còn nhanh hơn cả tên lửa đặc công ấy chứ!

Thế là Phạm Dục Trân dù có cưỡi trần chạy xung quanh sân vận động cũng không thể nào lấy lại được sự chú ý của đám nữ sinh có mối nối cũ ấy.

Nếu là người bình thường, trong tình hình sa sút trầm trọng như vậy thì chắc thần hồn thần phách cũng phải thất lạc một phen, nhưng phản ứng của Phạm Dục Trân trước việc này lại cứ vô tư, thản nhiên như không vậy, thái độ bàng quan thế sự, không vui vì đời, không buồn vì mình ấy lại càng làm Nám Nám xúc động. Người nhã nhặn như cậu ta quả thật phải xứng tầm hậu duệ của Phạm Trọng Yêm [1] mới đúng. Nám Nám hồi đó vẫn còn là nữ thanh niên văn nghệ, vô cùng thích mẫu hình nhà nho thanh nhã không màng danh lợi, cũng vì bản thân vốn ghét cay ghét đắng cái cách đối nhân xử thế xấu xa, bỉ ổi của Ninh Hạo Nhiên, cùng lúc đó tự nhiên lại thích luôn Phạm Dục Trân.

[1] Phạm Trọng Yêm (989 – 1052) tự Hi Văn, là một nhà chính trị, nhà văn, nhà quân sự, nhà giáo dục thời Bắc Tống.

Nhưng thích thì thích, Dương Năm Năm vẫn rất hiểu rõ khoảng cách giữa mình và Phạm Dục Trân, vì vậy, cô giấu mãi trong lòng mối tình đơn phương ấy, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy cậu ta, nghĩ về cậu ta là điều hạnh phúc nhất rồi, không dám đòi hỏi nhiều. Vì vậy, điều cô thích làm nhất là khi Phạm Dục Trân vô tình nhìn về phía mình, cô hơi cúi đầu, nhếch môi cười duyên, hi vọng có thể để lại trong lòng cậu ta hình ảnh dịu dàng nhất của mình.

Dần dà, có lẽ Phạm Dục Trân cũng nhận ra được tình cảm trong lòng Năm Năm. Thỉnh thoảng trong giờ ra chơi, sinh viên tụm năm tụm bảy nói chuyện với nhau, cậu ta cũng vô tình hay hữu ý liếc hai mắt sang nhìn trộm xem Năm Năm đang làm gì, và vì thế thường xuyên bắt gặp ánh mắt của cô đang nhìn mình. Khi phát hiện Phạm Dục Trân cũng đang nhìn mình, Năm Năm giật nảy mình lên, vì thế, cô không thể không kéo Cầu Đán, thằng bạn ngồi cùng bàn lại, miệng lắp ba lắp bắp, căng thẳng hỏi: “Có phải cậu ấy lại nhìn mình không, có phải cậu ấy lại nhìn mình rồi không?”

Nhưng Cầu Đán thì đã quen miệng rồi, ngàn vạn lần vẫn cứ lặp lại duy nhất một câu trả lời: “Đại ca, bà không chế chút đi, cho dù là không không chế nổi cảm xúc thì ít ra cũng phải chế được nước bọt chứ! Ngày nào áo tôi cũng ướt sũng ra đây này! Bà thêm cậu ta đến nhỏ dãi ra rồi cơ à?”

Đúng, cô thêm nhỏ dãi cậu ta rồi ý chứ, thêm đến nỗi không thể thêm hơn được nữa.

Vì vậy, cô quyết định sẽ bày tỏ tình cảm với cậu ta trong bữa tiệc tối hôm tắt niên, lúc đó sẽ uống nhiều một chút, vờ ngốc một chút, nói nhanh một chút, xem ra như vậy sẽ nhanh chóng làm được thôi. Dương nhiên, nếu cậu ta đồng ý thì là tốt nhất, còn nếu không đồng ý thì cô cũng có thể mượn rượu vờ như mình chưa hề nói gì cả.

Ai ngờ, vừa uống lại uống hơi bị nhiều một chút... (Lời tác giả - một chút cái đầu cô ý, cô uống hẳn một chai cơ đấy!)

Ánh mắt Ninh Hạo Nhiên rất ít khi dừng lại ở những nữ sinh, nhất là những nữ sinh có mái tóc dài.

Nữ sinh tóc dài rất phiền, cũng rất vướng víu, anh thấy mái tóc của họ cũng giống như mái tóc toàn những con rắn trên đầu Medusa [2]. Mái tóc dày trông giống như những con rắn có thể bóp nghẹt chết người, một khi đã thông được cổ người đàn ông, không hút hết máu tươi của người ta thì nhất định không bao giờ buông tha.

[2] Nữ thần tóc rắn trong Thần thoại Hi Lạp.

Ngoại trừ cô nữ sinh tên Dương Năm Năm.

Trong ấn tượng của anh, cô bé khác hẳn với đám nữ sinh kia.

Tóc cô bé rất mỏng, dài và thẳng, luôn sạch sẽ và tết gọn thành một bím, lúc chạy ngắn một trăm mét, bím tóc cứ lắc qua lắc lại sau lưng, mềm mại thuần khiết, thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Theo lí mà nói, mắt Năm Năm mặc dù không to nhưng lúc cười lại cứ cong cong lên, chỉ có điều, xưa nay cô bé chưa bao giờ thật sự cười với anh, vì vậy anh không biết sức hấp dẫn của nụ cười đó có thật sự lớn như trong tưởng tượng của anh hay không.

Đúng vậy, anh có thể dễ dàng nhận thấy trong lòng cô bé rất ghét anh, anh cũng biết mình mà cãi nhau với nữ sinh thì thật là vô vị, nhưng mỗi khi nhìn thấy cái bộ dạng tập thể dục góc gù của cô, anh lại không thể không chế nổi ý nghĩ không ngừng dấy lên trong lòng, lại càng muốn trêu chọc cô thêm.

Khi lên lớp, anh đã quen với việc nhìn thấy cô bé bị mất mặt, nếu cô bé tức giận cãi lại, anh sẽ vô tư chế giễu không ngần ngại gì, nhưng nếu cô bé quay lưng lặng lẽ trở về hàng ngũ, anh sẽ khó tránh khỏi thất thần một chút, không biết nên làm gì.

Có lẽ chỉ là anh không quen với việc lại có đứa con gái góc gù đến thể xuất hiện trước mắt mình, vì thế mới đặc biệt chú ý đến Dương Năm Năm.

Anh thầm nói với mình như vậy.

Cho nên, khi nhận được thiệp mời đến dự bữa tiệc mừng năm mới của các lớp 12, phản ứng đầu tiên của anh là nhìn xem có cái nào của lớp 12/3 không, không có thì bĩu môi hất đi, nhìn vào đồng thiệp còn lại trong tay, thấy rằng đi lớp nào cũng chẳng có ý nghĩa gì. Trong lúc cười đùa với các giáo viên khác, anh lặng lẽ giấu đi một tấm thiệp mời của lớp 12/3, thản nhiên bước ra khỏi văn phòng, đi thẳng đến lớp cô bé.

Thực ra, vẫn chưa uống được là bao, Nám Nám chỉ thấy rượu nho đỏ lớp mua ngọt ngọt, rất ngon miệng, uống rồi mà cũng chẳng có cảm giác say tí nào cả. Lại thêm việc bị ánh mắt nóng bỏng của Phạm Dục Trân thiêu đốt một hồi lâu, mặt và bụng cô đều rất nóng, miệng cũng rất khô. Cho nên, cô cứ tay trái một ly, tay phải một ly, coi rượu nho như nước ngọt mà uống. Kì thực, cô hoàn toàn có thể uống ít một chút, cũng có thể dừng lại ở đây thôi. Nếu không phải là tên khốn vô liêm sỉ đáng chết đó đứng chặn giữa cô và Phạm Dục Trân thì giờ cô đã có thể không do dự gì mà chạy ra, bày tỏ tình cảm với người mà mình yêu quý.

Nhưng vì có Ninh Hạo Nhiên nên mọi chuyện bị làm rối rắm hết cả lên cũng chẳng có gì là lạ. Cô không muốn làm chuyện gì ngốc nghếch trước mặt người đàn ông này, một chuyện thôi cũng không thể được.

Thế nên, chuyện bày tỏ tình cảm, chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời, cô quyết định đợi sau khi bữa tiệc tất niên kết thúc sẽ tìm Phạm Dục Trân để nói. Tiếp đó, cô thả lỏng mình, nâng cốc cùng các anh em.

Chẳng mấy chốc, Nám Nám đã uống thêm không ít, bắt đầu loạng chà loạng choạng ôm lấy lớp trưởng thân yêu, lớn tiếng cười tự nhiên, rồi cô lại quay ra, định cướp lấy micro trong tay Nhị Mao, cô rất muốn hát bài Đau lòng Thái Bình Dương dành tặng Phạm Dục Trân, nhân đó bày tỏ tình cảm của mình. Nhưng nào ngờ tên tiểu tử thói Nhị Mao đáng ghét lại không cho cô mượn micro, thế là cô túm lấy cán chổi lau nhà hát nhiệt tình.

Xin hãy tha thứ cho hành động buồn cười của cô, cô chỉ muốn tìm cái cớ để trút hết nỗi lòng thôi, tìm một cơ hội để nói ra những cảm xúc đã cất giấu trong lòng bao lâu nay.

Người ngạc nhiên có phải là cậu ta không? Tại sao biểu cảm của cậu ta lại có vẻ kinh hãi đến vậy?

Nám Nám không nhận được, ợ một tiếng, mắt say rượu mơ màng nhìn Phạm Dục Trân đang tách xa mọi người, vội vã đi khỏi. Không thể làm như không có chuyện gì mà cứ để cậu ta rời đi như thế, vì vậy, cô quàng cán chổi, bước chân lảo đảo, ngóng đông trông tây chạy đuổi theo...

Cô nữ sinh ríu ra ríu rít bên cạnh thật là phiền, trước thì xin dạy cách gói bánh chèo, sau lại thảo luận về Rừng Nauy, Ninh Hạo Nhiên miễn cưỡng tiếp chuyện cô ta, nhưng mắt thì lại liếc sang một bên nhìn Dương Nám Nám đang làm trò kì cục trên bục giảng.

Anh cũng đã từng có một thời như thế này, chỉ là chưa bao giờ mất mặt như cô. Nói thật, lần đầu tiên anh nhìn thấy nữ sinh say rượu thế này, thật sự là có chút hứng thú và tò mò.

Cô ta cho mình là cái thùng đựng rượu chắt? Đã uống một chai rượu nho rồi lại còn muốn mở thêm một chai nữa. Anh gọi cán bộ lớp đến, bảo mang những chai rượu trong tầm tay Nám Nám đi. Không tìm thấy rượu xung quanh, Nám Nám lại đổi sang chiêu khác, nhào ra ôm chặt lấy một người, trơ mắt bắt đầu vô lễ với lớp trưởng, trong khi vẻ mặt cậu ta đang rất nghiêm nghị.

Ninh Hạo Nhiên vô cùng không vui, còn tức giận hơn hàng vạn lần so với việc cô ta không thèm nhìn anh trong giờ Thể dục. Thậm chí, anh bắt đầu hối hận, không có việc gì làm hay sao mà lại đến lớp 12/3 làm gì, chẳng lẽ không phải chính là để nhìn cô ta làm trò, tự làm mất mặt bản thân hay sao? Anh đứng dậy, nét mặt sa sầm, đi khỏi bàn gói bánh chèo, rời khỏi bữa tiệc khi bài hát Đau lòng Thái Bình Dương khó nghe ấy còn chưa kết thúc.

Đương nhiên trước khi đi, anh không thể nén lòng quay mặt lại nhìn cô lần nữa.

Khuôn mặt đỏ ửng của Nám Nám tròn vành vạnh, khiến anh rất muốn véo và cắn cho một cái, chắc là do lúc này va chạm với lớp trưởng nên mái tóc hơi bị rối, vài sợi xòa xuống hai bên má, khiến người ta lại muốn nhẹ nhàng vén lên bên tai giúp cô, đôi mắt thì long lanh, rất khác so với vẻ ương bướng thường ngày, khiến anh rất muốn đặt một nụ hôn nhẹ lên mi mắt...

Có lẽ anh nên đi khỏi thật, ở trong lớp này quá lâu rồi, đầu óc cũng thành ra ngốc nghếch, con tiểu yêu ngày thường bỗng biến thành nhóc con đáng yêu, con lừa ương bướng thường ngày bỗng chốc biến thành một con mèo nhỏ...

Anh băn khoăn lo ngại không biết sau buổi tối hôm nay, họ còn có thể gặp nhau nữa không...

Tốt nhất là đời này kiếp này đừng nên gặp lại nhau, nói thực, anh thật sự không chịu nổi người con gái như thế này.

Thật sự.

Rất rất không thể chịu đựng nổi.

Kể say rượu thì không bàn đến nhân phẩm.

Vì thế, khi Nám Nám nhảy đến ôm chầm lấy cánh tay người con trai trước mặt, cô không hề cảm thấy hành động của mình trông rất suồng sã, rất vô duyên, khiến người bên cạnh vô cùng coi thường.

Đột nhiên bị người khác ôm chầm lấy, lại có hơi rượu nồng nặc, không cần quay đầu lại, Ninh Hạo Nhiên cũng biết đó là con sâu rượu Dương Nám Nám. Anh muốn nhịn cũng không thể nhịn thêm được, lạnh lùng nói: “Bỏ ra!”

“Không bỏ!”. Nám Nám làm việc gì cũng cố chấp như vậy. Cô cảm thấy đây là cơ hội cuối cùng để bày tỏ tình cảm đã cất giấu trong lòng bao lâu nay, cũng có thể gọi là “không thành công cũng thành nhân”, nếu hôm nay không nói ra thì cả đời này cô sẽ hối hận. Cho nên, đối phương không vui thế nào thì cũng chẳng có tác dụng gì đối với cô cả, thậm chí cô còn thầm nhận định rằng đây chính là tính cách khó ưa của bọn con trai càng thích thì càng tỏ ra nghiêm nghị, lạnh nhạt với người mình thích, nghĩ thế, cô càng khẳng khái không chịu buông tay, nhất quyết không rời đi.

Anh không nói gì tiếp nữa, người chỉ cứng đờ ra, kệ cho cô bé ôm lấy cánh tay mình, hai người cứ đứng mãi trên sân vận động vắng vẻ, ánh trăng mờ ảo là nguồn sáng duy nhất của họ, bóng người kéo dài trên sân, vòng tay cô bé thật là ấm, cánh tay vốn cứng nhắc của Ninh Hạo Nhiên dần dần buông lỏng ra.

“Thực ra, em thích anh từ lâu lắm rồi”. Đầu óc quay cuồng, Nám Nám nói nhỏ nhẹ sau lưng, vừa dứt lời thì lại cảm thấy cánh tay trong lòng mình bỗng cứng đờ lại.

Tim Ninh Hạo Nhiên bỗng đập mạnh, anh sững người, ánh mắt cúi xuống nhìn bàn chân không nỡ bước đi của mình.

“Em biết, lúc lên lớp, anh cũng luôn nhìn em, cho dù anh không nói, em cũng có thể cảm nhận thấy anh có phần thích em. Thực ra, lúc nào em cũng luôn theo sát nhất cử nhất động của anh, hi vọng có thể ghi lại tất cả những khoảnh khắc đó trong đầu mình. Em biết chẳng còn bao lâu thời gian nữa, chúng ta sắp phải rời xa nhau rồi, nhưng em vẫn hi vọng và hướng về tương lai. Chỉ cần ngày cuối cùng trong đời có anh bầu bạn, em nhất định sẽ không cảm thấy cô đơn!”. Nám Nám lấy hết dũng khí nói những lời trong lòng ra, mặc dù phát âm không rõ ràng nhưng lúc này, với cô thì cảm giác của đối phương đã không còn quan trọng nữa rồi, ngược lại, cô đã nói ra tất cả những lời cất giấu trong lòng bao lâu nay, cô cảm thấy trong người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Anh nhìn bóng hai người bên nhau dưới mặt đất, bất giác chậm rãi, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu thời gian không cho phép cô hi vọng thì sao?”

“Có thể yêu ngày nào hay ngày đấy, chỉ cần chúng ta bên nhau, đều phải trân trọng mỗi ngày, dù sao thì tương lai còn vô khối thời gian, em sẽ dùng tất cả thời gian còn lại để nhớ đến anh!”. Nám Nám mặc dù có vẻ như đang biểu hiện sự quyết tâm nhưng trong lòng đã có dự cảm không tốt. Một lần nữa xin cảm ơn Thượng đế, uống rượu say rồi tỏ tình quả là một quyết định anh minh, may mà cô còn có thể mượn rượu để lấp liếm đi, nếu không thành công thì ít nhất cũng còn có thể mượn tiếng uống rượu say mà lỡ mồm lỡ miệng, mình quả thật quá đổi thông minh khi nghĩ ra chiêu này.

Ninh Hạo Nhiên không nói gì cả, tiếng thở nghe có vẻ hơi nặng nề.

Nám Nám thấy anh ta không nói gì, cho rằng cô tỏ tình khiến anh ta hơi khó xử, có vẻ như đã hiểu chuyện, vội vàng tìm nước rút cho mình: “Thực ra, anh không thích em thì cũng chẳng sao, dù sao sau này, chúng ta ngẩng đầu không gặp, cúi đầu cũng không nhìn thấy nhau, anh chỉ cần nói thật là được rồi, không phải lo em sẽ đau lòng. Anh cũng biết người như em đây ruột để ngoài da, không bao giờ để tâm gì cả mà, nào, hãy nói một câu thẳng thắn đi nào!”

Mặc dù miệng thì nói thế nhưng mắt cô đã sầm hẳn đi, cúi đầu nép sau lưng anh.

Hóa ra cô đã tỏ tình nhầm, Phạm Dục Trân chưa bao giờ thích cô.

“Thực ra, cũng... cũng không phải là không có khả năng”. Giọng cô hơi lạc đi, có phải là tỏ tình không thành nên đau lòng không? Ninh Hạo Nhiên không biết nên an ủi con nhóc ngốc nghếch kia thế nào cho phải, đành nói trái với lòng mình.

Nhưng anh càng an ủi như vậy thì Nám Nám lại càng hiểu rõ, thực ra anh đang khuyên nhủ mình. Dù sao thì hai người cũng chẳng thể quay lại như lúc đầu được nữa, muốn vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra thì cũng khó. Trước khi rời xa nhau, bằng bất cứ giá nào, trong giây phút cuối cùng cũng phải nói cho đối phương biết những gì mình nghĩ trong lòng, vì vậy, cô bỏ tay anh ra, bước nhanh một bước, bước qua cái bóng in dưới đất, kiễng chân lên “chụt” một cái vào môi anh.

Đủ vốn rồi, cứ thế thôi!

Mặc dù tim đang co giật buồn bã nhưng lòng cô cần giữ lại nụ cười và sự tự tôn cuối cùng. Cho dù chỉ là nụ cười đắng cay, cho dù chỉ là sự tự tôn đáng cười, cô cũng muốn giữ vững chút ngông nghênh, giữ lại hồi ức trong đối phương là một hình ảnh hoàn mỹ của mình.

Nám Nám quyết định quay người đi, nhưng vẫn chưa kịp bước đi thì đã đến lượt anh nắm chặt cánh tay cô, giọng nói rất rất không hay: “Cô như vậy là có ý gì?”

Nám Nám cười: “Em chẳng có ý gì cả, chỉ cảm thấy mình tốt xấu gì cũng phải làm sao cho đáng một lần thích ai đó, chỉ là cử chỉ cuối cùng khi chia xa thôi, anh đừng bận tâm.”

Ninh Hạo Nhiên ép mình cố thở thật sâu, thở thật sâu, thở thật sâu nữa.

Anh cảm thấy quyết định ngày mai sẽ rời khỏi ngôi trường cấp ba chết tiệt này quả là một hành động vô cùng sáng suốt, nếu còn dè dặt không đi, không chừng cô nữ sinh có cái đầu còn ngốc hơn đôi chân này sẽ lại có mặt trong mục tin tức xã hội dạng như tự tử vì tình cũng nên.

Điều anh lo lắng lúc này là nhất định phải bảo đảm sau khi mình đi, cô đừng để lại bức thư tuyệt mệnh nổi tiếng “Thân gửi Ninh Hạo Nhiên” cho quần chúng nhân dân cười nhạo.

“Cô hôn tôi xong là muốn chia xa sao?”

Nám Nám cảm thấy mình uống say rồi, giọng nói của Phạm Dục Trân nghe có vẻ biến điệu đi thì phải, có gì đó rất giống tên khốn họ Ninh. Không thể nào, chắc chắn là cô bị người ta cự tuyệt rồi nên trong lòng có hơi hẹp hòi, sinh ra oán hận, nên mới cảm thấy cậu Phạm là loại người xấu xa cùng một đẳng cấp với Ninh Hạo Nhiên. Thế này không được, không được, đối xử với người không thể bụng dạ nhỏ nhen quá như thế được, nếu không chuyện đại sự học đại học làm sao mà thành nổi? Vì vậy, cô không buồn ngoảnh đầu lại, cứng đầu cứng cổ bình tĩnh nói: “Lẽ nào còn phải bồi thường cho anh rồi mới chia xa sao?”

Người đứng sau lưng bình tĩnh nói: “Bồi thường cho anh cũng được, nhưng em phải nhắm mắt lại.”

Ai bị lừa kẻ đây là con lợn! Chỉ dùng đầu ngón chân thôi cũng đoán ra được trong đầu anh ta đang có ý đồ đen tối gì.

Nhưng vào thời khắc ấy, Nám Nám lại tình nguyện làm một con lợn. Cho dù anh ta không thích cô, cho dù anh ta chỉ là miễn cưỡng mà thôi, nhưng giữ lại hồi ức tốt đẹp thời cấp ba chưa hẳn là một chuyện không tốt. Vì vậy cô rất nghe lời ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trong cái thế giới khi đã nhắm mắt ấy, tất cả phiền nhiễu đã không còn quan trọng nữa, bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở có phần rối loạn của hai người, tim đập thành thịch thịch không ngớt.

Anh trầm trầm nói: “Giờ anh cho em một hi vọng, hi vọng em không làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

Cô trả lời: “Anh yên tâm, anh không cho em hi vọng thì em cũng sẽ không làm chuyện ngốc nghếch nữa đâu.”

Nữ sinh tuổi mười bảy gặp trắc trở trong chuyện tình cảm, đôi mắt nhắm nghiền khiến cặp lông mi cũng rung động theo, động tác cô bất giác cắn môi mình đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Ninh Hạo Nhiên, thậm chí anh đã quên rằng ban đầu anh chỉ muốn dùng ngón tay lướt nhẹ trên đôi môi ấy, đánh lừa cảm giác của cô bé.

Trên sân vận động tối mịt, anh bất giác cúi đầu hôn cô.

Mặc dù chỉ là nhẹ nhàng chạm môi cô thôi, không có hành động gì hơn, nhưng như thế đã làm toàn thân anh bỗng trở nên vô cùng căng thẳng, giống như một cậu bé lần đầu tiên biết hôn. Nám Nám đang nhắm mắt cũng nuốt nước bọt, người hơi run, cô cảm thấy lúc đó mình đã say ngất ngây rồi, toàn thân khắp mặt đều nóng, không chỉ chóng mặt mà dịch trong dạ dày cũng bắt đầu sôi ùng ục lên, toàn thân thể hiện rõ những biểu hiện sinh lý của kẻ say rượu.

Ninh Hạo Nhiên vẫn chưa hết cảm hứng, vẫn còn đang liếm đôi môi ấy, trên đôi môi cô bé có vị gì đó ngọt lịm, cảm giác thật tuyệt diệu!

Anh không thừa nhận rằng mình đã mê say vị ngọt lịm ấy rồi, chỉ cảm thấy bản thân có trách nhiệm, có nghĩa vụ an ủi con nhóc ngốc nghếch này một lần, nhưng anh đã không thể tìm ra được lý do để lừa dối cô bé thêm một lần nữa, trong khoảnh khắc do dự, đang định hôn tiếp thì tự nhiên Nám Nám ngẩng đầu lên, hôn thêm một lần nữa khi môi anh còn chưa kịp rời ra.

Mọi lý trí bỗng chốc vụt biến mất hết cả, Ninh Hạo Nhiên cảm giác mặt mình đang nóng dần lên, anh cảm thấy dường như cô đang muốn nói gì, anh ép mình phải lắng nghe, không được biểu hiện ra rằng mình đang hoảng loạn, nhưng thứ mà anh đang chờ đợi lại là sự đả kích làm sụp đổ hoàn toàn sự vui sướng vừa dâng lên trong lòng anh.

“Phạm Dục Trân, cho dù anh có thích em hay không, em vẫn sẽ nhớ mãi buổi tối ngày hôm nay”. Đôi má đỏ ửng của cô bé thể hiện rõ sự run rẩy và ngượng ngùng của lần đầu tiên hôn môi.

Nếu nói trước đó, Ninh Hạo Nhiên hẳn đoán không biết làm thế nào sợ Nám Nám không tự tử sau khi rời xa anh thì bây giờ ý nghĩ duy nhất trong đầu anh là muốn bóp chết cô ngay ở đây, ngay chính lúc này.

Ninh Hạo Nhiên nắm chặt tay, gờ lên, hạ xuống rồi lại gờ lên, lại hạ xuống. Trong lòng âm u mịt mù, anh chỉ có thể bước đi, vì anh thật sự không biết xử lý chuyện hoang đường nhất, buồn cười nhất trên thế gian này như thế nào.

Không ngờ lại có người uống rượu say rồi hôn nhầm người!

Nám Nám nhìn theo bóng anh bước đi, trong lòng vô cùng lo sợ, chỉ sợ Phạm Dục Trân thực chất chỉ muốn an ủi cô mà thôi, nhưng kết quả là lúc này, cô chủ động tỏ tình, khiến anh hiểu nhầm rằng mình bị lừa vào chuyện này nên anh mới đau đầu khó hiểu, chỉ có thể chọn cách quay người bước đi.

Xin lỗi! Xin lỗi anh!

Em không cố ý kéo anh vào chuyện này, em chỉ muốn tỏ ra văn vẻ lãng mạn một chút thôi... không có ý gì khác cả!

“Phạm Dục Trân, cậu đang nhìn gì vậy?”. Bạn học phát hiện hoàng tử sâu muộn trong lớp đang đứng bên cửa sổ, buồn bã nhìn ra ngoài.

“Tôi đang nhìn một cặp tình nhân”. Cậu nhẹ nhàng nói, không hề cử động gì, nhìn ra phía sân vận động tối mịt.

“Ồ... Đó chẳng phải là Dương Năm Năm sao, người vừa hôn cô ta là ai thế?”. Con mắt sắc sảo của người bạn cuối cùng cũng phát hiện ra một tin tức trọng đại, kinh ngạc kêu lên.

“Không biết, chắc là người mà cô ta thích”. Còn Phạm Dục Trân thì vẫn nói với giọng bình tĩnh, thản nhiên như thường ngày.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của cậu luôn dõi theo cô qua tấm kính cửa sổ, trong lòng dấy lên cảm giác cay đắng.

Chẳng trách dạo này, cô cứ ra sức tập chạy ngắn 100 mét, hóa ra trái tim cô đã sớm có chủ rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tot-nghiep-roi-ket-hon-thoi>